

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

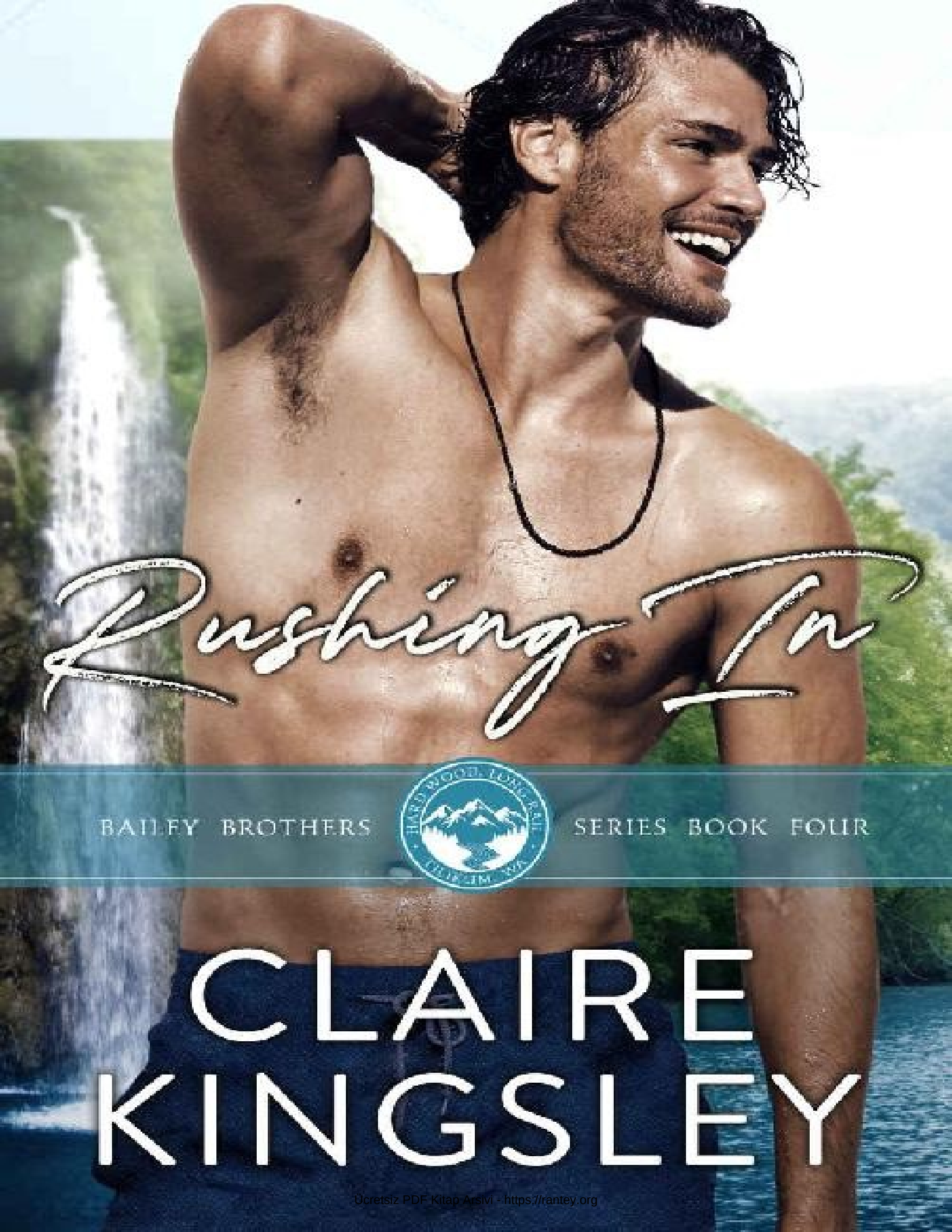
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rushing In

BAILEY BROTHERS

SERIES BOOK FOUR

CLAIRE KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACELE EDİN

BAILEY KARDEŞLER DÖRDÜNCÜ KİTAP

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Yayınlayan: Always Have, LLC

Düzenleyen: Eliza Ames

Kapak Modeli: Lucas Loyola

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

CK ile iletişimde kalın

Bu kitap hakkında

Önsöz

1. Gavin
2. Gavin
3. Skylar
4. Skylar
5. Gavin
6. Skylar
7. Gavin
8. Skylar
9. Skylar
10. Gavin
11. Skylar
12. Gavin
13. Gavin
14. Skylar
15. Skylar
16. Gavin
17. Gavin
18. Skylar
19. Skylar
20. Gavin
21. Skylar
22. Gavin
23. Skylar
24. Gavin
25. Skylar
26. Gavin
27. Skylar
28. Skylar
29. Gavin
30. Skylar
31. Skylar
32. Gavin
33. Skylar
34. Gavin
35. Gavin
36. Skylar
37. Gavin
38. Skylar
39. Gavin
40. Skylar
41. Gavin

42. [Skylar](#)

43. [Gavin](#)

44. [Skylar](#)

[Sonsöz](#)

[Kırık Mil: Bölüm 1](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür Claire](#)

[Kingsley'den de Yazar](#)

[Hakkında](#)

Utangaçlar, sessizler ve korkaklar için. Cesaret, korkunun yokluğu değildir. Korkuyu hissetmek ve yine de yapmaktır.

Cesursun.

CK İLE İLETİŞİMDE KALIN

[CK'nın haber bültenini alın](#)

[Alpha Ever After ile bağlantı kurmak için hemen Facebook'a kaydol.](#)

[CK ile Facebook'ta arkadaş olun](#)

[CK'nın Facebook Sayfasını Beğenin](#)

[CK'yı Instagram'da takip edin](#)

[Goodreads'te takılın](#)

[CK'yı Bookbub'da takip edin](#)

[CK'yı Amazon'da takip edin](#)

[CK'nın Sesli Kitapları Audible'da](#)

[CK'nın Pinterest panolarına göz atın](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Sahip olamayacağı tek kız o.

Gamzeli sırtışı ve şeytani cazibesiyle itfaiyeci Gavin Bailey, beş alarmlı bir yangın kadar ateşli ve iki kat daha tehlikelidir. Beş kardeşin en küçüğü, ailenin gözüpek çocuğu. Ta ki beklenmedik bir şey olup da kendini kenara çekilmiş bulana kadar.

Skylar Stanley'nin hayatı sadece parçalanmadı. Patladı. Olağanüstü bir şekilde. Yayıncısı ve menajeri tarafından terk edilen, erkek arkadaşı tarafından da terk edilen Skylar'ın bir anda yaşayacak bir yeri ve boşa giden bir kariyeri olur. Parçaları toplamak için anaokulundan beri yaşamadığı tuhaf, kavgalı küçük kasabaya geri döner. Ve umarım büyüsünü bulur.

Gavin, Skylar'ın yatak odasında ve dışında eski havasına kavuşmasına seve seve yardım edecektir; ancak büyük bir sorun vardır. Skylar'ın babası Gavin'in patronu, akıl hocası ve babasına en yakın kişidir.

Gavin her ne kadar tehlikeye doğru koşmayı sevse de Skylar farklı türden bir risktir. Kaçınmaya kararlı olduğu bir risk.

Ancak arkadaşlar ve sevgililer arasındaki çizgi son derece bulanıklaşır ve Gavin onu gerçekten korkutan tek şeyi bulabilir.

Onu kaybetmek.

Yazarın notu: Bailey klanının vahşi çocuğu, düşündüğünden daha cesur olan utangaç bir yazarla tanışır. Şakalar ve saçmalıklar, Bailey tarzı kardeş sevgisi, kurtarıcı bir kedi yavrusu, ayrıca nefis kirli fantezilerin gerçekleşmesi ve kalbinizi güneş ışığı ve gökkuşağı ile patlatacak sonsuza dek mutlu bir hikaye ile seksi, iyi hissettiren bir hikaye.

Bailey Kardeşler serisi sırayla okunmalıdır. Birinci kitap olan **Protecting You** ile başlayın.

PROLOGUE

SKYLAR

Bu önsöz, Unraveling Him kitabının sonunda sonsöz olarak da yer almaktadır: Bailey Kardeşler 3. Kitap.

"S Kylar, konuşmamız gerek."

Midemin dehşetle düğümlenmesine neden olan sadece bu cümle değildi -doğal olarak çok anlam yüklüdü-. Cullen'ın ses tonuydu. Düz. Duygusuz.

"Kulağa ciddi geliyor," dedim, aşırı tepki veriyor olma ihtimalime karşı havayı hafif tutmaya çalışarak. Belki de akşam yemeği rezervasyonunu nerede yapacağımızı ya da benzer zararsız bir konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Cullen dairemizin mutfağında duruyordu, buz mavisi gözleri, bronz teni ve gür, koyu sarı saçlarındaki doğal rölleleriyle tam bir Kaliforniya erkeği yakışıklılığındaydı. Gömleğini ve pantolonunu bir çift sörf şortu ve kaslı bir tişörtle değiştirseydi, sahilde bir yerlere çok yakışırdı.

Bu da beni düşündürdü... Kaliforniyalı bir sörfçü çocuk, gün doğumunda ıssız bir plajdayken bir ceset bulur-

"Skylar," diye tersledi Cullen. "Gördün mü? Beni dinlemiyorsun bile." "Özür dilerim, aklıma bir fikir geldi. Ne dedin sen?"

"Her şey bitti."

Sözleri göğsüme bir iğne batırır gibi çarptı, şoku kısa süreliğine nutkumun tutulmasına neden oldu. Telefonunu cebinden çıkarırken ona baktım ve ağzının köşesi bir gülümseme imasıyla seğirdi.

"Ne dedin sen?"

Telefonunu cebine koydu, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayd. Dudaklarındaki o neredeyse gülümseme yerini sıkıntılı bir kızgınlığa bıraktı. "Bana yine kendimi tekrarlatacak mısın? Dur tahmin edeyim, asla yazmayacağın başka kitap fikirleri üzerine beyin fırtınası yapıyordun."

Ouch. Belden aşağı vurmaktan bahsediyoruz. "Hayır. Sadece şu anda ne dediğini anlamıyorum."

"Neden bunu zorlaştırıyorsun?"

"Bunu nasıl zorlaştırıyorum? Durup dururken bana *her şeyin bittiğini* söylüyorsun ve benim de günüme devam etmem mi gerekiyor?"

"Şey, hayır, kesinlikle değil."

"O zaman ne diyeceğimi sanıyorsun? Elbette size ne demek istediğinizi soracağım."

"Peki," dedi, sanki açıklama istemem gelmiş geçmiş en sinir bozucu talepmiş gibi. "Mutlu değilim. Uzun zamandır da mutlu değildim. O yüzden buraya kadar. Benden bu kadar."

"Ne zamandan beri mutlu değilsin?"

"Sadece uzun zamandır olmadığımı söyledim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Cullen mutlu denebilecek biri değildi, hiç de olmamıştı. Ciddi ve soğukkanlıydı. Odaklanmış ve sorumluluk sahibiydi. Mutlu olmak ona göre değildi. Ama *benimle* mutsuz olduğu fikri o kadar yabancı bir kavramdı ki, bunu nasıl anlamlandıracağımı bilemiyordum.

Hiçbir uyarı yoktu. Hem de hiç. Onun iyi olduğunu düşünmüştüm. İyi olduğumuzu sanmıştım.

Bu yarısı bile değildi. Sonsuza dek birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm.

Buzdolabının vızıltısı aniden kulaklarımda uğuldadı, başımın etrafında uçuşan binlerce sivrisinek gibi. Kıpırdamadan durmaya çalıştım, seğirmemeye çalıştım. Bana dramatik ve mantıksız davrandığımı söylerdi. *Sakin ol Skylar, buzdolabı gürültülü değil.*

Titreşim omurgamdan yukarı tırmandı. Artık hareketsiz duramıyordum. Burada olmaz. Parmaklarımı kulaklarıma sokmamak için kendimi zor tutarak oturma odasına doğru yürüdüm.

"Bu... gerçekten ani oldu," dedim. "Bu benim hatam değil."

"Affedersiniz?" Ona doğru döndüm. "Benden ayrılıyorsun ve bu senin hatan değil mi?"

Ağır bir iç geçirdi. "Hayır, bunun seni hazırlıksız yakalaması benim suçum değil. Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

"Bunun olacağını nasıl bilebilirdim? *Dün gece* seks yaptık. Aletini içime soktuğunda mutsuz görünmüyordun."

"Tanrım, Skylar, kabalaşma."

"Neden hiç bir şey söylemedin? Neden bana mutlu olmadığını söylemedin?"

"Bu ilişkiye tamamen yatırım yapmış gibi değilsin. Aylardır taşındın."

"Ameliyatından sonra ona bakabilmek için annemin yanına taşındım. Bunun ne alakası var?"

"Birkaç hafta sürer demiştin ama aylar sonra hâlâ orada yaşıyordun." Ona bakakaldım. "Geri taşındım. Ve o benim *annem*, Cullen. Yardımına ihtiyacı vardı."

Omuz silkti, sanki benimle olan ilişkisi bir faktör değilmiş gibi. "Biz uzun zaman önce ayrıldık. Sen sadece bunu fark edemeyecek kadar hayal dünyasında yaşamakla meşgulsün."

Sertçe yutkundum. Haklı mıydı? Dikkatim çok dağınıktı. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki işaretleri kaçırmış mıyım? Onu o kadar ihmal etmiş miydim ki bana olan sevgisini kaybetmişti?

Telefonunu tekrar çıkardı ve bir şeyler yazdı. "Ne yapıyorsun?"

Bitirdi, sonra telefonunu cebine geri koydu. "Hiçbir şey yok."

"Hayatımı çöpe atarken başka biriyle sohbet etmeyi keser misin?"

"Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik davranmıyorum. Beni de müşterin olarak bırakıyor musun?"

"Herkes için en iyisi bu."

Sağlıklı düşünemiyordum. Bir kasırğa gibi içimde savrulan çok fazla duygu, kalbimin enkazını savuruyordu. Cullen Bell sadece üç yıllık erkek arkadaşım ve şu anda birlikte yaşadığım adam değildi. O benim edebiyat temsilcimdi. Büyük yayınevlerindeki editörlerle bağlantımdı.

Geçen yıl beni bırakan yayıncı da dahil. Ve beni alabilecek diğerleri.

Aylardır yeni bir şey yazdığımdan değil.

Aman Tanrım.

"Yani bu kadar mı? Benimle işin bitti mi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama cebindeki telefonu çaldı ve tekrar çıkardı.

Bir odayı dolduran kara duman gibi içime hastalıklı bir farkındalık yayıldı. Boğazımın arkası yandı ve midemin çukurundaki korku düğümü büyüdü.

"Kim o?"

Mavi gözlerini kaldırdı, ifadesinde hiçbir duygu yoktu. "Yapma."

"Beni aldatıyor musun?"

"Skylar, bunu daha da

kötüleştirme." "Soruya cevap

ver."

"Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum. Oraya gitmene gerek

yok." "Bu benim hatammış gibi davranarak mı?" Kollarımı

kavuşturdum. "O kim?" Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Eğer beni başka bir kadın için terk ediyorsan, en azından bana onun kim olduğunu söyle ki

ben de-" "Pepper Sinclair."

Çenemi kapattım. Belki de haklıydı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Pepper Sinclair mükemmeldi. New York Times'ın en çok satan ilham verici kadın romanları yazarıydı. Kusursuz cildi, mükemmel kemik yapısı, muhteşem gülümsemesi, gür saçları ve çoğu kadının uğruna çok para ödemek zorunda kaldığı türden göğüsleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi.

Sosyal medyadaki takipçi sayısı milyonlarla ifade ediliyordu; erkekler ve kadınlar onun her sözüne kulak kabartıyor, mükemmel bir şekilde uyarlanmış, bakımlı, tertemiz hayatına göz atmak için can atıyorlardı.

Herkes onu severdi.

Görünüşe göre, erkek arkadaşım da dahil. Aynı zamanda onun

menajeri idi. "Bekle, Pepper evli."

"Seni ilgilendirmez ama o boşanıyor." Belki de o kadar mükemmel değildir.

Fark etmezdi. Hala erkek arkadaşımı çalışıyordu.

Gözlerimi kaçırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Cullen onu geçen yıl Denver'daki bir yazar konferansında tanıştıktan sonra müşterisi olarak almıştı. Ben de oradaydım, Cullen'ın editörlerle ayarladığı toplantılara katılıyor, hızla düşen kariyerimi kurtarmaya çalışıyordum.

Ve onları otelin barında birlikte görmüştüm.

Dokunmamışlardı, açık bir şey yoktu. Ama ona bakma şekli.

Haftalar sonra, çok uzun süre düşündükten sonra, ona bunu sordum. Çok kızmıştı.

Beni ona güvenmemekle suçladı.

"Ne kadar süre?" diye sorduğumu

duydum. "Fark eder mi?"

"Evet. Ne kadar sürer?"

"Neden bunu kendin için zorlaştırıyorsun?" "Çünkü

gerçeği bilmem gerekiyor."

Sinirli bir nefes verdi. "Denver."

Dudağım titredi. Ağlamamak için dişlerimin arasına aldım. Beni ağlarken görmesine izin

veremezdim.

Yine de bana aşırı hassas olduğumu söylerdi.

Burnumdan yavaşça bir nefes aldım. "Geçen yıldan beri beni Pepper Sinclair ile mi aldatıyordun?"

"Olduğundan daha kötü gösteriyorsun. Denver'da biz..."

Sözünü yarıda kesti, tekrar uzaklara baktı. Ama duruşunda ya da ifadesinde utanç ya da pişmanlık yoktu.

Gününe devam edebilmek için bu konuşmayı bitirmek istiyordu. "Denver'da, sen ne?"

"Neden sen-"

"Bunu ben zorlaştırmıyorum Cullen. Bu senin suçun. Aynı zamanda müvekkilin olan evli bir kadınla ilişki yaşamayı ben istemedim. Bunu sen yaptın."

"Peki, bana söyletmek mi istiyorsun? Denver'da birlikte yatmadık ama... başka şeyler oldu. O zamandan beri New York'a gittiğimde onu görüyorum. Sana söylemedim çünkü depresyona girmeni istemedim. Dizin yayından kaldırıldıktan sonra işler yeterince kötüydü. En azından tekrar yazmaya başlaman için sana biraz zaman vereyim dedim. Ama belli ki bu olmayacak ve yazar tıkanıklığını aştığına karar vermeni beklemeye devam edemem."

Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordum, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bunca zaman mı?"

"Ne bekliyorsun ki? Sürekli dikkatin dağınık, sürekli bir şeyler düşünüyorsun ama kim bilir ne kadar zamandır hiçbir şey yazmadın. Tüm zamanını seri katil belgeselleri izleyerek ve zehirli ev kimyasallarını ya da bir cesedi saklamanın en iyi yollarını araştırarak geçiriyorsun. Bu rahatsız edici."

"Gerilim romanları yazıyorum. Bu bir araştırma."

"Sınıfın arkasında oturup insanları voodoo bebekleriyle tehdit eden ürkütücü gotik kızla yaşamak gibi, sadece güzel bir pakete sarılmış. Çok normal görünüyorsun."

Eğer varlığımın tamamen reddedilmesinin nasıl bir his olduğunu merak ettiysem, görünüşe göre bu o duyguydu.

"Bak, taşınman gerekiyor," dedi. "Pepper bugün kocasına söyleyecek ve eşyalarını sonra buraya getirecek."

"Onu buraya mı taşıyorsun?"

"Evet, kocasını terk ediyor. Tam olarak orada kalamaz." "Beni terk ediyorsun. Neden taşınmıyorsun?"

Bana sanki yeniden et yemeye başlamasını önermişim gibi baktı. "Burası benim dairem."

Buzdolabının vızıltısı kesildi ve geride havada bir boşluk bıraktı. Burası onun dairesiydi. Burada ilk o yaşamıştı. Aslında, içindeki her şey onundu. Ben taşındığımda tamamen mobilyalıydı, mutfak ve banyo tamamen doluydu. Neredeyse hiçbir şey bana ait değildi.

Ben sadece burada uzun süre yatıya kalmış bir misafirdim.

Misafirliğini fazla uzatmış bir misafir.

Sakince döndüm ve yatak odasına doğru yürüdüm. Dolaptan bavulumu çıkardım ve toparlanmaya başladım.

Çok sakın. Ölümcül bir sakinlik.

Aklımdan bir aile içi gerilim romanının başlangıcı geçti. Kocasının sadakatsizliği yüzünden sevdiği evden taşınmak zorunda kalan terk edilmiş bir eş. Kocasını ertesi sabah ölü bulur. Baş şüpheli o, ve-

"Ne yapıyorsun?"

Omzumun üzerinden bir zamanlar evlenebileceğimi düşündüğüm adama baktım. Sesim garip bir şekilde düz çıkıyordu. "Az önce benden ayrıldın, ben de eşyalarımı topluyorum."

"Duvara bakıyordun."

Yüzümü ona dönerek kollarımı kavuşturdum. "Biliyor musun Cullen? Siktir git. Hiçbir zaman bunu benim için kolaylaştırmaya, yeniden yazmaya başlamam için bana zaman vermeye ya da depresyona girmemi engellemeye çalışmadın. Beni aldatan bir pislik olduğunu söylemekten kaçınmak istedin. Çünkü içten içe hatalı olduğunu biliyorsun. Bana ihanet ettiğini biliyorsun. Ve günün birinde uyanıp bunun farkına varacaksın. Ne kaybettiğini anlayacaksın. Ve bunu yaptığında, ben çoktan gitmiş olacağım. O yüzden defol ve bırak eşyalarımı toplayayım."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı ve geri çekildi. "Peki."

Giysilerimi katlamaya ve bavuluma düzgünce yerleştirmeye geri döndüm. Hepsi sığmayacaktı ve başka bir çantam da yoktu.

Cullen'inkini almaya karar verdim. Çünkü siktir et onu.

Ama onun bavulunu dolaptan çıkardığımda -benimkiyle eşleşiyordu- gözyaşlarımı tutamadım.

Göğsümden hıçkırıklar yükselirken uzun saç tellerim ıslak yanaklarıma yapıştı. Elimi kalbimin üzerinde gezdirdim, birden kalbimin *kırılması* terimini mükemmel bir netlikle anladım.

Onu sevdiğimi sanmıştım. Onun da beni sevdiğini sanmıştım. Görünüşe göre yanılmışım. Korkunç bir şekilde yanılmışım.

Annemi aramam gerekiyordu. Onun evine gitmem gerekiyordu. Çok fazla arkadaşı olan bir kız değildim; çok utangaçtım. Ve en iyi arkadaşım Ginny yakınlarda oturmuyordu. Neyse ki annemin buna aldırmayacağını biliyordum.

Sık kullandığım kişilerini -ki bu üç kişiden ibaretti: Annem, Cullen ve Ginny- geçip başka bir numarada durdum.

Baba.

Norman Stanley. İtfaiye Şefi, Tilikum İtfaiye Departmanı.

Neden onu aramak istediğimi bilmiyordum. Normalde kriz anlarında başvurduğum bir ebeveyn değildi.

Aslında babamı o kadar sık görmüyordum bile.

Ama bir şekilde çatlamış ve kanayan kalbimin parçaları babamın sesinin rahatlığını özlüyordu.

Cevap verse bile. Muhtemelen görevdeydi. Tek yaptığı iş bu gibi görünüyordu. Yine de denemeye karar verdim. Numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Hey, Skylar."

Yenilenmiş gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve zar zor tek bir kelime söyleyebildim.

"Babacığım."

GAVIN

A Omurgamdan aşağı ter damlaları süzülüyordu ve etrafımdaki sıcak hava dumanla kaplıydı. "Yukarısı nasıl görünüyor, Gav?" Şef'in sesi telsizimde çatırdadı. Cevap vermek için telsizimdeki uzaktan kumandalı mikrofonu tuşladım. "Çok fazla duman var. Dirk belki de

Yangın hattını temizledikten sonra ekibi biraz dışarıda kalacak. Biraz sert görünüyorlar." Sanki bir işaretmiş gibi, benden yaklaşık on metre aşağıdaki adam öksürdü.

"Anlaşıldı. Sadece şu enkazı temizleyin ki oradan çıkabilesiniz."

"Yapacağım, Şef."

Ağaçlardan duman bulutları yükseliyor, manzarayı kirli bir pus kaplıyordu. Havadaki dumanın tadını alabiliyordum, buruk acılık dilime oturuyordu. Ayaklarımdan birkaç santim ötede zemin eğimliydi -güvenilmezdi ama yürünemeyecek kadar dik değildi- ta ki aniden aşağıdaki vadiye inene kadar. Dibinde kuru bir dere yatağı kıvrılıyordu.

Onun ötesinde, orman kızıla boyanarak yanmaya devam ediyordu. Aşağısı cehennem gibi görünüyordu.

Levi'nin motorlu testeresi yanımda kükreyerek kayalık zemine tutunmuş bir gövdeyi kesiyordu. Küçük ağacı tekmeleyerek düşmesi için yamaçtan aşağı devirdi. Kayarken dalları yere sürtündü ve tozu karıştırdı.

Sırtımdaki altmış kiloluk çantayı ayarladım, Pulaski'mi yeniden kavradım -bir tarafında balta, diğer tarafında yatay bir kazıma bıçağı olan bir alet- ve geriye kalan kütüğe saldırdım.

Şef bir keresinde bana orman yangınlarıyla mücadelenin uzun saatler süren monoton, yıpratıcı bir iş olduğunu ve kısa süreli dehşet anlarıyla noktalandığını söylemişti. Şimdiye kadarki tecrübelerime göre yanılmamıştı.

Dehşet hariç. Geçen sezon kontrolden çıkmış bir yangın tam kenarındaydım ve bu beni korkutmamıştı. Yine de kanımı pompaladı.

Ama çoğunlukla, çok fazla enkaz temizledik.

Bir orman yangın söndürme ekibi bizimle birlikte çalışıyordu. Son birkaç haftadır buradaydılar ve Kuzey Cascades'ten gelip kuru dağ ormanlarını parçalayarak on binlerce dönümlük alanı yutan orman yangınına kontrol altına almak için çalışıyorlardı. Bizimki gibi belediye itfaiye teşkilatları bu tür yangınlarla her zaman ilgilenmezdi. Elbette çalı yangınları. Ama geniş çaplı orman yangınları genelde bizim alanımıza girmezdi.

Çok büyük ya da şehre çok yakın olmadıkça. Bu

ikisi de.

Levi sırtını dikleştirdi ve bileğinin tersiyle alnındaki kiri ve teri sildi. "Kahretsin, çok sıcak."

"Yok artık."

Yüzümüz is ve kirle kaplanmış, yüz dereceyi aşan sıcaktan dolayı terle karışmıştı. Eylül güneşi dağları acımasızca kavuruyor, her şeyi büyükannemin turtalarından biri gibi pişiriyordu. Son iki aydır tek damla yağmur yağmayan sıcak ve kurak bir yaz geçirmişlerdi. Neredeyse sonbahara girdiğimiz şu günlerde bile hala bir yağış belirtisi yoktu.

Levi ve ben başka bir şikâyetle bulunmadan işimizin başına döndük. Yapacak bir işimiz vardı. Bu konuda şikayet etmek durumu daha iyi hale getirmeyecekti.

Ayrıca, zor olması umurumda değildi. Kaslarımın ağrması, ellerimin ham olması, dumanlı havanın ciğerlerimi yakması ve sıcaklığın vücudumdaki tüm enerjiyi emmek için elinden geleni yapması. Bu bok için yaşıyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Büyükannem anlaşılmaz bir şekilde bana Su Samuru derdi -ki bu şimdiye kadarki en az erkeksi hayvan ismiydi- ama aslında ben bir köpekbalığıydım. Kana susamış, acımasız bir yırtıcı olduğum için değil. Aslında oldukça iyi bir adamdım. Ama köpekbalıkları hareket etmek zorundaydı yoksa ölürlerd.

O bendim. Sürekli hareket eden bir köpekbalığı.

Gram'ın takma adımı değiştirmesini sağlamaya çalışmışım - çok iyi bir argümanım olduğunu düşünmüştüm - ama bana sadece gülmüştü.

Ama burada bir yangın hattı kazıyordum, böylece yanık vadinin kenarına doğru ilerlemeye karar verirse yanıcı madde tükenecekti, hareket ediyordum.

Ayrıca, itfaiyeye günlerimi ağaçlardan kedi yavrularını kurtararak geçireyim diye katılmamışım. Levi ve ben kütüğü topraktan çıkarıp yamaçtan aşağı gönderdik. Etrafımızdaki adamlar kazdı, kesti ve temizledi. Yakacak hiçbir şeyin kalmadığı mineral toprağa inmek zorundaydık. Bir uçurumun tepesi yangın hattı için ideal bir yer değildi -genellikle iki ila dört metrelik bir hendek- ve şu anda yangın bu yönde ilerlemiyordu. Ama elli metre kadar arkamızda bir ev vardı.

Yangın dönme riskini göze al. Eğer dönerse, işler hızla çirkinleşebilir.

Dirk, vahşi doğa ekibi kaptanı, yanımdan geçti. Yüzü hiç şüphesiz benimki kadar kirliydi, gözlerinin etrafındaki çizgiler kirle kaplanmıştı. Bize başıyla selam verdi, bakışları yerde gezinerek ilerleyişimizi takip ediyordu.

O da bizim kadar bu tepeden inmek istiyordu.

Yüzümden geçen bir nefes burnumun seğirmesine neden oldu. Durdum, Pulaski'mi tekrar indirdim. Derin nefes aldım. Hâlâ duman kokuyordu -birkaç dakika önce olduğundan daha fazla değil- ama bir şeyler farklıydı.

Bunu hissedebiliyordum.

"Ateş dönecek," dedim.

Levi bana baktı. "Sence?"

Altımızdaki ormanı taradım, sıcaklıktan kıpkırmızı parlıyor, gökyüzüne duman bulutları püskürtüyordu.

Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Henüz görünmüyordu. Ama içimde bir his vardı. "Evet."

Tekrar kokladım. "Yanlış kokuyor."

Levi başını salladı. "Telsiz Şefi. Gidip Dirk'e söyleyeceğim."

Başka şartlar altında Levi beni dinlemezdi. Ben de biliyordum, o da biliyordu. Ben küçük kardeştim. Çuvallayan. Vahşi olan. Evde ya da bir barda oturuyor olsaydık ya da yolda gidiyor olsaydık, beni başından savardı. Ama bir kriz durumu söz konusu olduğunda, işin içinde tehlike varsa, içgüdülerim... yani, çok garipti. Neredeyse her zaman haklıydım.

Telsizle Şef'e

haber verdim.

"Devam et."

"Şef, sadece bir uyarı, sanırım yangın dönecek."

"Anlaşıldı." Şef de bunu biliyordu. "Sence taşınma zamanı geldi mi?"

Eve bir göz attım. Wayne ve Mary Risley'nin evi. Otuz yıldır orada yaşıyorlardı.

Yanmasına izin veremezdik. "Henüz değil. Burada bitirebiliriz."

"Tamam. Helitack ekibi birazdan bir kova ile orada olacak."

Üzerimizden yeni bir duman dalgası geçti ve yanımdaki adam tekrar öksürdü. "Belki de onlara acele etmelerini söylemelisin."

"Yapacağım. Çılgınca bir şey yapma, Gav. Bu bir emirdir."

Ağzım bir sırıtişla kapandı. "Elbette hayır, Şef."

Hiç çılgınca bir şey yapmadım. En azından benim standartlarıma göre. Diğer insanlar aynı fikirde değil gibiydi ama bana kalırsa yaptığım şeyler tamamen akli başındaydı.

İçgüdülerime karşı gelmek, işte *bu* çılgınlık olurdu.

Levi geri geldi. "Dirk telsizle Olay Komutanı'na haber verdi. Helitack ekibi yakında burada olur."

"Evet, Şef bana söyledi."

"Siktir etmeliyiz!"

Neye baktığımı görmek için arkamı döndüm.

Hattın aşağısında, bir grup bir budak üzerinde çalışıyordu - kenarda tehlikeli bir şekilde tutunan ölü bir ağaç. Testereci dengesini kaybetmiş ve lanet testeresini düşürmüştü. Yamacın aşağısındaki adam ayaklarını sürüyerek ölümcül bıçağın yolundan çekilmeye çalışıyordu.

Kaydı.

Elektrikli testere kayalara çarparak havaya toprak saçtı. Aşağıdaki adamı iskalayıp yanından geçti. Kükreyerek yamaçtan aşağı indi ve kenardan düştü.

Ben zaten koşuyordum. Çünkü yamaçtaki adam düşecekti.

Ayaklarım tepedeki testereciyle aramdaki zemini yiyip bitirdi. Ellerini iki yana açmış, şaşkın şaşkın duruyordu.

"Gavin, bekle," diye seslendi Levi arkamdan.

Yamaçtaki adam belinden eğildi ve çalılık zemini kavradı, parmakları tutunmak için kazıyordu. Ayakları toprağa sürtünüyordu, sanki aşağıda bir şey uzanmış ve ayak bileklerini kavramıştı. Kızgın bir öfkeyle saldıran bir ateş iblisi, sıradaki kurbanını ölümüne doğru çekiyordu.

Siktir et.

Yana doğru dönerek, ayaklarımı maksimum kavrama için açılı tutarak yamaçtan aşağı ona doğru tırmandım. Kayalar tepeden aşağı yuvarlanıyor, botlarımın etkisiyle gevşiyordu. Birkaç ince kök ve kayalık zemine tutunmuş birkaç kuru çalı dışında tutunacak neredeyse hiçbir şey yoktu ama yıllardır kaya tırmanışı yapıyordum. Bana bir şey olmazdı.

"Dayan dostum," diye bağırdım.

Ayaklarını dışa doğru çevirerek inişini neredeyse duracak kadar yavaşlattı. Ellerini yere dayadı ve korkudan irileşmiş gözleriyle bana baktı.

Yerçekiminin beni aşağı çekmesine izin verdim ve botlarımın sürtünmesi kontrolden çıkmamı engelledi. Kalbim göğsümde sertçe atıyordu ve günün sıcağı, duman, kollarımdaki yorgunluk gitmişti. Hiçbir şey yoktu. Önemsizdi. Adrenalin, buz gibi soğuk nehir suyu gibi her şeyi silip süpürüyordu.

Bu adamı dışarı çıkaracaktım. Güvende. Bunu

biliyordum. Bu yüzden korkmuyordum.

Yine de öyleydi ve bu iyi bir şey değildi. Panik halindeki birini kurtarmak her zaman tehlikeliydi.

Ona yaklaştığımda yavaşladım ve ayağımı sıkıştırarak bir kaya buldum. "Hey, kardeşim.

Kımıldama, tamam mı? Adın ne senin?" "Robby."

"Ne kadar zamandır vahşı doğa ekibindesin?" Çantamdan bir kangal naylon ip çıkarırken onu konuşurmak için sordum.

"İlk sezon."

"Bok yok mu?" Etrafımızı saran duman gözlerimi yaktı. "Eve döndüğünde anlatacak kötü bir hikayen olacak. Kaçan lanet bir elektrikli testere tarafından yamaçtan aşağı kovalandım."

Ağzı sırtıtmaya başladı ama gözleri büyüdü ve ben daha nefes alamadan -bırakın ona ulaşmayı- ayakları kaydı.

Geriye doğru düşerken yüz hatlarını ilkel bir korku

kıpladı. Dibe vurduğunu duydum. "Lanet olsun."

İnsanlar tepeden bana bağırdı. Muhtemelen geri tırmanmamı söylüyorlardı. Adını bilsin ya da bilmesin kimse Robby'nin ölmesini istemiyordu ama ben uygun kurtarma ekipmanı olmadan, aşağıda şiddetli bir orman yangını havaya duman pompalarken çok dik bir yamaca tutunmuş tek bir adamdım.

"Robby!" Seslendim.

"Burada," diye cevap verdi, sesi acıdan bozulmuştu. Hayattaydı ama yaralıydı.

"Kanaman var mı?"

Bir duraklama. "Uh, hayır. Ama sanırım bacağım kırıldı."

Kahretsin. Bu Robby'nin kendi başına tırmanamayacağı

anlamına geliyordu. Bir kurtarma ekibine ihtiyacımız

vardı. Hemen.

"Aşağıda," diye seslendim tepedeki Levi'ye. "Muhtemelen bacağı

kırık." "Buraya gel, Gav," diye seslendi Levi.

Ve yapacaktım da. Gerçekten yapacaktım. Bir kurtarma ekibi gelecek ve Robby'yi çıkaracaklardı. Doğru ekipmanla benden daha iyi bir iş çıkaracaklardı.

Yanağıma değen bir sıcaklık titreşimi yanığa doğru dönmeme neden oldu.

Geliyordu. O kuru dere yatağından atlayacak ve bir alev tsunamisi gibi vadiye çarparak yoluna çıkan her şeyi yutacaktı.

Robby de dahil.

Levi'nin gözleriyle karşılaştım. Muhtemelen yukarı gelmem için bağırmak üzere ağzını açtı. Ama Robby'nin zamanı yoktu.

Kararımı verdim, ipin bir ucunu tuttum ve diğer ucunu Levi'ye doğru fırlattım. Yakaladı, hâlâ bana bir şeyler bağıırıyordu.

Ama ben sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştım. Robby'yi çıkarmak.

Eğimin azaldığı kenara doğru kaymak için ayaklarımı kaydırdım. İpi bıraktım, kenarda sallanmaya bıraktım, sonra çantamı çıkardım ve bıraktım.

Sonra kendimi yamaçtan uzaklaştırdım ve atladım.

Yere düştüğümde canımın yanacağını bilecek kadar yüksekti, bu yüzden acıması sürpriz olmadı. Vurduğum anda gevşedim ve yuvarlandım ama bu omzumdan ve sırtımdan gelen acıyı durdurmadı.

Görmezden geldim. Daha keskin bir acı sarsıntısı olmadığından emin olmak için yarım saniye durakladım, olmadı.

-Ve ayağa kalktım.

Duman burada daha yoğun, vadi duvarına sıkışmıştı. Ateşin başı çok uzakta değildi ve sıcaklığının beni dövdüğünü hissedebiliyordum.

"Gavin, giriş yap. Hemen!" Levi'nin sesi telsizimde kükredi.

"Ben iyiyim. Halatı sabitleyin. Onu yukarı çıkaracağım."

Robby bir metre kadar ötede sırtüstü yatmış, uzanıp kalçasını tutuyordu.

"Yanımdayım dostum," dedim, çantamı alıp koşarak ona doğru gittim. "İyi olacaksın."

İdeal bir durumda, onu hareket ettirmeyi düşünmeden önce bacağını düzgün bir şekilde sabitlerdim. Ama ideal olan için zamanımız yoktu.

"Robby, yalan söylemeyeceğim, bu berbat olacak. Ama çıtır çıtır kızarmaktan iyidir." Yüzündeki kirden rengi solmuştu, alnında ter parlıyordu. Ama başını salladı. "Evet, Tamam. Ne yapacağız?"

Çantamdan ikinci bir ip çıkardım ve ona bağlayarak derme çatma bir koşum takımı oluşturdum. "Taşaklarından şimdiden özür dilerim ama daha sonra canlı bir bedene bağlı olduklarında bana teşekkür edecekler."

Acısına ve korkusuna rağmen kıkırdadı. Güzeldi. Gülebilecek kadar güçlüydü. Başaracaktı.

Yanığa doğru baktım. Ağaçlar havaya dikilmiş kırmızı direkler gibi parlıyordu, sıcak korlar binlerce alaycı göz gibiydi. Ölümcül sıcak duman yukarı doğru yükseliyor, tertemiz gökyüzünü griyle kirletiyordu. Üzerimize bir sıcaklık dalgası çöktü, Robby irkildi ve yüzünü korumak için elini kaldırdı. Geliyordu.

Kuru dere yatağında bol miktarda moloz vardı. Yanık, uçurumdan yukarı çıkıp yangın hattımıza çarpana kadar durmayacaktı. Yakıtı bitene kadar.

Bugün olmaz, Şeytan. Buradan çıkıyorduk.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordum.

"Denerim."

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve kolunu omzuma attım. Beni koltuk değneği olarak kullandı, ben onu dik tutarken topallıyordu. Hızla ipimin hâlâ sarktığı uçurum duvarına doğru ilerledik. Onu çekiştirdim ve Levi'ye telsizle haber verdim.

"Robby'yi koşumladım. Bacağı kırık, bu yüzden onu yukarı çekmek için işin çoğunu sizin yapmanız gerekiyor."

"Tanrım, Gav. Anlaşıldı."

İpi Robby'nin koşum takımına bağlarken, "Bunun için daha sonra bana çok kızacak," dedim. "Tabii ki, ateşin bu lanet uçurumdan yukarı çıktığını izlediğinde haklı olduğumu anlayacak."

"Sağ ol dostum," dedi Robby, sesi titreyerek.

Elimi omzuna koydum ve gözleriyle buluştum. "Bunu yapabilirsin. Beni duyuyor musun? Emmeyi kucakla ve kışını zirveye çıkar."

Başını salladı.

"Anladım." "Levi,

onu yukarı getir."

İp gerildi. Onlar yukarıdan çekerken Robby ellerini ve sağlam bacağını kullanarak uçurumun yamacına tırmandı.

Kahretsin, bu acıtmış olmalı.

Ama ölmek daha kötü olurdu.

Dumanların arasından Robby'yi izleyebilmek için geri çekildim. Onu yukarıya sabitler sabitlemez, ipi bana atabilirlerdi. Buna tırmanmak kolay olacaktı. Böyle şeyleri hep yapardım.

Genellikle arkamda şiddetli bir orman yangını varken değil, ama hey, yeni deneyimleri severdim.

Ateş arkamdan fısıldadı, ölüm vaat eden bir ses. Beni yakıp kül edecek, hiçliğe indirgeyecekti. Beni yeryüzünden silecekti.

Hava gittikçe ısınıyordu, değil mi?

Yavaşça omzumun üzerinden geriye baktım, sonra telsizle

Levi'ye seslendim. "Kardeşim, o helikopter ekibinin ne

zaman geleceğini söylemiştin?" "On dakikadan az kaldı."

Bu berbattı. Çünkü ayırabileceğimden daha fazla zamanım vardı.

GAVIN

"G Levi telsizden, "Avin, çık oradan," dedi.

Gözlerim bir kaçış yolu bulmak için etrafta gezindi. "Yok artık, kardeşim. Üzerinde çalışıyorum.

Yukarıda ipi olan başka kimse var mı?" "Olabilir. Sıkı tutun."

Halat bizim için ya da vahşi doğa ekipleri için standart bir teçhizat değildi. Halat taşımak benim için *bir şeydi* ve Robby için de çok iyi bir şeydi. Ama onu tepeye çıkarmak çok uzun sürüyordu. Burada bekleyecek vaktim yoktu.

Burası olmak için cidden boktan bir yerdi. Duvar boyunca sağa ya da sola gidersem, bir kaçış yolu bulamadan pişerdim. Bu da yukarıdan başka gidecek yer olmadığı anlamına geliyordu.

Güzel bir metafor. Daha kötüye gitmeyecekti.

Bununla yaşayabilirim.

Tırmanma zamanı.

Kayada tutamaklar bularak tırmanmaya başladım. Sadece uçurumdan dik bir tepeye çıkan kenara ulaşmam gerekiyordu. O kadar ilerledikten sonra, aşağı yukarı ayaklarımın üzerinde tırmanabilirdim. Ya da belki o zamana kadar Robby tepede olurdu ve bana ipi atabilirlerdi.

Bu arada, tüm o kaya tırmanışı saatleri kesinlikle işe yarıyordu. "Gavin, kontrol et," dedi Şef. "Herkesi yangın hattından uzaklaştırıyorlar."

Botlarımı kayaya sıkıştırıp tek elimle bırakabileceğimden emin olduktan sonra cevap verdim. "Yukarı tırmanıyorum. Robby'yi çıkardılar mı?"

Kollarımdaki kolları yakacak kadar sıcak bir rüzgâr beni savurdu.

Bu hiç iyi değildi.

"O iyi. Ama Gav, tam da bulunduğun yerde bir ateş fırtınası var."

Yukarı uzandım, başka bir tutamak için etrafı yokladım. Parmaklarımı içeri soktum, sanki biraz daha tutunmamı sağlamak için kayanın kendisini oyabilecekmişim gibi bastırdım ve ayaklarımla yukarı doğru ittim.

İnç. İnçleri hareket ettiriyordum. Ve zamanım tükenmişti.

Ateş püskürten eski bir ejderhaya kurban edilmiş bir bakire gibi bu kayanın üzerinde pişecektim.

Evet, o şekilde dışarı çıkmamın imkanı yoktu.

Son bir kez telsizime uzanıp Şef'i aradım. "Tekrar aşağı atlıyorum. Yangın barınağı konuşlandırılıyor.

Bittiğinde gel beni al, Şef."

Cevabını bekleyecek vaktim yoktu. Bugün ikinci kez, bir uçurumun kenarından atladım.

Düşüşe doğru yuvarlandım. Yapmam gereken son şey inişe geçmeye çalışırken bacağımı kırmaktı. Ayağa fırladım ve çantamı bıraktığım yere koştum.

Bir başka sıcak hava patlaması daha bana çarptı ve bir an için çok geç olabileceğini düşündüm. Telsizden sesler geliyordu ama durup cevap verecek zamanım yoktu. Yaklaşık otuz saniye içinde yangın vadiyi saracak ve önüne çıkan her şeyi yiyip bitirecekti. Eğer tepede yeterince iş yaptıysak, orada duracaktı. Mürettebat ve ötesindeki evler güvende olacaktı.

Bana gelince, bu biraz daha az kesindi.

Yangın barınağını çantamdan çıkardım ve saplarından tuttum. Ateşe sırtımı döndüm ve onu salladım. Kumaş barınak bir metre uzunluğunda gümüş bir Twinkie'ye benziyordu. Sanırım bu beni krema dolgusu yapıyordu. Muhtemelen kötü bir metaforu ve şu anda neden abur cubur düşündüğümü bilmiyordum.

Sıcak rüzgâr, barınağı yerleştirmeyi büyük bir eziyet haline getirdi. Ama bu koşulları simüle etmek için üzerime doğrultulmuş yaprak üfleyicilerle onlarca kez pratik yapmıştım.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. Sığınağı açmam ve siper almam için geçen yirmi saniye bana dakikalar gibi gelmişti. Ayak boşluğuna adım attım, vücudumu sığınağın zeminindeki dikdörtgen delikten geçirdim ve üzerimi örttüm. Sonra sığınak etrafında olduğu halde yüzüstü toprağa düştüm. Dirseklerimle, dizlerimle ve botlarımın parmak uçlarıyla onu nispeten serin zemine sabitledim. Ateşin beni canlı canlı yakmasını engellemesinin yanı sıra asıl görevi solunabilir havayı hapsetmektir. Aşağıda ciddi bir oksijen eksikliği yaşanmak üzereydi. Eğer bunu atlatacaksam iyi bir hava kaynağına ihtiyacım vardı.

Bir an için her şey sessizleşti. Sığınak içinde yankılanan nefesimin sesinden başka bir şey yoktu.

Sonra kükreme.

Lanet olsun, çok gürültülüydü. Dizlerimi sıkarak sığınağı ellerimle, dirseklerimle, dizlerimle ve ayaklarımla tuttum. Sıcak rüzgâr sanki vadide bir kasırga varmış gibi beni savuruyordu. Yerde kalıp kalamayacağımı merak ediyordum. Sığınak koruyucu katmanlarında bile sıcaklık yoğundu.

Enkaz parçaları bana çarptı ve yakındaki bir ağaç -ya da bir şey- kulakları patlatan bir gürültüyle alev aldı. Dışarıda kıyamet kopmuş gibiydi.

Yanmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum. On beş dakika olabilirdi. Daha uzun da olabilirdi. En kötüsüne hazır olmaya ve en iyisini ummaya karar verdim. Ben daha güvenli olup olmadığına bakmak için dışarı bakmadan bir kurtarma ekibinin buraya inmiş olacağını düşündüm.

Alevler üzerimde kükrüyordu, cehennem gibi ve gürültülü. Telsizimden Şef'in sesini duyabiliyordum.

Bana sakın olmamı söylüyor. Olduğun yerde kal. Hareket etme. Nefes al.

Cehennem tenimden birkaç santim ötede şiddetlenirken, yaşayanların dünyasıyla tek bağlantım olan onu dinledim. Tamamen yalnız olmadığımı sevindim.

Bu berbat bir şeydi ama en azından yaşayacaktım. En azından oldukça emindim.

Kardeşlerimin söylediklerinin aksine, ölmek gibi bir arzum yoktu. Sadece eğlenmeyi severdim. Hatta ölüm isteğinin tam tersi bir isteğim vardı. Büyük yaşamak istiyordum. Hayatın ne kadar kolay elimden alınabileceğini çok iyi biliyordum. Benimkini boş harcamayacaktım.

Siktir et.

Ter burnumdan damlayarak toprağa karıştı. Hava bayat ve kapalı gelmeye başlamıştı. Burası çok sıcaktı. Kendimi pişmiş patates gibi hissediyordum. Muhtemelen öyle de görünüyordum.

Oksijen yeterince uzun süre dayanır mı? Olsa iyi olur.

Rüzgâr yeniden şiddetlendi, sıcak dalgalar halinde üzerime doğru esmeye başladı. Gürültü, radyodaki seslerin bana anlatmaya çalıştığı her şeyi bastırdı. Kova kelimesini duyduğumu sandım. Umarım bu, helitack mürettebatının bir kova ile tepede olduğu anlamına geliyordu. Bölgeyi yangın söndürücüsü ıslatacaklardı, bu da bana daha çabuk ulaşacakları anlamına geliyordu.

Üzerime daha fazla moloz yağdı. Sığınağı sıkıca sabitlemek için bacaklarımı kaydurdum. Boğazım kurudu ve kaşınıyordu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Sadece toprağa öksürdüm ve üzerime büyük bir şey düşmemesini umdum.

Yavaş yavaş cehennem gürültüsü azaldı. Dışarıdaki hava durgunlaşmış ya da en azından üzerimde bir kasırğa gibi esmeyi bırakmış gibiydi. Koşulları kontrol etmek için çok erken olduğunu biliyordum ama lanet olsun, bunu yapmak istiyordum. Etrafa bakmak için ayağa fırlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama çok erken hareket edersem, ciğerlerime sıcak kül dolacak ve saniyeler içinde ölecektim.

Buraya kadar gelmiştim, şimdi ölmeyecektim. İhtiyacım olan tek şey biraz sabırken olmazdı. Bir dahaki sefere kardeşlerimden biri bana düşüncesiz dediğinde, kesinlikle bu hikâyeyi anlatacaktım.

Kardeşlerimi düşününce aklıma büyükannem geldi. Umarım neler olduğunu bilmiyordu. Ona daha sonra söyleyecektim ve başını sallayıp en küçük yavrusunun bir kez daha olasılıklara meydan okuduğu için rahat bir nefes almasını izleyecektim.

Şaşıracığından değil. Ben hep şaşırdım.

Cehennemin gürültüsü geri dönmedi. Ya kendi kendine sönüyordu ya da kova damlası buradaki yoğunluğu azaltmak için işe yaramıştı. Sığınağın mührünü kırıp yer seviyesinden dışarı bakmak muhtemelen güvenliydi ama her ihtimale karşı biraz daha beklemeye karar verdim.

"Gav, gelebildiğin zaman gel." Şef'in sesi monotondur, tamamen işle ilgiliydi. Profesyoneldi. Ama onu tanıyordum. Saklamaya çalıştığı endişeyi duyabiliyordum.

Kalbim küt küt atarken ve vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden uzuvlarım karıncalanırken zamanı değerlendirmek zordu. Bu yüzden üç yüzden geriye doğru saydım. Aşağı yukarı beş dakika sonra etrafımı kontrol edecektim.

Dört yüze geldim, yeni ses yok. Üç yüz. Enkaz yok.

İki yüz. Hava durgun görünüyordu.

Yüz. Yeni bir şey yok.

Altmışa inmiştim ve ikinci bir alev duvarının gelmeyeceğinden emindim. Ama yine de kendimi bire kadar saymaya zorladım.

Kendimi betonla kaplanmış gibi hissediyordum, dikkatli hareketlerim yüzeyde çatlaklar oluşturuyordu. Bunu yarın da hissedecektim. Biraz kıpırdandım, sığınağın kenarını altımdan çektim ve baktım.

Her şey siyah ve kırmızıydı.

Hava hâlâ kül ve dumanla kaplıydı ve parlayan korlar manzarayı kaplıyordu. Hava sıcaktı ama ölümcül derecede sıcak değildi. Sadece burada çok uzun süre kalmak istemediğim kadar sıcaktı. Sığınağıma hapsettiğim hava, yanık sonrası yoğun atmosfere kıyasla şimdi taze ve temiz görünüyordu. Ama nefes alabiliyordum.

Ayağa kalktım ve yangın barınağının düşmesine izin verdim. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Ağaçlar kararmış, her yer enkaz olmuştu. Arkamı döndüm ve tepenin yan tarafının tamamen kavrulmuş olduğunu gördüm.

Telsizimi aldım. "Şef, ben Gavin. Beni hemen buradan çıkarmak ister misin?"

"Lanet olsun, Gav," dedi, ses tonunda nadir görülen bir duygu patlaması vardı. "Senin için geliyorlar. Yaralandın mı?"

"Hiç sanmıyorum. Herkes zamanında çıktı mı?"

"Evet, kurtardığınız çocuk da dahil olmak üzere herkes iyi. Onu hastaneye götürüyorlar.

Ekipler komuta merkezine doğru yola çıktı."

Bir an için gözlerimi kapattım ve nefesimi verdim. Sikeyim evet. "Harika."

Tepemde bir helikopter vızıldadı. Şükürler olsun ki bu cehennem çukurundan çıkmak zorunda kalmamıştım. "Helikopteri görüyorum. Bana buzlu bira getir. Soğuk bir bira iyi giderdi."

"Sen de ben de evlat. Dönüş yolunda helikopterden atlama." Gülümsedim.

"Öyle bir niyetim yok, Şef."

Helikopter yukarıda süzülüyor, rüzgâr kül ve toz savuruyordu. En kötüsünü ciğerlerimden uzak tutmak için bandanamı yukarı çektim ve yüzümü kolumla korudum. Ekip bir kurtarma halatı indirdi ve bu bütün gün gördüğüm en güzel şeydi.

Beni komuta merkezinin yakınındaki iniş pistine götürdüler. TFD'nin sağlık görevlilerinden biri olan Eric beni karşılamak için oradaydı. Açıkçası kendi gücümle yürüyebiliyordum ama kontrol edilmem için beni yardım istasyonuna götürmekte ısrar etti. Ben de kabul ettim.

Yaralanma yok. Cildim biraz hassaslaştı ama hafif yanıklar herhangi bir tedavi gerektirmedi. Sadece kirli, yorgun ve susuzdum. Eric gitmeme izin vermeden önce bana bir şişe pembe bok -bir elektrolit içeceği- içirdi, sonra da önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hidrasyon protokolümle ilgili katı talimatlar verdi.

Ona iyi bir çocuk olacağıma ve sınırlarımı içeceğime dair güvence verdim. Şehre döner dönmez bunların çoğunun bira olacağını ona söylemedim.

Levi yardım istasyonuna doğru yürüdü, yangının yapamadığını yapmaya hazır görünüyordu - beni öldürmeye. "Lanet olsun, ödümü kopardın." Beni yakaladı ve ayı gibi sarıldı.

Ona sarıldım ve birkaç kez sırtına vurdum. "Ben iyiyim, kardeşim."

"Bu aptalcaydı." Bana bakmak için geri çekildi. "Gerçekten aptalcaydı."

"Hangi kısmı aptalcaydı? Bir adamın hayatını kurtardığım kısım mı?"

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Bugün neredeyse ölüyordun. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Hayır, ben bugün yaşadım." Pembe boktan bir yudum daha aldım. "Robby de öyle."

"Böyle riskler almaya devam edersen bir gün bu kumarın işe yaramayacak.

Kimse her zaman

kazanamaz." Ona

sırıttım. "Benim var."

Bu onu daha da kızdırdı. "Dikkatsiz davrandın, Gav. Bu işte dikkatsiz olamazsın."

Bir adım daha yaklaştım. "Eğer oraya gitmeseydim o çocuk ölecekti. Bunu ikimiz de biliyoruz. KKD'lerim yanımdaydı. Yangın sığınağı görevini yaptı."

Çenesi kilitlendi.

"Hadi gel." Bir kolumu omzuna attım. "Gidip Şef'i kontrol etmem gerek."

Bir saat sonra, Şeften benzer bir nasihat aldıktan sonra, Levi ve ben zorunlu kırk sekiz saatlik dinlenme süresi için şehre geri döndük. Bunu istemiyordum; bir gece birkaç bira içip duş aldıktan sonra yarına hazır olacaktım. Ama kural kuraldır ve herkesin de belirttiği gibi, yangın sığınağı konuşlandırması büyük bir meseleydi.

İstasyona giderken Logan'a mesaj attım ve ona Levi ile gizli bir selfie'mi gönderdim. Vardiyalarımız farklıydı, bu yüzden o sabah yangın bölgesine gidecekti.

İstasyona vardık ve o birayı hemen istediğime karar verdim. Ve evet, biraz takılmak ve kıl payı kurtuluşumla övünmek istiyordum. Yüzümde kalan kir, hikayeyi daha heyecanlı hale getirecekti.

"Abi, sonra duş alırsın," dedim. "Gidip bir bira alalım. Hadi ama, bugün neredeyse ölüyordum." Levi bana ters ters baktı.

Telefonum Logan'dan gelen bir mesajla çinladı. O ve bazı çocuklar çoktan Caboose'a gitmişlerdi.

"Ben Caboose'a doğru yürüyorum. Sen ne istersen yapabilirsin."

"Her neyse," dedi Levi. "Ben duş alacağım."

"Sen bilirsin, kardeşim. Oraya vardığında sana bir bira ısmarlayacağım."

Caboose istasyondan sadece birkaç blok ötedeydi. Hâlâ adrenalinin etkisindeydim ve yıllardır en önemli mekânımız olan restoran ve bara doğru yürüdüm. Logan ve birkaç adam daha otoparktaydı.

"İşte pişmiş brotato," diye seslendi Logan.

O ve diğer çocuklar beni alkışladılar. Karşıya geçmeden önce selam vermek için kaldırımda durdum.

"Sadece ofiste bir gün," diye seslendim, kaldırımdan inerken sırtarak. "Siz-"

BAM!

Kaldırıma çarptım, kör edici bir acı içime işledi ve kafam karışıklıkla doldu. Aklımdan çok tuhaf bir düşünce geçti.

Az önce bir orman yangınından sağ çıktım diye bana araba mı çarptı?

SKYLAR

O Aman Tanrım.

Nefes almıyordum. Nefes nefese ciğerlerime hava doldu ve ellerimi direksiyondan çektim.

Az önce birine çarptım.

Arabamla.

Yürü Skylar. 911'i ara. Bir şeyler yap.

Dışarı fırladım ve ön tamponumdan birkaç metre ötede kaldırımında yattığı yere koştum. Başını kaldırdı ve bana göz kırptı. Ve sonra çok garip bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Ağzının köşeleri yukarı doğru döndü ve yüzündeki kirin arasından çok sevimli bir gamze kümesi görebiliyordum.

Neden gamzelerinin ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordum ki? Az önce bu adama vurmuştum. "Hey," dedi.

Yanına çömeldim. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Sen iyi misin? Tabii ki iyi değilsin. 911'i arayacağım."

Bakışlarımız buluştu ve bir an için donup kaldım. Yumuşak kahverengi gözleri beni esir aldı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Karnımdaki kelebekler aniden uçuşarak minik kanatlarını çırpmaya başladı. Kendimi durduramayıp uzandım ve saçlarını alnından geriye doğru hafifçe düzelttim.

Tanrım, muhteşemdi.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama bitişikteki otoparktan koşarak gelen birkaç adam büyüü bozdu.

"Lanet olsun,

Gavin." "İyi misin?"

"Hareket edebiliyor musun?"

Ayağa kalktım ve telefonumu bulmaya çalıştım ama içlerinden biri elini koluma koydu.

"Sorun değil, ben zaten merkezle konuşuyorum." Kulağında bir telefon vardı. "Biz

TFD'yiz." TFD. Tilikum İtfaiye Departmanı. Bu adamlar itfaiyeci miydi? Şanslıymışım.

"Dayan, broller coaster," dedi adamlardan biri. Kurbanın yanında diz çökmüştü. Kurbanımın. "Bir şeyin yok."

"Durmaya çalıştım," dedim, kimse bana dikkat etmediği halde. Ama doğruydu. Köşeyi dönmüştüm ve o tam önüme çıkmıştı. Bakmamıştı bile.

Çok geçmeden ışıkları yanıp sönen bir ambulans geldi. Kısa süre sonra, bir polis aracı. Polis

Sağlık görevlileri Gavin'i sedyeye yükledi. En azından onu öldürmemiştim. En azından anında değil. Zihnim iç yaralanmalar hakkında bildiğim her şeyi listeledi. Neden bu kadar yavaş davranıyorlardı? Gözlerimizin önünde kan kaybindan ölebilirdi ve-

"Bayan?"

Nefesim kesildi. Biri benimle konuşmaya çalışıyordu. "Ne?"

Şerif departmanı üniforması giyen ellili yaşlarında bir adam omzuma nazik bir el koydu. "Hadi sokaktan çıkalım, tamam mı?"

"Ona vurmak istememiştim. Tam önümde yürüdü. Durmaya çalıştım. Frene bastım-"

"Biliyorum." Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "O iyi olacak."

"Ama gerçekten iç kanama olup olmadığını kontrol etmeliler. Dalağı yırtılmış olabilir. Ya da daha kötüsü, karaciğeri. Dalak olmadan da yaşayabilirsin. Karaciğer, o kadar değil. Ve kanama kontrol edilmezse onu öldürebilir."

"Ona iyi bakıyorlar." Beni kaldırıma doğru yönlendirdi. "Adın ne senin?" "Skylar Stanley."

Kaşlarını kaldırdı. "Norman Stanley ile akraba mısınız?" "Evet. O

benim babam."

"Tamam. Onu arayacağım."

Harika. Kasabaya geliyorum ve yaptığım ilk şey birini ezmek oluyor. Babanı gururlandırmanın yolu, Skylar.

Ambulansın kapılarını kapattılar. Onunla gidip gitmeyeceğimi sormaya başladım ama ağzımı kapattım. Bu hiç mantıklı değildi. Sağlık görevlileri onunla ilgileniyordu; bana ihtiyacı yoktu.

Ama yine de gittiğini görmek beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı.

Belli ki bende bir sorun vardı. Kafamı direksiyona mı çarpmıştım? Belki de tıbbi yardıma ihtiyacım vardı.

Küçük kalabalık kayboldu ve polis -kendisini Jack Cordero olarak tanıttı- arabamı yolun kenarına park edecek şekilde hareket ettirdi. Sonra ehliyetimi ve ruhsatımı kontrol etti ve bana olanlarla ilgili bir sürü soru sordu. Elimden geldiğince cevap verdim, bir yetişkin gibi davranmaya ve gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım.

Çok zordu.

Ama beladan kurtulmak için olay çıkaran o ağlamaklı kızlardan biri olmak istemiyordum. Bu bir kazaydı, o da biliyordu, ben de biliyordum ama yine de.

Gerçi belki de şehirdeki ilk günümde bir yayaya çarpmak bu noktada olağan bir durumdu. Tüm hayatım darmadağın olmuştu. Neden biraz daha kötüleştirmeyeyim?

Son altı ay içinde yayıncım tarafından bırakılmış, ardından erkek arkadaşım tarafından aldatılmış ve terk edilmişim. Sonuç olarak, edebiyat menajerimi kaybettim - çünkü menajerinizle çıktığınızda ve o sizi aldatıp sonra da terk ettiğinde olan buydu. Dairemi kaybettim -benim değil onun dairesiydi- ve anaokulundan beri yaşamadığım kasabaya geri taşınmaya karar verdim.

Çünkü, bilirsiniz, yirmili yaşlarınızın ortasındaiken, gidecek başka bir yeriniz olmadığı ve kariyeriniz tuvalette olduğu için babanızın yanına taşınmak her kızın hayalidir.

Sonunda babam Tilikum İtfaiye aracıyla geldi. Sadece yüzünü görmek bile, gözlerindeki o ebeveyn sempatisiyle, yanaklarımdan aşağı birkaç damla gözyaşı süzülmesine neden oldu. Onları çabucak uzaklaştırdım.

"Skylar, iyi misin?" diye sordu.

"İyi."

"Çok hızlı gitmiyordu," dedi Jack Cordero. "Gavin karşıdan karşıya geçmeye başladığı sırada köşeyi döndü."

"Gav'a mı vurdu?" Babam gözleri büyüyerek sordu.

Jack başını salladı, çok garipti ama neredeyse hiç şaşırmamış gibiydi. Yüz ifadesinden de anlaşılacağı gibi,

Tabii ki Gavin'e vurdu, başka kim olabilirdi ki?

"Ondan başka bir şey istiyor musunuz, yoksa gitmekte özgür mü?" Babam sordu. "Burada iyiyiz."

El sıkıştılar.

"Teşekkürler Jack.

Minnettarım." "Her zaman."

Babam bana döndü ve uzun bir nefes verdi. Yorgun ve bitkin görünüyordu, sanki bir süredir uyumamış gibiydi. "Hadi eve gidelim."

Ev. Ne garip bir kavram. Artık bir evim varmış gibi hissetmiyordum.

"Tamam."

Arabama binmeden önce omzumun üzerinden ambulansın gittiği yöne baktım. Gavin'in iyi olup olmadığını merak ediyordum.

SKYLAR

I Babamın kamyonetinin yanına park ettim ve iki katlı eski evine baktım. Küçükken burada yaşamıştım ama o zamanları pek hatırlamıyordum. Sadece ufak tefek şeyler.

Bunu saklamış olması garipti. Annemle yirmi yıl önce boşandıklarında, annem beni toplayıp birkaç saat uzaklıktaki memleketi Spokane'e götürmüştü. Babam burada kalmış, dört yatak odalı bu büyük evde tek başına yaşıyordu. Tilikum'a ziyarete nadiren gelsem de -genellikle beni ziyaret etmek için Spokane'e giderdi- küçülmemişti.

Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi onun tek kişilik evinin önündeyken neden hâlâ burada yaşadığını merak ediyordum. Belki de taşınmak çok zahmetli olurdu. Zaten muhtemelen buradan çok itfaiye binasında yaşıyordu. Belki de umursamıyordu.

Ev iyi durumdaydı, bahçesi temizdi. Araba yolundan kapıya kadar beton bir yol uzanıyordu ve ön penceredeki perdeler kapalıydı. İçeride boş bir ön oda -hiç mobilya yoktu, sadece akça ağaç parke zeminin ortasında büyük bir halı vardı- ve benzer şekilde boş bir yemek odası vardı.

Yaşam alanının tamamı evin arka tarafındaydı. Kahvaltı köşesi olan bir mutfak ve kanepesi, koltuğu ve televizyonu olan bir aile odası. Tek dekorasyon denemesi benim çerçevelemiş birkaç fotoğrafımdı. Çoğunlukla küçüklüğümden kalma eski fotoğraflar, ancak duvarda lise mezuniyet resmim vardı. Her şey temizdi ama seyrekti. Tabii ki burada yalnız yaşıyordu. Bir adam ne kadar dağınıklık yapabilirdi ki?

"Sanırım yolunuzu hatırlıyorsunuzdur." Anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine koydu. "Eski odanızda bir yatak var, ama diğerlerinden birini daha çok severseniz, onu taşıyabilirim."

"Eminim sorun yoktur."

"Arabanızı boşaltmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Küçük beyaz kahvaltı masasındaki sandalyeye oturdum. "Muhtemelen, fazla eşyam olmamasına rağmen."

Bununla daha sonra ilgilenebilir miyiz? Uzun bir gün oldu." "Evet. Benim için de öyle."

"Baba, yemin ederim sokaktaki adamı görmedim. O bir kazaydı."

"Biliyorum."

"O iyi olacak mı?"

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Evet, buraya gelirken kardeşlerimden biriyle konuştum. O iyi. Sadece bacağı kırık. Bu gece kendi yatağında uyuyacak."

"Korkunç görünüyordu."

"Kuzeydeki orman yangınının ön cephesinden yeni gelmişti."

Gözlerim büyüdü. Bu daha da kötüydü. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bugün bir adamın hayatını kurtardı, sonra neredeyse kendi hayatını kaybediyordu. Önünüze çıktığında kutlama için bira içmeye gittiğini hissediyorum."

"Yani itfaiyecilerinizden biri ve aslında bir kahraman." Ve hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı ama bunu kesinlikle düşünmüyordum. "Onu neredeyse öldürüyordum. Belli ki kasabadaki en popüler kız ben olacağım."

"Merak etme. Nasıl olduğunu bilirsin. Herkes bir süre konuşur ama sonra susar. Er ya da geç, yeni bir şey ortaya çıkacak ve onlara konuşacak başka bir şey verecektir."

Düz kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aslında nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum. Tilikum'da yaşadığımı zar zor hatırlıyordum. Ama bunu belirtmemeye karar verdim. "Hastaneye gidip onu göreyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmanıza gerek yok. Dediğim gibi, onu gece boyunca tutmayacaklar."

Gözlerimi kaçırdım, garip bir hayal kırıklığı hissettim. Neden onu tekrar görmekle bu kadar meşguldüm? "Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum."

"Kazalar olur. Gavin bile bunu biliyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, ona araba çarpmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ne?"

Bir an tereddüt etti. "Gavin Bailey henüz kendi ölümlülüğü kavramını tam olarak kavrayabilmiş değil."

Gavin bir Bailey miydi?

"Yani onu sadece itfaiyeci olduğu için tanımıyorsunuz. O Gavin." "Evet,

Gavin Bailey'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Ben yapmadım. Kişisel olarak değil. Sadece babamın yıllar boyunca onun ve kardeşleri hakkında söylediği şeyler vardı. Her zaman Bailey kardeşler hakkında anlatacak hikayeleri varmış gibi görünüyordu.

"Aslında uzun zamandır Bailey'lerden birini görmemiştim," dedim. "Ama sanırım bu ilginç bir buz kırıcı olacak."

Babam gülümsedi. "Sanırım öyle." Bir şey düşünüyormuş gibi tekrar durakladı. "Buz kırıcılardan bahsetmişken, buraya yeni geldiğini biliyorum ama annen insanları tanımak için biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Annemle benim hakkımda konuştun mu?"

"Biz senin aileniz," dedi omuz silkererek, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Annem haksız da sayılmazdı. Her zaman utangaçtım ve yeni insanlarla tanışmakta zorlanırdım. Bu beni geriordu.

"İyi olacağım, baba. Gavin Bailey ile tanıştım bile." *Belki de onu gerçekten hastanede görmeliyim.*

"Bence muhtemelen bir ya da iki arkadaş edinmek için yardıma ihtiyacın olabileceğini kastetti." "Bir ya da iki kız arkadaştan bahsediyorsun, arabamla çarptığım bir itfaiyeciden değil."

Kıkırdadı. "Yani çok çekici bir gülümsemeye sahip playboy bir itfaiyeci değil." Tanrım, gülümsemesi büyüleyiciydi. Hatta hipnotikti.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Gavin Bailey gibi adamlar benim gibi kızlarla ilgilenmez."

Şüpheli görünüyordu. "Sen güzel bir kızsın Skylar. Gavin Bailey gibi adamlar her zaman güzel kızlarla ilgilenir."

Babamın iltifatına nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "O ve ben pek de iyi bir başlangıç yapmadık. Ve ben iyi olacağım. Kabul ediyorum, insanlarla tanışmak en iyi becerim değil. Ama annem sadece sosyal bir kelebek olduğu için endişeleniyor, benim içe kapanık hallerimi anlamıyor."

"Hmm." Çenesini ovuşturdu. "Kendi başının çaresine bakabilecek bir yetişkin olduğunun farkındayım. Ama ben hâlâ senin babanı. Endişeleniyorum."

"Sağ ol baba. İyi olacağım. Sadece ayaklarımı yere sağlam basmam gerekiyor."

Yavaşça başını salladı ama ikna olmadığı belliydi. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. Bir ayrılık asla kolay değildir."

Başka tarafa baktım. O yara hâlâ açıktı, ham ve tazeydi. "Zor ama atlatacağım. Annemle yaşamaya gidebilirdim ama bilmiyorum. Sadece bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyordu. Kafamı toparlamak için."

Cullen diğer müşterilerinden biriyle -evli bir kadınla- olan ilişkisini itiraf ettiğinde, bana derhal taşınmam gerektiğini söylemişti. Pislik herif. Hâlâ anlamadığım nedenlerden ötürü, ilk aradığım kişi babamdı. Telefonda gözyaşları içinde ona içimi döktüğümde zar zor maskelenen öfkesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Gidecek bir yere ihtiyacım olursa onunla kalmamı teklif etmişti.

O gün gitmemiştim. Geçen haftayı Cullen'la paylaştığım daireden sadece birkaç mil uzakta, annemin evinde geçirmiştim.

Endişeli bir enkaz gibiydim. Cullen'la karşılaşmaktan korktuğum için evden çıkmakta zorlanıyordum. Spokane küçük de olsa bir şehirdi, bu yüzden onu dışarıda rastgele görme olasılığı düşüktü. Ve Cullen orada sadece yarı zamanlı yaşıyordu. New York'ta bir stüdyo dairesi vardı.

-Görünüşe göre yayıncılık sektöründeki bağlantılarına daha yakın olmak için, ama şimdi bunu başka, daha hileli nedenlerle kullandığını biliyordum.

Her halükarda, büyüdüğüm şehir birdenbire bir terör tenceresi gibi gelmeye başlamıştı. Ben de babamın teklifini kabul ettim.

"Senin için bir şey yapmamı ister misin?" Gözleri kısıldı ve sesi koruyucu bir baba tehlikesini ima ediyordu.

"Hayır, baba. Sadece baştan başlamak istiyorum."

Anlayışla başını salladı. "Tamam. Sen yerleşmek için acele etme. Birkaç saatliğine karakola uğramam gerekiyor. Bütün gün orman yangını için olay komuta merkezindeydim ve şimdi normal işim için yapmam gereken bazı işler var. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Babamın işe dönmek zorunda kalması muhtemelen benim hatamdı. Geçirdiğim araba kazası onun gününü bölmüştü. "Hayır, ben iyiyim. Kıyafetlerimi ve eşyalarımı getireceğim. Sonra da muhtemelen boş boş televizyon izlerim."

"İyi bir plana benziyor. Eve dönerken yemek yerim, ne dersin?" "Bu harika olur. Teşekkürler baba."

Ayağa kalktı ve gitmeden önce başımın üstüne hafif bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapatarak uzun bir nefes aldım. Çok güzel bir sessizlik vardı, gürültünün yokluğu ciğ sinirlerimi yatıştırmak için harikalar yaratıyordu.

Her ne kadar kötü bir başlangıç yapmış olsam da, belki de Tilikum'a gelmek doğru bir hamleydi. Belki de küçük bir kasabada yaşamak eski neşemi geri kazanmama yardımcı olacaktı.

Belki gerçekten tekrar yazabilirdim.

Artık bir menajerim olmamasına rağmen, bu kesinlikle bocalayan kariyerime yardımcı olacaktı. Ve kendi sektörümdeki bağlantılarımın içinde yüzmüyordum. İşin bu kısmını sevmiyordum. Ben sadece kitap yazmak istiyordum, insanlarla iletişim kurmak değil.

Tabii ki kitap yazma kısmı da tam olarak gerçekleşmiyordu. Aylardır şimdiye kadar yaşadığım en kötü yazar tikanıklığı vakasıyla mücadele ediyordum.

Telefonumu kontrol ettim ve en iyi arkadaşım Ginny'den bir mesaj gördüm. Geçen hafta hayatım altüst olduğundan beri beni düzenli olarak kontrol ediyordu.

Selam tatlım. Babana gidebildin mi?

Ben: Buradayım. Ama bu muhtemelen bir telefon görüşmesi olmalı.

Tanrım. Ne oldu şimdi? Mesaj atma, arıyorum.

Bir saniye sonra telefonum çaldı.

"Ne oldu?" Ginny ben merhaba der demez sordu. "Telefonda hiç konuşmak istemiyorsun."

"Biliyorum, ama her şeyi yazmak istemiyorum."

"Cullen sürünerek geri mi geldi?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Eminim Pepper Sinclair'in tasarımcı gardırobu ve makyaj koleksiyonu için

mutlu bir şekilde yer açıyordur." Güçlendirici bir nefes almak için durakladım. "Birini ezdim."

"Ne?" diye çılgık attı.

Yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Tamam, belki bu tam olarak doğru değil, çünkü lastiklerimin ona dokunduğunu sanmıyorum. Ama kesinlikle bir yayaya çarptım."

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

"Sanırım durumu iyi. Babam bacağının kırık olduğunu söyledi ama bu gece hastaneden eve dönecek. Umarım iç kanama olup olmadığını kontrol etmişlerdir. Bir dalağın yırtılması için ne kadar güç gerektiğini biliyor musun? Hâlâ oraya gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Bir dalağın yırtılması için ne kadar güç gerektiğini bilmiyorum ama eminim siz biliyorsunuzdur. Belki de o korkunç teğet geçmeyelim; itfaiye şefi babanızın neden bahsettiğini bildiğini ve hastane personelinin onunla ilgilendiğini varsayabiliriz. Bir yayaya nasıl çarptınız?"

"Bir köşeyi döndüm ve tam önüme çıktı." "Bu onun hatası gibi görünüyor."

"Ginny."

"Sadece söylüyorum. Dört yaşındayken iki tarafa da bakmayı öğreniriz. Bekle, o küçük bir çocuk değil, değil mi?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Adı Gavin Bailey. Babam için çalışan bir itfaiyeci." "Ooh, seksi itfaiyeci mi? Biraz daha anlat."

"Ateşli olduğunu söylemedim." "Ama öyle mi?"

Tereddüt ettim ama yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? "O çok ateşli. Ve muhtemelen beş alarmlı bir yangın kadar tehlikeli. Ya da büyük yangınlar kaç alarmlı olursa olsun. Ama bu kısım hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Bu güzel bir aşk hikâyesinin başlangıcı olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Bu kocaman bir hayır."

"Hadi ama, sen bir yazarsın, bunun hoş bir hikaye olacağını düşünmüyor musun? Arabanla ona çarptığında tanıştığını torunlarına anlatmanın ne kadar sevimli olacağını bir düşün."

"Bu benim yazdığım türden bir hikaye değil. Benim kitaplarımdan biri olsaydı, muhtemelen onu yanına taşınmama izin vermesi için manipüle ederdim, böylece akut çocukluk travmasından kaynaklanan garip bir saplantılı fanteziyi oynayabilirdim ve sonunda onu öldürürdüm. Ya da bekleyin, belki ben masum taraf olurum ve o da çılgın katil olurdu ve ona iyi davranmaya ve bakımına yardımcı olmaya çalışırken kimsenin bulmasını istemediği bir şeye rastladığımda neredeyse kendimi öldürürdüm."

"Aman Tanrım, yine mi yazıyorsun?"

Ona yalan söylemek ve evet demek istedim. Ama demedim.

"Pek sayılmaz." "İkisi de gerçekten iyi fikirler."

"Evet, ikisinden birini yazmaya kalktığım anda beynim büzülecek ve bırakın koca bir romanı nasıl yazacağımı, *the* kelimesini nasıl heceleyeceğimi bile unutacağım."

"On iki roman yazdın Skylar. Bir düzine. Beynin hala nasıl yapılacağını biliyor. Sadece yapman gereken

Seni neyin engellediğini bul."

"Teşekkürler, Doktor Ginny."

"Ateşli itfaiyeciye geri dönebilir miyiz?" "Dönmeyelim."

İç çekti. "İyi. Belki de bu kötü şans bulutu geçene kadar bir süre evde kalmayı planlamalısın. Görünüşe göre masum seyirciler için tehlikeli olmaya başladı."

"Bana söylüyorsun."

"İyi misin?"

"Evet, çoğunlukla. Hayatım berbat ama bundan sonrası daha iyi olmalı, değil mi?"

"O benim kızım. Tabii ki öyle. Bence babanla yaşamak uzun zamandır verdiğin en iyi karar olacak." Onun kendinden emin iyimserliğini paylaşmıyordum ama yine de bunu duymak güzeldi. "Teşekkürler." "Kendini daha iyi hissetmek için iyi bir haber ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Seni ziyarete geliyorum."

Sırtım dikleşti. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Gelecek hafta orada olacağım. Patronumla çoktan konuştum ve Tilikum hakkında bir haber yapacağım."

Ginny bir seyahat yazarıydı, ama sadece turistik yerler, konaklama yerleri ve restoranlar hakkında yazmıyordu. Ziyaret ettiği şehir ve kasabaları araştırır, tarihleri hakkında bilgi edinirdi. Yazıları yerel hikayeler ve folklorun yanı sıra nerede alışveriş yapılacağı ve nerede yemek yenileceği ile doluydu.

"Gerçekten mi? Haklısın, bu harika bir haber."

"Öyle değil mi? Sen babanla kalacağını söyler söylemez patronumla bu konuyu görüşmeye başladım. Zor bir satış değildi. Dağlardaki küçük bir kasabanın çok çekiciliği var. İnternette gördüğüm kadarıyla da çok sevimli."

"Burası şirin bir kasaba. Çok fazla tarihi var, bu yüzden hakkında yazacak çok şeyiniz olacak. Kasabadaki kan davasını duyana kadar bekleyin."

"Lütfen bana şaka yapmadığını ve gerçekten bir kasaba kavgası olduğunu söyle."

"Şaka yapmıyorum. Bailey ailesi ve Haven ailesi nesillerdir kan davalı." "Neden?"

"Aslında hiçbir fikrim yok. Sadece birbirlerine ileri geri şakalar düzenlediklerini biliyorum. Ve eğer bir tarafta ya da diğer tarafta olursanız gidemeyeceğiniz yerler var. Sanırım gidebilirsin. Kimse sizi durduramaz. Ama insanlar bunu yapmaz. Neredeyse her şeyden iki tane var: iki banka, iki berber dükkanı, iki kahvaltılık lokantası, iki çiçekçi, iki pizzacı. Bu böyle sürüp gidiyor."

"Aman Tanrım, bu büyüleyici. Şimdiden aşık oldum."

"Kalacak bir yerin var mı yoksa babama burada kalıp kalmayacağını sormamı ister misin? Onun odası var." "Hayır, zaten kiralık bir yer buldum. Ama teşekkür ederim."

"Tabii ki."

"Yakında gelecek olsam da, yine de seni arayıp kontrol edeceğim. Bil diye söylüyorum." "Evet, biliyorum. Teşekkürler, Ginny."

"Emin olabilirsin, tatlım. Yakında konuşuruz." "Hoşça kal."

Telefonumu yere bıraktım ve başımı öne eğdim, görüşüm bulanıklaştı. Aklıma Ginny'nin Gavin'e vurmanın iyi bir hikâye olacağı konusunda söyledikleri geldi.

İlk tanıştığımızda ona arabamla çarptım.

Sırlarla dolu küçük bir kasabayı ziyaret eden bir kadın, ilk gününde yanlışlıkla birine çarpar

Orada. Kaza olmasına rağmen, adamın yaralanmasından dolayı kendini suçlu hisseder ve onu nekahet döneminde ziyaret etmeyi kendine görev edinir. İlginçtir ki, adam hastanede yatar yatmaz, kasabaya musallat olan korkunç cinayetler dizisi aniden durur. Katili o mu öldürmüştür? Yoksa katil, adamı tedavi eden doktor mudur ve adamın talihsiz kazasını, suçlarını bir masumun üzerine yıkmak için bir yol olarak mı kullanmaktadır?

Nefesimi içime çekerek gerçekliğe geri döndüm. Bu kötü bir hikaye fikri değildi.

Parmaklarım karıncalandı ve kelimeler kafamın içinde dönmeye başladı. Sıcak bir yaratıcılık kıvılcımı parladı.

Ani bir panik patlaması hissederek dışarıya, arabama doğru koştum. *Dizüstü bilgisayarımı almalıyım.*

Gitmeden önce yazmalıyım. Yolcu koltuğundan dizüstü bilgisayar çantamı aldım ve eve geri döndüm.

Dizüstü bilgisayarımı mutfak masasına götürdüm. Oturdum, sonra çıkardım ve giriş yaptım. Yeni bir belge açtım.

Korkma Skylar. Sadece yaz ve kelimeler gelecektir.

Ama yazmadılar. Bir cümle yazdım. Sildim. Bir tane daha yazdım. Onu da sildim. Sadece bir özet yazmayı denedim, ama bu bile çok fazlaydı.

Yapamadım ve nedenini de bilmiyordum.

GAVIN

T Lumberjack Park'taki çimler nihayet dağlara gelen yağmur yüzünden ıslanmıştı. İki gün boyunca, sanki gökyüzü tüm nemi biriktirmiş ve sürekli bir tufan halinde üzerimize boşaltmış gibiydi. Orman yangını tamamen söndürülmemişti; sıcak lekeler kül yığınlarının altında haftalarca kalabiliyordu. Ama onu sakinleştirmek için çok şey yapmıştı, böylece artık Tilikum'u tehdit etmiyordu.

Bu iyi haberdi. Ama koltuk değnekleriyle ıslak çimenlerde yürümek tam bir baş belasıydı.

Çamurun içinde vıcık vıcık oldular, özellikle yumuşak yerlerde sıkışıp kaldılar. Kazadan bu yana yaklaşık bir hafta geçmişti, bu yüzden koltuk altlarım sertleşiyordu. Ama lastik uçları sürekli ıslak topraktan çıkarma ihtiyacı duymadan da yaşayabilirdim.

Elbette benim de burada olmama gerek yoktu. Evde kalabilirdim.

Kardeşlerim ve bir avuç diğer Bailey akrabası, yaklaşan bayrak futbolu sezonu için antrenman yapıyordu. Tilikum geleneklerini ciddiye alırdı ve her yıl düzenlenen bayrak futbolu ligi de bir istisna değildi. Başından beri bir Bailey takımı vardı. Haven'ların da bir takımı vardı, pislikler. Montgomery'lerin, Pines'ların ve Saxon'ların da. Aile takımlarından biriyle akrabalığı olmayan ve oynamak isteyen herkes için bir de kasaba takımı vardı. Onlarca yıldır bu böyleydi.

Ve on altı yaşımdan beri her yıl oynadım.

Bayrak futbolunu çok severdim. Genel olarak sporu severdim ama futbolun gladyatörlük gibi bir yanı vardı. Kimseye çalım atamıyordunuz, bu biraz boktan bir şeydi, ancak bir adamı bastırmak için kovalamak - sadece cırt cırtla tutturulmuş bir bayrağı çekerek bile olsa - oldukça harikaydı.

Ve bu yıl oynayamadım.

Aptal kırık bacak.

Oyun kurucu olarak Asher'ı aldılar ki bu iyi bir karardı. Çok iyi bir kolu vardı. Evan ve Logan açık alıcı olarak oynuyorlardı ve Levi de koşucu olarak Asher'ın arkasında sıralanmıştı. Çizgide birkaç kuzenimiz vardı - iri yarı adamlar - Paul adında aileye gelin gelmiş bir adamla birlikte. Kuzenim Gena da oradaydı. Çok iyi bir top tutucuydu.

Takımın yarısı diğer taraftaydı, hücum için savunma yapıyorlardı ve Jack büyük amcam Wendell'in yerine koçluk görevini üstlenmişti. Jack bir Bailey değildi ama Grace artık öyleydi ve Jack onun üvey babasıydı, bu yüzden bunun sayılacağına karar vermiştik.

Koltuk değneklerime yaslandım ve Asher'ın bir oyun oynamasını izledim. Evan'a bir pas atmaya çalıştı ama atamadı.

"Eğer o koşuyu yapacaksan boşa çıkmalısın," diye seslendim.

Evan bana ters ters baktı. Muhtemelen hırladı ama onu duyamayacağım kadar uzaktaydı.

Bu akşam sezonun ilk antrenmanına geldim çünkü... şey, çünkü çok sıkılmışım. İşten izinliydim, yani her türlü boş zamanım vardı. Ama genelde yaptığım havalı şeylerin hiçbirini yapamıyordum. Tüm hobilerimin iki bacak gerektirdiğini fark etmeye başlamışım. Kaya tırmanışı, buz tırmanışı, yürüyüş, nehirde yüzme, nehirde atlama, gölde yüzme, gölde atlama, dağ bisikleti, beyzbol, arazi bisikleti sürme, dövüş sanatları... ve tabii ki bayrak futbolu. İki bacaklı aktiviteler. Ve benim sadece bir bacağım vardı.

Çok daha kötüsü de olabilirdi elbette. İyileşecektim. Sadece bu arada yapacak bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Sıkılmak benim için iyi değildi. Sıkıldığım zaman başımı belaya sokmaya meyilliydim.

Jack'in eşi Naomi, oğlu Elijah ile birlikte sahaya çıktı. Naomi Grace'in annesiydi, bu da onu kardeşimin kayınvalidesi yapıyordu. Bunun artık akraba olduğumuz anlamına gelip gelmediğinden emin değildim ama yeterince yakındık. Onun yanında büyümüştüm, yani her halükarda aileden sayılırdı.

Ona ve Elijah'a el salladım. Boyu uzamaya başlamıştı, ilk ergenlik atılımını yapıyordu. Onlar da bana el salladı. Jack su molası verdi, sonra karısını öpmek ve Elijah'a kocaman sarılmak için yanına gitti.

Çok havalı bir aileydi.

Bir banka geçtim ve kendimi aşağıya bıraktım. Logan elinde bir su şişesiyle geldi ve yanıma oturdu. Flanel gömleği ve kireç yeşili mayosu, beyaz çorapları ve ayakkabıları gibi çamurla kaplanmıştı.

"Hey, brofa."

"Brofa?"

"Kanepede birader." Bir yudum su aldı. "Bank olduğunu biliyorum ama yeterince yakın. Şimdiden surat mı asıyorsun?"

Logan bütün hafta boyunca orman yangınında çalışmıştı. Yağmur yağmaya başladığında bile ekipler yerinde kontroller ve temizlik yapmak için kalmışlardı. Kazanın olduğu günden beri onu görmemiştim.

"Somurtmuyorum."

"Beni kandırabilirdi. Hadi ama, kırık bir bacak. Daha kötü olmadığı için şanslısın."

"Şanslı olsaydım araba çarpmazdı."

"Haklısın. Sanırım tüm şansını yanıkta tükettin."

Muhtemelen haklıydı. Belki de şansımın bir kısmını Robby'ye vermiştim. Bu değerli bir fedakârlıktı. "Beş hafta daha ne yapacağım? Öylece oturamam."

"Alçıda yedi hafta daha kalacağımı sanıyordum."

"Her neyse. Ben çabuk iyileşirim."

"En son bir şey kırdığında ne yapmıştın?"

"Geçen sefer koltuk değneklerim olmasın diye bana o botlardan birini giydirdiler. İş yerinde hafif işlerde çalışıyordum, böylece en azından yapacak bir işim vardı."

"Gördün mü? Somurtuyorsun."

Tamam, belki de surat asıyordum.

"Sana vuran gerçekten Şef'in kızı mıydı?" diye sordu.

Aklımdan bir görüntü geçti. Ben, kaldırımda uzanmış, bir yüze bakıyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel yüze. Bir an için gerçekten ölüp ölmediğimi merak ettim. Işık, siyah saçlarını bir hale gibi çerçevelemişti ve bana dokunduğunda acı yok olmuştu.

"Evet, oydu."

"Bu konuda ona bok atmak zorunda kalacağının farkındasın, değil mi?"

Ağzım bir sırıtışla seğirdi. "Oh evet."

"Güzel. Depresyona girdiğini falan düşünmeye başlamıştım."

"Depresyonda değilim, sıkıldım ve bacağım kaşınıyor." Bir an durakladım. "Çok ateşli büyüdü."

"Kim?"

"Şefin kızı."

Çünkü gerçekten de öyleydi. Tabii kafamı çarpmadıysam ve onun o ruhani anısı acıdan kaynaklanan bir uydurma değilse. Uzun siyah saçlar. Büyük kahverengi gözler. Muhtemelen bikini içinde muz gibi görünüyordu.

Ya da çıplak, ama kim olduğu düşünüldüğünde bu biraz fazla ileri gitmek olurdu. Bana dirsek attı. "Dostum. Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bu saçmalığa başlama. Onunla olmaz." "Hiçbir şey başlatmıyorum."

"Az önce ateşli büyüdüğünü söyledin."

"Bu sadece bir gözlem. Onu gördünüz. Çok ateşli büyümüş." "Evet, gördüm ve haklısın, ama onu kovalayamayacağını biliyorsun." "Onu kovalayacağımı kim söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Tehlikenin her türlüşünü sevdiğini biliyorum ama aklını kullan. Bu seferki risk almaya değmez."

O haklıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel kız olmasına rağmen Skylar Stanley bana ve en azından kardeşlerime tamamen yasaklanmıştı.

Asher ve Evan artık sayılmıyordu. Asher evliydi ve Grace'le birlikte ilk bebeklerine hamileydiler. Evan ise birkaç ay önce kız arkadaşı Fiona ile nişanlanmıştı. Bailey'ler sinek gibi düşüyordu ve benim bir sonraki olmaya hiç niyetim yoktu.

Peki ya Şef'in kızı? Aptal değildim. Skylar Stanley'nin peşinden gitmenin ne kadar büyük bir hata olacağını ben bile biliyordum.

Bu da, tamam, gerçekten cazip hale getirdi.

Ama ben buna boyun eğmeyecektim. Dünyada bir sürü kız vardı. Onlardan biri için kariyerimi ya da Şef'le olan ilişkiyi riske atmazdım.

"Biliyorum. Ben bile o kadar deli değilim." Jack ekibin toplanması için seslendi.

Logan ayağa kalktı ve bana yan gözle baktı. "Göreceğiz bakalım." Ben onunla tartışmadan sahaya koştu.

Birkaç oyun daha oynadılar. Asher orada iyi görünüyordu. Hapishanedeyken takım onsuz eskisi gibi olmamıştı -ki bu da tam bir saçmalıktı zaten. Elbette onsuz hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Eve dönmüş olması güzeldi.

Bankta takıldım ve ıslak zemine baktım. Aklım güzel kahverengi gözlerde dolaştı. Saçlarımın arasından usulca kayan parmaklarını hissettim.

Top yüzümün yanından uçtu ve neredeyse kafama çarpıyordu. "Dikkat et, Gav!"

Kahretsin.

Bunu yapmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu. Her ne kadar ağabeyimin haklı olduğunu kabul etmek istemesem de Skylar konusunda haklıydı.

Peki neden sürekli onu düşünüyordum?

Bu benim için normal değildi. Elbette, kadınlardan hoşlanıyordum. Hem de çok. Ve eğer bir kız gözüme çarparsa, onun peşinden gitmekten çekinmezdim. Ama daha önce bir kızla hiç bu kadar meşgul

olmamıştım.

Özellikle de peşinden koşmayacağıma çoktan karar verdiğim bir kızın.

Aptal değildim. Ciddi ilişkiler bana göre değildi. Skylar'ın peşinden gitmek, ne kadar cazip olsa da, büyük bir hata olurdu. Çünkü bittiğinde ne olacaktı? Şef bana kızacaktı. Daha da kötüsü, beni hayal kırıklığına uğrattı. İlişkiyi bitiren o olsa bile, o onun babasıydı. Onun tarafında olacaktı. Suçu ben üstlenirdim.

Bu temizlemek istemediğim bir pislikti. Ne kadar cazip olursa olsun.

Gökyüzünden birkaç iri damla düştü ve ben de bunun gitmem için bir işaret olduğuna karar verdim. Islak otların arasından kamyonetime doğru ilerledim. Neyse ki sol bacağıma kırmıştım ve kamyonetim otomatik vitesliydi, yani hâlâ kullanabiliyordum.

Eve gitmek istemedim, bu yüzden şehre doğru yola çıktım ve Grace'in kahve dükkanı Steaming Mug'ın önüne park ettim.

Koltuk değneği, adım, koltuk değneği, adım, kapıya doğru ilerledim. Şimdi onu açmam gerekiyordu. Kahretsin, kırık bir bacakla her şey çok zordu.

Birinin benim için açıp açamayacağını görmek için camdan içeri baktım ve gözlerim masadaki bir kıza takıldı.

Oh lanet olsun. Bu oydu. Skylar Stanley. Patronumun kızı. Patronumun *seksi* kızı.

Sıcaklığı acıdan kaynaklanan bir halüsinasyon değildi. Hatırladığım kadar güzeldi.

Ama beni büyüleyen sadece görünüşü değildi. Onunla ilgili bir şey vardı. Gözlerini odaklamadan uzaklara bakması. Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

Ne düşünüyorsun Sky?

Bu kötü bir fikirdi. Bir Gavin yeminin tüm özelliklerine sahipti. Ve ben yemi yutamazdım.

Ama ben daha bir yere gidemeden o beni gördü. Oturduğu yerden o kadar hızlı fırladı ki neredeyse sandalyesini devirecekti ve kapıyı açmak için koştu.

SKYLAR

TManzara değişikliği olur diye düşünmüştüm. Şehir merkezindeki kahve dükkânı şirin görünüyordu. Belki yardımı olur ve biraz çalışabilirdim.

Bu yardımcı olmuyordu. Çok daha kötüydü.

Kapının hemen dışında duran koltuk değnekli adama baktım. Bu oydu. Tam burada, neredeyse benimle aynı odada. Gavin Bailey.

Bu karşılaşmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Aman Tanrım, kapıyı açamaması dışında.

Bu tamamen benim hatamdı, bu yüzden sandalyemden fırladım ve onun için açmak için fırladım. "Teşekkürler." İçeri girmek için yanımdan geçti, sonra durdu ve gözleri benimkilerle buluştu. Uh-oh.

Hayatımda hiçbir *uh-oh* bu kadar anlam yüklü olmamıştı.

Uh-oh çünkü o bana bakıyordu ve ben de ona bakıyordum. Sanki aramızda bir elektrik çarpması oldu; göğsümün derinliklerinden onunkine doğru uzanan bir enerji parlaması.

Ve uh-oh çünkü ağzı ince bir gülümsemeyle kıvrıldı, gamzelerini büzdü. Bu bende bir adım daha yaklaşım parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirme isteği uyandırdı.

Ne oluyordu ki?

Dilim kalınlaştı ve garipleşti. Kafamın içinde yarım yamalak, anlaşılmaz bir kelime karmaşası dönüyordu ve arka plandaki yumuşak müzik aniden kulaklarımda çok yüksek sesle çınladı. Sanki akustik gitarın her bir telinin tahtaya vuruşunu duyabiliyordum.

Yine de bir şekilde tutarlı bir cümle kurmayı başardım. "Oturmak ister misin?"

Sanki çok ilginç bir şey söylemişim gibi bana baktı ve cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Evet, çok isterim."

Onun için bir sandalye çektim ve bunun benim masamda olduğunu çok geç fark ettim ve benimle oturmak isteyip istemediğini ya da sadece oturmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Ama kendini sandalyeye bıraktı ve koltuk değneklerini masaya yasladı.

"Sanırım geçen gün tanışmamıştık," dedi ben yerime otururken. "Ben Gavin."

Adı. Ona seksi olduğunu söyleme. Sadece adını söyle. "Ben Skylar. Skylar Stanley."

Sesim çok küçük ve çekingendi. Böyle konuşmaktan nefret ediyordum ama ses tonumdaki bariz utangaçlık saklanma içgüdümü daha da güçlendiriyordu.

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum." Gülümsedi, gamzelerinin ve beyaz dişlerinin tüm gücü doğrudan üzerimde parlıyordu. Güneşe bakmak gibiydi.

Tanrım, muhteşemdi.

"Sana vurduğum için çok üzgünüm. Bacağını kırdığıma inanamıyorum. Çok acıyor mu?" "Hayır, fena değil."

"Yemin ederim, baktım. Mesaj falan atmıyordum. Baktım ve köşeyi döndüm ve sonra bam, oradaydın."

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Ani temas başka bir elektrik çarpması gibi hissettirdi. Yanaklarım kızardı ve teninin benimkinin üzerindeki sıcaklığı bir şekilde yatıştırıcı ve aynı zamanda tahrik ediciydi.

Gözleri yüzümden ellerimize kaydı, sonra tekrar geri döndü. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı ve elini hızla çekti.

"Ben gerçekten iyiyim," dedi ve elini masanın altında esnettiğini gördüm. "Ben yola giren aptalın tekiyim."

"Sanırım bu yüzden yetişkinler çocuklara karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmalarını öğretiyor." Dudaklarımı büzerek kapattım. Bunu bir şaka olarak söylemişim ama belki de kulağa kaba gelmişti. "Özür dilerim, bazen sözlü konuşmalarda kötü oluyorum."

Özellikle de ateşli bir itfaiyeci tarafından aptalca vurulduğunda.

Ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

"En azından iyi bir şoförsün." Dudaklarının kenarları kalkarak göz kırptı.

Güldüm, endişemin biraz olsun dağıldığını hissettim.

"Yani..." Ellerini kalçalarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Bilgisiz yayalara çarpmak dışında,

Tilikum'da ne yapıyorsun?"

Bunun ne kadar yüklü bir soru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yeni tanıştığım birine hayat hikâyemi anlatacak değildim. "Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

"İyi seçim. Harika bir manzaramız var."

Bunu söylerken doğrudan bana baktığı için çapkınlık olsun diye mi söylediğinden emin olamadım.

-sanki ben harika bir manzaraymışım gibi- ya da dışarıdaki nesnel olarak güzel manzaradan mı bahsediyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, beynimin başka yönlere sapmasına izin vermemeye çalıştım. "Evet, burası gerçekten çok güzel."

"Yazar ya da onun gibi bir şeysin, değil mi?"

"Öyleyim. Nereden biliyorsun?"

"Baban benim patronum ve senden bahsediyor. Ne tür şeyler yazıyorsun?"

Zahmetsizce sohbeti sürdürme yeteneği beni çok rahatlattı. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi bilemiyor gibiydim ama soruları yanıtlamak çok kolaydı. "Gerilim romanları yazıyorum, genellikle seri katiller hakkında, ancak en çok satanlarımdan biri teknik olarak bir gerilim romanı."

"Aradaki fark nedir?" "Gerilim ile gerilim arasında mı?" "Evet."

"Standart bir tanımı yok ama çoğu menajer ve editör, kahramanın en başından beri tehlikede olduğu ve okuyucunun da temelde onunla aynı bilgilere sahip olduğu bir romanı gerilim olarak değerlendiriyor. Gerilim genellikle okuyucunun kahramanın bilmediği şeyleri bildiği anlamına gelir. Dolayısıyla okuyucu, kahramanın tehlikeyi zamanında keşfedip keşfetmediğini görmek için merakla bekler." Ağzımı tekrar kapattım. "Üzgünüm, bu muhtemelen istediğinden daha fazla bilgi oldu."

"Hiç de değil." Öne doğru eğildi ve ön kolunu masanın üzerine koydu. "Bu harika bir şey. Bırakın koca bir kitabı, bir sayfa yazacak kadar bile oturabileceğimi sanmıyorum."

Omuz silktim. "Son zamanlarda ben de zor zamanlar geçiriyorum."

Pembe bir bluz ve kırılmış pantolon giymiş sarışın güzel bir kadın masamıza geldi. "Merhaba,

Gav. Bacağın nasıl?"

"Çoğunlukla sadece kaşınıyor. Skylar'la tanıştın mı?" Bana döndü. "Bu benim baldızım Grace. O benim kardeşim Asher'in karısı."

Grace bana sıcak bir gülümseme verdi. "Hey, şehirde olduğunu duydum. Seni tekrar görmek güzel. Sanırım seni en son gördüğümde ilkokuldaydık."

"Muhtemelen."

Gavin, "Az önce senin hub'ınla birlikteydim," dedi. "Oyun kurucu olarak iyi görünüyordu. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Aslında harika hissediyorum." Bir elini karnına koydu ve bana döndü. "Hamile olduğum için soruyor."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Tekrar gülümsedi ve gözlerinde o kadar büyük bir neşe vardı ki kalbim biraz çarptı. "Kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Sabah bulantısı falan yok. Biraz yorgunum ama şikayet edemem. Şimdiye kadar hamile olmak bana iyi geldi."

"Sen cesur bir kadınsın," dedi Gavin. "Gelecek neslin ilk Bailey yavrusunu pişiriyorsun."

"Logan'ın cinsiyetini tahmin etmek için bir havuzu var," dedi. "Katılmak ister misin?"

Gavin, Grace'in kız mı erkek mi taşıdığını ona bakarak anlayabilecekmış gibi başını eğdi. Henüz göstermiyordu bile.

"Oğlum," dedi, sesi güven doluydu.

"Büyükannem de öyle demişti."

"Tabii ki yaptı. Çünkü o bir erkek."

"Muhtemelen haklısın. Bailey'ler kızlardan çok daha fazla erkek üretiyor." "Sanırım erkek yüzücülerimiz agresif olanlar."

Grace güldü. "Onun gibi bir şey. Her neyse, bir şey ister misin? Jenna'ya getirmesini söyleyebilirim, böylece kalkmak zorunda kalmazsın."

"Bu harika olurdu." Bakışları bana döndü. "Skylar aldırmadığı sürece." Beni biraz gergin hissettiriyordu ama kötü anlamda değil. "Hayır, sakıncası yok." "Her zamankinden mi?" Grace sordu.

"Evet, lütfen ve teşekkür ederim," dedi, ona bir sırıtma daha göstererek. "Bir tane tuzlu karamelli mocha ve kırbaç geliyor."

Sanki bana bir sır veriyormuş gibi yaklaştı ve fısıldadı. "Tatlıya karşı zaafım var." "Yapay tatlandırıcı sukralozu keşfeden araştırmacıların

gerçekten bir böcek ilacı yaratmaya mı

çalışıyorsunuz?" diye sordum. "Bunu bilmiyordum."

"Görünüşe göre araştırmacılardan birinden maddeyi test etmesi istenmiş, ancak o kendisine *tadına* bakmasının söylendiğini sanmış. Neyse ki zehirli değilmiş. Tadı da şeker gibiymiş." Dudaklarımı bastırarak kapattım. "Üzgünüm, bunu neden bilmeniz gerektiğini bilmiyorum. Bir keresinde evdeki zehirli olabilecek maddeler hakkında biraz araştırma yapmış ve bir tavşan deliğine düşmüştüm."

"Birinin onu böcek zehrini tatması için cesaretlendirdiğini söyleyeceğinizi sanmıştım."

"Bu pek de akıllıca bir cesaret olmazdı. Her ne kadar *tat* ve *test* kelimelerini

Böcek ilacı yapmaya çalışırken yanlış yapmak oldukça büyük bir hata gibi görünüyor."

Gözlerinde ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi bir ifadeyle bana tekrar gülümsedi.

Böcek ilacı ve yapay tatlandırıcılar hakkında gevezelik ettiğim düşünülürse bu anlaşılabilir bir durumdu.

Barista Gavin'in kahvesini masaya getirdi. Ona teşekkür etti, sonra fincanı ağzına götürdü.

Yere bıraktığında üst dudağında hâlâ biraz köpük vardı. Dilinin onu yalamak için dışarı fırlayışını izledim.

Yakınımaya eğiliyor ve dili benimkinin ucuna değiyor, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen kışkırtıcı bir tat. Dudaklarımız birbirine yapışıyor, gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve-

İmgelemi göz kırparak uzaklaştırdım. Bu da nereden çıkmıştı? Kısa bir süreliğine öpüşme fantezisine kapıldığımı fark etmemiş olmasını umarak yerimde kıpırdandım.

Ama gözleri ağzımdaydı. Ben onun dudaklarına baktığım için o da benim dudaklarıma mı bakıyordu? Başka tarafa bakmadı ve bakışlarım tekrar daldı. O ağız benimkinde nasıl bir his uyandırır? Tenimde, boynumdan aşağı inerken ya da dudaklarımın arasındaki sıcak sinir yumağını bul-

Boğazını temizledi ve ben neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Özür dilerim," diye ikimiz de aynı anda ağzımızdan kaçırdık.

Dudaklarımı kapattım ve onunki de küçük bir gülümsemeye dönüştü. Kafası karışmış gibi gözlerini kaçırdı ve kahvesinden bir yudum aldı.

Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim ve neredeyse boş olan fincanımı elime aldım. Yeni biriyle tanıştığım da telaşlanmaya alışkındım ama bu farklıydı. Gavin Bailey ile ilgili bir şey kalbimin çarpmasına ve vücudumda bir dizi karıncalanmaya neden oldu.

Umarım kurşun yaraları ya da çürüyen cesetlerle ilgili ürkütücü gerçekleri gevelemeye başlamam. Bazen gergin olduğumda bunu yapardım.

Gavin'in telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Yüzü düştü. "Lanet olsun. Kardeşim Logan'ın eve bırakılması gerekiyor."

Gözlerimiz tekrar buluştu ve o elektrik arkı geri geldi, kıvılcımlar etrafımızda uçuşmaya başladı. Umutsuzca kalmasını istedim ve bir an için neredeyse eğilip onu öpme dürtüsüne yenik düştüm.

Hızlı bir nefes çekerek gözlerimi ayırdım. "Sizinle tanışmak güzeldi. Resmi olarak." "Evet, seninle de." Ayağa kalktı ve koltuk değneklerini kollarının altına aldı.

Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar takip ettim, sonra da kapıyı onun için açtım. İçeri girdi ve bana baktı.

"Teşekkürler. Görüşecek miyiz?" "Evet, eminim görüşürüz."

Gözlerini aşağı yukarı gezdirdi ve başını salladı, yüz hatlarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Hoşça kal Skylar."

"Güle güle."

Kapı arkasından kapanırken şaşkınlık içinde öylece durdum. Az önce ne olmuştu? Elbette çekiciydi. Tam olarak dudak uçuklatacak kadar güzeldi. Ama bu, masama nasıl geri döndüğümü açıklamıyordu, elim hala bana dokunduğu yerden karıncalanıyordu.

Şimdi bir erkeğe takılmanın zamanı değildi, nasıl görünürse görünsün. Tanrı aşkına, daha yeni terk edilmişim. Ve kariyerimi tekrar rayına oturtmam gerekiyordu. Tekrar yazmaya nasıl başlayacağımı bulmalıydım.

Oturdum ve odaklanmaya kararlı bir şekilde dizüstü bilgisayarımı açtım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Gavin Bailey'i aklımdan çıkaramıyordum.

GAVIN

W Bu da neydi böyle?

Skylar'ı arkamda bırakıp k a f e d e n topallayarak çıkarken başım dönüyordu. Cazip olması bir şeydi, ama orada oturmuş gözümü dikmiş, Skylar'la öpüşmeyi hayal ediyordum.

Tamam, iyi, sevişmekten daha fazlasını hayal ediyordum.

Ama neden deneyimsiz bir çocuk gibi davranmıştım? Kızların yanında hiç böyle değildim. Bir şey Skylar hakkında konuşmak beynimi boşaltmıştı. Durup dururken eline dokunmuş, ağzına bakmıştım ve ilginç bir şey söylemiş miydim? Muhtemelen hayır.

Bu hiç bana göre değildi. Genelde çok çekiciydim.

Tabii ki ona karşı çekici olmama gerek yoktu. Bu tartışmayı kendimle tekrar yaşamak istemediğim için kamyonetime atladım ve kardeşimi almak üzere parka geri döndüm.

Ertesi gün, Skylar'a karşı neden bu kadar tuhaf davrandığımı anlamaya hiç yaklaşmamıştım. Onu düşünmeden de edemiyordum. Büyüleyici gözlerini ve dolgun dudaklarını. Eline dokunduğumda yumuşak teninin verdiği hissi.

Eline mi dokundun? Elinin verdiği hissi hatırladıkça ereksiyon oluyordum. Bu da neydi şimdi?

Cara -Grace'in en iyi arkadaşı- daha önce mesaj atıp gelip gelemeyeceğimi sormuştu, ben de arabayı onun evine sürdüm ve yamaçtaki evinin önüne park ettim. Neler yaşadığını bilmiyordum ama bu, Skylar'ın eline tekrar gizlice dokunup dokunamayacağımı görmek için Chief'in evine gitmekten kendimi vazgeçirmeye çalışmaktan daha iyiydi.

Cidden mi? Neyim vardı benim?

Cara'nın evi çok güzeldi. Parası vardı. Çok para. Nedenini bilmiyordum, hiç sormamıştım.

-Ama öyle olduğu belliydi. Üniversitedeyken bile pahalı bir araba kullanıyordu. Buranın tadilatı da bir servete mal olmuş olmalı. Parti vermeyi severdi, o yüzden buraya birçok kez gelmişim.

Cara'yı sevmiştim ve çok ateşliydi. Vahşi bir kıızıl saçı vardı. Cara tehlikeliydi ve normalde bu tür şeyler benim için uyuşturucu gibiydi. Ama onunla flört etmek hoşuma gitse de, sadece dalga geçiyordum. Onu hiçbir zaman kirlenebileceğim bir kız olarak görmemiştim.

Beni kirlenmek için davet ettiğini düşündüğümünden değil. Ne istediğini açıkça belirtmemişti. Ama Cara gibi bir kızla -erkeklerle gerçekten çıkmayan, sadece bir erkeğin

Bir süre orgazm oldu. Ne yapacağını asla bilemezdi.

Ama bu noktada, içeri girmemek için çok meraklıydım. Kapısını çaldım. Bir saniye sonra telefonum çaldı.

İçeri gel. Ellerin kirli.

Eller neyle kirliydi?

Kapıyı açtım, koltuk değneklerimle içeri girdim ve kapıyı arkamdan iterek kapattım.

"Mutfaktayım," diye seslendi.

Koltuk değneklerim ahşap zeminde tıkırdadı. Alt katın büyük bir kısmı açıktı ve büyük pencereler nehir manzarasını gözler önüne seriyordu. Bir dergi sayfasına ya da sergi salonuna benziyordu. Neredeyse fazla mükemmeldi.

-Burada yaşayan biri varmış gibi görünmüyordu.

Mutfak hariç.

Büyük ada malzemeler, kaseler, bardaklar, rastgele mutfak eşyaları ve bolca unla doluydu. Elinde iki zeytinli bir martini vardı ve telefonu bir sehpanın üzerinde, yemek pişirme videosuna benzeyen bir şeyde duraklatılmıştı.

Cara ellerini göğüs hizasında kaldırmış, un, şeker, tereyağı ve muhtemelen başka bir şeyden oluşan dağınık bir karışımdan ziyade, bir hayvanın bağırsaklarını deşmiş ve kana bulanmış gibi yüzünü buruşturarak duruyordu.

"Bu pislik elle karıştırmamı söyledi ama benimki onunkine hiç benzemiyor."

Adımlarımı hızlandırarak mutfaka girdim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Pişirme."

"Emin misin?" Kasesindeki çorba kıvamındaki karışıma baktım. "Ne pişirmeye çalışıyorsun?"

"Kurabiye."

"Bu kurabiye hamuruna benzemiyor."

"Biliyorum," diye inledi. "Bunların kusursuz olması gerekiyordu ama anlaşılan Şef Hartley benimle tanışmamış."

"Şef Hartley kim?"

Başıyla telefonunu işaret etti. "Videodaki adam."

"İşte bu senin sorunun. Kurabiye pişirmeyi internetteki süslü bir şeften öğrenemezsin." "O zaman kimden öğrenmen gerekiyor?"

"Yerli büyükanneler. Ya da yerli olmayan büyükanneler, ama konu yemek pişirmeye geldiğinde yerli büyükannelerin özel bir şeyleri olmadığına beni ikna edemezsiniz. Büyükannemin turtalarının her yıl Mountain Man festivalinde birinci olmasının bir nedeni var ve bunun genetik olduğuna eminim."

"Benim ne yerli ne de başka bir büyükannem var."

"Hayır, ama bir sonraki en iyi şeye sahipsin."

"O da ne?"

"Ben."

"Kurabiye pişirmeyi biliyorsun." Sesinde şüphecilik vardı.

"Evet, nasıl kurabiye yapılacağını biliyorum." Yanında durmak için hareket ettim ve tezgahta yer açmak için eşyaları itmeye başladım. "En iyisinden öğrendim. Dök şunu. Baştan başlarız. Bu arada, ellerin kurabiye hamuru sandığın o felaketle kaplıyken bana nasıl mesaj attın?"

"Sesli mesaj attım." Kaseyi boşalttı ve duruladı. "Güzel."

Tamam, çikolata parçacıklarınız var mı?"

"Evet, dört ya da beş farklı çeşit. Ne alacağımdan emin değildim, o yüzden her şeyden biraz aldım." Tezgâhın üzerine bıraktığı her şeye baktım. "Bunu görebiliyorum."

Kâseyi temiz bir havluyla kuruladı ve tezgâhın üzerine koydu. "Sana gelmen için mesaj attığımda

mutfağı karıştırırız ve sonra da yaptıklarımızı yemek için birbirimize meydan okuruz diye düşündüm. Ne yaptığınızı bildiğinizden değil."

Güldüm. "Büyükanneyle mutfakta çok zaman geçirirdim. Muhtemelen en küçükleri olduğum için. Beni her zaman çalıştırdı."

"Tabii ki yapardı."

"Pişirmeyi öğrenmeye bu ani ilgi neden?"

"Sadece sıkıldım. Yeni bir hobi bulurum diye düşündüm."

"Bunun en iyi arkadaşının bebek sahibi olmasıyla bir ilgisi var mı?"

İçkisini eline aldı ve bir yudum aldı. "Belli ki. Herkes Grace'e aşırı bağlı olduğumu biliyor."

"Sizin garip bir ilişkiniz var."

"Biliyorum."

Zavallı çocuk yalnızdı.

Hatırladığım tarife yakın bir tarif bulmak için telefonunu kullandım ve ona tarifin üzerinden geçtim. Çikolatalı kurabiye zor değildi ama hiçbir şey bilmiyorsanız -ki Cara'nın bilmediği açıktı- yanlış yapmanın pek çok yolu vardı. Ona her şeyi nasıl doğru ölçeceğini ve tarif talimatlarını nasıl takip edeceğini gösterdim, her şeyi bir kerede bir kaseye dökmek yerine. Sonra hamuru küçük toplar halinde bir kurabiye tepsisine bıraktık ve fırına verdik.

"Bunları eve götürmen gerekecek," dedi ve ikinci fırın tepsisine bir sıra daha kurabiye bıraktı.

"Neden?"

"Çünkü aksi takdirde hepsini yerim. Bana güven olmaz."

"Sorun değil. Onları itfaiyeye götüreceğim. Beş dakika kadar dayanırlar." Adanın etrafından dolaşp bir tabureye çıktım ve koltuk değneklerimi tezgâha yasladım. "Hamurunuz bitene kadar yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Bir dakika oturmam lazım."

"Bacağın acıyor mu?"

"Evet, diğer bacağım da onca işi yapmaktan yoruluyor."

"Sven'i seni görmesi için göndermeliyim."

"Sven kim?"

"Masaj terapistim. Elleri büyülü. Onsuz nasıl yaşadığımı bilmiyorum." Martini'sini eline aldı ve bir yudum aldı. "Grace'in düzenli doğum öncesi masajlarını ayarlamama izin vermesini sağladım. Randevuları evde alıyor, o yüzden sana mesaj atacağım."

"Teşekkürler. Kulağa harika geliyor."

"Rica ederim," dedi neşeyle.

İlk parti fırından çıktığında birkaç dakika soğumaya bıraktık ve ardından tadına baktık. Mükemmellerdi; kenarları biraz gevrek, ortaları çiğnenebilir ve çikolata parçacıklı. "Vay anasını Gav, şaka yapmıyormuşsun." Cara parmağındaki çikolatayı yaladı. "Gerçekten pişirebiliyorsun kurabiyeler."

"Sana söylemiştim."

"İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Görünüşe göre hiç bilmediğim bir yönün varmış."

Kurabiyelerin hepsi bittiğinde, çoğunu birkaç plastik kaba doldurdu ve benim için bir torbaya koydu. Doğruca itfaiye binasına gideceğimi ve kurabiyeler henüz sıcakken paylaşacağımı düşündüm. Çikolatalı kurabiyeler en çok böyle güzeldi.

Arabayla oraya gittim ve çantayla biraz mücadele ederek dışarı çıktım. Belki bir sırt çantasına falan ihtiyacım vardı. İçeri girdim ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktım. Mutfak boştu ama

Burada oldukları duyulunca kurabiyeler uzun süre dayanmazdı. Kaplardan birini açtım ve tezgahın üzerine bıraktım.

Şef elinde boş bir kahve fincanıyla içeri girdi. Omuzları çökmüş, biraz yorgun görünüyordu. "Bunlar güzel görünüyor. Büyükannem mi yaptı?"

"Hayır, Cara ve ben yaptık."

Kupasına saatler önce içtiği kahveyi doldururken kaşlarını kaldırdı. "Bir tane deneyeyim mi yoksa çocuklara mı bırakayım?"

"Kesinlikle bir tane almalısın. Çok iyiler." Bir tanesine uzandı ama tereddüt etti.

"Bu bir şaka değil," dedim gülerek. "Şerefim üzerine. Çok iyiler."

"Cara ile neden çikolata parçacıklı kurabiye pişirdiğinizi sorabilir miyim?" Bir tanesini aldı ve kokladı.

Omuz silktim. "Canımız sıkılıyordu."

"İyi bir sebep, sanırım." Bir ısırık aldı ve şüpheciliği çikolata parçacıkları gibi eridi. "Tamam, haklısın. Bunlar güzel."

"Sana söylemiştim."

Kurabiyesini ve kahvesini alıp küçük yuvarlak masalardan birine oturdu. Bir süreliğine ayaklarımdan -ya da ayaklarımdan- kurtulduğum için minnettar bir şekilde onun karşısına oturdum.

"İyi misin, Şef?" "İyiyim."

"Emin misin? Sırtın yine seni rahatsız mı ediyor?"

Kaşları çatıldı. "Sırtımın rahatsız olduğunu nereden bildin?" "Ayağa kalktığında, sırtını tuttuğunda ve yüzünü buruşturduğunda belli oluyor."

"Bunu saklamakta pek iyi değilim, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"İçinizde büyükannenizden çok şey var," dedi. "Bazı şeyleri fark ediyorsun." Omuz silktim. "Sanırım."

"Sende de babandan çok şey var."

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ailem hakkında konuşmayı pek sevmezdim. Onlar benim için boktan bir konuydu, en iyisi kaçınmaktı. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Skylar nasıl?"

"Yerleşiyor." Kahvesinden bir yudum aldı. "Ama biraz utangaç. İnsanlarla tanışmakta zorlanıyor."

Onu dün kafede gördüğümü söylemeyi düşündüm ama yanlışlıkla tuhaf bir şey söyleyecekmişim gibi bir his vardı içimde. Mesela onun eline dokunduğumda sanki tüm hayatım gözlerimin önünden geçmiş gibi hissetmişim.

Onunla bir hayat.

Hay sikeyim. Kafamı toparlamam gerekiyordu, ben de bunun yerine biraz mizah yaptım. "Evet, benimle buluşmak için koşarak geldi."

Bana alaycı bir bakış attı ama gülümsediğini görebiliyordum. "Her neyse. Sanırım şehirde yeni olmak kolay değil ama onun için biraz endişeleniyorum."

"Neden?"

"Yalnız başına çok zaman geçiriyor."

Skylar'ın yalnız olduğu düşüncesi içimi burktu. Utangaç kız. Şehirde yeni. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ama onun yapayalnız olması fikrinden nefret ediyordum.

Belki de bu konuda yapabileceğim bir şey *vardı*.

Şef kurabiyeyi bitirdi ve ben duvara baktım, aniden kendimle savaşa girdim. Çünkü aklıma bir fikir gelmişti.

Kötü bir fikir.

Ama çok cazip.

Belki de karşı konulmaz.

"Şef, sanırım her iki sorunumuzu da çözebilirim."

"İkisini de mi? Senin sorunun ne?"

"Çok sıkıldım. Bir süre hafif görevde bile kalamam. Yapacak bir şeylere ihtiyacım var. Sadece üç kurabiye tarifi biliyorum, bu da çabuk eskiyecek."

"Peki benim sorunum ne?"

"Kızın için endişeleniyorsun."

"Ben sıçrama yapmıyorum. Her iki sorunu da nasıl çözebilirsin?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Evet, bunu kesinlikle yapabilirdim. "Skylar'ın Tilikum'daki ilk arkadaşı ben olacağım." Şef'in yüzünü nötr tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Hmm."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum-"

"Düşünmediğinize eminim."

"Sadece arkadaşız, Şef."

Kahve fincanının üzerinden bana baktı.

"Kızınızla çıkmamı önermiyorum. Utangaç olduğunu ve henüz kasabada kimseyi tanımadığını söylediniz. Ben utangaçlığın tam tersiyim ve hemen hemen herkesi tanıyorum. Takılabiliriz, ona yapılacak tüm güzel şeyleri gösterebilirim. Onu etrafla tanıştırırım. Tilikum hayatına alışmasına yardımcı olabilirim."

"Neden kurdu merama davet ediyordum gibi hissediyorum?" Sırıttım. "Kurt olan Evan. Ben sadece bir su samuruyum."

Yumuşak bir kahkaha atarak başını salladı. "Beni yanlış anlama. Seni tüm hayatın boyunca tanıdım. Senin neyden yapıldığını biliyorum ve baban da aynı şeyden yapılmıştı. Bu yüzden de beni biraz geriyor."

"Gerçekten ne kadar belaya bulaşabilirim? Sadece bir bacağım var."

Kaşlarını kaldırdı. "İkimiz de biliyoruz ki, eğer sana bir kurabiye kavanozu sunulursa, bir kurabiye çalacaksın."

Ellerimi bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdım. "Bu kurabiyeyi çalmayacağım. Ayrıca, kendi kurabiyelerimi nasıl yapacağımı biliyorum."

Kaşları çatıldı.

"Bu bir tür mastürbasyon şakası gibi geldi ve kesinlikle öyle demek istemedim."

Gözlerini devirdi.

"Ama bu konuda herhangi bir sorunum yok, yani kurabiye kavanozu gerçekten cazip görünmeye başlarsa, her zaman işleri kendim halledebilirim. Tabiri caizse kendi kurabiyelerimi kendim yaparım."

"Tanrım, Gav."

"Sadece söylüyorum. Bu bir tahliye vanası gibi."

"Tamam, anladım. Bak, Skylar yetişkin bir kadın. İsteddiği kişiyle arkadaş olabilir. Benim iznime ihtiyacın yok."

"Harika."

"Ama Gavin." Gözlerime baktı.

Vay canına. Daha önce hiç koruyucu bir baba bakışına maruz kalmamıştım. Bu bana hızlı bir

adrenalin patlaması yaşattı. "Öyle mi?"

"Son zamanlarda bazı şeyler yaşadı. Ona karşı dikkatli olun."

"Yapacağım. Benimle tamamen güvende olacak. Aslında, benimle tek başına olduğundan daha güvende olacak çünkü onu uzak tutmak isteyeceğin erkeklerden uzak durmasına yardım edebileceğim. Kendi başına kalırsa o adamlarla çıkacağını sanmıyorum. Muhtemelen bunun için fazla akıllıdır."

"Akıllı kızlar bile yanlış adamlara kapılabilir." "Bana ihtiyaç duymasının birçok nedeninden biri."

Yavaşça başını salladı ve bu fikrin içine girmeye başladığını anlayabiliyordum.

Kesinlikle öyleydim. Tamam, evet, ondan etkilenmişim ve genellikle bir kızdan etkilendiğimde onu acımasızca takip ederdim. Ama o çizgiyi aşmadan Skylar'la takılabilir ve Tilikum'a alışmasına yardımcı olabilirdim. Tam bir hayvan değildim. Kendimi kontrol edebiliyordum.

Bu kurabiye kavanozundaki kurabiyelere karşı koyabilirim.

Çok basitti. Skylar'la arkadaş olacaktım, hepsi bu. Şimdi tek yapmam gereken onu ikna etmektir.

SKYLAR

Tutfak lavabosundaki musluktan akan su gözüme çarptı. Dalgın bir şekilde elimdeki tabağı duruladım ve musluktan akan berrak sıvıyı düşündüm.

Bir şelale. Hayır, belki de kunduzlar tarafından yapılmış bir baraj. Çubuklar ve molozlar

Her yerde. Bakım görevlileri pisliğin bir kısmını temizlemek için bulanık suya girerler ve tıkanmaya neden olan şeyin sadece nehir artıkları olmadığını görürler. Bu bir ceset.

Uzun süre su altında kalmanın bir ceset üzerindeki etkilerini araştırmak için aklıma bir not aldım. Tekrar.

Google arama geçmişim oldukça ürkütücüydü. İş tehlikesi.

Ama... hikaye neredeydi?

Kendine bir isim yapmaya çalışan cinayet masası dedektifi, cinayeti araştırırken yalanlar ve tehlikelerle dolu bir ağa mı yakalanıyor? Dahili örtbaslar ve komplolar mı? Yoksa kurbanın intihar etmediğini kanıtlamaya niyetli bir aile üyesi, varlığını ortaya çıkarmanın cezasının ölüm olduğu gizli bir cemiyete mi rastlar?

Ön kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Hızlı bir nefes aldım ve suyu kapattım. Tabağı lavaboya bırakıp kapıyı açmaya gittim.

Kapının çalınması beni ürküttüyse de, dışarıda duran kişi neredeyse tüylerimi diken diken etti.

Gavin Bailey.

Kalbim aniden çok hızlı atmaya başladı ve yanaklarım kızardı. Harika, sebepsiz yere kızarmıştım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım... ne olduğunu gerçekten bilmiyordum ama *merhaba* demek muhtemelen iyi bir başlangıç olurdu. Ama düşüncelerime daldım, hâlâ kunduz barajına sıkışmış bir cesedi ve oraya nasıl geldiğini düşünüyordum.

"Bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gavin'in ağzının kenarı bir gülümsemeyle kapandı. "Neyi bilmiyorsun?"

Tanrım, ne kadar utanç verici. "Yok bir şey. Özür dilerim. Başka bir şey düşünüyordum ve sanırım beynim düşünmeyi bitirmemişti."

"Ne düşünüyordun?" "Kunduz

barajına sıkışmış bir ceset."

"Oraya nasıl geldi?"

"Bilmediğim şey de bu. Ama en önemli soru bu bile değil." "Değil mi?"

"Hayır."

"O zaman önemli olan soru nedir?"

"Hikaye nerede?"

"Bu önemli bir soru." Ağırlığını koltuk değneklerinin üzerinde kaydırды. "İçeri girebilir miyim?" "Oh, evet. Tekrar özür dilerim."

"Sorun değil. Bugün çok fazla ayaktaydım."

İçeri girebilmesi için kenara çekildim ve yürürken kaslarının nasıl esnediğini fark etmemek mümkün değildi. Koltuk değnekleri üst beden gücünü kullanmasını gerektiriyordu ve bu da onda fazlasıyla mevcuttu. İri yarı ve hantal değildi ama atletikti. Bu onun için iyi bir kelimeydi. Ve formdaydı. Çok, çok formdaydı.

Ve şimdi yüzüm ısınmaya başlamıştı.

Ginny'nin Gavin'in ateşli bir itfaiyeci olduğu hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Çünkü Gavin Bailey ateşli itfaiyecinin *tanıymıydı*. O, şimdiye kadar yapılmış her ateşli itfaiyeci takviminde Ocak, Aralık ve aradaki tüm aylardı.

Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız tabii.

Ki ben ilgilenmiyordum.

Tamam, bu tamamen yalandı.

Gavin'in kalın siyah saçları, keskin elmacık kemikleri, güçlü bir çenesi ve bana baktığında içimde her türlü korkunç şeyi yapan yumuşak kahverengi gözleri vardı. Ve vücudu. Tanrım. Onu mutfağa kadar takip ettim, yürürken başımı eğip kışını izledim. Kot pantolonunun içini doldurma şekli olağanüstü bir şeydi.

"Sky?"

Nefes nefese kaldım, sadece nerede olduğumu ya da ne yaptığımı fark etmeden mutfağa girdiğimi değil, aynı zamanda masaya oturduğunu ve ben düşüncelere dalmışken koltuk değneklerini masaya yasladığını fark ettim.

"Özür dilerim. Ben sadece... yine

düşünüyordum." "Kunduz barajında bulunan cesetler hakkında mı?"

Hayır, ama bu kışının kot pantolonunun içinde nasıl görüldüğünden daha iyi bir cevap. "Evet."

"Bu yazdığın kitap için mi? Sanırım bu aptalca bir soru. Tabii ki öyle. Siz bir kunduz barajında bulunan gerçek bir cesedi araştırarak bir dedektif ya da FBI ajanı değilsiniz."

"Hayır. Sadece bir yazar. Ve gerçekten değil. Sadece bulaşıkları yıkıyordum ve bu beni düşünmeye itti." "Bunu çok yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Düşün."

Ona göz kırptım. "Herkes öyle değil mi?"

"Hayır."

Hafifçe gülerek onunla birlikte masaya oturdum. "Sanırım aptalca bir soru sorma sırası bendeydi. Tabii ki herkes çok düşünmüyor."

"Hayır. Hiçbir şey hakkında düşünmeyen bazı arkadaşlarım var. Ya da en azından öyle görünüyorlar." "O zaman her zaman ne yapıyorlar?" Gerçekten yüksek sesle sormak istememiş olmama rağmen sordum.

İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Sanırım bir şeyler *yapıyorlar*. Çalışıyorlar, yemek yiyorlar, arkadaşlarıyla ya da kız arkadaşlarıyla takılıyorlar, bira içiyorlar, uyuyorlar."

"Kulağa hoş geliyor. Daha basit."

"Neyden daha basit?"

Kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım. "Çok fazla düşünmekten daha basit. Ki bunu yapmakta oldukça iyiyimdir."

"Çok düşünen, ha? Bildiğim iyi oldu."

"Bunu bilmek neden iyi olsun ki?" Omuz silkti. "Öyle işte."

Gözlerimi ona diktim. "Burada ne işin var? Babam işte." "Oh, biliyorum.

Az önce oradaydım."

"Peki sen neden buradasın?"

O tehlikeli gamzelerini göstererek bana sıırttı. "Kurabiye getirdim." "Bu... hoş ama tuhaf."

"Neden garip?" Masanın üzerine plastik bir kap koydu.

"Her zaman rastgele kızlara kurabiye mi getirirsin?"

Sanki düşünüyormuş gibi durakladı. "Hayır ama sen de rastgele bir kız değilsin. Her neyse, daha önce kurabiye yapmıştım ve sana da getireyim dedim."

"Bunları sen mi yaptın?"

"Evet. Arkadaşım Cara'nın canı sıkılmıştı ve beni birlikte yemek yapmaya davet etti."

Arkadaşı Cara mı? Bu ne anlama geliyordu? Ve neden Cara adında biriyle kurabiye pişirdiği düşüncesi omurgama iğne batırılmış gibi karıncalanmama neden oluyordu?

"Oh."

Ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kalktı. "O tür bir arkadaş değil." Kaptan bir kurabiye çıkardı ve önüme koydu. "Bir tane dene."

Onunla kurabiye arasında bir bakış attım.

"Her zaman bu kadar şüpheli misin? Al bakalım." Kurabiyeyi aldı, ikiye böldü, bir kısmını ağzına attı ve diğer yarısını tekrar önüme koydu.

Elime aldım ve bir ısırık aldım. Dişlerim çiğneme ve ufalanmanın mükemmel birleşimine battı.

Çikolata parçaları hala biraz sıcak ve erimişti.

"Vay canına. Bu gerçekten çok iyi."

Ağzının kenarını yaladı ve ben de dilinin dudağının üzerindeki görüntüsünden büyülenmiş bir şekilde, bilinçli ya da bilinçsiz, yüzümde çikolata olduğunu işaret ettiğini fark edemedim. Ta ki uzanıp başparmağıyla dudaklarımı yalayana kadar.

Ani dokunuşu beni o kadar şaşırttı ki nefesim kesildi.

Sonra başparmağını ağzına soktu ve çikolatayı emdi.

İşte bu gibi anlar beyin beden bağlantısının gücünü sorgulamama ya da en azından hangi yönde ilerlediğini sorgulamama neden oldu. Beynim mi bedenimden sorumluydu, yoksa tam tersi mi? Çünkü şu anda vücudum beynime çok kötü şeyler söylüyordu.

Çok, çok kötü.

Kaç, Skylar. Rüzgar gibi kaç. Kendini kurtar.

Aniden ayağa kalktım ve rulodan bir kâğıt havlu aldım. "Bir tane ister misin?" "Elbette."

Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyordum. Kendime -kesinlikle- toparlanmamı söyledim ve ona bir kâğıt havlu uzattım.

"Teşekkürler."

Bir an için tekrar oturup oturmamayı düşündüm. Bir parçam gitmesini diledi. Beni ürkütüyordu ve o gülümsemesi ölümcül bir silahtı.

Ama başka bir yanı - dürüst olmak gerekirse büyük bir yanı - oturmak istiyordu. Onun konuşmasını dinlemek ve tüm ateşli itfaiyeci ihtişamıyla ona bakmak istiyordu.

Bir itfaiyeci. Daha önce hiç bir itfaiyeci hakkında yazmamıştım. Düşmanı bir seri kundakçı olabilir ve görünüşte birbiriyle alakasız bir dizi yangın ölümcül bir hal alınca-

Nefesim kesildi. Tekrar. Gavin düşüncelerimi böldüğü için değil. Orada öylece oturmuş, kayıtsızca beni izliyordu. Sabırla. Sanki dikkatimin kim bilir ne kadar uzun süre dağılmasından rahatsız olmamış gibiydi.

"Özür dilerim." Oturdum.

"Sorun değil. Hala kunduz barajlarındaki cesetleri mi düşünüyorsun, yoksa bu yeni bir şey mi?"

Gülümsedim ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yeni bir şey. Senin nasıl itfaiyeci olduğunu düşünüyordum." Kasıtlı olarak *ateşli* dedim. "Ve daha önce hiç bir itfaiyeci hakkında yazmadığımı."

"Ama hikaye nerede?"

"Şey... belki de bir kundakçı vardır. Ve itfaiyeci onu yakalamaya yardım etmek istiyordur. Ya da kadını, gerçi kundakçıların istatistiksel olarak erkek olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Ya kundakçı itfaiyeciyse?"

"Bu ilginç bir değişiklik olabilir. Hikayenin dinamiğini değiştirse de. Okuyucu onun kundakçı olduğunu biliyor mu? Yoksa kitap boyunca bu yavaş yavaş ortaya mı çıkıyor?"

"Ya itfaiyeci kundakçı, davaya bakan bir dedektifle arkadaşsa? Ve dedektif, arkadaşını soruşturduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalır."

"Kundaklama ve ihanet. Bu kesinlikle zorlayıcı."

"Çok mu karanlık?"

"Seri katiller hakkında yazıyorum. Çok karanlık olması sorun değil."

"Yeterince adil. Eğer itfaiyeciler hakkında araştırma yapmak istersen, aradığın kişi benim. Gerçi babanla da konuşabilirsin."

"Babamdan bahsetmişken, seni buraya o mu gönderdi?"

"Hayır." Dudakları P harfinde patladı. "Ama ona geleceğimi söyledim. Tamamen kabul etti."

"Neyi kabul etti?"

"Tilikum'daki ilk arkadaşın olduğum için."

"Bu yüzden mi bana kurabiye getirdin?"

"Kurabiyeler arkadaş edinmek için harika bir yoldur." Güldüm. "Doğru."

"Şöyle bir şey var. Kasabada yenisin ve sana etrafı gösterecek birine ihtiyacın var. Seni insanlarla tanıştıracak, Tilikum'daki hayatın inceliklerini öğrenmene yardımcı olacak biri."

"Yapabilir miyim?"

"Kesinlikle. Ve ben bu iş için mükemmel bir adamım." "Peki neden?"

"Başka kimin boş vakti var, hemen hemen herkesi tanıyor ve aynı zamanda takılması çok eğlenceli?"

"Bilmiyorum. Şehirde yeniyim."

"Aynen öyle."

"Yani... sıkıldığın için mi arkadaş olmak istiyorsun?"

Kaşları çatıldı. Bu ifadede seksi bir şey yok. Yok. Hiç seksi değil. Yalancı.

"Sıkıldığımı nereden çıkardın?"

"Sen değil misin? Bacağın iyileşene kadar izinli olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Ve haklısın, sıkıldım. Şu anda olmasa da. Buraya geldiğimden beri hiç sıkılmadım. Ve arkadaş olmak istememin nedeni bu değil."

"Neden arkadaş olmak istiyorsun?"

"Çünkü sen ilginçsin ve takılmak için havalısın. Ve, tamam, yapacak bir şeye ihtiyacım var ve

Tilikum'u gezdirmek kulağa eğlenceli geliyor."

Bu beni gerdi. Gavin Bailey beni geriordu. O bir belaydı. Bunu hissedebiliyordum.

"Eminim gerçekten iyisindir. Ama babamın sana ne söylediğinin önemi yok, ben iyiyim. Birinin beni kanatları altına alıp şehirde gezdirmesine ihtiyacım yok. Kendi yolumu kendim bulabilirim."

"Ama bu o kadar da eğlenceli olmayacak."

O yarım gülümseme ve gamzeler her türlü eğlenceyi ima ediyordu.

Bela. Bu belaydı Skylar. Babam bile öyle söyledi.

"Arkadaşım Ginny yakında kasabaya geliyor. Bir süre kalacak." "Yani?"

"O zaman şehirde bir arkadaşım olacak."

"Senden bile daha yeni olacak. Bu sadece körün köre yol göstermesi."

Güldüm. "Burası lise değil ki dolabımı nasıl bulacağımı ya da üçüncü ders matematikte nereye gideceğimi unutayım."

"Hayır, bu daha kötü. Bu yetişkinlik."

"Liseyi seven insanlardan mısın?" Kaşlarını çattı. "Tanrım, hayır. Liseden nefret ederdim."

"Gerçekten mi? Popüler futbol kaptanı falan değil miydin?" "Hayır, öyleydim. Ama yine de nefret ederdim."

Bunu neden bu kadar büyüleyici bulduğumu bilmiyordum. Ama buldum. "Hiç konuşmayan, utangaç bir kız olmamın seni şaşırtacağını sanmıyorum."

"Aslında bu beni şaşırttı."

"Öyleydim. Arkadaş olamazdık." "Sorun değil."

"Neden?"

"Çünkü artık arkadaşız." "Öyle miyiz?"

"Evet." Gülümsedi, sanki düşündüğü bir şey onu eğlendirmiş gibiydi. "Düşünme, sadece hızlı cevap ver. Arkadaşım olmak istiyor musun?"

"Evet." Şaşkınlıkla göz kırptım.

Beni işaret etti. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Güldüm. "Bunun pantolonuma girmek için bir oyun olmadığını nereden bileceğim?"

"Dostum, buna gerçekten gücenmek istiyorum ama bu adil bir soru. Bir kızın pantolonuna girmek için taktikler konusunda iyiyimdir. Ama benim yaptığım bu değil. Babana söz bile verdim."

Babama söz mü verdin? Bu ilginçti. Ne sözü? Pantolonuma girmeye çalışmayacağına mı? Benimle çıkmaya niyeti olmadığına mı? Bir bakıma mantıklıydı. Babam Gavin'in patronuydu. Patronunun kızı söz konusu olduğunda dikkatli davranmak isteyecektir.

Belki de bu kolaydı çünkü zaten benimle ilgilenmiyordu.

Ancak bu sözle ilgili bir şey, her ne kadar iyi niyetli olsa da, içimde gizli bir isyan duygusu uyandırdı.

Saçlarımı tekrar gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım ve damarlarımda dolaşmaya çalışan küçük sıcaklık dalgasından kurtuldum. "Bu iyi oldu. Çünkü şu anda pantolonumun düğmeleri tamamen ilikli."

"Hadi ama Sky. Benimle dalga geç. Yarın takılalım."

"Takılıp ne yapalım?"

"Harika bir şey bulacağım. Bunun için endişelenme." "Ben her şey için endişelenirim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Durakladı ve bir an için alt dudağını dişleriyle yakaladı.

"Ayrıca, en azından bunu yapabilirsin. Arabanla bana çarptın."

Kağıt havluyu avucumun içinde buruşturdum ve ona doğru fırlattım. "Bu hiç adil değil."

Gülerek, eliyle onu savuşturdu. "Takılıyorum. Şuna ne dersin? Lütfen yarın benimle takılır mısın?"

Aman Tanrım. Sanki biri bu adama böyle baktığında hayır diyebilirmiş gibi.

Sorun da tam olarak buydu. Gavin

Bailey bir belaydı.

Dayanılmaz bela.

"Tamam. Yarın seninle takılacağım."

Yine gülümsedi. Sevimli kahverengi gözler, beyaz dişler, gamzeler. Tanrım, çok sevimliydi. Evet.

Hem de

çok.

Sorun

var.

"Harika. Gav ve Sky'ın Maceraları olacak."

Macera mı? Bu kelime beni endişelendirdi. Ya korkutucu bir şey yapmak isterse?

Ama ertesi gün buluşmak için planlar yaparken tek düşünebildiğim bana Sky demesinden ne kadar hoşlandığımdı.

SKYLAR

A Steaming Mug kafede oturmuş Gavin'i beklerken içimde gergin bir enerji titreşimi vardı. Kıyafetlerime baktım. Doğru kıyafeti giymiş miydim? Eylül havası serindi, yapraklar turuncu, sarı ve kırmızıya dönmeye başlamıştı. Bir elbise seçmiştim.

soluk mavi kazak, kot pantolon ve bir çift pratik olmayan ama çok sevimli topuklu ayakkabı.

Alçak topukluydular, çılgın değillerdi. Mavi ve küçük beyaz benekli. Onları ne zamandır giymemiştim... Ne kadar olduğunu bilmiyordum. Çok sık topuklu ayakkabı giyme fırsatım olmuyordu. Kendimi babamın evinin görece güvenli ortamının dışına çıkma ihtiyacı içinde bulduğumdan beri, bunun kendimi güzel ayakkabılarla ödüllendirmek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar vermiştim.

Ve onları giyme şansının beni bugünün endişesinden uzaklaştıracağını umuyordum... bu her neyse.

Pek iyi çalışmıyordu.

Barista tezgâhın arkasında çalışıyor, birinin siparişi için süt buharı yapıyordu. Buharın yumuşak tıslaması sırtımı diken diken ediyor, boynumdaki ve omuzlarımdaki tüm küçük dengeleyici kasların gerilmesine neden oluyordu. Mantıken, sesin yüksek olmadığını biliyordum. Dükkândaki başka hiç kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama gürültü önleyici kulaklıklarımı özlememe neden oldu.

Elimdeki peçeteyi ileri geri sallayarak kıpırdandım. Bu kadar endişeli olmak için iyi bir nedenim olmadığını biliyordum. Gavin bana sadece şehri gezdirecekti, paraşütle atlamaya ya da aynı derecede korkunç bir şeye götürmeyecekti. Sıkıntılı halimin bir anlamı yoktu.

Ama yine de hissettim.

Bacaklarımda arasında rahatsız edici bir basınç oluştu. Yanaklarım ısındı ve oturduğum yerde kıpırdamamaya çalıştım. Bunun olmasından nefret ederdim. Bazen aşırı duyarlılığım açıklanamaz bir uyarılma hissini tetikliyordu. Sanki vücudum yüksek alarma geçmiş ve her şey - yani her şey - tepki vermiş gibiydi. Hiçbir şey yokken aniden tahrik olmak çok utanç vericiydi.

Derin bir nefes alarak bu hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Elimdeki peçeteye baktım, dar bir şerit halinde bükülmüştü. İp gibi.

İp... Geniş bir alanda, hepsinin ortak noktası olan bir dizi cinayet işlenir. Boğulma. Kurbanların birbirleriyle görünürde bir bağlantısı yok. Katil onları nasıl seçiyor? Sıradaki kim olacak? Geride bırakılan hangi ipuçları araştırmacıları doğru yöne götürebilir? Bu bir kanunsuz mu? Davadaki soruşturmacı için çocukluk travmasına dair çözülmemiş sorunları ortaya çıkarıyor mu? Nasıl-

Kapı açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Önünde geniş bir tel sepet olan, bakkalda bulabileceğiniz türden bir mobilet kullanan biriydi.

Bekle, Gavin kullanıyordu.

Aman Tanrım. Yine kendini yaralamıştı ve şimdi de yürüyemiyor muydu? Sandalyemden fırladım. "Gavin, ne oldu?"

Scooter'ı ileri fırladı, sonra bir masaya çarpmadan hemen önce sarsılarak durdu. Bana sırtıttı. "Hey, Sky."

"Diğer bacağını mı incittin? Koltuk değneklerin nerede?"

"Hayır, ben iyiyim. Onları Nature's Basket'te bıraktım."

"Koltuk değneklerini neden markette bıraktın?"

"Çünkü bunu ödünç aldım." Scooter'ı işaret etti. "Sana şehri gezdireceksem, sürekli koltuk değnekleriyle yürümek zorunda kalmazsam daha kolay olur diye düşündüm."

"Bunların bina dışından ödünç alınması gerektiğini sanmıyorum." "Bir not bıraktım. Sorun olmayacağına eminim. Hazır mısınız?"

"Um..."

"Kahveni getirebilirsin." "Sorun değil, işim bitti ama-"

Scooter'ı geri vitese taktı ve biplenmeye başladı. Dükkânın etrafına bakındım. Birkaç kişi sinirli ifadelerle onu izliyordu. Özür dilemem gerekip gerekmediğini düşünerek irkildim.

"Hey Sky, kapıya bakabilir misin?" "Oh, evet."

O scooter'ı döndürmek için uğraşırken ben kapıyı açık tuttum. Masaların arasında fazla yer yoktu. Birkaç kez başlayıp durduktan sonra, yol boyunca bip sesi çıkararak açıklıktan geri geri gitti.

"Bu şeyi sürmek düşündüğümde daha zormuş."

Güldüm. "Kusura bakma. Sana gülmüyorum."

"Bana gülüyorsun ama sorun değil." Birkaç santim geri çekildi, tekerlekleri düzeltti ve tekrar ilerledi. "Sanırım şimdi anlıyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Scooter'ın üzerinde Gavin'in kucağına oturduğumu hayal ettim. Bacağımı bir tarafa kaydırıp onun üstüne yerleşiyordum. Pantolonundaki çıkıntının bacaklarımın arasına yaptığı baskıyı hissediyordum.

"Hayır, hayır, yürüyeceğim," dedim çabucak.

"Tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ayakkabıların çok şirin ama ayakların yorulursa atlayabilirsin."

Gavin Bailey'e atlamak mı? Tanrım, bu bana neden seksi düşündürdü? Kastettiği bu değildi ve onun da seksi düşünmediğinden emindim. Bacaklarımın arasında küçük bir karıncalanma patlaması neredeyse kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyordu.

Saçlarımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Teşekkürler. İyi olacağıma eminim."

"Tamam. Tilikum şehir turu başlıyor." Arkamdaki kahve dükkanını işaret etti. "Bu Buharlı Kupa tabii ki. Grace işletiyor."

"Güzelmiş. Güzel kahve."

"Evet, kızlarla tanışmak için de harika bir yer." Göz kırptı, o gamzeleri yanaklarını büzüyordu.

"Bildiğim iyi oldu."

Sırıtarak önüme geçti, ben de birkaç hızlı adım atarak onu takip ettim.

"Caddenin karşısında Koca Ayak Lokantası var. Kahvaltı ve öğle yemeği için açıklar. Şehirdeki en iyi krepler orada." Bir blok ötedeki başka bir restoranı işaret etti. "Orası Copper Kettle Diner. Biz oraya gitmiyoruz."

"Dur tahmin edeyim. Bu bir Haven restoranı mı?"

"Evet. Yani Bailey tarafındayken bu mümkün değil."

"Ve seninle takılmak beni Bailey tarafına koyuyor sanırım."

"Stanley'ler her zaman Bailey tarafında olmuştur. Ama evet, benimle takılmak da bunu yapıyor. Özellikle de toplum içinde birlikte görüldüğümüz için." Elini kaldırdı ve Copper Kettle'in dışında duran iki adama el salladı. "Hey, Theo. Garrett."

İki adam da ona kaşlarını çatı.

"İyi yolculuktu," dedi içlerinden biri, alaycılığı gün gibi ortadaydı. "Teşekkürler. Çöreklerinizi beğendiniz mi?"

"Siktir git, Gavin," dedi diğeri.

İstemsiz bir geri adım attım, ancak ikisi de buraya gelmekle ilgilenmiyor gibiydi. Bize sırtlarını döndüler ve lokantaya girdiler.

"Bu da neydi şimdi?"

Gavin eğlenerek kıkırdadı. "Arayan Garrett ve Theo Haven'dı. Geçen gün onlara mayonezle doldurulmuş çörek gönderdik. Bunu ikinci kez yapıyoruz ama yüzlerindeki ifadeye bakılırsa yemeden önce kontrol etmeyi unutmuşlar."

"İğrenç."

"Bu bir klasik."

Kaldırımda ilerledik ve Gavin işyerlerini ve ilgi çekici yerleri işaret etti. Ginny'ye de söylediğim gibi, çoğu şeyden iki tane vardı. Bazıları birbirine yakındı, iki lokanta gibi. Diğerlerini birbirinden ayıran sokaklar ya da bloklar vardı, iki güzellik salonu gibi. Bunun bir nedeni ya da mantığı yoktu. Kan davasının iki tarafını ayrı tutan bir ayrım çizgisi yoktu. Sadece bazı insanların sadakatlerine göre uğradıkları ya da uğramadıkları yerler vardı.

Gavin hemen hemen herkesi tanıyor gibiydi. Rahat gülümsemesiyle kasabayı büyülüyordu. Sokağın karşısındaki insanlara el salladı. Yeterince yakın olanlara merhaba dedi. Altmışlı yaşlarında görünen ve Angel Cakes Bakery'nin sahibi olan Doris Tilburn'ün alçısını imzalayabilmesi için bir an durduk.

Evcil hayvan malzemeleri satan Happy Paws'a yaklaştığımızda bir grup sincap dışarıya dağıldı. Gavin içeri baktı ve içerideki birine el salladı.

"Gerçekten herkesi tanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Aşağı yukarı." Scooter'ı durdururken öne doğru sarsıldı. "Seni bırakmamı istemediğine emin misin?"

Kucağına oturmam gerekecekti, ki bu garip bir şekilde cazipti.

Kucağına yerleşiyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. Bir kolunu belime doluyor ve eli yukarı kayarak göğsümü kavlıyor, bu sırada ağızlarımız derin bir öpücük için buluşuyor-

Tanrım, yine yapıyordum.

"İyi misin?" Gavin sordu.

"Evet, tamam. Kusura bakma. Bu kazak sadece biraz sıcak. Dışarısı daha soğuk olur sanmıştım. Sen sıcak mısın?"

Omuz silkti. "Rahatım."

"Muhtemelen sadece ben rahatım."

Gülümsedi ve yarım saniyeliğine neredeyse kucağına tırmanacaktım.

"Devam edelim mi?" diye sordu.

"Evet. Yolu göster."

Yürümeye devam ettik ve Dame and Dapper Berber Dükkânı'nın dışındaki büyük pinup kız heykeli gözüme çarptı. Kırmızı dar bir elbise ve file çorap giymişti ve elinde büyük bir gidon vardı.

Bıyık ve sivri sakal.

"Bu ne?" Onu işaret ederek sordum.

"Oh, bu Lola. Lola'yı hiç görmedin mi?"

"Onu görmüştüm ama bir adı olduğunu bilmiyordum. Ama neden sakalı var?" "Evet, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Bunu söyleme şekli bana bu konuda her şeyi bildiğini düşündürdü.

Beyaz önlüklü bir adam Dame and Dapper'ın kapısında durdu. Kollarını kavuşturarak Gavin'e ters ters baktı.

"Hey, Bruce," dedi Gavin. "Lola'nın yeni görünüşünü beğendim."

Gözlerini kısarak başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Biz yanından geçerken Gavin kıkırdadı.

Caddenin biraz ilerisinde, beyaz ve siyah zebra çizgileriyle boyanmış bir burger ve dondurma mekânı olan Zany Zebra'ya geldik. Kasabaya geldiğimden beri ilk kez güçlü bir çocukluk anısı canlandı gözümde.

"Sanırım babam beni oraya dondurma yemeye götürürdü," dedim. "Üstü açık eski bir arabası olduğu zamanlardı. Uzun yolculuklara çıkardık ve sanırım kasabadan geçip dondurma alırdık."

"Bu harika," dedi Gavin. "Harika dondurmaları var. İstersen biraz alabiliriz." "Hayır, böyle iyiyim. Ama teşekkürler."

Devam ettik ve Gavin, Caboose'un tam karşısında tekrar durdu.

"Ve işte burada, bir orman yangınının ön saflarından yeni çıkmış masum bir itfaiyeci trajik bir şekilde yaralandı."

"Çünkü iki tarafa da bakmadan sokağa adım attı." Sırıttı. "Tuş.

Gerçi benim hikayem daha komik."

"Araba çarpıp bacağını kırmanın neresi komik?"

"Bunda komik olmayan ne var? Bir yangın sığınağı konuşlandırmasından sadece bir araba çarpması sonucu kurtuldum. Bu çok komik."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Sanırım bu da bir bakış açısı." "Aç mısın?"

"Aslında öyleyim."

Caboose'u işaret etti. "Gidip bir şeyler yiyelim mi?" "Evet, kulağa hoş geliyor."

Tekrar sıırıttı ve bu gülümseme bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı hafifletmeye yardımcı olmuyordu.

Scooter geri geri giderken bip sesi çıkardı ve caddenin karşısına geçebilmesi için manevra yaptı. "Sanırım bu işte daha iyiye gidiyorum. Tamam, bu sefer iki tarafa da baktığımı görüyorsun, değil mi?" Önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa baktı.

"Evet, sanırım anlaştık."

"Çok dikkatli olamam. Buralarda çılgın sürücüler var." Bana baktı. "Gerçi burada benimle olduğun ve direksiyon başında olmadığın için güvendeyim sanırım."

Tekrar güldüm ve ne zamandır bu kadar gülmediğimi fark ettim... Ne kadar zamandır bilmiyorum. Bırakın gülmeyi, neredeyse hiç gülümsemeyen bir adamla birkaç yıl çıktıktan sonra, bu tezat çarpıcıydı.

"Çok komik," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Sadece seninle dalga geçiyorum." Bana tekrar göz kırptı. "Hadi gidelim."

GAVIN

G Caboose'da bir masaya oturmak kolay olmadı. Belki de önce koltuk değneklerimi almaya gitmeliydim. Scooter'ı park yerinde bıraktım ve bir şeylere yaslanıp hoplaya zıplaya içeri girmeyi, sonra da bir masaya oturmayı başardım. Zamanı geldiğinde dışarı nasıl çıkacağımı bulacaktım. Önemli bir şey değildi.

Skylar karşıma oturdu ve saçlarını düzeltti. Ona bakmamak mümkün değildi. Narin yüz hatları vardı; yüksek elmacık kemikleri, sevimli bir burun, tatlı bir ağız. Stanley'lerin ailesinde de bizim gibi yerli kanı vardı ve bu Skylar'da, özellikle de koyu kahverengi gözlerinde, zeytin teninde ve düz siyah saçlarında kendini gösteriyordu.

Gerçekten çok güzeldi.

Güzel de kokuyordu. Ne zaman yaklaşırsa, kokusunu alıyordum. Şehvetli ve sıcaktı. Uzun bir viski içmişim gibi hissettiriyordu.

Ama bu, başımı belaya sokacak türden bir düşünceydi.

Chief'e sadece arkadaş kalacağımı, kurabiye kavanozundan kurabiye aşımayacağımı söylememiştim. Skylar'ın savunması çok yüksekti. İncindiğini hissediyordum ve belki de bu yüzden kasabaya gelmişti. Bu savunmayı aşmak için neler gerektiğini görmek ne kadar eğlenceli olsa da, o noktaya gelmeye garip bir şekilde isteksizdim.

Bu çok tuhaftı ve bana göre değildi. Normalde bir meydan okumaya karşı koyamazdım. Ama sanki tehlike içgüdülerim bana onunla sakinleşmemi söylüyordu.

Yine de ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden *onunla arkadaş olmak* uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikirdi.

Aletim farklı şeyler istese bile.

"Soğan halkası seviyorsan, burada gerçekten çok güzeller," dedim. "Soğan halkalarını severim."

Sunucu geldi ve siparişlerimizi verdik - ikimiz için de soğan halkalı çizburger.

"Yazar olmak istemenize ne sebep oldu?" Sunucu gittikten sonra sordum.

"Çocukluğumdan beri hikayeler yazıyorum. Bu yapmayı sevdiğim bir şey. Gerçi çocukken seri katiller hakkında yazmıyordum sanırım."

"Öyle olsaydınız aileniz endişelenebilirdi."

Gülümsedi. Bunu yaptığında çok güzel oluyordu. "Evet, öyle yaparlardı. Peki ya sen? Hep itfaiyeci mi olmak istiyordun?"

"Evet, küçüklüğümünden beri. Bu ve Sahil Güvenlik arasında gidip geldim ama itfaiyeci olmak Tilikum'da kalabileceğim anlamına geliyordu, o yüzden itfaiyeci oldum. Seri katiller hakkında yazmaya başlamanıza ne sebep oldu?"

"Sanırım korkularıyla başa çıkmanın bir yolu olarak başladı. Oldukça endişeli bir insanım ama yazmak, korkutucu şeylerle güvenli bir şekilde yüzleşebileceğim dünyalar yaratmamı sağlıyor."

"Neden? Neden korkuyorsun?"

Omuz silkti. "Her şeyden mi?"

"Hadi ama, gerçekten her şeyden korkmuyorsun."

"Hayır, sanırım korkmuyorum. Belirli şeylerden korktuğum bile söylenemez. Sadece çok endişeleniyorum." "Yani yükseklik gibi bir şeyden korkmuyorsun?"

"Hayır, yüksekten korkarım."

"Bu özel bir şey."

"Doğru. Ama yükseklik korkusu hayatımı çok fazla etkilemiyor. Bundan kaçınmak kolay." "O zaman kaçınması zor olan neyden korkuyorsun?"

"Korkularıyla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü seninle ilgileniyorum."

Koyu renk gözleri bir an için benimkileri tuttu. Kalbimin biraz daha sert atmasına neden oldu. Çok yoğundu.

Sanki kafasının içinde diğer insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası varmış gibi.

"İnsanlar beni geriyor, özellikle de onları tanımıyorsam. Ne söyleyeceğimi asla bilemiyorum ve ne düşündükleri, aptal görünüp görünmediğim ya da deli veya tuhaf olduğumu düşünüp düşünmedikleri konusunda endişeleniyorum. Yeni bir yere gittiğimde endişeleniyorum. Kaybolmaktan ya da beklenmedik bir şey olmasından ve hazırlıksız olmaktan ya da ne yapacağımı bilememekten endişe ediyorum. Belirsiz hissetmekten hoşlanmıyorum." Tekrar gözlerini kaçırdı. "Neden korkuyorsun?"

"Hiçbir şey."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Herkes bir şeylerden korkar."

"Belki de öyleyim ve henüz bulamadım. Ama şu ana kadar, hayır. Ben korkmam."

"Hiç mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Sen bir itfaiyecisin. Seni korkutan bir durumla hiç karşılaşmadın mı?"

"Hayır. Pek çok kez tehlikeli durumlarda bulundum ama korkmadım. Adrenalini çok yükseltirim ama bunun korkuyla aynı şey olduğunu sanmıyorum. Kaçmak istememe neden olmuyor. İlk önce dalmak istememe neden oluyor."

"Ateşin içine mi?"

Gülümsedim. "Elimde olsa yapmazdım. Ama mecbur kalırsam, yaparım." "Korkmadan."

"Evet. İşler sarpa sardığında içgüdülerim keskinleşir. Her şey çok netleşiyor. Sanki ne olacağını biliyor gibiyim, bu yüzden endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum."

"Bir arabanın sana çarpacağını bilmiyordun." Ağzı bir gülümsemeyle seğirdi.

"Hayır, bu beni hazırlıksız yakaladı. Başımı hiç belaya sokmadığımı ya da hiç yaralanmadığımı iddia edemem. Muhtemelen tüm kardeşlerimin toplamından daha fazla kemik kırmışımıdır."

"Korku bir amaca hizmet eder. Bizi tehlikeden uzak tutar." "Bazen."

Bazen de sadece yolumuza çıkar."

"Korkarım bir daha asla kitap yazamayacağım." Elini ağzının üzerine kapattı, gözleri büyüdü. Derin bir nefes alarak elini indirdi. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

"Neden başka bir kitap yazamayacağından korkuyorsun?"

"Çünkü aylardır pek bir şey yazmadım. Kullanılabilir hiçbir şey. Fikirden fikre atlayıp duruyorum, yeni şeylere başlıyorum ama asla bir yere varamıyorum."

"Neden?"

"Sorun da bu, bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar tıkanmamıştım. Yazmak her zaman zorlu bir işti, zahmetsiz değildi ve birdenbire zorlaştı ve ben bununla başa çıkamıyorum. Ama yazmak için oturuyorum ve sadece... hiçbir şey yok."

"Bu yüzden mi buraya taşındınız? Yazmana yardımcı olup olmayacağını görmek için mi?"

Bir an tereddüt etti. "Çoğunlukla, evet. Ama korkarım ki bu kalıcı olabilir." "Kesinlikle kalıcı değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle olması mantıklı değil. Daha önce kaç kez yaptıktan sonra nasıl kitap yazılacağını unutamazsın..."

"On iki."

"Tam on iki roman mı yazdınız?"

Tekrar gülümsedi ve dostum, ona bunu yaptırmak gerçekten hoşuma gitti.

"Evet ama son kitabım yayıncının istediği kadar iyi satmadı ve beni bıraktılar. Eğer gerçekten bir kitap yazmayı başarırsam, başka bir kitap basacak kimsem bile yok."

"Bu yüzden mi engellendin? Yayıncınız sizi bıraktığı için mi?" "Öyle düşünebilirsiniz ama hayır. Bu olmadan önce başladı."

"Bu berbat."

"Biliyorum, bu en azından bir cevap olurdu."

Yemeğimiz geldi ve yemek yerken sohbet başka şeylere döndü. Ona Spokane'de nasıl büyüdüğünü ve üniversiteye nerede gittiğini sordum. Ben de ona babasıyla çalışma hikâyelerimi anlattım. Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi hissettik.

İşimiz bittikten sonra dışarıya, mobilite scooter'ına geri döndüm. Bu şey kesinlikle işe yaramıştı. Sürmesi biraz zahmetliydi ama tüm şehri tek ayak üzerinde yürümekten daha iyiydi.

Açmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. "Uh oh."

"Sorun nedir?"

"Sanırım pil bitti."

Bu uygunsuz bir durumdu. Şehrin öbür ucundaki Nature's Basket'e kadar gitmiştik. Koltuk değneklerim olmadan fazla yürüyemezdim ve onları orada bırakmıştım.

"Alabama kadar yürüyüp gelip seni almamı ister misin? Yoksa gidip koltuk değneklerini mi alayım? Ya da yardım getirmemi?" "Sana bunu yaptırmak istemiyorum. Bizi alması için birini arayabilirim."

Evan'ın kamyoneti vardı. Kasabaya gidip bizi alabilir ve scooter'ı markete geri götürmeme yardım edebilirdi. Evan'ın numarasını buldum ve gönder tuşuna bastım.

"Ne istiyorsun, Gav?" "Hey, nasıl gidiyor?"

"Çalışıyorum."

"Harika, o zaman muhtemelen bir molaya ihtiyacın var." "Hayır."

"Bundan emin misin? Çok çalışıyorsun." Cevap vermedi.

"Bak, sadece bir araca ihtiyacım var." "Hayır."

"Hadi ama, kardeşim. Nature's Basket'ten aldığım scooter'ın aküsü bitti ve-" "Gerçek bir sorunuz mu var, yoksa bir Gavin sorunuz mu?"

"Gerçek bir Gavin sorunu."

"İşe dönmem gerekiyor." "Ama

Evan-"

Görüşmeyi sonlandırdı.

"Tam bir pislik," diye mırıldandım.

Logan görevdeydi, o yüzden yardımcı olamadı. Asher'ın bugün ne yaptığını bilmiyordum. Muhtemelen koçluk. Ama Levi izinliydi. Levi'yi gerçekten aramak istemedim. Bana Evan'dan daha zor anlar yaşatabilirdi. Ama seçeneklerim tükenmişti, o yüzden ikizlere kızgındım.

"Öyle mi?" diye cevap

verdi. "Hey, kardeşim. Bir

sorunum var." "Ne?"

"Skylar'la nasıl takıldığımı ve ona şehri nasıl gezdirdiğimi biliyor musun?"

"Hayır..."

"Evet biliyorsun, sana söylemiştim. Her neyse, Nature's Basket'ten bir scooter arabası ödünç aldım ve pilleri bitti ve şehrin diğer ucundayım ve iade etmek için geri alamıyorum. Ve gerçekten iade etmek gerekiyor. İade edeceğime dair bir not bırakmıştım."

"Tanrım, Gav."

"Bizi almaya gelebilir misin?"

"Neden Nature's Basket'ten bir scooter aldın?" "Çünkü

bacağım kırık."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Neredesin?" "Caboose."

"Tamam."

"Henüz kapatma."

"Neden?"

"Muhtemelen bir rampa getirmelisin. Scooter'ı SUV'unun arkasına koymak için."

"Neden hep böyle şeyler yapıyorsun?"

"Ne gibi?"

İnledi. "Skylar seninle mi kaldı?"

"Evet."

"İyi. Ama oraya sadece onun için geliyorum." "Nasıl istersen,

kardeşim."

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu cebime geri koydum. "Sorun çözüldü. Levi yolda."

Caboose otoparkında takılıp Levi'yi bekledik. Buraya gelmesi uzun sürmedi. Yanımda park etti ve mavi cipinden indiğinde bana ters ters baktı.

Skylar'ı Levi ile tanıştırdım ve o da nazik bir merhaba dedi. Bana daha fazla bok vermemesinin tek nedeninin kızın burada olması olduğunu biliyordum. Arka kapıyı açtı ve rampa olarak kullanmak üzere bir parça kontrplak çıkardı.

Levi içeri koştu ve Caboose'un sahibi Hank'ten scooter'ı SUV'sinin arkasına itmesine yardım etmesini istedi. Onu yüklediler -sıgdı ama sadece sıgdı- ve ben de ona teşekkür ettim. Skylar kenarda durmuş, sevimli bir şekilde gergin görünüyordu.

Kaldırımda bebek arabasını iten bir kadın yanımdan geçerken yavaşladı. Ona baktım ama gözümü kaçırdım. O Annika Haven'dı ve ben onu ve diğer tüm kadın Haven'ları görmezden gelmeye şartlanmıştım. Meydan okumayı severdim ve tamam, bazen bir kıza sahip olamadığım için gözümü dikerdim - örnek olarak, aşık olduğum her öğretmen. Ama kan davasına karşı çıkmak? Bu farklıydı. Ben bile tehlikeyi o kadar sevmezdim.

Ayrıca, Annika'nın bir çocuğu vardı. Bu benim için çok fazla yetişkinlikti.

Levi'yi onu izlerken yakaladım. Onu suçladığımdan değil. Bir Sığınak olmasına rağmen Annika ateşliydi. Ben sadıktım, kör değildim.

Ama yine de ona baktığı için ona bok atacaktım. Ben en küçükleriydim. Ağabeylerime bok atmak benim dünyadaki yerimdi.

Yakınına eğildim ve sesimi alçalttım. "Kardeşim, onun tam bir MILF olduğunu biliyorum, ama muhtemelen onu açıkta sikmeyi bırakmalısın."

Bana doğru döndü, gözlerinde öfke alev alev yanıyordu. Bana saldırmaya karar verirse karşılık veremeyeceğimi düşününce, belki de onu fazla zorlamamam gerektiğini fark ettim.

"Kapa çeneni, Gav." Ses tonundaki uyarı açıktı.

Ona bok atmayı severdim ama çok fazla değil. Ne de olsa buraya bana yardım etmek için gelmişti.

"Sadece takılıyorum." Omzuna vurdum. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Eminim ki Skylar scooter'ı mağazaya geri itecek kadar güçlü ama bu benim egom için zor olurdu." Ona göz kırptım.

"Her neyse. Bana

borçlusun." "Kesinlikle

borçluyum."

Levi bizi Nature's Basket'e götürdü. Müdür Ed Michaelson dışarı çıktı ve onu cipten çıkarmamıza yardım etti. Notumu almıştı.

Bana gözlerini devirdi ama aramızın iyi olduğundan emindim.

Levi gittikten sonra Skylar'ı arabasını bıraktığı Steaming Mug'a geri götürdüm. Muhtemelen onu bırakıp eve gidebilirdim ama kendimi ondan ayırmak zordu. Bu yüzden arabadan indim ve onunla birlikte kafeden bir blok ötede park ettiği yere kadar yürüdüm.

"Bugün benimle takıldığın için teşekkürler,"

dedim. "Bir şey değil. Tur için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

O da bana gülümsedi ve bir anlığına onun karanlık gözlerine takıldım. Kahretsin, çok güzeldi.

Tutunduğum o *hayır* gerçekten taraf değiştirip *evet* olmak istiyordu. *Devam et, Gav. Kovala onu. Bakalım bunu yakalayabilecek misin? Eğlenceli olacak.*

Eğlenceli olurdu.

Gözlerim onun ağzına kaydı. Bahse girerim onu öpmek harika hissettirecekti. Ve çenesini yukarı kaldırmış bir şekilde bana baktığına göre, muhtemelen buna izin verirdi.

Ama beynimin arkasında bana geri çekilmemi söyleyen uğultuyu görmezden gelemiyordum. Bu, yamacın tepesinde durup orman yangınına bakmak ve dönüşeceğini bilmek gibiydi.

Bu yüzden bakışlarımı onun dudaklarından çektim, ne

kadar cazip olsalar da. "İyi geceler," dedim. "Sana mesaj atarım?"

"Evet. Bu harika olur."

Ondan uzaklaşmak olması gerekenden daha zordu. Başka bir kız olsaydı, onu orada bırakmazdım. Onun için giderdim.

Ama o Skylar Stanley'di, yani böyle bir şey olmayacaktı.

SKYLAR

M Parmaklarım klavyenin üzerinde kırırdamadan duruyordu. Pencereden dışarı bakarken işaret parmaklarımın uçlarıyla F ve J tuşlarının üzerindeki tanıdık çıkıntıları takip ettim. Dudaklar. Dolgun, yumuşak dudaklar. O dudaklar tarafından öpülmek nasıl bir şey olurdu? Olur muydu

Sert mi, nazik mi? Ya da belki ikisinin lezzetli bir karışımı?

Beni gerçekten öpmek *isteyen* biri tarafından öpülmek nasıl bir his olurdu?

Hızlı bir nefes alarak ekrana göz kırptım. Bu kelimeleri ben yazmıştım. Tanrım, benim neyim vardı? Hatalı cümleden kurtulmak için hızla geri adım attım. Bir seri katil hakkında yazmam gerekiyordu, bir erkeğin öpücüğünün doğası üzerine düşünen bir kadın değil.

Ama dün Gavin'le takıldıktan sonra başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum.

Aklım sürekli vedalaşırken ağızma bakışına takılıyordu. Dikkatinin o incelikli eğimi benimde bir dizi karıncalanmaya yol açmıştı. Şimdi bunu düşünmek bile bacaklarımın arasında bir basınç hissi uyandırıyor. Ve bu, uygunsuz zamanlarda beni vurma eğiliminde olan utanç verici aşırı duyarlılığın neden olduğu uyarılma değildi. Bu farklıydı.

Beni öpmeyi düşünüyor muydu? Düşünseydi ne yapardım? Eğer ağız bakışlarını takip etseydi ve benimkiyle birleşmek için düşseydi. Ben de onu öper miydim?

Yapardım. Hevesle. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemedim.

Hiç tanımadığım bir adam tarafından öpülmek istemek normal bir Skylar davranışı değildi. Ben kesinlikle ağırdan alan ve güvenli oynayan bir insandım. İnsanlara duygusal ya da fiziksel olarak kolayca açılmazdım. Cullen'la ilk çıkmaya başladığımda, öncelikle çok sabırlı olduğu için bana uygun olduğunu düşünmüştüm. Onunla hemen fiziksel ilişkiye girmem için bana baskı yapmamıştı. Sanki onu ilk kez tanımam için bana zaman ve alan tanıyormuş gibi hissetmişim ki buna ihtiyacım vardı.

Ama onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordum? Artık onu hiç tanımadığım çok açıktı. Ve işte buradaydım, Gavin Bailey'i, neredeyse yeni tanıştığım bir adamı öpmenin hayalini kuruyordum.

Daha da garibi, sadece onu öpmeyi hayal etmiyordum. Sabahımı Gavin'le pek çok şey yapmanın hayalini kurarak geçirmiştim ve öpüşmek sadece bir başlangıçtı.

Bu da normal Skylar davranışı değildi.

Babamın yatak odamda benim için kurduğu masa ön bahçeye bakıyordu. Evi sakın bir ara sokaktaydı, Tilikum şehir merkezine ve tabii ki itfaiye binasına çok uzak değildi. Burası yazmak için güzel bir yerdi. Huzurlu. Komşunun küçük köpeğinin çitin üzerinden geçen sincapları kovalaması eğlenceli olsa da, dikkatimi dağıtacak çok fazla şey yoktu.

Kovalamak. Gavin peşimde, elleri şakacı bir şekilde beni yakalarken merdivenlerden yukarı

koşuyorum. Yatak odasının kapısını arkamızdan çarpıyor ve hemen benim ve kendisinin giysilerini yırtıyor. Ağzımız

Yatağa düştüğümüzde birbirimize dolanıyoruz. Üstümde sürünürken kasları esniyor ve-

Ön kapının çalınması beni gerçekliğe geri döndürdü. Bir nefes verdim ve yüzümü hızla yelpazelemek için bir defter aldım.

Merdivenlerden inerken karnımı titreten küçük bir beklenti heyecanı yaşadım. Gavin'i beklemiyordum ama ya uğramaya karar verdiyse? Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de gerdi.

Kendimi daha fazla telaşlandırmadan kapıyı açtım. Gelen Gavin değildi ama içimdeki küçük hayal kırıklığı parıltısı babamın kapısındaki gülümseyen yüzle hemen bastırıldı. Ginny.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım, seni çok özledim."

Ben de ona sarıldım. "Ben de seni özledim."

Bir süre sıktıktan sonra bıraktı. Kahverengi saçlarını sevimli bir şekilde topuz yapmış ve açık mavi bir trençkot giymişti. "İyi misin? Beni gördüğüne şaşırmış gibisin."

"Ben sadece... biraz yazı yazıyordum ve sanırım nerede olduğumu unuttum. Bugün şehre ineceğini unutmuşum." Kenara çekildim ve içeri girmesi için işaret ettim.

"Yazıyor muydun?" İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattım. "Bu iyi haber mi, yoksa daha sonra silecek misin?"

"Sanırım *yazı yazmak* abartı olabilir. Pencereden dışarı çok bakıyordum." *Ve bir itfaiyeciyle soyunmanın hayalini kuruyordum.* Onu mutfığa geri götürdüm. "Çay ister misin?"

"Çay kulağa harika geliyor." Paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı, sonra oturdu. Gavin'in bıraktığı plastik kurabiye kabına baktım. "Kurabiye mi?"

"Yum. Evet, lütfen."

Çaydanlığı ocağa koydum ve her birimize küçük bir tabakta birer kurabiye getirdim. "Bunları sen mi yaptın?"

"Hayır. Gavin Bailey'i hatırlıyor musun, arabamla çarptığım adam?" "Ateşli itfaiyeci mi?"

Başka tarafa baktım. "Evet, şey, onları o yaptı." "Sana kurabiye mi getirdi?"

"Evet."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Ateşli bir itfaiyeciye eziyorsun ve o da sana kurabiye mi pişiriyor?" Bir parça kurabiye kopardı ve ağzına attı. "Aman Tanrım, bu çok güzel."

"Onu ben ezmedim."

"Biliyorum. Bana küçük kazanı anlattığında yaptığın gibi biraz dramatik davranıyorum. Bu arada o nasıl?"

Dikkat dağıtacak kadar seksi. "Bacağı kırık, belli ki bu hayatını etkiliyor. Alçıdan çıkana kadar izinli. Koltuk değnekleri rahatsız ediyor ama bacağının kendisi onu çok fazla rahatsız etmiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu çok ayrıntılı bir cevaptı." "Öyle miydi?"

"İyi olduğunu falan söylersin diye düşünmüştüm." Kurabiyesinden bir ısırık daha kopardı. "Yani sana kurabiye getirdi ve..."

"Ve hiçbir şey. Dün biraz takıldık. Bana şehri gezdiriyordu." "Skylar Stanley, onunla çıktın ve bana söylemedin mi?"

"Hayır, hayır, hayır. Bu bir randevu değildi.

Çıkmıyorum." "Neden çıkmıyorsun?"

Ona göz kırptım. "Bu ciddi bir soru mu? Çok boktan bir ayrılıktan yeni çıktım ve konuşmayalım

kariyerim hakkında. Şu anda pek de iyi bir durumda değilim."

"Bunun bir randevu olmadığını biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu. Arkadaş olmak istediğini özellikle söyledi."

"Hmm."

"Güven bana. Gavin'le aramızda bir şey yok. Yolculuk nasıldı?"

"Konuyu değiştirdiğini duyuyorum ama buna izin vereceğim. Yolculuk iyiydi. Aslında güzeldi."

"Şehirde ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"En azından birkaç hafta, ama programım oldukça açık, bu yüzden esnekim. Annen nasıl?"

"O iyi, ancak son zamanlarda garip bir şekilde meşgul. Telefonda konuştuğumuzda dikkati dağınık görünüyor." Çaydanlık ısıklık çaldı ve tam ayağa kalkmışım ki biri ön kapıyı çaldı.

Ginny, "Ben yaparım, sen git kapıyı aç," dedi.

"Teşekkürler."

Çay yapması için yanından ayrıldım ve kapıyı açtım. Kapıyı açar açmaz karnım zil çaldı. Gelen Gavin'di.

"Hey, Sky."

Onu gördüğümde yıldırım çarpmış gibi oldum. "Hey. İçeri gel."

Bana sırtı, gamzeleri falan vardı. "Teşekkürler."

Yürüyüşü ritmik bir klik, güm, güm, güm şeklindeydi. Koltuk değnekleri, ayakkabı, koltuk değnekleri, ayakkabı. Her adımda kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ginny kaşlarını kaldırarak çay fincanlarını masanın üzerine koydu.

"Özür dilerim," dedi Gavin. "Birinin geldiğini fark etmemiştim. Ben Gavin Bailey."

"Ginny Vandervelden."

"Eğer istersen daha sonra gelebilirim-"

"Hayır," dedi Ginny parlak bir sesle, onun sözünü keserek. "Sen iyisin. İçeri gel."

Ona sırtı ve göğsümde garip bir panik duygusu alevlendi. Ginny sadece güzel değildi, aynı zamanda benim olmadığım kadar dışa dönük ve arkadaş canlısıydı. Ayrıca benim olmadığım şekilde müsaitti - bekârdı ve daha da önemlisi biriyle çıkmaya açıktı. Ya Gavin ondan hoşlandıysa? Sadece hoşlanmakla kalmadı, ondan *hoşlandı*.

Bu düşünce neden bu kadar korkunçtu? Gavin ve ben sadece arkadaştık. O kadar da değil, neredeyse yeni tanışmıştık.

Koltuk değneklerini duvara yasladı, sonra sağlam bacağının üzerinde zıplayarak masaya gitti ve bir sandalye çekti. Kendini sandalyeye bırakırken kollarını büktü. "Kasabaya yeni mi geldin?"

Ginny yerine oturdu. "Oturdum. Çok şirinmiş. Keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Gavin'in bana yaptığı gibi ona da şehri gezdirmeyi teklif etmesi için kendimi hazırladım. Ki bu iyiydi.

Öyle değil miydi? Neden olmasın ki?

Çünkü o zaman özel değildin.

Gavin, "Çok büyük değil, bu yüzden yolunuzu bulmak oldukça kolay," dedi. "Ama herhangi bir tavsiyeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Gözlerim Gavin'den Ginny'ye kaydı. Tur yok mu? Arkadaşı olmayı ve ona etrafı gezdirmek için marketten bir mobilet çalmayı teklif etmedi mi?

"Teşekkürler," dedi Ginny. "Bu teklifini kabul edebilirim."

Hâlâ masanın yanında garip bir şekilde durduğumu, Ginny ve ben kendi çaylarımızı içtiğimiz halde ona içecek bir şey ikram etmediğimi fark ettim. "Çay yaptım. Biraz ister misin? Ya da kurabiye? Birkaç tane kaldı."

"Kurabiyeye her zaman evet derim."

Ona kaptan bir kurabiye aldım, sonra oturdum ve çayımı yerime kaydırdım. Ona baktım, keşke

söyleyecek bir şey bulabilsem diye düşündüm. Ama tek düşünebildiğim onun ağzıydı.

ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu.

Bakışları sadece bir saniyeliğine dudaklarıma kayd ı ama bu kalbimin yeniden çarpmasına yetti.

"Sky, kitap nasıl gidiyor?" diye sordu. "Hâlâ engellendin mi?"

Engellenmiş. Senin tarafından dikkati dağıtılmış. Belki ikisi de. "Evet, hala mücadele ediyorum." "Dostum, bu çok zor. Eminim bir yolunu bulacaksın."

"Teşekkürler. İşe ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Alçıyı çıkardığımda. Umarım doktor beni şu botlardan birine koyar. O zaman en azından yürüyebilir ve hafif işlerde çalışabilirim."

"Dört gözle bekliyor olmalıs ın."

"Evet, öyleyim." Gözleri tekrar benimkilere kayd ı ve bir an için burada başka birinin olduğunu unuttum. "Nehir kenarında yürüyüşe çıkmak ister misin diye sormaya geldim ama madem meşgulsün, belki bunu başka bir zaman yapabiliriz?"

Bakışlarım Ginny'ye kayd ı -kaşlarını bana doğru oynattı- ve sonra tekrar Gavin'e döndü. "Kulağa harika geliyor."

"Tamam. Seni rahatsız etmeyi bırakmalıyım. Siz ikiniz muhtemelen takılmak istersiniz." Ayağa kalktı ve koltuk değneklerine yaslandı. "Memnun oldum, Ginny."

"Sen de."

"Görüşürüz Sky. Sana mesaj atarım."

Koridorda yürüdü ve ben de kapıyı açabilmek için onu takip ettim. Kapıdan çıkarken bana bir kez daha gülümsedi.

Kendimi biraz sersemlemiş hissederek mutfığa geri döndüm.

Ginny'nin gözleri kocaman olmuştu. "Aman Tanrım. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Onun seksi olduğunu kabul ettin ama ben buna hazırlıklı değildim."

"Öyle, değil mi?" Sandalyeme çöktüm. "Ve senden çok hoşlanıyor."

"Ne? Hayır, değil."

"Kör müsün? Evet, öyle."

"O da senden hoşlanıyor olabilir."

Güldü. "Ah tatlım. Öyle biri değil. Güven bana. Kaba falan değildi ama odada bir tek sen vard ın."

"Sanırım."

"Ve sana Sky mı diyor? Ne kadar şirin değil mi? Artık adını vermeyeceğim pislik bile sana Sky demedi."

Bana Sky demesi hoşuma gidiyordu. Bariz bir takma ad gibi görünüyordu ama hayatımdaki herkes bana hep Skylar derdi. Sky'ın Gavin'in dudaklarında çıkardığı ses.

Dudakları boynumda. Ve dili. Sanki ben tatlıymışım ve o her öğünü şımartmak istiyormuş gibi tenimi yalıyor-

Ginny başını eğdi. "Hey, tatlım. Hâlâ burada mıs ın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kendime geldim. "Özür dilerim."

"Kafanın içinde daha fazla ceset mi belirliyor?" "Hayır."

"Yani, evet."

"Tam bir yalancıs ın."

"Biliyorum."

"Günah kadar ateşli. Onun ateşinizi söndürmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmekte bir sakınca yok."

Güldüm. "Ben-" Bir bakışla sözümü kesti.

"Tamam, öyleydim. Ama bunu kafamdan atmam lazım."

"Neden?" Elini kaldırdı. "Biliyorum, uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktın ve herkes ayrılıkların kötü olduğunu söylüyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, eski sevgilinin yerine herhangi birini koymaya çalışmadığın sürece buna katılmıyorum. Ayrılıktan kısa bir süre sonra biriyle tanışırsanız ve aranızda gerçekten bir elektrik varsa, bu, keyfi bir yas döneminden geçmediğiniz için onu bir kenara atmanız gerektiği anlamına gelmez."

"Hazır olup olmadığımdan emin değilim."

"Bu da adil. Ateşli bir itfaiyeciyse biraz eğlenmenin de yanlış bir tarafı yok. Ciddi olmak zorunda değil."

Tekrar güldüm. "Gavin'le biraz eğlenmenin bir seçenek olduğunu ima ediyorsun. Beni böyle gördüğüne inanmak için hiçbir nedenim yok."

"Çünkü inkar ediyorsun." Çayından sıradan bir yudum aldı.

"Hayır, inkar etmiyorum."

"Bu tam da inkâr eden bir insanın söyleyeceği şey."

"Tamam iyi, dürüst olacağım. Ondan etkilendim. Hoş görünümlü olduğunu ve bir kahve randevusunun hoş olacağını düşündüğümü kastetmiyorum. Demek istediğim, ne zaman onun yanında olsam, hatta olmadığım zamanlarda bile, bana yapmasını istediğim tüm kirli şeyleri düşünmeden duramıyorum." Yanaklarım sıcacık kızardı. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Sana bile."

"Bu tür şeyleri bana her zaman itiraf edebilirsin. En iyi arkadaşlar ne içindir?" "Evet. Beni bilirsin, çok kolay utanırım."

"Skylar. Olduğun kişi olduğun için özür dilemeyi bırak. İçine kapanıksın, sessiz yerleri seviyorsun ve penisin bahsi geçtiğinde bile kızarıyorsun. Senin tüm bu özelliklerini seviyorum."

"Teşekkürler." Bir an durakladım. "Gavin beni korkutuyor."

"Eminim öyledir." Çayından bir yudum aldı. "Tavsiyemi ister misin?" "Kesinlikle."

"Bu konuda stres yapmayın. Olayların gelişmesine izin ver ve neler olacağını gör. Belki arkadaş kalırsınız. Ama o da seni görmek için uğradı, yani hâlâ senden hoşlandığını söyleyebilirim."

Ellerimi sıcak kupanın etrafına doladım. Tüm bunlar hakkında çok fazla şey hissediyordum ama belki de Ginny haklıydı. Hayatımda yeterince şey vardı, Gavin Bailey hakkında ne hissettiğim konusunda stres yapmama gerek yoktu.

-Ya da benim hakkımda ne hissettiğini.

Giderek artan kirli hayaller konusunda ne yapmalı? O başka bir hikayeydi.

GAVIN

M
hakkında
konuşuyorduk

Karnım o kadar doluydu ki uykumu getiriyordu. Kırık bacağımı uzattım, sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Büyükannemin çiftlik evindeki büyük masasında konuşulanlar gözümün önünden geçti. Herkesin ne konuştuğuna dikkat edemeyecek kadar uykuluydum.

Salı günüydü, bu da Bailey aile yemeği demkti. Ve işlevini yerine getiremeyecek kadar dolu bir Gavin. Ama büyükannem domuz pırzolası ve patates yapmıştı, bu yüzden karnımı tıka basa doldurduğum için beni kim suçlayabilirdi ki? Onun yemekleri en iyisiydi.

Asher ve Grace karşımda, Fiona ve Evan da solumda oturuyordu. Levi ve Logan bu gece izinli oldukları için onlar da buradaydı. Büyükannem de her zamanki yerinde oturuyordu.

Eğer eve daha fazla kişi getirirsek, Gram'ın daha büyük bir masaya ihtiyacı olacaktı.

Pek olası değildi. Logan, ailenle tanışması için eve getirdiğin kızlarla pek çıkmazdı. Bildiğim kadarıyla Levi da kimseyle çıkmazdı. Ya da çıktıysa bile, bu konuda sessiz kalırdı.

Skylar bu gece ne yapıyordu?

Durup dururken aklıma gelmesi garip bir düşünceydi.

Belki bana mesaj atmıştır diye telefonuma baktım. Mesaj atmamıştı, ki atmasını beklemediğim için garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Ama onu bugün görmemiştim ve bu beni biraz üzmüştü.

Aslında, bu konuda *çok* üzgündüm.

Ama arkadaşşı şehirdeydi, o yüzden meşguldü.

Ve tamam, biraz surat asıyordum çünkü bugün onunla bir şeyler yapmayı umuyordum.

"Peki bu konu hakkında konuşacak mıyız, yoksa bugün değilmiş gibi mi davranacağız?"

Asher sordu.

Sorusu dikkatimi çekti, çünkü bu odadaki herkes gibi -Evan ona söylemediyse Fiona hariç- ben de neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Annemizin doğum günüydü.

"Annemin doğum günü," dedi Levi, benim düşüncemi yankılayarak.

Ailelerimizi tanıdığımızda her zaman olduğu gibi masa sessizleşti. Gözlerimi boş tabağımdan ayırmıyor, kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyordum. Herkesin onlar hakkında konuşmaya başlaması için.

Bunu yaptıklarında nefret ederdim.

"Bu yıl kaç yaşında olacaktı?" Logan sordu. "Elli dört," dedi Gram.

"Babamın ona büyük bir doğum günü partisi verdiği zamanı hatırlıyor musunuz?"
Asher sordu. "Hayal meyal," dedi Evan.
Ben bilmiyordum. Muhtemelen bir bebektim.

"Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum," dedi Asher. "Sanırım babam pastasının üzerine sahte mumlar koymuştu." "Öyle yaptı," dedi Gram yumuşak bir gülümsemeyle. "O zaman onların yanmaya devam edeceğini fark etti.

Onları üfledikten sonra, denemeyecek kadar çok gülüyordu."

"Ne kadar çok gülümsediklerini hatırlıyorum," dedi Grace. "Her zaman çok mutlu görünüyorlardı." "Öyleydiler," dedi Gram. "Sevgileri büyüktü. Birbirlerine ve çocuklarına karşı." Konuyu değiştirmelerini umarak rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım.

Logan, "En çok hatırladığım şey bize kitap okuması," dedi. "Net bir anı değil ama bunu çok yapıyormuş gibi görünüyor."

Levi başını salladı. "Bunu ben de hatırlıyorum. Sanırım o yaptı."

"Yatmadan önce kanepede," dedi Evan. "Onun yanına kimin oturacağı konusunda kavga ederdik. Gavin hariç. Onun kucağına otururdu."

"Evet," dedi Logan, ağzı bir gülümsemeyle seğiriyordu.

Ben bir şey söylemedim. Çünkü hiçbirini hatırlamıyordum.

Onları hatırlamıyordum.

Öldüklerinde Asher dokuz, Evan sekiz yaşındaydı. İkizler altı yaşındaydı. Hepsi de anne babamızla ilgili belli belirsiz de olsa kalıcı anılar oluşturabilecek yaşıydı. Grace bile onları hatırlıyordu. Ama ben dört yaşındaydım; bu anılardan herhangi birini saklamak için çok küçüktüm.

Neye benzediklerini biliyordum ama sadece resimlerini gördüğüm için. Onlar hakkında hikayeler biliyordum ama sadece bana anlatılanları. Hiçbiri kafamda yaşamıyordu. Annemin ya da babamın tek bir görüntüsünü bile canlandıramıyordum. Bir tane bile.

Ve bunu yapamayan tek kişinin ben olmasından nefret ediyordum.

Yine de bu konuda bir pislik olmak istemedim. Bu yüzden ne zaman böyle bir şey olsa ve herkes onlar hakkında konuşma ihtiyacı duysa, olay bitene kadar çenemi kapalı tuttum.

Yine de bu gece, konu beni kıpır kıpır yaptı. Bacağım alçımın içinde kaşınıyor ve oturuşumdan dolayı kıçım acıyordu. Sandalyemde tekrar yer değiştirdim.

Asher Grace'in elinin arkasını öptü. Fiona Evan'ın omzuna yaslandı. Logan Levi'ye baktı ve o da sanki Logan yüksek sesle bir şey söylemiş gibi başını salladı ama söylememişti. Ortak kederin ve ortak tesellinin sessiz kabulleri.

Ekleyecek bir şeyim yoktu ve ruh halim hızla boka sarıyordu. Bu da gitme zamanımın geldiği anlamına geliyordu.

"Tabağını biz hallederiz, Otter," dedi Büyükanne.

Tam bir zihin okuyucuydu.

"Teşekkürler." Kendimi ayağa kaldırdım ve koltuk değneklerimi duvara yasladığım yere doğru zıpladım. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Eve mi gidiyorsun?" Levi sordu. "Evet.

Eninde sonunda."

"İyi misin, brocamole?" Logan sordu.

"Bacağımın kaşınması dışında, evet." Büyükanneimin yanına gittim ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Yemek için teşekkürler. Tıka basa doydum."

"İyi geceler, Otter," dedi. "Dışarıda dikkatli ol." "Ben her zaman dikkatliyimdir."

Logan homurdandı.

Onu terslerdim ama Gram görmeden bunu yapmanın bir yolu yoktu. "Sonra görüşürüz."

Kamyonetime gittim ve içine tırmandım. Vücudum huzursuzluktan titriyordu. Memnuniyetsizlik. Bu duyguya yabancı değildim ama normalde bu kadar sinirlendiğimde bir şeyler yapabiliyordum

-İçimde akan fazla enerjiyle bir şeyler yapmalıyım.

Nehre ya da bir şelaleye atlardım. Kaya tırmanışına ya da kışın buz tırmanışına giderdim. Belki Logan'ı ya da birkaç arkadaşımı alıp şehirde başımızı ne tür belalara sokabileceğimize bakardım. Birkaç bira içer, belki birkaç kız tavlardık.

Bunların hiçbirisi şu anda işime yaramıyordu, çünkü ya fiziksel olarak yapamıyordum -salak kırık bacak- ya da kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu.

Şehre inmek, birkaç bira içmek ve kız tavlamak kulağa eğlenceli gelmiyorsa gerçekten boktan bir ruh halindeydim.

Tüm vücudum hareket etme arzusuyla ağrıyordu. Tırmanmak, terlemek ve herhangi bir şeyin kenarında dengede durmak için. Yine köpekbalığıydım, hayatta kalmak için çok yavaş yüzüyordum.

Boğulma.

Şu anda hiçbir şeye tırmanamıyordum ama yine de etrafta dolaşabiliyordum. Kasabanın içinden geçen eski demiryolu raylarının olduğu yere doğru sürdüm. Raylar çoktan terk edilmişti; artık Tilikum'dan eski günlerdeki gibi trenler geçmiyordu. Bu da burayı düz bir yürüyüş için iyi bir yer yapıyordu.

Hava karanlıktı ve vahşi bir hayvanla karşılaşma ihtimalim vardı. Pek de ideal koşullar sayılmazdı ama belki de bu yüzden buraya gelmiştim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ve her zaman yaptığım şeylerden hiçbirini yapamıyorsam, akşam karanlığından sonra tren raylarında tek başıma yürümek bu kaşıntının en azından bir kısmını gideriyordu.

Yol boyunca yürürken çakıllar çıkırdıyordu, karanlık sessizlikteki tek ses buydu. Hava soğumaya başlamıştı, özellikle de geceleri ve soğuk hava burnumu gıdıklıyordu.

Rayların diğer tarafındaki hareket gözüme çarptı. Orada, ağaçların yanında bir şey vardı. Küçüktü ama. Rakun olacak kadar büyük görünmüyordu ama belki de bir yavruydu. Bu da pek iyi bir haber sayılmazdı. Anne rakunlar yavrularını korurken çok saldırgandılar.

Bunu deneyimlerimden biliyor olmam mümkündü.

El feneri olarak kullanmak üzere telefonumu çıkardım ve ışık huzmesini ağaçlara doğru tuttum.

Bir ağacın dibinde bir sincap oturuyordu, gri kuyruğu küçük, gür bir bayrak direği gibi dikiliyordu. Bu garipti. Sincapların gececil olduğunu düşünmezdim.

Yaklaştı, sonra yolda durdu. Hava karardıktan sonra neden dışarıda olduğunu bilmiyordum ama muhtemelen insanları yiyeceklerle ilişkilendiriyordu.

"Hiçbir şeyim yok, dostum."

İzleri takip ederek ilerledi, sonra durdu ve bana baktı.

Kendimi şakaya uğramak üzereymişim gibi hissettim. Yoksa neden bir sincap gece vakti dışarı çıkıp beni takip etmek istiyormuş gibi davransın ki?

Çünkü gerçekten takip etmemi istiyormuş gibi davranıyordu.

Fiona bunu eğitmiş miydi? Evan'ın evindeki sincapları bir engel parkurundan geçmeleri için eğitmişti. Tilikum'un sincap nüfusunu Timberbeast Tavernası'na -Haven'ların takıldığı yer- saldıığımızda, keçiler, fıstık ezmesi ve kuş yemi içeren, kuşkusuz muhteşem bir şaka yaptıklarında bu işe yaramıştı.

Ama kimse bana buraya gelmemi söylememişti, o halde nasıl olur da beni hedef alan bir sincap şakası yapabilirdi?

Yine de bu garipti.

Ama tabii ki onu takip edecektim.

Tekrar hareket etmeye başladığım anda ray boyunca koşarak ilerideki karanlıkta kayboldu. "Bu benim hızım, dostum."

Yetiştiğimde, raydan çıkmış ve yaklaşık altı metre ötede, uzak tarafta bekliyordu. Dikkatli

raylara ya da ahşap kirişlere takılmamak için rayları geçtim.

Kaçtı ve bir ağaca tırmandı.

Başımı sallayarak kendime güldüm. Karanlıkta rastgele bir sincap koşturuyordu ve ben onun beni bir yere götüreceğini sanmıştım.

Kendimi savunmam gerekirse, Tilikum sincapları normal değildi. Beni bir yere götürüyor olabilirdi.

Küçük bir ses dikkatimi çekti, o kadar zayıftı ki gerçekten bir şey duyduğumdan emin değildim.

Nefesimi tuttum. İşte yine oradaydı.

Ağaçlara doğru yaklaştım. Bu her neyse, yere yakındı. Işığı etrafa tutup baktım. Çünkü neredeyse-

Işığım yanımdan geçerken bir çift göz parladı. Kedi gözleri. Tam

olarak yavru kedi gözleri.

Bir ağacın dibindeki küçük bir kovuğa kıvrılmıştı ama burası pek de barınak sayılmazdı. Bana doğru miyavladı; göğsümdeki bir şeyi çekiştiren küçük bir ses.

Anne kediden ya da yavruların geri kalanından bir iz bulmak için ışığı etrafta gezdirdim. Ama yavru kedi yalnızdı.

"Hey, ufaklık." Koltuk değneklerimi ağaca yasladım ve ç ö m e l d i m . "Burada tek başına mısın?"

Yavru kedi uzattığım parmaklarımı koklamak için delikten dışarı süzüldü. Tüyleri kirliydi. Kediler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu yavru kedinin bir annesi olsaydı bundan daha temiz olacağını biliyordum.

Kucağıma aldım ve kuyruğunun altına baktım. Bir kız olduğundan

oldukça emindim. Tanrım, hiçbir ağırlığı yoktu. Elimde sadece bir tüy

parçası vardı.

Küçük miyavlamaları artık ağlıyormuş gibi geliyordu, bu yüzden onu göğsüme yasladım ve başparmağımla başının üstünü nazikçe ovaladım.

"Şşş. İyisin."

Belli ki onu da yanımda götürüyordum.

Koltuk değneklerimle onu taşıyamaz ve yürüyemezdim, bu yüzden onu ceketimin ön cebine soktum. Göğsümün üzerindeydi ve kafası dışarıda kalacak şekilde küçük sıska bedeninin sığabileceği kadar büyüktü. Dışarı fırlamayacağını umarak koltuk değneklerimi aldım ve kamyonetime doğru geri dönmeye başladım.

Belki de sincap beni bir yerlere götürüyordu.

"Bir anneye ihtiyacın var, değil mi seni küçük kucaklayan nugget? Artık bir tane var."

Yavru kedi cebime yerleşti, minik miyavlamaları sessizleşti. Skylar kedileri sever miydi? Bir kediye sahip olmam için onun kedileri sevmesi gerekmiyordu ama bu beni meraklandırırdı. Doğruca evine gidip ona göstermek istedim.

Tamam, ona göstermek için doğruca evine gitmek istedim.

Çünkü şimdi onu tekrar düşünmeye başlamıştım ve onu görmek istiyordum. Ve bu garip meşguliyet beni tereddüt ettirdi. Ayrıca, geç olmuştu. Bir ara yine takılırdık, umarım yakında.

-Ve onu yeni bebeğimle tanıştıtabilirim.

Şimdilik, bu küçük gıcırtıyı eve götüreceğim.

GAVIN

T G mleğime tırmanırken yavru kedinin minik pençeleri tenimi  imdikledi. Ona elimi uzatıp omzuma yerleşmesine yardım ettim. Orayı seviyordu ve o kadar küçüktü ki boynuma değen tüylerinin hafif gıdıklaması dışında onu neredeyse hiç fark etmiyordum.

Geceyi benimle yatakta kıvrılmış, mutlu bir şekilde mırıldanarak geçirdi. Bu sabah ilk iş onu veterinerine götürdüm. Dr. Lennox onu bulduğum için şanslı olduğunu söylemişti. Annesinden uzak kalacak kadar bile büyümemişti. Onu temizlediler -siyah ve beyaz olduğu ortaya çıktı- ve bana onun için özel mama verdiler. Ufak tefek ve aç olması dışında sağlığı yerinde görünüyordu. Sadece biraz kilo alması gerekiyordu, o zaman iyi olacaktı.

Levi içeri girdi ve olduğu yerde durdu. "Bu da ne?" "Ne neymiş?" Mısır gevreğimi ısıırken sordum.

"Bu bir hayvan mı?"

"O bir kedi yavrusu. Onu tren raylarının yanında buldum." "Eve başıboş bir kedi mi getirdin?"

"Ne yapsaydım? Onu orada mı bıraksaydım?"

Adam ona baktı, kaşları çatıldı. "Hayır. Ama onu tutacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki bakıyorum. Bir anneye ihtiyacı var."

"Bir *anne* mi?"

Mısır gevreğinden bir ısırık daha aldım.

"Bu evde evcil hayvan beslememiz gerektiğini sanmıyorum."

"Kimin evcil hayvanı var?" Logan odasından yeni uyanmış gibi buruşuk bir halde çıktı. "Gavin eve başıboş bir kedi getirdi."

Logan durdu ve etrafına bakındı. "Cidden mi? Nerede?"

"Uyuyor," dedim. "Onu uyandırmayın çocuklar, çok şey yaşadı." "Onunla ne yapacaksın?" Logan omzumdaki yavru kediye bakarak sordu. "Bu garip bir soru," dedim.

"Ona ben bakacağım. Ben onun kedi annesiyim."

"Sanırım kedi baba demek istedin."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, kedi anne demek istedim. Google'a göre, yavrularına öncelikle dişi kedi bakıyor. Kedi baba ona yardım edebilir ama etmemesi de bir o kadar muhtemel. Benim küçük ciyak ımın bir kedi babaya değil, bir kedi anneye ihtiyacı var."

"Dostum, evcil hayvan sahibi olmak b   k bir sorumluluktur," dedi Levi. "Onun bir kum kabına ve veteriner bakımına ihtiyacı var ve-"

"Senden çok  ndeyim. Bu sabah onu veterinerine götürdüm ve eve dönerken bir kum kabı aldım.

Ama ipucu için teşekkürler."

"Sadece söylüyorum-"

"Sadece bir kedi yavrusuna bakamayacağımı düşündüğünü söylüyorsun."

"Kulağa öyle geliyor," dedi Logan.

"Sence bir yavru kediye bakabilir mi?" Levi beni işaret ederek sordu. Logan omuz silkti. "Muhtemelen hayır."

"Gördün mü?"

İkisine de ters ters baktım. "Artık on yaşında olmadığının farkındasınız, değil mi?"

Levi, "Kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmadın," dedi.

Logan bacağını işaret ederek, "Ve gerçekçi olalım, oradaki sicilin tartışmalı," diye ekledi. "Her neyse, Chip ve Dale. Ben hallederim."

Levi Logan'a baktı. "Görünüşe göre artık bir kedimiz var." "Kedilere alerjimiz mi var?" Logan sordu.

"Değilim," dedi Levi.

"Sen değilsen, ben de değilim."

Başımı salladım ve ağızma biraz daha mısır gevreği attım. Yavru kedi başını boynuma sürttü ve işaret parmağımla onu biraz sevmek için uzandım.

Levi, "Büyükannem fırınının garip bir ses çıkardığını söyledi, ben de kontrol etmek için oraya gidiyorum," dedi.

Logan bir sandalyeye çöktü ve parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, ben hallederim."

"Harika. Şefe gelip bir eğitim tatbikatına yardım edeceğimi söyledim," dedi Logan.

Hafifçe kıskanarak homurdandım. Şef genellikle beni eğitim alıştırmalarına yardım etmem için çağırırdı. Aptal kırık bacak.

"Bugün ne yapıyorsun?" Logan sordu. "Kedi annesi olmaktan başka mı?"

"Bilmiyorum. Sven'le bir randevum var ama hepsi bu."

"Sven kim?"

"Cara'nın masaj terapisti."

"Bekle, ne?"

Kaşığımınla mısır gevreğimi dürttüm. "Sihirli elleri olan bir adam bana masaj yapacak. Cara benim için ayarladı."

"Sihirli elleri olduğunu kim söyledi? Cara mı?"

"Evet. Sanırım Grace de öyle. Gerçekten iyi olması gerekiyor." "Ne oluyor lan? Asher'ın bundan haberi var mı?"

"Karısının masaj yaptırdığını mı?"

"Hayır, Sven adında bir herif ona dokunuyordu."

"Bilmiyorum. Muhtemelen. Bu bir masaj, kardeşim, böyle şeyler vardır." Kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı.

Ağızımın kenarı sırtarak seğirdi. "Kıskandın mı?"

"Masaj yaptırdığın için kıskanıyor musun? Masaj yaptırmak istiyorsam, gidip yaptırabilirim. Sven adında bir adama ihtiyacım yok."

"Hayır, Sven'in Cara'ya masaj yapmasını mı kıskanıyorsun?"

"Bunu neden kıskanayım ki? Hayatını kendi ellerine alıyor ama bu onun sorunu, benim değil."

Güldüm. "Hadi ama, kardeşim. İkimiz de onun aslında kötü olmadığını biliyoruz."

"Hayır, o aslında kötü biri."

Yavru kedi bir patisini uzattı, ben de omzumdan düşmemesi için uzandım. "Sanırım sadece yanlış anlaşıldı."

Kıs kıs güldü.

Bu konuda onu dürtmekle hayatımı ve uzuvlarımı riske attığımı biliyordum ama dayanamadım. Ayrıca, kırık bir bacağım vardı ve kucağında bir kedi yavrusu tutuyordum. Şu anda benimle mücadele etmesinin imkânı yoktu.

"Tamam, ama gerçek konuşalım, onu kesinlikle becerirdin." "Siktir, hayır, yapmazdım."

"Bekle, daha önce yaptın mı?" "Hayır."

Aslında ona inanmıştım ama bu çok eğlenceliydi. "Evet, öyle. Bu yüzden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz. Bir kez seviştiniz ve birbirinizin derisinin altına girdiniz."

"Hayır, yapmadık."

"Bundan emin misin? Pantolonuna girmemiş bir adam için ondan çok nefret ediyorsun."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Yüzü kızardı. "Ona katlanamıyorum çünkü onu görmek bile beni sinirlendiriyor, onunla bir kez yattığım için değil."

"Tamam, tabii."

"Bu doğru."

"Evet, sana inanıyorum."

Burun delikleri alevlendi ve eğer yavru kediye tutuyor olmasaydım ve bacağım kırık olmasaydı, şimdiye kadar beni kesinlikle yere sererdi. "Siktir git, Gav."

"Çok alıngan. Biliyorsun, Cara'dan çok daha kötüsünü yapabilirdin."

"Hayır, o kelimenin tam anlamıyla en kötüsü." Sandalyesini geriye iterek aniden ayağa kalktı. "Duş almam lazım."

"Eğer Sven iyi bir iş çıkarırsa, numarasını ister misin? Stresli görünüyorsun, eminim bir masaj sana iyi gelecektir."

"Kapa şu lanet çeneni."

Koridorda banyoya doğru yürürken kıs kıs güldüm.

"Bacağı kırıldığı için şanslısın, göt herif," diye seslendi omzunun üzerinden. "Biliyorum." Yavru kediye tekrar okşadım. "Ben de sana sahip olduğum için şanslıyım, değil mi?"

Günün geri kalanı önümde endişe verici bir şekilde bomboş uzanıyordu. Happy Paws'a gidip birkaç kedi oyuncağı almam gerekiyordu ve Sven ile randevum vardı. Ama bunun dışında yapacak pek bir şeyim yoktu.

Belki Skylar boştu. Öğrenmek için ona mesaj attım.

Ben: *Hey Sky. Bugün ne yapıyorsun?*

Skylar: *Yazıyorum. Ya da yazmaya çalışıyorum.*

Lanet olsun. Eğer çalışıyorsa, onu rahat bırakmalıydım. Hiç eğlenceli değildi.

Ben: *Eğer daha sonra bir şey yapmak istersen, bana haber ver.*

Skylar: *Tamam.*

Taahhütsüz cevabı beni bir oyun alanı cesareti gibi cezbetti. Benimle takılmayı kabul edene kadar, gerekirse durmaksızın ona mesaj atma isteği duydum.

Ama bu *Gavin'in* sinsi bir hareketiydi. *Gavin'in* sadece arkadaşına yaptığı bir hareket değil.

Yine de her zamanki taktiklerimi bir arkadaşlığa uygulasam çok mu kötü olurdu? Yoksa bu beni *onun* bölgesini *kovalamaya* mı götürür?

Bu çok garipti. Kız arkadaşlarım vardı, bu yüzden erkek/kız arkadaşlığının mümkün olduğunu biliyordum. Grace ile hayatım boyunca arkadaş olmuşum. Cara ve Fiona ile arkadaşım. Başka kızlar da vardı.

Bazen sadece arkadaş olduğum kızlarla takılıyordum - çıkmadığım ve çıkmaya da niyetim olmayan kızlar. Ve tamam, belki onlarla çok flört ettim, ama bu sadece eğlence içindi - ya da Fiona örneğinde olduğu gibi, kardeşimi kızdırmak için. Söz konusu o kızlar olduğunda, onlara ne kadar mesaj atacağım konusunda kendimle tartışmadım.

Yavru kedi omzumda kıpırdandı ve küçük bir ciyaklama ile miyavladı. Onu elime aldım ve göğsüme yasladım.

"Merak etme. İyi bir kedi annesi olacağım. Sincap da öyle düşündü. Beni doğruca sana getirdi." Tekrar miyavladı.

"Bu ciyaklama da neyin nesi?" Başını nazikçe okşadım. "Belki de sen busun, ha? Küçük bir gıcırta? Aslında bu fena bir isim değil, Gıcırdayan. Prenses Squeaker'a ne dersin? Bu daha görkemli ve sen kesinlikle benim minik prensesimsin."

Gıcırta bana onayladığını söyledi.

Kahvaltımı bitirdim, sonra Squeaker'ı odama yerleştirdim. Gerçek bir yatak odasına sahip olmak güzeldi. Eski evimizde bir yıl kadar kanepede yatmıştım. Artık kardeşlerim burada yaşamadığını iddia edemezdi.

Pislikler.

Onlar *benim* pisliklerimdi, ama yine de.

Masajım bugün daha geç saatlere kalmıştı, ben de şehre inip biraz daha yavru kedi malzemesi almaya karar verdim. Temel malzemelerim vardı ama Prenses Squeaker'ım basit bir sürtük değildi. Harika bir kedi hayatı için iyi şeylere ihtiyacı vardı.

Happy Paws'taki Missy Lovejoy, Prenses Squeaker için pembe bir yapay elmas tasma, küçük bir kedi yatağı, tırmalama direği ve bazı oyuncaklar da dahil olmak üzere ihtiyacım olan her şeyi bulmama yardımcı oldu. Yardımları için ona teşekkür ettim ve her şeyi kamyonetime götürdüm.

Caddenin karşısındaki Steaming Mug'a baktım. Tam pencerenin önünde Skylar duruyordu.

Dizüstü bilgisayarı açtı ama ona bakmadığını ilk bakışta anlayabiliyordum. Yüzü pencereye doğru eğikti, gözleri odaklanmamıştı. Ne düşünüyordu acaba? Bir kunduz barajında ceset bulmayı mı? Yoksa bu sefer başka bir şey mi?

Büyülenmiş bir halde uzun bir süre onu izledim. Dudakları hafifçe kıpırdadı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi değil ama aklından kelimeler geçtiğini anlamama yetecek kadar.

O dudaklar. Ben yavaş ama derin bir şekilde içine girerken dili onları ıslatıyor, ilk hamlenin tadını çıkarıyor. Kulağımda inliyor ve-

Koltuk değneğim kaldırımdan kaydı ve neredeyse sokağa düşüyordum. Yüzüstü düşmeden önce dengemi yeniden sağlamak için diğer koltuk değneğimi kullandım.

Kahretsin. Bu berbat olurdu.

Skylar'ın seks fantezisinden kurtulmak için derin bir nefes aldım, iki tarafa da baktım -yine lanet bir araba çarpmayacaktı- ve caddenin karşısına geçip Steaming Mug'a gittim.

Kapıyı zorlayarak açtığımda yüz ifadesi değişmedi. Her ne görüyorsa, burada değildi. Gözleri ekrana kaydı ve bir şeyler yazdı. Sonra kaşlarını çattı ve başını salladı.

Masasına gittim ama başını kaldırıp bakmadı. "Hey, Sky."

Nefes nefese koltuğunda sarsıldı, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun değil." Derin bir nefes aldı. "Ben sadece..." "Düşünüyor musun?"

"Evet."

Diğer sandalyeyi çektim ve kendimi ona bıraktım. "Meşgul olduğunu biliyorum, o yüzden fazla kalmayacağım. Seni pencereden gördüm ve gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Gülümsedi. "Merhaba."

Uzanıp ona dokunma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Parmak uçlarımı kolunda gezdirmek, pürüzsüz tenini hissetmek istiyordum.

Ama bu seks fantezisi beni neredeyse karşıdan gelen trafiğe soktuktan sonra -mecazi olarak konuşursak, gerçek bir trafik yoktu- elimi kendime sakladım.

"Kitabın üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Deniyorum. Bir öncül seçmem ve diğer fikirlerim çok daha iyi gibi görünmeye başladığında bile ona bağlı kalmam gerektiğine karar verdim. Ama hala hikayeyi hayata geçirmekte zorlanıyorum. Dikkatim çok dağınık."

"Neye göre?"

"Um..." Gözlerimle buluştu ve orgazmın ortasında yüzünü gördüm, saçlarını tuttum ve boşalırken bana bakmasını sağladım.

Tanrım, Gav. Ne oluyor lan?

"Sanırım pek çok şey dikkatimi dağıtıyor," dedi.

"Evet, o hissi bilirim." Gerçi onun sorununun benimle ilgili kontrol edilemez seks fantezileri kurmak olduğundan şüpheliydim.

Telefonum çaldı, sonra hemen tekrar çaldı, ben de kontrol etmek için cebimden çıkardım. Grup sohbetimizdeki kardeşlerimdi.

Levi: *Büyükannemin fırınının muhtemelen yakında değiştirilmesi gerekecek. Çok eski. Kahretsin.*

Asher: *Birkaç fiyat teklifi alacağım, böylece ne kadara mal olacağını bilebiliriz.*

Levi: *Sence bunu karşılayabilir mi?*

Asher: *Bilmiyorum.*

Yapamazsa bir yolunu buluruz.

Asher: *Finansal olarak ne kadar istikrarlı olduğunu bileniniz var mı?*

Kesinlikle bilmiyordum. Büyükannem benimle hiç para konuşmazdı, en azından kendi parası hakkında. Her zaman onun ve büyükbabamın rahat yaşamasına yetecek kadar para biriktirdiklerini düşünmüştümdür. Ayrıca, evi ve çevresindeki tüm araziler ona aitti. Çok değerli olmalıydı.

Ayrıntıları bilmiyorum. Muhtemelen bu konuda onunla konuşmalıyız.

Bizi ilgilendirmediyi söyleyecektir.

Asher: *Emin olmakta yanlış bir şey yok.*

Ben: *Tartışmıyorum, sadece ne söyleyeceğini biliyorum.*

Eminim iyidir. Büyükbabam muhtemelen her yere para saklamıştır.

Bu beni gülümsetti. Muhtemelen her yere para zulalamıştı. Büyükbabanın yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Dükkandaki vişneli kola dolabının arkasına bak.

Skylar sessizce yazıyordu, gözleri ekrana odaklanmıştı. Onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden bir süre öylece takıldım. Sıkılacağımı düşünebilirdiniz - başka bir yerde olsaydım sıkılırdım. Ama sıkılmadım. Skylar'la bir kafede bir masada oturmanın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı. Parmaklarının tuşlar üzerindeki tıkırtıları beni rahatlatıyordu. Neredeyse uykulu hissediyordum.

Güzeldi.

Sonunda gözlerini kırıştırdı ve son nefesini vermeyi unutmuş gibi soluk soluğa kaldı. "Çok özür dilerim." "Ne için? Bir şeyin yok. Yine de gitsem iyi olacak. Masaj yaptıracağım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet, görünüşe göre bu adam gerçekten iyi. Garip bir şekilde yürümekten kafam güzel oldu."

Ayağa kalktım ve koltuk değneklerimi kollarımın altına sıkıştırdım. "Hoşça kal Sky. Sana sonra mesaj atarım."

Başını salladı ve bana o sevimli utangaç gülümsemesini verdi ve birdenbire gerçekten gitmek istemedim. Ama o çalışmaya çalışıyordu ve muhtemelen ben de onun dikkatini dağıtıyordum. Ve o masajı gerçekten istiyordum. Sırtım düğümlenmiş gibiydi.

Ben de çıktım. Çok garipti ama kapıdan çıktıktan on saniye sonra bile onu özlemeye başlamıştım.

SKYLAR

M Ayaklarım yatak odamdaki küçük alanı yiyip bitirdi. İleri geri, tekrar tekrar. Oturamayacak kadar endişeliydim, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Muhtemelen aşırı tepki veriyordum. Bu benim süper güçlerimden biriydi. Ama aklım

Parmaklarım bunun bir tesadüf olup olmadığını anlamak için kaşınıyordu.

Bütün bir bölümü kafede, Gavin masamda otururken yazmıştım.

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyor, kelimeler kolayca geliyordu. Sahne zihnimde şekillenmişti, ana karakterin motivasyonları, düşünceleri, duyguları ve eylemleri kristal berraklığındaydı. Karanlık ormanı görebiliyor, ayaklarımın altında çıtırdayan enkazı hissedebiliyordum. Hepsi oradaydı, beynimin kelimelere, cümlelere, paragraflara dönüşmesi için hazırды.

Daha da şaşırtıcı olanı, sonuç hiç de kötü değildi.

Elbette, özellikle hikaye ilerledikçe üzerinde çalışılması gerekecekti. Revizyonlar sürecin bir parçasıydı. Ancak bunun, endişe verici büyüklükteki kesilmiş metin dosyaları koleksiyonuma düşmesine gerek yoktu. Bir şeyleri tamamen silmeye yüreğim el vermiyordu ama atılmış, yarım kalmış bölümlerden oluşan klasörüm terk edilmiş fikirler mezarlığına dönüşmüştü.

Huzur içinde yatın, olabilecek hikayeler. Ama

bu? Bu çöp değildi. Bunu hissedebiliyordum.

Sorun şu ki, Gavin gittikten sonra kelimeler kurumuştu.

Bu tamamen açıklanamaz bir şeydi. Kafeye gelmiş, biraz sohbet etmiş ve sonra zihnim çıldırırken sessizce masama oturmuştu. Kelimeler sanki biri musluğu açmış gibi kolayca dökülürken, fikirler su gibi akıyordu. Kendime geldiğimde, çok uzun bir uykudan uyanmış gibiydim. Zihnim o kadar odaklanmış, o kadar büyülenmişti ki nerede olduğumu zar zor hatırlıyordum.

Sonra o gitti ve her şey durdu.

Onu geri getirmeye çalıştım, her şeyi denedim. Ama kelimeler gelmiyordu.

Bugünlük işimin bitmiş olması tamamen mümkündü. Yaratıcılığımı sonuna kadar kullanmıştım ve yarın yine işimin başında olacaktım. Ne de olsa Gavin Bailey'nin varlığı bu tür bir sihri, bu tür bir gücü barındırıyor olamazdı. Bu benim aşırı aktif hayal gücümün gerçekte var olmayan bağlantılar kurması olmalıydı.

Ama emin olmalıyım. Ona mesaj attım ve gelmesini istedim.

Kapının çalınması beni karmaşık düşüncelerimden uyandırdı ve aşağıya koştum.

Kapıyı açtığımda Gavin'in gamzeli sırtışı neredeyse nutkumu tutmama neden oluyordu.

"Selam Sky." "Selam," diye çıkmayı başardım. *Kendini toparla Skylar, o kadar da yakışıklı değil.*

Tamam, evet öyleydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir deney için yardımınıza ihtiyacım var."

Gözlerini aşağı yukarı gezdirdi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Birdenbire çok farklı bir deney hakkında düşünmeye başladım. Isı merkezime hücum etti ve iç uyluk kaslarım seğirdi.

Odaklan, Skylar.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Bana çok ihtiyacım olan orgazmı yaşatmaktan başka? "İçeri gel. Üst kata. Bekle, merdiven çıkabilir misin?" "Evet, yaparım."

Onu içeri aldım ve kapıyı arkasından kapattım, sonra odama götürdüm.

Kapının hemen önünde duraksadı, koltuk değneklerine yaslanarak etrafına bakındı.

Gavin Bailey yatak odamdaydı.

Burada büyümüş olsaydım her şey ne kadar farklı olurdu diye düşündüm. Annemle babam boşanmasaydı ve çocukluğumu Bailey kardeşleri ikinci elden duymak yerine onların yanında geçirseydim. Gavin ve ben arkadaş olur muyduk? Ergenlik çağındaki ben, ergenlik çağındaki onu yatak odama davet eder miydim?

Muhtemelen hayır. O yaşta beni görmezden gelirdi.

"İstersen yatağa oturabilirsin," dedim. "Bu muhtemelen kulağa tuhaf gelecek."

"Yalan söylemeyeceğim, şu anda çok merak ediyorum." Koltuk değneklerini yere bıraktı ve kendini yatağa attı.

"Bugün kafedeyken bütün bir bölümü yazdım." "Bu harika Sky. Aferin sana."

"Teşekkürler. Özellikle, hepsini sen oradayken yazdım. Sen gelmeden önce neredeyse hiçbir şey yazmamıştım. Ve sen gittikten sonra, sanki... Bilmiyorum, bir anda yok oldu."

Yanındaki yastığı alıp sırtının arkasına koydu, sonra da ona yaslandı. "Yani ben oradayken yazabildiğini ama ben gittikten sonra yazamadığını söylüyorsun."

"Evet. Görünüşe göre. Belki tesadüftür ama şimdi gerçekten bilmem gerekiyor. Aylardır bir oturuşta bu kadar çok şey yazmamıştım."

"Sen yazarken burada oturup tekrar olup olmadığını görmemi mi istiyorsun?" "Evet."

Ellerini ortasının üzerinde kavuşturdu. "Tamam."

"Bu kadar mı? Sakıncası yok mu?"

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalktı. "Hayır." Nasıl bu kadar sevimli olabiliyordu?

Ama onu, çekiciliğini düşünmek için davet etmemiştim.

"Ben çalışırken yapacak bir şey ister misin, yoksa böyle iyi olacak mısın?"

"Oldukça rahatım. Masaj yaptırdım ve kendimi harika hissediyorum." Yastıklara doğru kaydı ve odaya tekrar göz gezdirdi. "Bunlar senin kitapların mı?"

Dolabın yanındaki rafta küçük bir yığın vardı. "Evet." "Bir tanesini okuyabilir miyim?"

Normalde birisinin benimle aynı odada kitaplarımdan birini okuması fikri karşısında dehşete kapılırdım. Ama nedense Gavin'in eserimi okuması beni endişeye sevk etmedi.

"Elbette. Hangisini tercih edersiniz?"

"Şaşırt beni."

Bir FBI profilcisinin, on yıl önce kendisinden kaçan katille aynı olduğu ortaya çıkan bir dizi cinayeti çözmeye çalışmasıyla ilgili bir tane aldım. Çok fazla ters köşe vardı ve bazı olay yeri tasvirleri oldukça grafikti. Ama tüm kitaplarım en azından biraz ürkütücüydü, bu yüzden bunu ondan saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Cullen onaylamamıştı. Beni yumuşatmaya teşvik etti. Özellikle de bu kitapta. Bu tatsız düşünceden sıyrılıp kitabı Gavin'e uzattım.

"Bu harika bir şey." Ellerini başlıkta gezdirdi, altta büyük harflerle yazılmış adıma kadar.

"Teşekkürler. Umarım beğenirsiniz."

"Eminim yaparım." Kitabı açtı ve ilk bölüme geçti. "Tamam yazar maymun, işe koyul."

Onu yalnız bırakarak masama oturdum. Dizüstü bilgisayarımı açtım, derin bir nefes aldım ve parmaklarımı klavyenin üzerine koydum.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Arkamdaki yatakta yatan Gavin'in aşırı derecede farkındaydım. Sayfayı çeviriyordu, gevrek kâğıdın sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu ve ben hikâyeyi düşünmüyordum. Onu düşünüyordum.

Bu olay kafede olmuştu. Benimle ilk oturduğunda dikkatim tamamen dağılmıştı, zihnimde hayaller dolaşıyordu. Bu sefer fantezinin gerçekleşmesine izin verdim.

Üstüne çıktım. O pantolonunun fermuarını açarken kendimi yatak başlığına yaslıyorum. O komando, iç çamaşırı yok. Üzerimde bir elbise var, bu yüzden tek yapması gereken külotumu yana kaydırmak ve-

Bir sayfa daha çevirdi. Hızlı bir nefes aldım, yanaklarımın ısındığını ve bacaklarımın arasındaki zonklamanın yoğunlaştığını hissettim.

Külotumu yana kaydırıyor, sikinin ucunu açıklığımla hizalıyor ve ben onun üzerine doğru kayıyorum. Beni yukarı ve aşağı hareket ettirirken parmakları kalçalarımın giriyor.

Tanrım, iyi hissettirirdi.

Gözlerimi kırptım, dikkatim daha önce yazdığım kelimelere geri döndü. Kendimi Gavin'le seks yapmayı düşünmemeye zorladım ve son birkaç paragrafı tekrar okudum.

Sonra sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yazmaya başladım.

Dikkatimi dağıtan uyarılma hiçbir yere gitmemişti. Koltuğumda birkaç kez kıpırdandım, rahatlamaya çalıştım. Ama vücudumdaki fiziksel hisler kayboldu. Çünkü şu anda ana karakterim önemli bir ipucunu kaçırmak üzereydi. Daha sonra başına bela olacak bir şeyi.

Çılgınca bir telaşla yazdım, zaman ve mekân duygum kayboldu. Parmaklarım durmadan klavyeye tıklarken bedenim gevşedi. Engel yoktu. Düşüncelerimin akışını kesmek için araya giren bir iç ses yoktu. Sadece yazdım.

Hikayede doğal bir molaya ulaştığımda, bir kez daha gerçekliğin farkına vardım. Dizüstü bilgisayarın parıltısı ve parmak uçlarımdaki altındaki plastik tuşlar. Sandalye. Arkamdaki yatakta yatan Gavin. Daha önceki fantezimden kalan uyarılma baskısı.

Ama ekranımda kelimeler vardı. İşe yaramıştı.

Şu an için, sadece Gavin'le birlikteyken yazabilmemin sonuçlarını düşünmeme izin vermedim. Bunu bir şekilde çözecektim. Sadece sonucu okudum ve kendimi saçma sapan, işe yaramaz bir düzyazı karmaşası olmasına hazırladım. Ya da daha kötüsü, başlamadan önce kapıldığım cinsel fantezinin yeniden anlatımı.

İkisi de değildi. Bunun yerine, çok kullanışlı bir bölüm yazmıştım.

Okuyucunun sayfaları çevirmesini sağlayacak ilginç sorular. Memnun ve şaşkın bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapattım ve arkamı döndüm.

Gavin'in gözleri kitabımın sayfalarına yapışmıştı. Yüz ifadesinden, ana karakterin muhtemelen ilk cinayet mahallini yeni keşfettiğini tahmin ettim. Oldukça ürkütücüydü.

"İşe yaradı," dedim.

Sarsıldı, sanki onu korkutmuşum gibi. "Ne oldu?"

"Deney işe yaradı. Bir bölüm daha yazdım."

Parmağıyla yerini tutarak kitabı kapattı. "Bir bok yok mu?"

"Bugün son birkaç ayda yazdıklarımın toplamından daha fazlasını yazdım."

"Bu harika." Kitabı havaya kaldırdı. "Gerçekten çok iyisin. Bu kitap çok yoğun. Kalbim hâlâ çarpıyor."

Gülümsedim, iltifatı içimi sıcaklıkla doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim, daha önce hiç böyle bir şey okumamıştım. Sanki oradaymışım gibi hissettim. Gerçi senin kafanda da bazı karışıklıklar var." Ağzı bir sırıtişla kapandı. "Hoşuma gitti."

"Teşekkürler. Benim..." Duraksadım ve Cullen'in eski sevgilim olduğunu söylemekten kaçındım. "Menajerim, bazı şeyleri yumuşatırsam daha çok satacağımı düşündü."

"Olmaz öyle şey. Suç mahalli grafikti ama tüm detayları atlasaydınız bu kadar iyi olmazdı."

"Ben de öyle dedim. Nihayetinde editörüm de kabul etti, gerçi onunla da bu konuda tartışmak zorunda kaldım." "Kendini savunduğuna sevindim."

Gülümsedim. "Teşekkürler. Ben de."

Yatak odamda yalnız olduğumuz bilgisi gibi, daha önceki fantezim de aklıma geldi. Babam isteydi ve Gavin'in yatağıma bu şekilde uzanmış olması bana açıklanamaz bir şekilde yaramazlık gibi geliyordu.

Gözlerim kasıklarına kaydı. Kendime engel olamadım. Kot pantolonu, pantolonundaki şişkinliği zar zor gizliyordu ve hızla gözümü kaçırmak zorunda kaldım.

"Ben yazarken her gün gelip oturamayacağını biliyorum ama-" "Elbette yapabilirim."

Güldüm. "Hayır, yapamazsın."

"Zamanım olmadığını mı varsayıyorsun? Çünkü tatlım, şu anda ne yapacağımı bildiğimden daha fazlasına sahibim. Ama eğer bunu yapmamı istemediğin için söylüyorsan, o başka bir hikaye."

"Yazmaya ihtiyacım olduğunda her zaman burada olmanı isteyemem. Bu benim sorunuma gerçekten bir çözüm değil. En azından uzun vadede."

Omuz silkti. "Belki de sadece hızlı bir başlangıca ihtiyacın vardır. Yarın gelsem ve tekrar çalışıp çalışmadığını görsek nasıl olur?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ama yavru kedimi getirebilir miyim? Çok uzun süre yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum."

Aman Tanrım, aklımı kaçırıp kendimi ona doğru fırlatmadan önce bu kadar sevimli olmayı bırakması gerekiyordu. "Tabii ki. Yavru bir kediniz olduğunu bilmiyordum."

"Evet, Prenses Squeaker. Bir sincap beni ona götürdü ve ben de onu kurtardım." "Çok şirin."

Gözlerimiz tekrar buluştu ve birden karnım bir girdaba dönüştü. Neden ona bu şekilde tepki veriyordum? Sanki hormonlarımı çıldırtmış gibiydi.

"Kedimin yanına dönsem iyi olacak." Kitabı kaldırdı, parmağı hâlâ bıraktığı yeri işaretliyordu. "Yine de bunu ödünç alabilir miyim?"

"Gerçekten mi?"

"Beni oyalama Sky. Ne olacağını bilmem gerek."

"Elbette alabilirsin. İstersen sende kalabilir. Sana bir kitap ayracı getireyim." İmza gününden kalan bir kutuda bir tane buldum ve ona uzattım.

"Teşekkürler." Kitap ayracını sayfaların arasına sıkıştırdı, sonra tekrar kapattı.

Koltuk değneklerini aldım ve o bacaklarını yatağın kenarından geçirip ayağa kalkarken onları tuttum. "Kitabı senin için aşağıya taşıyabilirim."

Önce o indi ve ben de onu takip ettim. Onu kamyonetine kadar götürdüm ve koltuk değneklerini içeri sokup kendini ön koltuğa atana kadar bekledim. Sonra ona kitabı uzattım.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

Sırıttı. "Benim için zevkti. İşe yaradığına sevindim. Yarın görüşür müyüz?" "Evet."

Bir saniye öylece kaldık, gözlerimiz kilitlendi ve içimde onu öpmek için açıklanamaz bir istek duydum. Dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Elleri beni kendine çekiyor, kıyafetlerimin altından kendine yol buluyordu.

Önce gözlerini kaçırdı ve büyüyü bozdu.

İşleri olduğundan daha garip hale getirmeden önce geri adım attım. Tanrım, ne yapıyordum ben? Bende ciddi bir sorun vardı.

Kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. Geriye doğru yavaş adımlar attım. Sanki kendimi ondan uzaklaştırmakta zorlanıyordum. Bana göz kırptı ve garaj yolundan geri geri çıktı.

Tanrım, o göz kırpma. Omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderdi ve utangaç küçük bir kız gibi kıkırdamak istememe neden oldu.

İçeri girdiğimde kendimi oldukça şaşkın hissediyordum. Gavin'in göz kırpması ve gamzeli sırıtış kombinasyonunun kalıcı etkilerinden mi, yoksa bugün yaptığım tüm yazılardan mı emin değildim. Belki ikisi de.

Ama çoğu Gavin'di.

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum, bu yüzden mutfağa gittim ve buzdolabını karıştırdım. Daha bir şey seçmeden kapı çalındı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve damarlarımda endişe ile heyecanın baş döndürücü bir karışımı dolaştı. Gavin dönmüş müydü? Yukarıda bir şey mi unutmuştu?

Bu liseli kızlara özgü tepki çok aptalcaydı ama midemde uçuşan kelebekler bunu umursamıyor gibiydi.

Kapıyı açmaya gittim ama merdivende duran Gavin değildi.

Annemdi.

SKYLAR

Mom gülümsedi ve kollarını uzattı. Güzel beyaz bir bluz, açık gri bir pantolon ve siyah stiletolar giymişti. "Merhaba tatlım."
"Burada ne işin var?" Ona sarıldım, tanıdık kokusunu içime çektim.

Parfüm.

"Sana sürpriz yapıp nasıl olduğunu görmek istedim."

"Kesinlikle şaşırdım. İçeri gelmek ister misin?"

Gözleri hızlı bir bakışla etrafı taradı, sanki evi inceliyordu. "Çok isterim." "Babam işte," dedim ve kenara çekilip kapıyı arkasından kapattım.

Beni mutfığa kadar takip etti. "Muhtemelen en iyisi bu. Bir şeyi bölüyor muyum? Meşgul müsün?"

"Hiç de değil. Seni görmek çok güzel."

Ve öyleydi. Anneme hep yakın olmuşumdur. İstedğim zaman onun evine uğrayamayacağım kadar uzakta olmak garipti.

Etrafına bakındı ve bir zamanlar babamla paylaştığı ev hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Çok fazla anısı olmalı, ancak burada yaşadığı zamandan çok daha farklı göründüğünü varsayıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi ve masaya oturdu. "Senin için endişeleniyordum."

İçimi çektim. Elbette endişeleniyordu. Anneler böyle yapar. "Ben iyiyim anne. Çay ister misin?"

"Bu çok hoş olurdu. Taşındığınızdan beri işlerin nasıl gittiğini anlatın bana."

Biraz su koydum ve aklıma gelen ilk şey yazdığım ya da Ginny'nin şehirde olduğu değildi.

Gavin'di.

Onu aklımdan çıkarmaya ve odaklanmaya çalıştım.

"Her şey yolunda gitti. Buraya oldukça iyi yerleştim. Bir sürü oda var ve ben kendi işimi yaparken babam da kendi işini yapıyor."

"Bu beni şaşırtmadı. Çalışacak bir yerin var mı?" Sesi tereddütlüydü ve aslında ne sorduğunu biliyordum - yine mi yazıyorsun?

Dolaptan iki fincan çıkardım. "Evet, üst katta bir masam var ve kasabada şirin bir kahve dükkânı var. Sormadığın soruya gelince, evet, aslında biraz yazdım."

"Öyle mi? Bu harika."

Gavin etkisinden bahsetmemeye karar verdim. O etraftayken neden yazabiliyordum? Mantıklı gelmiyordu ama bunu çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Evet, uzun zamandır olmadığı kadar. Açıkçası uğursuzluk getirmekten korkuyorum."

"Manzara değişikliği konusunda haklıydın sanırım. Gavin nasıl?"

Çay poşeti elimden uçup gitti. Nereden biliyordu ki? "Ne?"

"Gavin Bailey. Arabanızın önüne çıkan ve bacağını kıran kişi o, değil mi?" "Ah, evet." Çay poşetini elime aldım ve midemdeki dalgalanmayı yatıştırmak için bir nefes aldım. "O

Tamam. Kırık bir bacağa sahip olmanın eğlenceli olmadığına eminim, ama iyi olacak." "Olaydan sonra onunla konuşma fırsatınız oldu mu?"

"Evet, öyle." Sıcak suyu doldurdum, anneme onunla takıldığımı söyleyip söylememeyi tartışıyordum. Nedenini bilmiyordum. Normalde anneme her şeyi anlatırdım. şey, *her şeyi* değil. Seks fantezileri gibi şeyler her zamanki konuşmalarımızın dışındaydı.

şimdi sadece aptallık ediyordum. Anneme Gavin'le arkadaş olduğumu söyleyebilirdim ama onu görmenin bile tahrik edici hayaller kurmama neden olduğundan bahsetmezdim.

Çayımızı masaya getirdim. "Aslında Gavin'le birkaç kez takıldık. Bacağı iyileşene kadar çalışmıyor, o yüzden boş vakti var. Bana şehri gezdirdi. Ve sonra... şey, bugün geldi sayılır."

Annem dudaklarını kupasının etrafında büberken kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi, şimdi?" "Anne. Dur."

Elindeki bardağı yere bıraktı ve dudakları ince bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Sadece bu kadar çabuk bir arkadaş edinmenin ilginç olduğunu düşünüyorum. Bu senin için alışılmadık bir durum."

"Gavin... ısrarcıdır. Ve arkadaş olduğumuzu söylerken ciddiydim. Aklına bir şey gelmesin."

"Yüzündeki ifade bana fikir veriyor."

"Ne bakışı?"

Tekrar gülümsedi. "Gavin Bailey'nin nasıl bir adam olduğu konusunda babanla konuşmam gerektiğini söyleyen bakış."

Gözlerimi devirdim. "Anne."

"Tamam, tamam. Sana bu konuda baskı yapmayı bırakacağım.

Sadece rahatladım." "Ne konuda?"

"Başka bir erkekten bahsetmenin yüzünü böyle kızartması, bana o salakla ayrıldığın için üzüntü içinde kıvranmadığınızı düşündürüyor."

Ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Yüzüm kızarıyor mu?" "Birazcık."

"Biz gerçekten sadece arkadaşız. Cullen yüzünden yuvarlanıp gitmiyorum ama bir şeylere atlamaya hazır olduğumu da sanmıyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. Peki o salaktan hiç haber aldın mı?"

Hafifçe güldüm. "Hayır. Görünüşe göre başka birinin evliliğini mahvetmekle çok meşgul." "Bunun başına gelmesine üzüldüm ama onunla evlenmediğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle." Çayıma üfledim ve bir yudum aldım. "Onu geri istemem ama yine de acı çekmem garip mi?"

"Hayır. Sana yaptığı şey herkesi incitir. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Sen güzel, zeki, yaratıcı, harika bir kadınsın. O asla senden daha iyisini yapamaz."

"Teşekkürler anne."

"Yeni bir temsilci bulabildiniz mi?"

"Hayır, ama gerçekten denemedim. Deneyeceğim, ancak yeniden sorgulamaya başlamadan önce hazır bir kitabım olsa daha iyi olur diye düşünüyorum."

Annem cevap vermek için ağzını açtı ama ön kapı açıldı ve ikimiz de dönüp baktık.

Babam TFD gömleği ve koyu renk pantolonuyla içeri girdi ve mutfağın girişinde durdu.

Aman Tanrım.

"Caroline."

Kupasının kenarından ona gülümsedi. "Norman."

Uzun bir süre birbirlerine bakarlarırken nefesimi tuttum. Bazen annemle babam birbirlerine karşı nazik davranırlardı. Diğer zamanlarda ise pek değillerdi. O kadar farklıydılar ki -zıt kutuplar, gerçekten- bir çift olduklarını hayal etmek bile zordu.

"Dışarıdakinin senin araban olduğunu sanıyordum," dedi babam. "Umarım o şeyin içinde hız sınırının altında kalmayı başarmışsındır."

"Büyükanne olduğumda büyükanne gibi süreceğim." Beni işaret etti. "Ama çok yakında değil." Güldüm. "Öyle bir tehlike yok."

Babam kapının çerçevesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sizi Tilikum'a getiren nedir?"

"Kızımız, tabii ki."

"Kendi başıma üstesinden gelemeyeceğimi mi düşündün?" Babam sordu.

"Senin ebeveynlik yeteneklerini sorgulamıyorum," dedi annem. "Zor bir ayrılık yaşadı. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bunu bir telefon görüşmesiyle de yapabileceğimi söylemeden önce, bunun farkındayım ama Skylar telefonda konuşmayı sevmiyor."

"Onu bu konuda suçlayamam," diye mırıldandı babam.

"Ev iyi durumda gibi görünüyor," dedi annem etrafına bakarak. "Belli ki burada bir kadın yaşamayalı uzun zaman olmuş."

"Gerçekten de öyle."

Hâlâ bekâr olduğu için babama bir gönderme miydi bu? Bunu söylemek zordu. Bildiğim kadarıyla boşandıklarından beri ikisinin de gerçek bir ilişkisi olmamıştı. Annem birileriyle çıkmıştı ama bu hiçbir zaman ciddi bir boyuta ulaşmamıştı; en azından hiç kimse kızıyla tanıştırmılmayı hak etmemişti. Babam biriyle çıktıysa bile, bu konuda sessiz kalırdı. Gerçi ben öyle bir izlenim edinmemiştim.

"Gece için mi gidiyorsun, yoksa itfaiyeci pijama partine dönmeden önce bir mola mı vereceksin?" Annem sordu, dudakları gülümseyerek seğiriyordu.

"Ben bu gecelik gidiyorum. Peki ya sen? Bir ya da iki gün tatil yapacak mısın?"

"Tam olarak değil." Çayını gelişi güzel yudumladı. "Geçici olarak işsizim." "Ciddi misin sen?" diye sordum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bu uzun bir hikaye."

Babam boğazını temizledi. "Zamanımız var."

"Geçen yıl geçirdiğim ameliyattan sonra hemen işe dönemedim. Görünüşe göre bu affedilemez bir günahı ve kollarımı açarak geri dönmem pek hoş karşılanmadı." Kupasını bıraktı ve o güzel gülümsemesini takındı. "Ama beni bilirsiniz. Her zaman ayaklarımın üzerinde dururum."

Babam ona şüpheyle baktı. "Peki şehirde ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" "İşin iyi tarafı da bu, değil mi? Kendi programımı yapmakta özgürüm."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Açık uçlu tutuyorum. Sanırım sevgili kızımız manzara değişikliği konusunda doğru bir fikre sahipti."

Ona göz kırptım, ağzım hafifçe açıldı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun yakınımda olması güzel olurdu ama annemle babamın aynı kasabada yaşamalarının üzerinden yirmi yıl geçmişti. Bu iş nasıl yürüyecekti?

"Ayrıca bu şekilde seni desteklemek için ikimiz de buradayız." Ayağa kalktı ve babama baktı. "Bazı eşyalarımı içeri taşımama yardım eder misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Peki eşyalarını neden içeri taşıyalım?"

"Çünkü burada kalıyorum, tabii ki," dedi, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Benimle uğraşma Norman, sen ve ben bir süreliğine aynı çatı altında uyuyabiliriz. Sanki yeriniz yokmuş gibi değil, bu ev kocaman."

"Yer sorun değil, ama-"

"Eğer gerçekten sorun olacaksa, kiralık bir ev bulurum. Ama bunun Skylar için iyi olacağını düşündüm."

Babamın gözleriyle karşılaştım ve omuz silktim. Annem her zaman biraz fırtına gibiydi. Her şeyi nasıl kırbaçlayacağını ve sarsacağını bilirdi, sizi az önce ne olduğunu merak etmeye bırakırdı.

Babam iç çekti. "Odam var ve kalabilirsin. Ama Caroline, burada gerçekten neler oluyor?"

"Sana söyledim, işimi kaybettim. Ne diyebilirim ki, Skylar bana ilham verdi. Sanırım ikimizin de ihtiyacı olan şey yeni bir başlangıç." Telefonu çaldı ve çantasından çıkardı. "Ne iyi zamanlama. Geldiler."

"Kim?" Babam sordu.

"Nakliyeciler," dedi annem neşeyle ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru ilerledi, güzel siyah ince topuklu ayakkabıları parkede tıkırdıyordu.

"Caroline," diye seslendi babam ve onu dışarı kadar takip etti. Uh-oh.

Ön tarafa gittim ve gerçekten de sokakta park etmiş bir nakliye kamyonu vardı. "Tilikum'a geri mi taşınyorsun?" Babam sordu.

"Bu o kadar şok edici mi?" "Evet, aslında öyle."

Kollarını kavuşturdu ve teslimiyetçi bir nefes aldı. "Beklediğimden daha uzun süre işsiz kaldım ve sosyal yardımlarım berbattı. Birikimlerimi tükettim. Sonra çalışma saatlerim ve maaşım azaldı, bu yüzden ev ödememi geciktirdim. Banka evime haciz koydu ve taşınmak zorunda kaldım."

"Kahretsin," dedi babam.

"Sorumluluk konusunda derse ihtiyacım yok. Kendime gayet iyi bakıyorum. Sadece zorlu bir dönemden geçiyorum."

"Sana ders vermeyeceğim." İç çekerek ellerini kalçalarına dayadı ve eve baktı. "Üst katta iki boş yatak odası var. Seç birini."

Ona bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim, Norman."

Annem taşınyor muydu? Aman Tanrım. Telefonumu çıkardım. Bunun için en iyi arkadaş desteğine ihtiyacım olacaktı.

Ben: Sadece bir uyarı, ama hayatım biraz daha karmaşık hale geldi.

Uh-oh. Ne oldu şimdi?

Ben: Annem şehre geldi. Nakliye kamyonuyla.

Hayatta olmaz. Ne?

Ben: Evet. İşini kaybetti ve taşınmak zorunda kaldı. Nereye taşınyor peki? Tilikum'a mı? **Ben:**

Sadece Tilikum'a değil. Buraya taşınyor.

Babanın evi olarak buraya mı?

Ben: Evet. Babamın evindeki gibi.

Lanet olsun.

Ben: Biliyorum. Bu biraz karışık olacak.

Vay canına. Tamam, beni haberdar et.

Ben: Yapacağım.

Annem nakliyecileri karşıladı ve babam izlerken onları yönlendirmeye başladı. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Muhtemelen bunun nasıl olduğunu merak ediyordu.

Yollarından çekilmek için içeri geri döndüm, Tilikum'un ikisi için yeterince büyük olup olmadığını merak ediyordum.

GAVIN

Princess Squeaker boynumun arkasına yaslanarak mırıldandı. Ben Skylar'ın evine giderken kapüşonuma sokulmuştu -şimdiye kadar kestirmeyi en sevdiği yerlerden biriydi-. Minik titreşim gıdıkladı. Bu sabah tüm yemeğini yemişti ve kum kabını bir şampiyon gibi kullanıyordu. I

bu yavru kediye kurtarmayı başarı olarak adlandırmaya hazırdı.

Arabayı dışarı çektim ve bir an için eve baktım. Ön tarafta tanımadığım kırmızı bir araba vardı. Chief'in kullanacağı bir şeye benzemiyordu ve Skylar'ın arabası da garaj yolundaydı.

Kırık bir bacak ve kaputumda bir kedi yavrusuyla kamyonundan inmek, Squeaker olmadan inmekten biraz daha karmaşıktı. Onun kaputumdan yuvarlanmasını ya da boynumu tırmalamasını istemedim, ki dengemi kaybedersem bu daha olasıydı. Ama başardım.

Ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım, yüzüme bir gülümseme yayılmıştı bile. Bunun için fazla heyecanlanmaya başlamıştım. Skylar daha kapıyı açmamıştı bile ama ben sırtıma başlamıştım bile.

Sakin ol, Gav. Sadece arkadaşsınız. Sende bu var.

Ama Skylar cevap vermedi.

Bunu yapan kadın çok güzeldi. Aşağı yukarı annem olacak yaşıydı ama yaşı ne olursa olsun güzelliği takdir edebilirdim. Omuz hizasındaki koyu renk saçlarının önünde gümüş rengi bir çizgi vardı. *Koyu* kırmızı ruju ve buna uygun topuklu ayakkabıları, bluzu ve geniş paçalı pantolonu gibi ona *benimle uğraşma* havası veriyordu.

Bu Skylar'ın annesi olmalıydı -Şef'in eski karısı- ama burada ne işi olduğunu bilmiyordum.

"Merhaba. Skylar burada mı?"

Gözleri alçıma kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Gavin Bailey mi?"

"Evet."

"Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün. Beni hatırladın mı bilmiyorum; ben Skylar'ın annesi Caroline." Onu hatırlamıyordum -pek değil- ama benzerlik çok açıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"İçeri gelin." Gülümseyerek kenara çekildi. "Seni son gördüğümde anaokulu öğrencisi olmalıydın."

"Muhtemelen onun gibi bir şey."

Kapıyı arkamdan kapattı ve merdivenlerden yukarı seslendi. "Skylar!"

Tüm bu sahne bana lise anılarımı hatırlattı - bir kızı randevuya götürmek, ailesinin beni fazla sıkıştırmayacağını ummak.

Caroline, "Eminim bir dakika içinde aşağıda olur," dedi.

Onu mutfığa kadar takip ettim ve bana masaya oturmamı işaret etti. Tezgahlar tencere, tava, tabak ve konserve yiyeceklerle doluydu, sanki biri tüm dolapları boşaltmış gibiydi.

"Ne kadar süre alçıda kalman gerekiyor?" diye sordu.

"Birkaç hafta daha," dedim kendimi bir sandalyeye bırakarak. "Kötü bir mola değildi." "Bu iyi bir şey." Tezgâhın üzerindeki birkaç şeyi karıştırdı. "Büyükannem nasıl?" "Harika. Aslında yaşlandığını sanmıyorum, yani bu onun için iyi bir şey." "Bu beni şaşırtmadı. Hâlâ bahçeleri var mı?"

"Ah evet. Ve tavuklar."

Gülümsedi. "Büyükanneni hep sevmişimdir. Harika bir kadındı."

"Evet, o en iyisidir."

"İtfaiyeci olduğunuzu duydum."

"Evet, hanımefendi."

"Tanrı aşkına, bana hanımefendi deme. Bana Caroline de."

Ona sıırtım. "Yeterince makul."

"Ne zamandır Norman için çalışıyorsun?"

Onun Şef'in ilk adını kullandığını duymak komikti. "On sekiz yaşındayken gönüllü olarak başladım, yani yaklaşık sekiz yıl."

"Kendinizi çok adanmış olmalısınız."

"Yapmak istediğim tek şey bu."

Bir dolabı açtı ve içindekileri tezgâhın üzerinde kalan az miktardaki boşluğa boşaltmaya başladı.

"Norman'a benziyor. Ve babana."

Babamdan bahsedilince gözümü kaçırdım. Onu tanıyordu elbette. O ve Şef ailemin en iyi arkadaşlarıydı.

"Tilikum senin burada yaşadığın zamandan bu yana çok değişti mi?" Konuyu değiştirmeyi umarak sordum. "Pek bir şey değişmedi. Her şey... şaşırtıcı derecede tanıdık. Herkes hala Caboose'da mı takılıyor?"

hafta sonları?"

"Evet, çoğu zaman."

"Peki ya Norman? Zamanını orada mı geçiriyor?"

"Arada bir, ama Şef'i bilirsin, pek sosyal bir tip değildir."

Boş bir dolaba konserve yiyecekleri istiflemeye başladı. "Randevularını nereye getirdiğini bilmiyorsun, değil mi? Meraklı olmaya çalışmıyorum. Sadece Skylar bilmiyordur ve ben de bir süreliğine şehirde olacağım için işleri onun için zorlaştırmak istemem."

Bunu düşünmek zorundaydım. "Hiçbir fikrim yok. Şef'i biriyle çıkarken gördüğümü hiç hatırlamıyorum." "Hayır mı? Hmm."

"Sanırım çoğunlukla sadece çalışıyor." Omuz silktim.

Başını iki yana salladı. "Adamın daha fazla dışarı çıkması gerekiyor."

"Biliyor musun, katılıyorum. Sıkı oynamadıktan sonra sıkı çalışmanın ne faydası var?"

"Kesinlikle." Bana bakmak için durakladı, dudaklarının kenarları ince bir gülümsemeyle seğirdi. "Bacağının kırılmasını isteyeceğimden değil ama bence geçirdiğin küçük kaza şans eseri idi. Skylar'ın boktan eski sevgilisini unutmak için bir kaçamak yapacaksa, onu kabuğundan biraz olsun çıkaracak biri olmalı."

Eski sevgilisini unutmak için bir kaçamak mı? Boğazımı temizledim ve cevap vermeye başladım ama Skylar kapıda belirdi.

"Anne," dedi, sesi telaşlıydı. "Merhaba tatlım."

"Anne, lütfen yapma."

"Ne yapmayayım? Gavin'le sohbet ediyordum. Onu küçüklüğünden beri görmedim."

Skylar bir an için gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi. "Ne yapıyorsun? Mutfağı yeniden mi düzenliyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum." "Babam biliyor mu?"

Caroline kaşlarını içeri çekti. "Hayır. Neden?" Skylar yumuşak bir kahkaha atarak, "Çünkü burası onun evi," dedi.

"Bana sonra teşekkür edecek," dedi Caroline. "Bu haliyle bile zar zor kullanılıyor. Burada bir şeyler pişirmeyi nasıl başarıyor bilmiyorum."

"Tamam, iyi eğlenceler."

"Aslında markete gitmem gerekiyor. Son kullanma tarihi geçmemiş tek bir baharatı olduğunu sanmıyorum." Bana gülümsedi. "Seni görmek güzel, Gavin."

"Sen de."

Caroline mutfaktan çıktı ve ön kapıdan çıkarken çantasını aldı. "Özür dilerim," dedi Skylar. "Annem... çok fazla olabiliyor."

"O iyiydi. Burada seninle ve babanla mı kalıyor?"

"Evet." Kaşları hala bu gerçekle kafası karışmış gibi birbirine dolandı. "Bu... çok garip."

"İyi anlaşıyorlar mı?"

"Evet ve hayır. Birbirlerinden nefret ediyor gibi görünmüyorlar ama birbirlerini nasıl kızdıracaklarını bildikleri kesin. Bu yüzden geçici olarak bile olsa aynı evde yaşamaları biraz korkutucu."

"Eminim iyi olacaklardır." "Umarım öyle olur."

"Eski sevgilini unutmaya çalıştığını bilmiyordum. Yeni mi oldu?"

Başını salladı. "Evet, buraya taşınmamın en büyük nedeni de bu. Burası... dağınıktı."

Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama suratına bir yumruk atmak istiyordum. "Bu berbat. Ama onsuz daha iyi olacağını zaten biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Eğer gitmene izin verdiyse, o bir aptaldır. Ve sen bir aptalla birlikte olmamalısın."

Gözlerime baktı ve bir an için yakalandım. O güzel kahverengi gözlerde acı vardı ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı.

Sıcak.

Birden tehlikeli bir bölgeye girmiştım. Ondan etkilenmediğimi söylemek aptallık olurdu. Onun hakkında kendimi kandıramayacak kadar çok fantezi kurmuştum. Ama annesi yanıliyordu. Boktan eski sevgilisini atlatmasına yardım edecek bir kaçamak olmayacaktım. Bu yüzden bana bakışı çok sağlam *öp beni* titreşimleri verse de yemi yutmuyordum.

Henüz.

Hayır, *henüz* yoktu. Yemi hiç yutmuyordum. Ama lanet olsun, istiyordum.

Squeaker başlığımın içinde hareket ederek boynumun arkasından omzuma doğru süründü.

Skylar ellerini göğsünde kavuşturarak, "Aman Tanrım, yavru kediniz," dedi. "Çok tatlı."

Uzandım ve onu omzumdan aldım. "Neredeyse orada olduğunu unutuyordum. Başlığımın içinde uyumayı seviyor."

"Onu sevebilir miyim?" "Elbette."

Skylar onu nazikçe okşarken ben de Squeaker'ı tuttum.

"O çok yumuşak."

"Evet, öyle." Onu yüzüme yaklaştırdım ve başını öptüm. Ciyakladı. "Adını nereden aldığını anladım. Onu kurtardığını söylememiş miydin?"

"Geçen gece onu eski demiryolu raylarının orada buldum."

"Ciddi misin sen? Birinin onu terk ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Ama artık bir annesi var, o yüzden iyi olacak." Onu tekrar hafifçe öptüm. "Öyle değil mi Prenses Squeaker? İşe koyulma vakti geldi mi?"

"Tekrar yukarı gelebilir misin? Ya da dizüstü bilgisayarımı buraya getirebilirim."

"Üst kat harika aslında. Böylece bacağımı uzatabilirim." Squeaker'ı başlığıma geri koydum ve ayağa kalktım.

Skylar bana koltuk değneklerimi uzattı. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bu sabah yazmaya çalıştım ama pek ilerleyemedim."

"Asla korkma, Gavin Bailey kurtarmaya geliyor."

Gülümsedi ve içimde garip bir şeyler oldu.

Odasına çıktık ve yatağına uzandım. Squeaker'ı başlığımdan çıkardım ve göğsüme yatırdım. Kıvrıldı, küçük mırıltı motoru çalışıyordu.

Dün olduğu gibi Skylar pencerenin önündeki küçük masada oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Kitabını getirmiştim, dün gece bıraktığım yerden açtım ve okumaya başladım.

Sayılır.

Kitap çok iyiydi, gerçekten çok yetenekliydi. Ama gözlerim sayfaların üstünden bakmak için sürekli yukarı kayıyordu.

Skylar'a.

Gözlerimi tekrar sayfaya çevirdim ve okuduğum şeye odaklandım. Bir süre Skylar yazdı ve ben okudum, geçici olarak onun kelimelerinde kayboldum. Katil tekrar saldırmadan önce kimliğini ortaya çıkarmak için umutsuzca çabalayan FBI ajanının içinde bulunduğu zor durumda.

Bir bölümü daha bitirdim ve sayfayı çevirdim ama gözlerim yine yukarı kaydı.

Skylar'ın saçları bir çarşaf gibi omuzlarından aşağı sarkıyordu. O bana bakarken, dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrılırken, tüm o ipeksi saçların yastığımın üzerine yayıldığını hayal edebiliyordum.

Sikimi ona batırırdım, derinlere sürerdim. Göğüslerinden birini avuçlar ve meme ucunu emerdim. İçeri sokar, sonra ıslaklığının içinden kayarak çıkarırdım. Girip çıkıyor, kalçaları sarsılıyor, ısı ve basınç artıyordu.

Siktir, eminim iyi hissederdi.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar sayfaya çevirmeye zorladım. Parmakları klavyede tıkırdıyordu, ritmik ses tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Kesinlikle bir şeyler yazıyordu. Belki de benim burada olmam yine işe yarıyordu. Burada oturmamın neden yazmasına yardımcı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunun sıkıcı olması gerekirken değildi ve bunun kırık bir bacağa sahip olmamla ve zaten fazla bir şey yapamamamla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece burada olmak hoşuma gidiyordu.

Oda onun gibi kokuyordu ve onun yatağında yatmak -aramızda cinsel bir şey olmayacağını bilsem bile- biraz tehlikeli hissettiriyordu. Biraz riskli.

Belki de bunun nedeni babasıyla -patronumla- birlikte yaşaması ve babasının her an eve gelebilmesiydi.

Bugün işte olduğunu sanmıyordum, bu yüzden ne zaman döneceğini bilmeme imkân yoktu.

Ama asıl risk babasının bizi onun odasında öpüşürken yakalaması değildi. Onun inkar edilemez cazibesiydi. Zor olan kendimi tutmaktı.

Aslında onu tersine kovalıyordum. Ve bu garip bir heyecan yaratıyordu.

Ne kadar ayartılmaya dayanabilir ve yine de karşı koyabilirdim? İlginç bir soruydu.

Bu yüzden bir dahaki sefere gözlerim açıldığında ve düşüncelerim düşünmemem gereken şeylere daldığında

Şımartıldım. Daha derine indi. Onu dizlerinin üzerinde, sikimi ağzında hayal ettim. Tatlı kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor, hınzır bir parıltıyla parlıyordu. Beni emerken, ayakta zor duracak kadar sert boşalmamı sağlarken, ellerinde ve ağzında macuna dönüşmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Onun tadını hayal ederek dudaklarımı yaladım. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve durmam için yalvarana kadar tatlı amını yedim. Sırtını dönüp çarşaflara sarılana, ağzıma boşalırken adımları inleyene kadar.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım. Ne yazık ki, bu pantolonumdaki ağrıyan ereksiyon için hiçbir şey yapmadı. Lanet olsun. Eve gittiğimde bununla ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Belki de Skylar'la takılmadan önce kafayı bulmam gerekiyordu. Bunu alışkanlık haline getirmeliydim. Dolu bir silahla gelmek, şartlar göz önüne alındığında muhtemelen en akıllıca hareket değildi.

Bir süreliğine kitaba geri döndüm ve aletimin dikkatimi dağıtmak için ne kadar uğraştığı göz önüne alındığında, dikkatimi tutması onun yazımının bir kanıtıydı. Ama çok geçmeden FBI ajanı ciddi bir tehlike içindeydi ve okumayı bırakamadım.

"Hey." Skylar'ın yumuşak sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Kitabı indirdim. "İşe yaradı mı?"

"Evet. Dediğin gibi. Dediğin gibi, Gavin kurtarmaya geldi." "Benim işim bu."

Prences Squeaker ayağa kalktı, gerindi ve yatağa doğru süründü. Ben de doğruldum ve bacaklarımı yana salladım.

Özellikle gitmek istemiyordum ama daha fazla kalırsam her şeyi berbat edeceğime dair bir his vardı içimde. Günaha girme kazanacaktı. Onunla burada, yatak odasında oturmak, kendimi tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırlamamı zorlaştırıyordu. Neden gizlice tadına bakamadığımı.

"Peki, yarın?" Ben sordum. "Sakıncası yok mu?"

Hayır, umurumda değildi. Bir kere havalıydı ve ondan hoşlanıyordum. Başka bir şey için, bu bir cesaret gibi hissettirdi. Düşmeden kenara ne kadar yaklaşabilirdim. Ama ona etrafı tanıtacağıma da söz vermişim ve küçük Tilikum kasabası turumuz sadece bir başlangıçtı.

"Benim için hiç sorun değil. Ama önümüzdeki Cuma gecesi ne yapıyorsun?" Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Bilmiyorum. Ama-"

Sırıttım. "Merak etme, sana çıkma teklif etmeyeceğim. Ama bugün kardeşim Asher'ın doğum günü ve büyükannemin evinde bir parti veriyorlar. Daha fazla insan tanıman için mükemmel bir fırsat."

Saçının bir tutamıyla oynadı. "Teklifi takdir etmediğimden değil, ama tanımadığım insan kalabalığı beni geriyor."

"Arkadaşın hâlâ şehirde olacak mı?" "Ginny mi? Evet."

"Güzel. Onu da getirebilirsin. En kötü ihtimalle nefret eder ve eve gidersen. En iyi ihtimalle eğlenir ve yeni arkadaşlar edinarsın." Ona bir kez daha sıırıttım. "Ayrıca, bana sahip olacaksın."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Geleceğim."

"Harika."

Prences Squeaker havada sürüklenen küçük bir toz parçasına vurdu. Yatağın üzerinde onu kovaladı ve kenarına kadar yaklaştı.

"Onu ben alırım." Skylar ayağa kalktı ve onu avuçlarının arasına almak için harekete geçti. "Aptal

kedi yavrusu. Yataktan düşmek istemezsin."

Koltuk değneklerime yaslanarak ayağa kalktım. "Onu kaputumun içine koyabilirsin. Orada iyi olacaktır."

Skylar onu yatağın benim tarafıma getirdi ve yaklaştı. Ben eğildim, o da uzandı.

Sonra da Squeaker'ı içeri bıraktım.

Hâlâ benden birkaç santim uzakta duruyordu, kumaşı Squeaker'ın güvende olacağı şekilde ayarladı. Kolları boynuma dolanmıştı, yüzü çok yakındı. Derin bir nefes alıp onu içime çektim. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Sadece bir tadımlık. Bunun ne zararı olur ki?

Dudaklarımı yaladım ve bu hareket dikkatini çekmiş gibiydi. Dondu kaldı, gözleri ağzımın üzerindeydi. Kalın kirpikleri yavaşça kalktı ve bakışlarını benimkilere çevirdi.

Eğer gerçekten öpülmek isteyen bir kızla karşılaşmış olsaydım, bu şimdi olurdu.

Çenesini hafifçe kaldırdı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Sadece bir saniye geçti ama sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Şimdiden onun tadını alabiliyordum. Yumuşak dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum.

Yatak odasının kapısının çalınması beni gerçekliğe geri döndürdü. Skylar nefes nefese kaldı ve bir adım uzaklaştı. "Hey, Skylar?" Şef kapıdan seslendi. "İçeri girebilir miyim?"

Masasına doğru yaklaştı. "Evet, ne oldu?"

Şef kapıyı açtı. Gözleri üzerimdeydi ama beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu. Muhtemelen kamyonetimi ön tarafta görmüştü. "Mutfığa ne oldu?"

"Arayan annemdi. Yeniden mi düzenliyor?"

Şef inledi. "Tabii ki öyle. Hey, Gav. Bacağın nasıl?" "İyiye gidiyor"

"Güzel." Gözleri benimle Skylar arasında gidip geliyordu ve ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordum. "Sanırım gidip Caroline'ı bekleyeceğim."

"Sadece yardım etmeye çalışıyor, baba."

Kulağa *cehennemlik kadın* gibi gelen bir şeyler homurdandı ve kapıyı kapattı.

Skylar iç çekti.

Evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacı olup olmadığını sormayı düşündüm. Bana gelebilirdi. Kardeşlerim cumartesi sabahına kadar görevdeydi.

Ama az önce onu öpmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, öp m e m e y e karar verdim. Baştan çıkarıcı şeylere direnmek için kendimi zorlamak bir şeydi, ama tam bir mazoşist değildim.

Ayrıca, Şef'in kısa süreli ortaya çıkışı, dondurucu soğuktaki nehre atlamak gibiydi.

Ona direnmek sadece yattığım süre boyunca kendimi eğlendirmek için oynadığım bir oyun değildi.

Sebeplerim vardı.

İyi olanlardan.

Ve bu nedenler değişmeyecekti.

GAVIN

Tüyükannenin arka bahçesindeki hava soğuktu ama propan ısıtıcılar, Levi ve Logan'ın yaktığı şenlik ateşi gibi sıcaklık yayıyordu. Grace verandanın etrafına ışıklar dizmiş ve verandanın merdivenlerinin altındaki korkuluklara helyum balonları bağlamıştı. Asher'in Doğum gününü büyütmemize gerek olmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen, ona bir parti vermekte ısrar etmişti.

Şahsen ben doğum günü partilerine çok inanırdım. Her türlü partiye, gerçekten. Hayatın kutlanması gerekiyordu. Ayrıca, pasta için her bahane iyi bir şeydi.

Aile ve arkadaşlar mutfakta ya da dışarıdaki sıcak alanlarda toplandılar. Ekim başındaki soğuğu bir kenara bırakırsak güzel bir geceydi. Logan büyüyen alevlerin üzerine bir parça daha odun attığında ateşten kıvılcımlar yükseldi. Grace, Gram ve Fiona burada bulunanların iki katına yetecek kadar yiyecek hazırlamışlardı. Büyükannem kimsenin evden aç ayrılmasını istemediğini söylemeyi severdi ve bu sözünü her zaman tutardı.

Elimde bir birayla ısıtıcılardan birinin yanında koltuk değneklerimin üzerinde dengede duruyordum. Bacağımı kıralı neredeyse üç hafta olmuştu ve sinirlenmeye başlamıştım.

Tamam, belki sinirlenmeye *başlamadım*. İlk günden beri böyleydim. Ama kesinlikle kötüye gidiyordu.

Normal şartlar altında şenlik ateşinin üzerinde taklalar atıyor olurum ya da bu sabah tırmanışa giderdim ya da... bir şeyler yapardım. Aslında yaptığım şey dışında, ki çoğunlukla hiçbir şey yapmadım. Prenses Squeaker ile oynadım, ki bu da kendi çapında eğlenceliydi. Ama içimde biriken enerjinin bir çıkışa ihtiyacı vardı ve lanet olası alçıdan kurtulmama birkaç hafta kalmıştı.

Beni çileden çıkarıyordu.

Sanki yarama tuz biber ekercesine bacağım kaşınmaya başladı.

Skylar daha önce bana mesaj atarak arkadaşıyla birlikte geleceklerini ama biraz gecikeceklerini söylemişti. Geçen hafta onu birkaç kez görmüştüm. Çoğunlukla o yazarken ben de takıldım. Kitaplarını okuyordum ve gerçekten çok iyidiler. O güzel kafasının içinde çarpık bir zihni vardı. Hoşuma gitmişti.

Biramdan bir yudum aldım, gözüm arka kapıda onun üzerindeydi. Belki o buraya geldiğinde bu parti daha eğlenceli hale gelirdi.

Büyükanne verandada, kalın kazağına sarınmış sallanan sandalyesinde oturuyordu. Birisi ona bir tabak yemek hazırlamıştı ve o da memnun bir gülümsemeyle büyüyen partiyi izliyordu. Fiona ve Evan onun yanında oturuyordu ve Fiona Evan'ın kucağında da olabilirdi, o kadar yakındılar ki. Yakında evleneceklerdi ve görünüşe göre burada evlenmeye karar vermişlerdi.

Asher evden çıktı ve verandanın merdivenlerinden indi. Grace'in arkasından yürüdü, boynunu öptü ve elini karnına koyabilmek için bir kolunu beline doladı.

Bir Bailey bebek. Bu çılgınca bir şeydi. Elbette, Asher hapse girmeseydi, muhtemelen yıllar önce çocuk sahibi olurlardı.

Hissettiğim huzursuzluk bana Asher'ın ilk gönderildiği zamanı hatırlattı. Daha çocuktum. Eylül ayı tekrar gelmişti ve okula geri dönmek zorundaydım. Sanki en büyük kardeşim hayatımızdan zorla koparılmamış gibi sınıfta oturuyordum. Sanki her şey normalmiş gibi.

İyi gitmemiştir.

Ama orada bulunmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Geriye dönüp baktığımda, mezun olmamın tek nedeninin birkaç öğretmenimin bana acıması ve beni geçip oradan kurtulmamın daha iyi olacağını düşünmesi olduğundan emindim. Bir de Levi. Gerçekten gittiğimden emin olmak için beni kendisi almaya ve okula bırakmaya başlamıştı.

Şükürler olsun ki bitti.

Cara elinde şarap bardağıyla yanıma geldi. "Kek pişirmeyi biliyor musun?"

"Evet. Neden? YouTube şefiniz sizi yine hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Felaket. İlk partinin tadı karton gibiydi. İkincisi o kadar sertti ki Harvey Johnston'ı arayıp onları kırmak için kazmasını kullanmama izin verip vermeyeceğini sormayı düşündüm."

Güldüm. "O kadar kötü, ha?"

"Bu noktada muhtemelen havlu atıp başka bir hobi bulmalıyım. Ama o kadar çok mutfak malzemesi aldım ki, onları gerçekten kullanmak güzel olurdu."

"Gelip sana nasıl kek yapıldığını göstermemi ister misin?" "Sana

Sven'le bir masaj daha ayarlayacağım."

"Tamamdır." Elimi uzattım ve o da elimi sıktı. "Neden ben? Grace gelip seninle yemek pişirmeyecek kadar meşgul olamaz."

"Hayır, yapardı. Ama onun için kek pişirmek istiyorum. Geçen gün canının kek çektiğini söyledi. Ve evet, kendimi bu zahmetten kurtarıp Angel Cakes'e gidip sipariş verebileceğimin de farkındayım."

"Ama en iyi arkadaşınız için özel bir şey yapmak istiyorsunuz çünkü ona karşı doğal olmayan bir sevgi besliyorsunuz."

"Şaşırtıcı derecede anlayışlısın."

"Bunu çok duyuyorum."

Arka kapı açıldı ve Skylar ile arkadaşı Ginny verandaya çıktılar. Skylar belden kemerli siyah bir trençkot giymişti. Ginny'nin paltosu da benzerdi, sadece onunki maviydi ve açık giyiyordu.

Skylar'ın gözleri, daldan ilk kez atlayıp uçmaya çalışıp çalışmayacağını düşünen yavru bir kuş gibi endişeyle sağa sola bakıyordu. Elini tutup onunla birlikte atlamak, ona bunu yapabileceğini göstermek istedim.

"Burada neyimiz varmış?" Cara sordu. "Küçük gözlerimle Şef Stanley'nin kızını mı görüyorum?"

"Evet, siyahlı olan Skylar. Diğeri de arkadaşı Ginny."

"Uh-oh."

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

Güldüm. "Kapa çeneni, Cara."

"Patronunun kızına aşıksın. Gerçekten korku hissetmiyorsun, değil mi?"

Şef Stanley, Cara'nın söylediklerinin altını çizmek istercesine Skylar'ın arkasından verandaya çıktı.

Biramdan bir yudum aldım. "Skylar seksi, bunu inkâr edemem. Ama ben bile sınırı nerede

çizeceğimi biliyorum. Biz sadece arkadaşız."

"Şimdilik."

"Her neyse. Ben bir yetişkinim. Seksi bir kızla arkadaş olabilirim. Ben seninle arkadaşım." "Evet ama beni çekici bulmuyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Nasıl şirinlik yapılacağını çok iyi biliyorsun ama benimle hiçbir şey denemedin. Eğer pantolonuma girmek isteseydin, şimdiye kadar bir girişimde bulunmuş olurdun."

"Ayrıca şaşırtıcı derecede anlayışlısın."

Gülümsedi. "Bunu çok duyuyorum. Şimdi git *arkadaşınla* takıl."

Sırf iğrençlik olsun diye ona boş bira şişemi uzattım ve koltuk değneklerimle verandaya doğru ilerledim.

Skylar'ın gergin göz gezdirmeleri gülümsemeye dönüştü.

Kahretsin, o gülümseme.

"Hey, gelmişsiniz," dedim merdivenlerden çıkarken. "Evet, geciktiğimiz için üzgünüm," dedi.

"Bu benim hatam," dedi Ginny. "Çalışıyordum ve kendimi yaptığım işe kaptırdım."

"Sorun değil. Geldiğine sevindim." Sky'a göz kırptım ve bunun onu biraz utangaç ve gergin göstermesi çok sevimliydi. "Hey, Şef."

"Gavin," dedi gözlerini hafifçe kıсарak.

"Yemekler orada, tatlılar da mutfakta," dedim. "Büyükanmem kurabiye yaptı ve ben bir tane bile çalmadım."

Şef gülümsedi. "Tamam, Gav. Gidip Asher ve Grace'e merhaba diyeceğim."

Skylar ve Ginny'ye döndüm. "Bir şeyler içmek ister misiniz, sonra sizi tanıştırayabilirim? İçkilerinizi ben getirirdim ama çılgın bir şoför bana çarptı ve şimdi bu koltuk değneklerini kullanmak zorundayım."

Skylar şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Dur."

İçeceklerini aldılar ve ben de onları etrafta dolaştırarak insanlarla tanıştırdım. Skylar zaten Grace'le tanışmıştı ama doğum günü çocuğunu ben tanıştırdım. Fiona ve Evan bir masada daha fazla yiyecek alıyorlardı. Evan her zamanki soğukkanlı haliyle onlara merhaba dedi ve çenesini gösterdi. Fiona daha arkadaş canlısıydı, çünkü elbette öyleydi ve hem Skylar hem de Ginny ile bir süre mutlu bir şekilde sohbet etti.

Onu Cara'yla tanıştırdım, o da bana bilmiş bilmiş gülümsedi. Levi, en huysuz Bailey olarak Evan'ın yerini almaya çalışıyor gibiydi. Kibardı ama uzun süre konuşmakla ilgilenmiyor gibiydi. Logan her zamanki gibi ikizinin zıt kutbuydu ve Ginny'yle utanmadan flört etmeye başladı.

"Büyükanmene henüz merhaba demedim," dedi Skylar. "Muhtemelen bunu yapmalıyım."

Ginny Logan'ın şakalarına gülerken Skylar'ı arka verandaya götürdüm. Büyükanmem hâlâ sallanan sandalyesinde oturuyordu ama tabağındaki yemeğin yerini bir fincan çay almıştı.

"Merhaba Otter," dedi yaklaştığımızda. "Bu Skylar Stanley mi, büyümüş de gelmiş?"

Takma adımı kullandığında iç çektim. Hiç erkekçe değildi. "Evet büyükanne, bu Skylar."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Skylar. "Ya da seni tekrar görmek, sanırım. Kusura bakmayın, herkesi hatırlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Sen merak etme, küçük Serçe," dedi büyükanmem. "En son arka bahçemde oynamaya geldiğinde daha küçük bir çocuktun. Geri dönmene sevindim."

"Teşekkür ederim."

"Annenin de şehre döndüğünü duydum mu?"

"Öyle. Babamla kalıyor, bu da ilginç. Ama yakınımızda olmasına sevindim." "Vakti olduğunda gelip beni görmesini söyle. Onunla sohbet etmek isterim."

"Yapacağım."

"Ve bir sonraki kitabınızın ne zaman çıkacağını bana bildirin. Dört gözle bekliyorum." "Büyükanne, Skylar'ın kitaplarını okuyor musun?" diye sordum.

"Elbette biliyorum. Hepsini okudum. Sonuncusu uyku saatimi çoktan geçti."

Skylar bana doğru eğildi, kolu benimkine sürtündü. "Vay canına. Tanıdığım biri bana kitaplarımı okuduğunu söylediğinde ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. O yüzden sanırım... teşekkür ederim."

"Sen gerçek bir yeteneksin. Sen yazmaya devam et, ben de okumaya devam edeyim." "Üzerinde çalışıyorum," dedi Skylar.

Merdivenlerden aşağı indik ve ısıtıcılardan birinin yanında durduk. Ginny hâlâ ateşin yanında duruyor ve Logan'la konuşuyordu. Logan ona sırtıttı ve vücut dilinden yüz ifadesine kadar, gerçekten cazibesini konuştuğunu söyleyebilirdim.

"Ginny kardeşinle eğleniyor gibi görünüyor," dedi Skylar. "Evet."

"Nasıl biri?"

Bir an için buna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. "O iyi bir adam. Ama..."

"Ama ne?"

"Muhtemelen bir kızın arkadaşını uyarması gereken türden bir adam."

Güldü. "Sen de öyle bir adam değil misin?"

"Ben mi?" Elimi göğsüme koydum. "Asla."

"Ben öyle duymadım."

"Hakkımda ne duydun?" Gerçekten merak ederek sordum.

Omuz silkti. "Büyüleyici bir gülümsemeye sahip bir playboy olmakla ilgili bir şey."

"Çok çekici bir gülümsemem var, bu tamamen doğru. Ama playboyluktan pek anlamam."

"Bundan emin misin?"

"Bana kim playboy dedi? Baban mıydı?" "Belki," dedi masumca.

Pek de haksız sayılmazdı. Çocukluğumdan beri kızların peşinden koşmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Neredeyse aşık olmadığım bir kadın öğretmen ya da bebek bakıcısı olmamıştı. Ve ergenlikten sonra oyunumu yepyeni bir seviyeye taşıdım.

Meydan okumayı sevdim.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni bir tür playboy yaptı. Çünkü nadiren biriyle uzun süre çıkardım. "Sanırım bu şöhreti dürüstçe elde ettim."

"Bununla gurur duyuyor musun?"

Bunu düşündüm. "Fetihlerimle övünmeyi sevdiğimden falan değil. Sadece eğlenmeyi seviyorum."

"Ciddi ilişkiler eğlenceli değil mi?"

"Hayır. Kim bilir, belki bir gün yuva kurarım ama şu anda bunun için fazla huzursuzum." Bir an sessiz kaldı. "Haklısın. Ciddi ilişkiler eğlenceli değildir."

Bunu söylediğini duymak beni biraz üzdü ama nedenini bilmiyordum. Onunla aynı fikirdeydim, peki sorun neydi?

"Eğlenceden bahsetmişken, soru," dedim. "Bu gece eğleniyor musun?"

Başını kaldırıp bana baktı, dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu. "Evet, eğleniyorum. Yine de..." Devam etmesi için bir süre bekledim ama etmedi. "Buna rağmen, ne?"

"Sana söylemek istediğimden emin değilim. Bu utanç verici." "Tamam, şimdi gerçekten bilmem gerekiyor."

Derin bir nefes aldı. "Bazen endişeli olduğumda kendimi... açıklanamaz bir şekilde tahrik olmuş hissediyorum." Bu iş ilginçleşmeye başladı. "Tahrik mi? Cinsel olarak mı?"

"Evet. En kötü zamanlarda oluyor ve bunun nedeni tahrik edici bir şey olması değil. Sadece uyarılara karşı aşırı hassasım ve bu vücudumun mantıklı olmayan şekillerde tepki vermesine neden olabiliyor. Ani ve rahatsız edici bir uyarılma hissi gibi."

"Yani endişeli olmanın seks istemenize neden olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Yani, her zaman değil. Hatta çok sık değil ama bazen."

"Seks yardımcı oluyor mu? Mesela seks yaparsan daha iyi hisseder misin?" Yüzü döndü, gözleri büyüdü. "Ne?"

Güldüm. Tanrım, çok tatlıydı. "Hadi gidip üst kattaki eski yatak odamda sevişelim demiyorum, sadece orgazmın seni daha iyi hissettirip hissettirmediğini merak ediyorum."

Gerçeği itiraf etmek için cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes daha aldı. "Evet. Yardımı oluyor."

Ağzımın bir köşesi sırttı. "Yani sana orgazm yaşatacak biri yoksa, kendin mi yapıyorsun?"

Koluma tekrar vurdu. "Gavin."

"Ne? Sadece soruyorum. Cinsel uyarılma konusunu açan sensin." Tüm bu konuşma *beni* rahatsız edici bir şekilde tahrik ediyordu ama duramayacak kadar çok eğleniyordum. "Ben sadece dinleyerek ve ilgili sorular sorarak iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence biliyorsun, ama gerçeğini aldığında daha iyi oluyor." "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Ergenlik dönemimde durup dururken ereksiyon olduğum zamanlara benziyor. Sanki o şeyin kendi aklı varmış gibiydi. Çizgi roman okuyordum ve göğüslere falan bakmıyordum bile. Ve bam, sertleşme."

"Bu kesinlikle benzer."

"En kötüsü kardeşlerimin ya da bir grup arkadaşımın yanında olduğum zamanlardı. Bir grup erkeğin yanında ereksiyon olmak ideal değil."

"Bu garip olmuş olmalı. Ve kafa karıştırıcı?"

"Birazcık. Çoğunlukla nasıl kontrol altında tutacağımı merak ettim. Başına gelen en kötü yer neresiydi? Bir iş görüşmesi mi? Cenaze mi?"

İnledi. "Sanırım en kötüsü ThrillerFest'teydi. Büyük bir yazar konferansı ve yayıncım beni birkaç başka yazarla birlikte bir panele koydu. Yayınlama süreciyle ilgili soruları yanıtlamamız gerekiyordu. O kadar gergindim ki kusacağımı sandım ve sonra birden kendimi..."

"Uyarılmış mı?"

"Evet, ama sadece tahrik olmadım. Çaresiz hissettim. Bunu sana anlattığıma inanamıyorum. Bu hikayeyi Ginny'ye bile anlatmadım. Ama o küçük sahnedeydim ve yüzümün ısındığını ve kalbimin çok hızlı attığını hatırlıyorum. Ve diğer yerlerim de... bilirsin işte. Çok fazla baskı vardı."

"Peki sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Geçene kadar bununla yaşadım. Eski sevgilim..." Sözünü bitirdi ve ben de bitirip bitirmeyeceğini görmek için tekrar bekledim. Bu sefer bitirdi. "Eski sevgilim de konferanstaydı ama panel bittiğinde odamıza hızlıca dönmekle ilgilenmedi. Çok meşgul olduğunu söyledi."

"Bir otel odasında hızlı bir sevişmeyi geri mi çevirdi? Cidden Sky, ne tür bir aptalsın sen?"

"Çıkmak mı?"

Omuz silkti. "Sıkıcı türden sanırım."

"Hadi canım."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Yani yanımda olsaydın, beni hızlı bir sevişme için üst kata mı çıkarırdın?"

Tehlike içgüdülerim tamamen çıldırdı. Ziller, alarmlar ve uyarı zilleri beynimde aynı anda çalmaya başladı. Bu duyduğum en yüklü soruydu.

Yapma, Gav. Yemi yeme.

Ama dayanamadım.

"Oh, evet. Seni otel odamıza geri götürür ve tatmin olduğundan emin olurum." *Ateşe çok yaklaştın, Gav. Biraz geri çekil yoksa yanacaksın.* "Seks yapmanın zaten normalde yaptığımız bir şey olduğunu varsayarsak," diye hızla ekledim.

"Doğru, tabii ki."

Bu konuşma dönüp dolaşıp aynı yere gelmek üzereydi. *Şu anda* rahatsız edici bir şekilde tahrik olduğu için bu konuyu açmıştı. Bunu hafifletmek için yardımına ihtiyacı olduğunu mu ima ediyordu?

Sanki vicdanımın hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, Şef verandaya çıktı ve Büyükanne'nin yanına oturdu. İyi oynadın, evren.

"Büyükanne'nin turtası seks kadar iyi değil ama yakın. Gidip biraz alalım mı?"

"Henüz yemek yemedim."

"Yani? Önce tatlıyı yemek eğlencelidir."

"Sanırım buna itiraz edemem. Turta kulağa harika geliyor."

Onu içeri götürdüm ve büyükanne'nin elmalı turtasından yedik. Ondan sonra biraz daha kaynaştık. Biraz yemek yedik ve ben ikinci biramı yudumladım. Skylar yanımdan ayrılmıyordu, o kadar yakındı ki kolu sürekli benimkine sürtünüyordu. Giysilerimizin içinden bile temas elektrikleştiriciydi. Birden fazla kez, saçlarını omzunun üzerinden geriye atma ya da kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Bir süre sonra gitmeye hazır olduğu hissine kapıldım. Biraz daha sessizdi, omzuyla ve koluyla benimkinin arkasında duruyordu, o kadar yakındı ki istese yanağını koluma yaslayabilirdi.

Eğildim ve yumuşak bir sesle konuştum. "Buradan gitmeye hazır mısın?" "Kötü vakit geçirdiğim için değil. Ama evet."

"Arabayı kendin mi

kullandın?" "Hayır, Ginny ile

geldim."

Ginny şenlik ateşinden -ve Logan'dan- ayrılmış, Gram ve Fiona'nın yanına yerleşmişti. Büyükanne hikâye anlatma modundaydı, sallanan sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor, alçak sesle konuşuyordu. Fiona ve Ginny pür dikkat onu izliyorlardı.

"Sanırım babam çoktan gitti," dedi. "Ama Ginny'yi bekleyebilirim. Büyütülecek bir şey değil." "Seni eve götürebilirim."

"Emin misin? Seni kardeşinin partisinden alıkoymak istemem."

Ona gerçeği söyleyebilirdim. Bu kadar uzun süre kalmamın tek sebebinin o burada olduğu için olduğunu. O gelene kadar huzursuz ve sinirliydim ve şimdi onun olduğu yerden başka bir yerde olmak istemiyordum, bu doğum günü pastasını kaçırmak anlamına gelse bile.

Ama bu biraz fazlaydı ve korumaya kararlı olduğum arkadaşlık çizgisine çok fazla yaklaşıyordu.

"Benim için hiç sorun değil."

Başını kaldırıp bana baktı ve ateş ışığının yansıması güzel kahverengi gözlerinde dans etti.

"Teşekkür ederim,

Gavin."

Uh-oh. Başım büyük beladaydı.

SKYLAR

A Gavin'in kamyonetine bindiğimde damarlarımda küçük bir heyecan dalgası dolaşıyordu. Neden olduğunu bilmiyordum. Beni sadece eve bırakacaktı. Belki de anksiyete kaynaklı garip uyarılmamın kalıcı etkileriydi. Bu ve onun hakkında hayaller kurma alışkanlığım. Bütün günümü

Akşam onun yanında olmak, ona dokunmak, bu hayallerin erotik arzulardan oluşan bir film şeridi gibi zihnimden geçmesine neden oldu.

Hayatımda hiç kimseden fiziksel olarak bu kadar etkilenmemiştim. Bu benim aşırı duyarlılığımın, ateşli bir itfaiyeciye tutulmamın ötesinde bir şeydi. Ona yakın olmak vücudumun aynı anda hem yabancı, hem korkutucu hem de heyecan verici tepkiler vermesine neden oluyordu.

Sağlam bacağının üzerinde dengede duran Gavin koltuk değneklerini koltuğun arkasına kaydırıp ve kendini içeri çekti. Yanaklarındaki gamzeleri büzüştüren bir gülümsemeyle bana baktı. "Hazır mısın?"

Emniyet kemerini kucağıma doğru çektim ve yerine oturttum. "Evet."

Ginny beni eve bırakmayı teklif etmişti ama büyükannem ve Fiona'yla sohbet ederken eğlendiği belliydi. Benim yüzümden gitmesini istemedim. Gavin'in beni eve bırakmayı teklif ettiğini söylediğimde, bana bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Muhtemelen yanlış bir fikre kapılmıştı. Gavin beni sadece eve götürüyordu. İçeri girdiğinde bir şey olacak gibi değildi. Babam partiden çoktan ayrılmıştı, yani hem annem hem de babam evdeydi - ki bu hâlâ o kadar tuhaftı ki nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Kamyonu çalıştırdı ve bana tekrar baktı. "Yorgun musun?"

"Biraz. Neden?"

"Düşünüyordum da, saat çok geç değil ve belki seni bırakmak yerine bir şeyler yapabiliriz. Etrafta daha az insan varken yani. Ama eğer yorulduysan-"

"Hayır," dedim çabucak. "Çok yorgun değilim." "Harika. Belki bir film izleriz?"

"Evet, bir film kulağa harika geliyor." "Benim evimde mi, seninkinde mi?"

"Sakıncası yoksa kesinlikle senin. Boşanmış anne ve babam evde ve bu durum biraz gergin. Ve biraz garip."

"Yeterince makul. Kardeşlerim hâlâ Asher'ın partisinde ve eminim geç saatlere kadar dışarıda olacaklar. Burası bir süre bize kalacak." Durakladı ve boğazını temizledi. "Bilirsin, böylece istediğimiz filmi seçebiliriz."

İçimde başka bir heyecan - yoksa gerginlik miydi?

Gavin'in evi Gram'ın evinden sadece bir mil ötede, sakin bir yerleşim sokağındaydı. Kapıdaki bir tabela

Köşede Bailey Yolu yazıyordu, ancak gerçek tabelanın üzerine yapıştırılmış bir etiket gibi görünüyordu. Yıldızlar gece gökyüzüne dağılmıştı ve dağ zirveleri etrafımızda yükseliyordu. Gece bile burası çok güzeldi.

Kamyondan indik ve Gavin komşu evi işaret etti. "Asher ve Grace orada yaşıyor."

"Levi ve Logan'la birlikte mi yaşıyorsun?" "Evet."

"Bu yüzden mi arkadaki sokak tabelasında Bailey Yolu yazıyor?"

Güldü. "Hayır, bu yaptığımız bir şakadan. Yaklaşık bir buçuk yıl önceydi sanırım. Onları şehrin her yerine koyduk. Haven'lar onları kaldırdı ama biz bunu değiştirmeye devam ettik. Sonunda bıraktılar."

Onu içeri kadar takip ettim ve ışıkları yaktı. Ön oda belirgin bir şekilde *bekâr evini* çağırıyordu. Yıpranmış bir kanepe ve birkaç koltuk, video oyun kumandaları ve birkaç bira şişesiyle dolu bir sehpa ve duvara monte edilmiş büyük bir televizyon vardı.

Gavin koltuk değneklerini kapıya dayadı, böylece paltosunu çıkarabildi. "Kusura bakmayın. Biraz dağınık.

Kardeşlerim aslında vahşi hayvanlar."

"Dağınıklığın hiçbiri senin değil mi?" Kolunu dürttüm, sonra ceketimi silktim.

"Tabii ki hayır." Sırıttı. "Evde değiller, bu yüzden onları otobüsün altına atabilirim." "Doğal olarak."

"Prenses Squeaker," diye seslendi Gavin, koltuk değneklerini tekrar kollarının altına alarak. "Annen geldi."

Gavin'in yavru kedisi uykulu gözlerini kırıştırarak koridordan çıktı. Durakladı ve uzun bir esnemeye sırtını kamburlaştırdı.

"İşte benim minik kızım. Anneni özledin mi?"

Kendisinden neden annesi olarak bahsettiğini sormadım. Bu sadece Gavin'in yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Adam onu yanına çağırdı ve kız da onu kanepeye kadar takip etti. Adam oturur oturmaz kucağına atladı ve yüksek sesle mırıldandı.

Yanındaki kanepeye oturdum ve bacaklarımı yukarı kaldırdım. "Seni çok seviyor." Onu şefkatle okşadı. "Evet. Korku filmleri hakkında ne düşünüyorsun?" "Bilmem. Pek bana göre değiller."

"Gerçekten mi? Korkunç şeyler yaşıyorsun." "Biliyorum, ama bu farklı."

"Nasıl?"

"Şey..." Saçımın bir teliyle oynadım. "Sanırım korkutucu şeyler yazarken kontrolün bende olduğunu biliyorum. Yazmak korkularımı işlememe yardımcı oluyor. Küçük bir kızken kötü bir adam tarafından kaçırılmaktan çok korkardım. Bir dolaba kilitlenmekle ilgili kabuslar görürdüm. Kalbimin nasıl çarptığından, kapının etrafında gördüğüm küçük ışık şeridine kadar her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Yaklaşan kötü adamın ayak seslerini duyabiliyordum. Hepsi o kadar gerçekti ki. Büyüdüğümde, böyle bir şeyin yaşandığı bir kitap yazdım. Karakter küçük bir kız değil, yetişkin bir kadın. Ama kaçırılıyor ve bir dolapta tutuluyor, tıpkı benim eskiden korktuğum gibi."

"Yardıma mı? Hâlâ kaçırılmaktan ve bir dolapta tutulmaktan korkuyor musun?" "Hayır, korkmuyorum. Kitabı yazdığımdan beri o kabusu görmedim."

"Tüm kitaplarınız kabuslara mı dayanıyor?"

"Hayır, ama yazarken korkularımın üzerine gidiyorum. Ve bunun yardımcı olduğunu düşünüyorum. Hala bir şeyler hakkında endişelendiğimi biliyorum ama gerilim dolu hikayeler yazmak daha büyük, daha tuhaf korkularımın bazılarını yatıştırmama yardımcı oluyor."

"Ama korku filmi yok mu?"

Derin bir nefes aldım. "Uzun zamandır bir film izlemeyi denemedim."

"Yazdıklarınıza benzer bir şey izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Kitabınız kadar iyi olmasa da benzer bir havası olan bir film var. Kanlı bir korku filmi değil ama oldukça etkileyici."

"Bir deneyebiliriz."

"Bak ne diyeceğim. Eğer nefret ediyorsan, kapatabilir ve başka bir şey bulabiliriz." "Anlaştık."

Prences Squeaker kedi annesinin kucaklamasına doymuş görünüyordu. Kanepenin koluna süründü ve uyumak için kıvrıldı.

Gavin sehpadan bir kumanda aldı ve filmi başlattı.

Bunu neden önerdiğini anlayabiliyordum. Kitaplarımla, özellikle de onun okuduğu kitapla benzerlikler vardı. Ama tüm bunları ekranda görmek yazmaktan farklı bir deneyimdi. Farklı bir şekilde yoğundu. Filmin müziği filmin gerilim dolu atmosferine katkıda bulundu, müzik içimde yankılanarak tüylerimi diken diken etti.

Birdenbire aşırı duyarlılığımın neden olduğu uyarılma hissim geri geldi. Göbeğimde bir ısı oluştu ve karıncalanma hissi koltuğumda kaymama neden oldu. Pantolonumun sürtünmesi durumu daha da kötüleştirdi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve yanaklarım ısındı.

Ama belki de buna neden olan benim aşırı duyarlılığım değildi.

Gavin aynı anda hem temiz, hem erkeksi hem de sert bir şekilde harika kokuyordu. Kendime göz ucuyla sinsi bakışlar atarak keskin elmacık kemiklerini ve güçlü çenesini inceledim. Kaslı kolları ve tişörtünün sınırlarını zorlayan geniş göğsü.

Gerçekten de ateşli bir itfaiyeci. Ve yavru kedi durumu daha da kötüleştirdi.

Babamın ince uyarısı aklımdan geçti. Çekici bir gülümsemesi olan çapkın bir itfaiyeci. Gavin, babamın kendisi hakkında haklı olduğunu itiraf etmişti. Açıkçası Gavin'in tüm ilişki geçmişini bilmiyordum -bilmek de istemiyordum- ama parçaları doldurabilirdim. Muhtemelen çok fazla kaçamağı vardı ya da en azından uzun süreli bağılılıklardan kaçınıyordu.

Ki şu anda bu mükemmel bir şeydi.

Bir ilişkiye atlamaya hazır değildim. Ama Gavin'den hoşlanıyordum ve ona karşı inkar edilemez bir çekim hissediyordum. Onunla zihnimde bir düzine kez yatmışım bile, aşırı aktif hayal gücümün daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Cullen ya da ondan önce çıktığım birkaç erkek hakkında hiç fantezi kurmamıştım.

Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.

Aramızda biraz fiziksel bir şey olsa çok mu kötü olurdu? Gavin'in benimle fiziksel ilişkiye girmek istediğini varsayarsak.

Geçen gün yatak odamda beni öpmek ister gibi bakmıştı. Eğer babam gelmeseydi, öpebilirdi. Bu yüzden Gavin Bailey'nin de benden etkilenmiş olabileceği ihtimalini düşünmek çok da zor değildi.

Derin bir nefes aldım ve tekrar kıpırdandım. *Film, Skylar. Filme odaklan.* Gavin haklıydı, çok etkileyiciydi. Kendimi büyülenmiş buldum, neredeyse nefesimi tutmuş, bundan sonra ne olacağını görmeyi bekliyordum.

"Boo!" Gavin birdenbire kalçamı tuttu ve beni irkiltici bir şekilde salladı. Çığlık atarak yerimde sıçradım ve ellerimi göğsümde birleştirdim. "Aman Tanrım, beni korkuttun." Güldü. "Özür dilerim, kendime engel olamadım."

"Ahmak," dedim şakacı bir şekilde kolunu iterek.

Bileğimi kavradı, bana doğru döndü ve elini diğer bileğime doladı. Birden yüz yüze geldik, burnu neredeyse benimkine değiyordu, kollarım onun kavrayışında hareketsiz kalmıştı. Benim

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, nefesim boğazımda düğümlendi ve gözlerim onun ağzına kaydılar.

Öp beni, Gavin. Öpmeni istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Mesafeyi kimin kapattığını bilmiyordum. Belki de ortada buluşmuştuk. Ama bir anda ağzı ağzımdaydı, elleri kollarımı kanepenin arkasına sabitlemişti. Dudakları sert, ısrarcı ve aman tanrım, çok yumuşaktı. Öpücüğünü memnuniyetle karşıladım, dilinin yavaş hareketini hissettiğimde dudaklarımı ayırdım.

Başını eğdi, dudakları dudaklarımdan daha fazlasını yakaladı ve dilinin kadifemsi yumuşaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bacaklarımdan arasında kıvılcımlar patladı, baskı her saniye daha da artıyordu.

Durdu, aniden geri çekildi, ani ayrılık ciğerlerimdeki nefesi emdi. "Özür dilerim," dedi nefes nefese.

"Olma." Cesur hissederek -ki bu hiç bana göre değildi- daha da yaklaştım. Dudaklarımı boynuna bastırdım. "Gerçekten sorun yok."

İnledi, titreşim dudaklarımda titreşti. Boğazını öptüm, hafif kirli sakalının çiziklerini hissettim.

"Sky, yapmalı mıyız bilmiyorum." Sesi boğuktu.

Boynunu tekrar öptüm. "İstemiyor musun?"

Bir inilti daha. "Hayır, biliyorum. Ben sadece..."

Onu öpmeye devam ettim, bu cesaret duygusunun tadını çıkarıyordum. Hatta belki de pervasızlık.

"Sadece ne?" "Bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden?"

Cevap veremedim dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kollarımı hâlâ kanepeye sabitlemişti ve geri çekilmiyordu. Beni istiyordu. Sadece bunu yapıp yapmaması gerektiğinden emin değildi.

O da beni öptü, dudakları yumuşak ve sıcaktı. Dillerimiz birbirine değince içimde bir elektrik çarpması oldu.

Gavin Bailey nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Sadece dudaklarını büzüp temas kurmadı. Dudaklarıyla ağzımı okşadı. Dudaklarını dudaklarım boyunca kaydırды, diliyle beni tattı. Sonra daha güçlü bir şekilde bastırdı, alt dudağımı ağzına çekti. Dişlerinin hızlıca sürtündüğünü hissettim ve ürperdim.

Daha fazlasını. Tüm bunları ve daha fazlasını istedim. Ama o yine geri çekildi.

"Gavin, bu gerçekten sorun değil. Evet diyorum."

"Biliyorum." Bileklerimi bıraktı ve kalbim doğrudan midemin çukuruna indi. "Sadece bunu yapmalı mıyım bilmiyorum."

"Ben de yapmalı mıyım bilmiyorum. Ama yine de istiyorum." Kim olduğumu ve ürkek, utangaç Skylar'a ne olduğunu merak ederek devam ettim, kulağına fısıldayabilmek için yaklaştım. "Bunu istiyorum, Gavin. Ama eğer bunu bana veremiyorsan, beni eve götürmeni istiyorum ki kendi başımın çaresine bakabileyim."

Boğazından kısık bir inilti yükseldi ve beni sırt üstü yatırdı. Kendimi onun altında buldum, vücudunun ağırlığı bacaklarımdan arasına baskı yapıyordu.

"İstedğin bu mu?" diye homurdandı, bana sürtünerek.

"Evet."

Kalçalarını iterken beni tekrar, bu kez vahşice öptü. Ereksiyonu bacaklarımdan arasında hareket ediyor, tam ihtiyacım olan yerde bana sürtünme ve baskı sağlıyordu. Sırtına tutunarak ağzına doğru inledim.

"Tam orası mı?" dedi kulağımın dibinde, sıcak nefesi boynumu gıcıklıyordu. Tekrar itti. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım, hislerim kontrolden çıkmıştı.

"İhtiyacın olan bu mu Sky?"

"Evet. Lütfen."

Sabit bir ritimle beni okşayarak itmeye devam etti. Kıyafetlerimin içinde bile harika hissediyordum. Isı ve basınç o kadar hızlı artıyordu ki, yoğunluğundan nefesim kesildi, gözlerim çırpındı, yanaklarım kızardı.

Sırtı bükülürken ellerimi sert kas düzlemleri boyunca gezdirdim. Daha sert itti ve ben de tişörtünün kumaşını kavradım. Daha fazlasını istiyordum; içime gömüldüğünü, kalınlığının beni doldurduğunu hissetmek istiyordum. Ama o acımasızdı, görevdeki bir adam gibi beni kuru kuru beceriyordu.

"Daha fazla mı?"

Tek yapabildiğim inlemektir. Gerçek kelimeler üretemeyecek kadar ileri gitmiştim. Klitorisim sıcak bir gerilimle zonkluyordu, serbest bırakılmak için çaresizdim. Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, daha fazlasını arıyordum. Her zaman daha fazlasını. Aleti kaya gibi sağlamdı, içime giriyor, mutluluk verici bir doruk vaat ediyordu.

Her an olabilir.

Biraz daha.

Bana daha sert vurdu ve boğazından bir inilti kaçtı. Vücudum kıvılcımlarla patlarken gözlerim geri yuvarlandı. Zevk dalgaları içimde dalgalar halinde yayılıyor, kalçalarının her hamlesi orgazmımı doruk noktasına çıkarıyordu. İnledim, çekingenliğim görünürde yoktu, bedenim onun altında parçalanıyordu.

Benim doruk noktam azalırken onun ritmi de yavaşladı. Ona tutundum, zor nefes alıyordum, dünya tekrar odaklanmaya başlamıştı.

Bir süre öylece yattık, göğsü ağır nefesleriyle benimkine baskı yapıyordu, ağzı kulağıma yakındı. Ellerimin sırtından kaymasına izin vererek kalçalarımı kaydırdım.

"Yapma. Hareket etme." Sesi gergindi.

Donup kaldım, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. O da mı yaklaşmıştı? Pantolonuna boşalmaktan mı korkuyordu? Aman Tanrım, bu çok ateşliydi.

Bir an daha tereddüt ettikten sonra, sanki kalkacakmış gibi kendini üzerimden kaldırdı. Kasıklarına uzandım, sikini tutmaya hazırdım - bu fantastik orgazma farklı şekillerde karşılık vermekten mutluluk duyuyordum.

Ama hemen bileğimi tuttu. "Yapma."

Bekle, ne?

Kanepenin diğer tarafında oturur pozisyona geçti, beni sıırıslıkla külotla ve kafam çok karışık bir şekilde bıraktı. Ben ayağa kalkıp saçlarımı düzeltirken o dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirdi.

"Daha fazlasını... istemiyor musun?" Sesim küçük ve ürkek çıkmıştı ama az önceki cesaretim hızla tükeniyordu.

"Ben iyiyim."

"Çünkü yapabiliriz-"

"Hayır." Derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra bana baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, ama-"

"Güzel."

"Seni asılı bırakmak istememişim."

"Ben iyiyim."

İyi görünmüyordu. Ben de iyi değildim. Orgazm heyecanım bir balon gibi sönüyordu. Odadan çıkmadan aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak ister gibi kanepenin uzak tarafında oturuyordu. Belki de duygularımı kurtarmaya çalışıyordu. Eğer öyleyse, işe yaramıyordu.

"Filmi bitirmek istiyor musun?" diye sordu, bana tam olarak bakmadan.

Ona bakakaldım. Az önce beni orgazm etmiş, sonra da bana bir daha dokunmak istemiyormuş gibi geri çekilmişti. Ve şimdi burada oturup hiç olmamış gibi mi davranacaktık?

"Hayır. Sanırım ben gideceğim."

Ayağa kalktım ve telefonumu bulabilmek için çantamı aldım. Babamın evi muhtemelen yürüme mesafesindeydi ama sokakları karanlıkta yönümü bulacak kadar iyi bilmiyordum. Ginny beni almaya gelecekti ama hâlâ eğleniyorsa onu rahatsız etmek istemedim. Bir Uber çağırırdım. Tilikum'da Uber şoförü var mıydı? En azından bir ya da iki tane olmalı. Küçüktü ama *o kadar da* küçük değildi.

"Sky," dedi Gavin. "Gitmek zorunda değilsin. Ya da en azından seni götürmeme izin ver."

Ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi uzattım. "Hayır. Yapma, sorun değil. Bacağını dinlendirsene iyi olur."

"Ama-"

"Sadece gitmem gerekiyor," diyerek sözünü kestim.

Cevap beklemedim. Sadece kapıdan çıktım.

SKYLAR

I Masamın üzerinde duran telefonuma şüpheli bir bakış attım. Bildirim ışığı yanıp söndü, küçük yeşil nokta midemin sıkışmasına neden oldu. Bana kim mesaj atmıştı? Bakmak istedim ama bakmak istemedim. Gavin olmasını istedim ve Gavin olmasını istemedim.

Dün gece evinden ayrıldığımdan beri konuşmamıştık. Bana nefes kesici bir orgazm yaşattıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi film izlemeye geri dönmek istemesi dışında ne olduğundan hâlâ emin değildim.

Ben olsam-

Benim ne yapacağımın bir önemi yoktu. Gavin bunu istememişti. Beni gerçekten istememişti.

Giyinmeyi bitirdim, zihnim karmakarışık. Fiziksel olarak kendimi hâlâ harika hissediyordum ve bu durum beynimin durumuyla garip bir tezat oluşturunuyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım ve telefonumu açtım.

Arayan o değildi.

Günaydın, günışığı. Kahvaltıda buluşmak ister misin?

Ben: Çok isterim.

Şehir merkezindeki şirin yere ne dersin? Bigfoot Diner?

Bana uyar.

Yarım saat sonra buluşalım mı?

Görüşürüz o zaman.

Bu iyiydi. Ginny bunu çözmeme yardım edecekti.

Yatak odamdan çıktığımda birinin ısıklık sesi beni karşıladı. Babam mıydı o? Annem koridorun karşısındaki odada uyuyordu ve kapısı hâlâ kapalıydı. Hiçbir zaman pek sabah insanı olmamıştı, bu yüzden henüz kalkmamış olmasına şaşırmadım. Isıklık sesi devam etti, ardından metalik bir tencere ya da tava sesi geldi. Yemek mi yapıyordu?

Alt kata indim. Taşındığımda boş olan ön odalar şimdi annemin mobilyalarıyla doluydu. İlk başta her şeyi gelişigüzel bir şekilde üst üste yığılmışlardı. Ama annem, geçici bir süre için bile olsa, depoya benzeyen bir evde yaşamamız için hiçbir neden olmadığını söylemişti. Babamla konuşarak kanepesini, sandalyelerini, sehpasını ve yemek odası mobilyalarını düzenlemesine yardım etmesini istedi.

Duvarlara sanat eserleri asacak ya da dekoratif eşyalarını yerleştirecek kadar ileri gitmemişi. Ama birkaç gün önce orada olmayan birkaç şey dışarıda duruyordu. Annemle benim bir fotoğrafımız sehpanın üzerinde duruyordu. Oturma odasındaki küçük kitaplıkta da kitaplar ve birkaç ıvır zıvır vardı.

Bu beni şaşırtmadı. Annem her zaman yaşam alanının sadece düzenli değil, aynı zamanda güzel olmasına da özen gösterirdi.

İyi.

Mutfağa geri döndüm ve babamı kahvaltı hazırlarken hâlâ ısıklık çalarken buldum. Bir tavada pastırma cızırıyordu ve tezgahın üzerinde bir tabak krep vardı. Başka bir tavaya yumurta kırdı.

"Günaydın," dedim, yarı yarıya bu adamın kim olduğunu ve babama ne yaptığını merak ederek. Bir aydır burada yaşıyordum ve onu bir şeyleri yeniden ısıtmak ya da paketlenmiş yiyecekleri ısıtmak dışında yemek pişirirken hiç görmemiştim.

Omzunun üzerinden baktı. "Günaydın. Aç mısın?"

"Birazdan kahvaltı için Ginny'yle buluşacaktım ama burada yiyebilir ve sadece kahve sipariş edebilirim." "Senin için hangisi uygunsa. Birkaç dakika içinde hazır olur. İstersen kahve de hazır.

Şimdi fincan."

"Teşekkürler." Kendime bir fincan kahve doldurdum ve masaya oturdum. "Olay nedir? Yoksa canın büyük bir kahvaltı yapmak mı istedi?"

"Pastırma kulağa hoş geliyor." Bir yumurtayı çevirmek için durakladı. "Pastırma yapacaksam kahvaltıyı da doğru dürüst yapayım dedim."

Zihnimde belli belirsiz bir anı dolaşiyor, kahve, domuz pastırması ve akçaağaç şurubu kokusu yayılıyordu. Tam da bu mutfağın ve bu masadaki benim anım. Bacaklarım sallanıyordu, yere uzanamayacak kadar kısaydım, önümde bir tabak krep vardı. Annem masada benimle oturmuş kahvesini yudumlarken babam üçümüz için kahvaltı hazırlıyordu.

"Bazen bize kahvaltı hazırladın, değil mi?"

Annem kapıda belirerek, "O yaptı," dedi. Belinden kuşaklı, ipeksi, çiçekli bir kimono giymişti. Yüzü taze ve makyajsızdı, saçları dökülmüştü ama her zamanki stilinden yoksun olsa bile çok güzel görünüyordu. "Bir süre için bu bizim Cumartesi sabahı geleneğimiz oldu."

Babam arkasını dönmeden, "Evet, öyleydi," dedi.

Bana mı öyle geliyordu yoksa birden daha mı dik durmaya başlamıştı? Şimdi ona gerçekten baktığımda gömleğinin düzgünce içine sokulmuş olduğunu fark ettim. Ve saçını mı kestirmişti?

Annem kendine bir fincan kahve aldı ve yanıma oturdu. Kahvesini yudumlarken babama hızlı bakışlar fırlattı.

Tüm bu durum çok garipti. Hiçbir zaman anne babasına *tuzak kurup* onları bir araya getirmek isteyen bir çocuk olmamıştım. En başta nasıl bir araya geldiklerini hep merak etmişimdir. Büyürken, benim iyiliğim için iyi geçiniyorlarmış gibi hissetmiştim ama aralarında kaynayan bir gerilim vardı. Arada bir bu gerginlik patlak verirdi ve hala taşıdıkları hayal kırıklıklarının taşmasını izlerdim.

Annem yaklaşık bir buçuk haftadır buradaydı ve bu gerginlik hiçbir yere gitmemişti. Aksine her geçen gün daha da artıyor gibiydi. Şimdiye kadar babam çoğunlukla annemin varlığından şikâyet ediyor, mutfağı yeniden düzenledikten sonra eşyaları bulamadığında kendi kendine mırıldanıyor ya da diğer odaları süsleyen mobilyalara başını sallıyordu. Annem her zamanki gibiydi, babamın homurdanmalarına rağmen neşeyle istediğini yapıyor, bir yandan da o bakmıyorken yan gözle ona bakıyordu.

Ama düdüklü tencerenin patlaması ve ikisinden birinin ya da her ikisinin birden kırılması ne kadar sürer?

"Sanırım bunu hatırlıyorum," dedim, konuşmayı mutlu şeylerle sürdürmeyi umarak. "Burada yaşadığıma dair çok fazla anım yok ama krep kahvaltılarını hatırlıyorum."

Babam içinde domuz pastırması, iki yumurta ve tereyağı ile şurup damlayan üç küçük krepten oluşan bir tabak getirdi. Sırtarak önüme koydu. "Krep ve pastırma en sevdiklerin. Umarım güzeldirler."

"Her şey harika görünüyor. Güzel de kokuyor." "Caroline?" diye sordu.

"Tabii, neden olmasın? Gördün mü, mutfağını tamir ettiğime sevinmedin mi? Burada yemek yapmak

çok daha kolay."

Babam gözlerini ona dikti ve cevap vermeden ocağa geri döndü. Bunun onunla aynı fikirde olduğu ama itiraf etmek istemediği anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

"Cumartesi kahvaltısı geleneği sen doğmadan önce başladı," dedi annem. "Cumartesi sabahları arkadaşlarımızla bir lokantada buluşurduk. Hepimiz bir gece önce geç saatlere kadar dışarıda olurduk ve yorgun ya da belki biraz akşamdan kalma bir halde ayaklarımızı sürüyerek içeri girerdik. Kahve ve büyük bir kahvaltıdan sonra kendimize gelirdik. Ama lokanta kapandı ve o zamanlar şehirde başka iyi bir kahvaltı mekânı yoktu."

"Copper Kettle o zamanlar açıktı ama biz oraya gitmedik," dedi babam.

"Doğru," dedi annem, gözleri odaklanmamıştı. "Tabii ki oraya gitmedik. Orası Haven lokantasıydı. Her neyse, en sevdiğimiz kahvaltı mekânı kapanınca Norman boşluğu doldurmaya başladı. Şehir merkezindeki bir lokantaya gitmek yerine, o ve ben kendi mutfağımıza giderdik. Sonra sen doğdun ve büyük Cumartesi kahvaltımızı evde yapmak daha kolay oldu. Sen üç ya da dört yaşına gelene kadar bunu sürdürdük."

"Neden durdun?"

"İşler değişir. Programlar araya giriyor." Annemin gözleri tekrar babama kaydı.

"İtfaiyeciler yirmi dört saatlik vardiyalarla çalışır," dedi babam. "Bu bazen Cumartesi sabahları evde olmamak anlamına geliyor."

"Ya da Cuma geceleri yataklarında," dedi annem sesine hafif bir ton katarak.

Babam bir dolabın kapağını kapattı - tam olarak çarparak değil, ama gereğinden fazla güç kullanarak. "Olmayı tercih ettikleri yer orası olsa bile."

"Öyle mi?"

"Bu sadece işin bir parçası. Ekibimde karısının yanında uyumayı tercih etmeyecek tek bir adam bile yok."

"Karıları için iyi olmuş," diye tersledi annem. "Eminim çok memnun kalmışlardır."

"Eminim öyledirler çünkü kaybettikleri zamanı haftanın ilerleyen günlerinde telafi edecek kadar sabırlıdırlar." "Eğer haftanın ilerleyen günleri gelir ve yeni siyah dantel iç çamaşırlarıyla yatakta yalnız kalmazlarsa,

Ekibinden birinin yerine baktığı için eve gelmeyen kocalarını bekliyorlar. Yine."

Tabağıma baktım, çatalım elimde sallanıyordu. Bu konuşma sadece dört kelimeyle çok özel ve çok utanç verici bir hal almıştı. *Yeni siyah dantel iç çamaşırı.*

Aman Tanrım.

Babam annemin önüne bir tabak yemek bıraktı. "Böyle şeyler olduğunda, eşlerinin yeni iç çamaşırı aldığından ya da evde onu giydiklerinden haberleri olmuyor. İnanın bana, bunu kaçırmak hiç hoşlarına gitmiyor."

"Karıları da bunu kaçırmaktan hoşlanmıyor."

İkisi de durdu ve odaya kumun üzerinde kırılan bir dalga gibi sessizlik doldu. İkisine de bakmamaya çalışarak kahvaltımı karıştırdım. Buzdolabının vızıltısı enseme rahatsız edici bir şekilde karıncalandırdı. Konuyu değiştirmeli miydim? Sessiz mi kalmalıyım? Bir soru mu sormalıyım? Hâlâ kaçabilecekken kaçmalı mıyım?

Koşmak en iyi seçeneğim gibi görünüyordu.

"Kahvaltı için çok teşekkür ederim baba." Ayağa kalktım ve tabağımyı tezgâha götürdüm. "Kalan yemekleri daha sonra ısıtırım. Şimdiden doydum."

Babam boğazını temizledi. "Tamam, tabii. Ginny'yle buluşacak mısın?" "Evet."

"İyi eğlenceler tatlım," dedi annem. "Teşekkürler."

Çantamı ve telefonumu almak için aceleyle yukarı çıktım. Parmak uçlarımla aşağı indiğimde mutfak nispeten sessizdi. En azından artık tartışmıyorlardı. Ceketimi alıp dışarı çıktım ve oradan ayrıldım.

Kocaayak Lokantası'na gittiğimde Ginny cam kenarında oturuyordu. Paltomu çıkardım ve karşısına oturdum.

"Hey," dedi parlak bir gülümsemeyle. "İkimize de kahve söyledim ama henüz yemek sipariş etmedim." "Teşekkürler. Muhtemelen şimdilik kahve ile idare edeceğim. Babam kahvaltı hazırlıyordu ve ben de yemeyerek duygularını incitmek istemem."

Omuz silkti. "Sorun değil. Sadece bir arkadaş istedim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Garson kız elinde bir sürahi kahveyle gelip fincanlarımızı doldurdu ve Ginny kahvaltı siparişi verdi.

"Babandan bahsetmişken, evde işler nasıl gidiyor?" Garson gittikten sonra Ginny sordu.

"Caroline için de kahvaltı hazırladı mı?"

"Evet, ve bu bir şekilde eski çalışma programı hakkında tartışmalarına yol açtı ve..." Gerçekten ne hakkında tartıştıklarını araştırmak istediğimden emin olmadığım için konuyu kapattım.

"Ve, ne?" Kahvesine üflledi.

"İma edilen şey, programının cinsel yaşamları üzerindeki etkisiydi. Kadının yeni siyah dantel iç çamaşırlarıyla yatakta beklerken onu kaçırdığından bahsediliyordu. O noktada kaçış planımı yapmaya başladım."

"Aman Tanrım, bu aynı anda hem çok sevimli hem de üzücü."

"Ayrıca boşanmış ebeveynlerinizin kahvaltı masasında eski cinsel yaşamları hakkında üstü kapalı bir şekilde tartışmalarını dinlemek de çok can sıkıcı."

Ginny yüzünü buruşturdu. "Evet, bu hiç de ideal değil. İstersen konuyu değiştirebiliriz." "Teşekkür ederim."

"Peki Gavin dün gece seni doğruca eve mi götürdü, yoksa..." İnledim, omuzlarım çöktü. "Hayır."

"Ne oldu?"

Derin bir nefes alarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Onun evine gittik ve film izlemeye başladık. Şaka olsun diye beni korkuttu ve sonra aniden..."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne? Birdenbire ne oldu?" "Yiyişi-yorduk."

"Anladım, kızım. Sorun ne peki?"

Daha yakına eğilerek sesimi alçalttım. "Sorun şu ki, beni orgazm edene kadar kuru bir şekilde becerdi ve sonra durdu."

"Ne demek durdu? Ayağa kalktı ve hepsi bu mu oldu?" "Evet."

"Ciddi misin?"

"Evet, kanepenin diğer tarafına geçti. Gaza geldiği belliydi, çünkü bilirsin işte." "Aleti sertleşmişti," dedi açık açık.

"Evet ve bunun benim için bir evet olduğunu ve devam edebileceğimizi çok açık bir şekilde ifade ettim. Ama o hayır dedi." "Pantolonuna boşalmadığından ve senin bilmeni istemediğinden emin misin?"

"Kesinlikle hayır, ama sanırım çok yaklaştı."

Ginny'nin gözleri irileşti ve bir an için dudaklarında küçük bir O harfi oluşturarak bana baktı. "Yani seni orgazm etti ve sonra devam etmek istemedi."

"Evet."

"Kafam karıştı."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim coşkuyla karışmıştı. "Gördün mü? Bu garip, değil mi? Sadece ben değil miyim?"

"Hayır, kesinlikle sadece sen değilsin."

"Derin derin nefes aldı ve ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirdi, sonra da bana o aptal filmi izlemeye devam etmek isteyip istemediğimi sordu."

"Bunların hepsi... çok beklenmedik."

"Biliyorum."

"Gavin'in sana orgazmı yaşatacak ve karşılığında mutlu bir şekilde sakso çekecek türden bir adam olduğunu sanıyordum. İşlerin nereye gittiği hakkında bir konuşma falan mı yaptınız?"

"Hayır, hiç de değil."

"Peki ya partide?"

"Hayır. Ona tahrik olma olayımı anlattım, ki şimdi pişmanlık duyuyorum. Ginny, *acınası* bir kuru sevişme miydi?"

"Bunun acıma duygusundan kaynaklandığını sanmıyorum.

Yine de bana bir şey söyle." "Ne?"

"İyi miydi?"

Gözlerimi devirdim, keşke ona yalan söyleyebilseydim ve zaten çok da iyi geçmediğini söyleyebilseydim. Ama yapamadım. "İnanılmazdı."

"Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum." Uzandı ve sempatik bir şekilde elimi okşadı. "Sanırım o zamandan beri onunla konuşmadın."

"Tahmininiz doğru. Aniden ayrıldım. Beni eve bırakmayı teklif etti ama kafam çok karışık ve biraz da utandım. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ya da ondan ne yapmasını istediğimi."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, seviyorum. Beni hala biraz korkutuyor ama onunla takılmayı seviyorum. Ve bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama son zamanlarda yazmamın tek nedeni o."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar engellendiğimi biliyorsun. Bir şekilde o etraftayken engellenmiyorum. Bunun için bir açıklamam yok. Yazmaya çalıştığım bir gün kafeye geldi ve bir süre masamda oturdu. Bütün bir bölüm yazdım. Bütün bir bölüm, Ginny. Bunu yapmayalı ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun?"

"Aylar mı?"

"Evet. O gittikten sonra hiçbir şey olmadı. Sanki bir musluğu kapatmak gibiydi. Daha sonra tekrar olup olmayacağını görmek için onu davet ettim."

"Ve öyle mi oldu?"

"Evet. Ben yazarken o yatağıma oturdu ve işe yaradı. Yazdım, yazdım, yazdım, tıpkı eskiden olduğu gibi

için

."

"Bu çok çılgınca."

"Biliyorum. Bu konuda hiçbir fikrim yok. Ama yazma olayı olmasa bile

aramızdaki her şey berbat olacak."

"Sence baban için çalıştığı için mi? Patronuyla başını belaya sokmak istemiyor mu?"

"Olabilir. Birkaç hafta önce babama yapmayacağına dair söz verdiğine dair bir şeyler söylemişti ama ne yapmayacağı konusunda tam olarak net değildi."

"İşte böyle. Muhtemelen olan şey bu."

"Yani benden fiziksel olarak iğrenmesinin ve bana hiç dokunmamış olmayı dilemesinin dışında bir nedeni olabileceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bütün roman yazarları senin kadar dramatik mi?" "Bilmiyorum. Muhtemelen öyledir."

"Gavin'in senden hoşlandığını herkes görebilir. Kafasında her ne varsa, senden fiziksel olarak tiksindiği için değil. Bahse girerim *baban onun patronu olduğu içindir*. Seninle çıkabileceğini düşünmüyor."

Kahveme biraz krema karıştırdım ve kısa bir süre düşündüm. "Biliyor musun, düşündükçe belki de dün gece doğru şeyi yaptı diyorum. Zaten yeni biriyle birlikte olmaya hazır mıyım bilmiyorum."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani korktuğun için Cullen'ı bahane olarak kullandığını düşünüyorum."

"Tabii ki korkuyorum. Ben her zaman korkarım."

"Yani Gavin'den korkuyorum."

"Az önce beni korkuttuğunu söyledim."

Başını anaç bir tavırla eğerek bana baktı. "Yani ona aşık olmaktan korkuyorsun." Bakışlarımı kaçırmak için uzun bir nefes verdim.

"Tavsiyemi ister misin?" "Evet."

"Eğer onu istiyorsan, bunu ona söylemelisin. Ve eğer bir ilişkiye hazır değilseniz, ama arkadaş olarak takılmaktan hoşlanıyorsanız ve işin içine biraz da şehvet katmaktan çekinmiyorsanız, bunu da ona söyleyin. En kötü ne olabilir ki?"

"Beni geri çeviriyor ve bu o kadar garip bir durum ki benimle bir daha asla konuşmuyor." "Belki de bunu yeniden ifade etmeliydim. Olabilecek en kötü şey nedir?" "Aynı cevap."

"Demek istediğim şu ki, istediğiniz şeyin peşinden gitmezseniz, muhtemelen onu elde edemezsiniz."

"Evet..." Sustum. Onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum. İstedimin peşinden gitmek hiçbir zaman bir numaralı yeteneğim olmamıştı. "Ama Cullen'ı herhangi bir şey için bahane olarak kullandığımı sanmıyorum. Açıkçası şu anda bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, kariyerim yerlerde sürünüyor. Yazmaya, yeni bir menajer bulmaya ve bir yayın anlaşması yapmaya odaklanmalıyım. Bu... çok fazla."

"Biliyorsunuz, bugünlerde ille de bir yayıncıya ihtiyacınız yok. Yazarlar çalışmalarını her zaman bağımsız olarak yayınlıyorlar."

"Bunun bazı insanlar için işe yaradığını biliyorum, ama öyle görünüyor ki..." "Korkutucu mu?"

"Evet."

"Yeni bir menajer bulmak ve yeni bir yayın anlaşması yapmak zorunda kalmaktan daha mı korkutucu?" "Neden beni konfor alanımın dışına itmeye çalışıyorsun?"

Gülümsedi. "Çünkü bazen dürtülmeye ihtiyaç duyarsınız."

"Buna ne dersin? Bunu düşüneceğim ve bu konuda daha fazla bilgi sahibi olmak için biraz araştırma yapacağım. Bu seni mutlu eder mi?"

"Evet."

"Artık senin hakkında konuşabilir miyiz?" O cevap vermeden ben devam ettim. "Dün gece seni Logan Bailey ile konuşurken gördüm."

"Oh evet. Komikti."

"Ben gittikten sonra onunla daha fazla mı takıldın?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Birazcık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dün gece eve yalnız mı gittin yoksa bu sabahki neşeli halinin başka bir nedeni mi var?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır, eve yalnız gittim. Biraz flört ettik ve eğleneliydi ama hepsi bu kadar." "Tamam. Bu muhtemelen iyidir."

"Neden?"

"Gavin seni Logan hakkında uyarmam gerektiğini söyledi." "Kardeşini mi çağırıyor? Ouch."

"Hayır, daha çok bir arkadaşına karşı dürüst davranıyor gibiydi. Kardeşinin iyi bir adam olduğunu ama muhtemelen kız arkadaşını uyarman gereken türden bir adam olduğunu söyledi."

"Zerre kadar şaşırmadım."

"Ayrıca seni Gram ve Fiona ile konuşurken gördüm. Ne kadar iyiler, değil mi?"

"Büyükanneimin beni evlat edinmesini istiyorum. Ona cidden tapıyorum." Parmağını dudaklarına götürdü. "Belki de Logan'la bir şeyler yapmalıyım, böylece büyükanne benim kayınvalidem olabilir."

Güldüm. "Amacınız aileden biriyle evlenmekse Logan'ın peşine düşmek doğru olur mu bilmiyorum."

"İyi bir noktaya değindin. Ayrıca, evlenmeyi düşünemeyecek kadar meşgulüm."

"Meşguliyetten bahsetmişken, araştırman nasıl gidiyor?"

Gözleri parladı. "Aman Tanrım, çok iyi. Bu kasaba inanılmaz hikâyelerle dolu bir hazine. Birçok kez tarihi olan yerlerde bulundum, ama bu insanların her şeyi bir masala dönüştürme şekli kesinlikle harika. Kan davası konusuna hiç girmeyeyim bile. Bu altın değerinde."

"Öyle mi? Yani hakkında yazacak çok şey buluyorsun?"

"Ben hiç. Dün gece Gram'den çok şey öğrendim. Çılgınca olan ne biliyor musun? Kimse bu kavganın nasıl başladığını bilmiyor. Her iki taraftaki insanlarla da konuştum ve hepsinin hemfikir olduğu tek şey kimsenin gerçek hikayeyi bilmediği."

"Bu çok garip."

"Öyle değil mi? Dürüst olmak gerekirse, bayıldım. Kendi versiyonları olan pek çok kasaba halkıyla tanıştım ama hepsi de gerçekten bilmediklerini itiraf ediyor. Sadece kendi teorilerini uydurmuşlar. Ama sonra Fiona bana Grace Bailey'nin bulunduğu bazı şeylerden bahsetti. Eliza Bailey adında bir kadın muhtemelen 1920'lerin başında ya da belki biraz daha öncesinde kaybolmuş. Ve John Haven adında bir adamla da bağlantı olabilir, o da kaybolmuş. Aynı anda mı kaybolduklarını ya da birinin diğerinin kaybolmasından sorumlu olup olmadığını tam olarak bilmiyorum. Araştırmam ve ne bulabileceğime bakmam gerekiyor."

"Belki de kan davasının kökenini ortaya çıkarırsın."

"Öyle olmasını umuyorum. Bu çok eğleneli bir gizem."

"Beni haberdar et." Telefonum çaldı, küçük ses kulak zarlarımı çınlattı. Ginny gözlerimle buluştu. "Belki de odur. Kontrol et."

Derin bir nefes aldım ve telefonumu çıkardım.

"Bu o."

"Elini uzatıyor. Bu senin hamlen demek."

Benim hamlem. Derin bir nefes daha aldım ve mesajını okudum.

GAVIN

T Nehir, yılın bu zamanında yavaş ve tembel bir şekilde akıp gidiyordu. Bugün hava soğuktu ama umurumda değildi. Eğer bacağım alçıda olmasaydı, muhtemelen sadece h e y e c a n için suya atlardım. Buz gibi suda ıslanmanın verdiği bir his vardı.

Harika. Duyuları uyandırdı.

Ama alçım vardı, bu yüzden kamyonumun yanında bir kayanın üzerine oturup nehri izlemekle yetinmek zorunda kaldım. Burası en sevdiğim yerlerden biriydi - muhtemelen bu yüzden büyükannem küçükken bana Su Samuru adını vermişti. Suyu hep sevmişimdir.

Telefonumu kurcalıyor, sabırsızlıkla Skylar'ın cevabını bekliyordum. Mesajım basit ve anlaşılırdı. *Dün gece için gerçekten üzgünüm. Bir araya gelebilir miyiz?*

Hoşnutsuzluk beni sinirli yaptı. Dün gecenin bitiş şeklinden hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Onu üzmemek istememiştim. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Ama dostum, eğer onun için yapmazsam kendini tatmin edeceği tehdidini fısıldadığında, çatlamıştım.

Mantık benim yarı işleyen, şehvet dolu beynime mantıklı gelmişti. Orgazma ihtiyacı vardı, ben de ona bir tane verdim. Sonra durdum. O çizgiyi geçmekten alıkoydum.

Ama belli ki bu onun duygularını incitmişti, çünkü kaçıp gitmişti. Ve şimdi kendimi bok gibi hissediyordum.

Muhtemelen o da öyle.

Sonunda - aslında o kadar da uzun sürmemişti ama şu anda çok sabırsızdım - cevap verdi.

Skylar: *Aklında ne vardı?*

Ben: *Öncelikle, bugün yazman gereken bir şey var mı? Çünkü bana ihtiyacın olursa gelebilirim.*

Skylar: *Bugün izinliyim ama teşekkürler.*

Tamam, güzel. Bu gece benimle arabalı sinemaya gitmek ister misin?

Skylar: *Açık hava sineması mı var?*

Evet, şehrin hemen dışında. Biraz keşif yapmam lazım.

Skylar: *Keşif mi? Ne için?*

Ben: *Bir şaka.*

Skylar: *Arabalı sinemada eşek şakası mı yapacaksın?*

Evet. Nick Haven oranın sahibi, bu yüzden oraya asla film izlemeye gitmiyoruz. Ama epik bir eşek şakası için bir fikrimiz var. Sadece bunu başarmak için ne gerektiğini görmemiz gerek. O yüzden mekanı gözetleyeceğim. Var mısın?

Skylar: *Başımız belaya girecek mi?*

Ben: *Hayır.*

Skylar: *Haven bölgesi olmasına rağmen mi?*

Ben: *Yakalanmayacağız. Her şey yoluna girecek.*

Cevap vermesi uzun bir süre aldı. Saçının bir teliyle oynadığını, bu fikri kafasında evirip çevirdiğini, karar vermeye çalıştığını hayal edebiliyordum. Onu biraz daha dürtebileceğimi düşündüm.

Hadi ama Sky. Bu düşük anahtar Tilikum şaka şeyler. Yeni başlayanlar için mükemmel. Kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum.

Skylar: *Tamam. Geliyorum.*

Harika. Seni yedide alırım.

Skylar: *Görüşürüz o zaman.*

Kendimi katlanarak daha iyi hissederek telefonumu cebime attım, sonra da kıvrıla kıvrıla akan nehre bir çakıl taşı attım.

Bu gece eğlenceli olacaktı.

SKYLAR kapıyı açtı, paltosunu giymişti bile. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken bana tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Hey. Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler." "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Gözlerimiz buluştu ve birkaç saniye birbirimize baktık. Acaba başka bir şey mi söylesem, dün geceyi tekrar gündeme getirsem diye düşündüm. Ama bu konuda konuşmak isterse muhtemelen konuşurdu. Kızlar duyguları ya da başka bir şey hakkında konuşmak istediklerinde hep bu konuyu açarlardı. Bekledim, eğer ihtiyacı varsa bir şeyler söylemesi için ona bir şans verdim. Söylemedi, ben de iyi olduğumuzu düşündüm.

Tekrar onun yanında olmak sikimin kalkmasına ve dikkat çekmesine neden oldu. Sokağa doğru yürümek için döner dönmez kendimi gizlice ayarladım.

Adamım, bu kızın bana yaptığı şeyler.

Kamyonetime gittik ve arabalı sinemaya doğru yola çıktık. Icicle Yolu'nun sonundaki büyük bir açıklıkta, eski Haven Timber Company kereste fabrikasının olduğu yerdeydi. Yakalanmadan gizlice girip bir film izleyip izleyemeyeceğimi görmek için birkaç kez buraya gelmişim. Çok zor değildi ve her zaman bilet parasını imtiyaz standı penceresine atardım, böylece çalınmamış olurdu.

Ama bu gece, bir cesaret ya da yapabileceğimi kanıtlamak için Haven'da bir film izleyebilmek için görünmeden içeri girip giremeyeceğimi görmeye ihtiyacım yoktu. Bu gece daha derine inmem gerekiyordu.

"Planladığınız eşek şakası neydi?" Kasabanın kenarına doğru ilerlerken Skylar sordu. "Filmi kaçırmak ve kendi filmimizi oynamak istiyoruz."

"Kötü bir film gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Sırıttım. "Hayır, kendi filmimizi kastediyorum. Bir tane çekeceğiz, başrolde biz olacağız." Gülümsedi. "Bu oldukça komik olurdu."

"Değil mi?" Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. "İşin püf noktası, dijital bir projektörleri olup olmadığından emin değiliz. Eskiden filmler o büyük film makaralarıyla gönderilirdi ama Levi'ye göre artık her şey dijital oluyor. Ancak açık hava sineması çoğunlukla eski filmleri gösteriyor, bu yüzden mutlaka yükseltmeleri gerekmiyor. Yine de yeni bir dijital projektör aldıklarına dair bir söylenti duyduk. Eğer aldılarsa, oyun başladı demektir."

"Bekle." Gülümsemesi kayboldu. "Bunun dijital bir projektör olup olmadığını nasıl anlayabilirsin?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Muhtemelen projeksiyon kabinine girmemiz

gerekecek." "Bunu yapmalı mıyız bilmiyorum."

"Merak etmeyin. Bunu sadece yakalanmazsak yapacağız."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bu tür şeyleri hissederim." Ona göz kırptım. "Güven bana."

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu beni çok geriyor. Sen mesaj attığında Ginny ile birlikteydim ve beni gelmeye ikna etti."

"Çak bir beşlik, Ginny. İstersen dışarıda kalabilirsin ama endişelenmene gerek yok. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana tekrar baktı, ikna olmadığı belliydi. "Başımıza gelebilecek en kötü şey ne olabilir?" diye sordum.

"İzinsiz girdiğimiz için tutuklandık ve şu anda birlikte yaşayan boşanmış ebeveynlerim beni hapisten kimin çıkaracağı konusunda büyük bir kavgaya tutuştular ve sonra onları sinirlendiren şey ben olduğum için bunun sonuçlarıyla mı yaşamak zorundayım?"

"Bu... biraz özel bir durum. Annenle baban çok mu kavga ediyor?"

"Tam olarak değil. Çoğunlukla birbirlerine sataşıyorlar ve bazen işler gerginleşiyor. Ama ne zaman patlayacaklarını merak edip duruyorum."

"Annenin orada ne kadar yaşayacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana özel bir şey söylemedi ama sanırım babamla bu konuyu konuşmuşlardır. İş arıyor, bu da bana Tilikum'da kalmak istediğini düşündürüyor."

"Bu çok güzel. Hem annen hem de baban sana yakın olabilir."

"Evet, öyle olurdu. Gerçi şu anda bu kasabanın ikisi için de yeterince büyük olup olmadığını merak ediyorum."

"Aynı çatı altında yaşıyorlar. Bu gergin bir durum olmalı."

"Çok gerginim. Her şeye karşı aşırı hassas olduğumu biliyorum. Ama tüm ev elektrikle yüklenmiş gibi hissediyorum. Saçlarımın diken diken olmamasına şaşıyorum."

Evde işler biraz fazla gerçekçi olmaya başlarsa her zaman benim evimde takılabileceğini söylemek için ağzımı açtım. Ama şimdilik bu konudan uzak durmaya karar verdim. Çok erken.

İcicle Yolu'na saptım ama hemen sağa dönüp dar bir toprak yola girdim ve kenara çektim. "Buraya park edip ağaçların arasından yürüyeceğiz. Çok yaklaşırsam biri kamyonetimi tanıyabilir ve yürüyüş de fena değil."

Tırnağını kemirdi. "Yakalanmayacağımıza emin misin?"

Bir an duraksadım, düşündüm ve yavaşça başımı salladım. "Yaklaşık yüzde doksan eminim."

"Sanırım bu oldukça iyi bir oran."

"Gerçekten iyi."

"Gitmemek için ne yapman gerekir? Mesela yarı yarıya olduğunu düşünseydiniz, yine de gider miydiniz?"

Bu mu?"

"Yarı yarıya mı? Evet, kolay. Belki kırık bir bacakla değil. Her ihtimale karşı tamamen hareketli olmak isterdim."

Kaçmak zorundaydım."

"Kaçmak mı? Bu kaygıma yardımcı olmuyor."

Uzandım ve elini tuttum. "Sky, bunu sen halledersin. Gidip etrafa bir göz atacağız."

Ayrıca, arabanla bana çarptın. Bana borçlusun." Koluma bir

şaplak attı. "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum, berbat biriyim," dedim sırtarak. "Bunu kitap araştırması olarak düşünmeye ne dersin?" "Ama arabalı sinemaya zorla giren biri hakkında yazmıyorum."

"Başka yerlere zorla giren insanlar hakkında mı yazıyorsunuz?"

"Şey... evet."

"Şimdi ilk elden deneyim sahibi olacaksınız."

Gözlerimiz kilitlendi ve içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Tanrım, çok ateşliydi. Dudaklarının anısı hâlâ tenime kazınmıştı. O güzel küçük ağız boynumdaydı, kulağıma fısıldıyordu. Onun sadece tadına bakabilmişim ve bu çok güzeldi.

Çok iyi.

Belki de karşı konulamayacak kadar iyi.

Bu savaşı kazanacağımdan ya da kaybedeceğimden, hatta kazanmanın ya da kaybetmenin ne anlama geldiğinden bile emin değildim. Çünkü şu anda düşünebildiğim tek şey Skylar'ın gelirken çıkardığı sesin nasıl olduğuydu ve bunu ona tekrar yaptırmak istiyordum.

Kötü fikir, Gav. Bir kurabiye daha çalma.

"Hareket etmeliyiz," dedim sonunda. "Film bitmeden içeri girip çıkmamız gerekiyor." Skylar başını salladı ama yanaklarının kızardığını fark etmedim.

Meydan okumayı severdim ama kendimi ondan uzak tutmak mazoşistçe bir şeye dönüşüyordu.

Gecenin soğuk havasında aldığım birkaç yavaş nefes kafamı boşaltmama yardımcı oldu. Skylar arabadan inip kapıyı kapatırken ben de beyzbol şapkamı takıp koltuk değneklerimi kollarımın altına yerleştirdim.

"Seni el feneri görevine verebilir miyim?" diye sordum. "Yürümek için bile kollarıma ve bacaklarıma ihtiyaç duyarken bir şey yapmak çok zor."

"Evet, buldum." Telefonunu çıkardı ve ışığı açarak önümüzde parlattı. "Bu şeylerle karanlıkta ormanda yürüyebilecek kadar iyi misin?"

"Elbette, iyi

olacağım." "Bunu

çok söylüyorsun."

"Ne? İyi olacağımı mı?"

"Evet."

Bu ilginç bir gözlem. "Muhtemelen haklısın. Ama bu doğru."

"Tamam, Gavin Bailey. Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum ama yolu göster."

Yüzüstü düşmeme neden olabilecek enkaz veya diğer tehlikelere dikkat ederek ormanda süründük. Yaklaştığımızda, açıklığı aydınlatan sinema perdesinin parıltısını görebiliyorduk. Sinema, iki şeritli Icicle Yolu'nun sonundaydı ve tek çıkış yolu büyük bir sapaktı. Arabalar perdeye bakan yay şeklinde sıralar halinde dizilmişti ve arkalarındaki bir binada imtiyaz standı bulunuyordu. Onun üstünde de projektör odası vardı.

Yaklaştıkça etrafı kolaçan ettim. Araziyi çevreleyen harap bir zincir bağlantı çiti vardı, ancak deneyimlerimden içeri sızabileceğiniz en az üç yer olduğunu biliyordum, en büyüğü tam önümüzdeydi.

"Tamam, işte plan," dedim. "Çitlerdeki şu delikten geçeceğiz ve oraya aitmişiz gibi içeri gireceğiz."

"İnsanlar seni tanımayacak mı?"

"Eğer bana iyi bakarlarsa, evet. Ama herkes dikkatini filme veriyor." Şapkamın kenarıyla oynadım.

"Ve şapka biraz yardımcı oluyor."

"Emin misin?"

"Olumlu. Bunu daha önce de yaptım. Bu tür şeylerin anahtarı aitmiş gibi davranmaktır. O zaman kimse sizi fark etmez."

Derin bir nefes aldı ve büzülmüş dudaklarının arasından üfledi. "Aslında biraz heyecanlıyım."

"Gördün mü? Bu eğlenceli."

"O kadar ileri gitmeye hazır mıyım bilmiyorum."

Dirseğimle onu dürttüm. "Harika olacaksın." "İçeri

girdiğimizde ne olacak?"

"Kulaktan kulağa oynamak zorundayız. Projektör odasındaki adamın bazen aşağıya indiğinden eminim, bu yüzden şansımızın yaver gitmesini umuyorum. Aksi takdirde bir şeyler uydurup kim olduğumu anlamamasını umacağım."

"Bu çok gevşek bir plan, Gavin."

"Doğaçlama yapmakta iyiyimdir. Sorun değil."

Derin bir nefes daha aldı. "Cesaretimi kaybetmeden şu işi bitirelim."

Yaklaştık ve çitlerin arasından eğildik. Koltuk değneklerim yüzünden birinin beni tanıma riskinin daha yüksek olduğunu biliyordum. Kasabada onlarla dolaşırken görülmüştüm. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ayrıca, Levi ve Logan bunu yapamayacağımı düşündüklerini söylemişlerdi. O sık kafalıların yanıldığını kanıtlamalıydim.

Patlamış mısır kokusu büfeye yaklaştıkça daha da arttı. Skylar bana yakın yürüyordu ve göz ucuyla etrafımıza gergin bakışlar attığını görebiliyordum. O kadar tatlıydı ki.

Çoğu insan arabalarında filmi izliyordu. Bir avuç müşteri ellerinde patlamış mısır, şekerleme ve büyük bardaklarda gazozla büfenin önünde oyalanıyordu. Binanın yan tarafında durakladık, yeterince uzakta, onu çevreleyen ışık çemberinin dışındaydık.

"Şimdi ne yapacağız?" Skylar fısıldadı, onu duyabilmem için yüzünü bana doğru çevirdi. "Bir fırsat çıkmasını bekleyeceğiz."

"Ne tür bir fırsat?" "Gördüğüm zaman anlayacağım."

Sadece birkaç dakika sürdü. Büfenin arka kapısı açıldı ve bir adam elinde bir torba patlamış mısırla dışarı çıktı, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Binaının gölgesinden bir kız belirdi. Adam kızı öptü, sonra patlamış mısırı ona uzattı. Ters yöne doğru gittiler. İçgüdülerim karıncalandı.

Sesimi alçak tutarak, "Her iddiasına varım ki bu projektörcü adam," dedim. "Bu bizim şansımız."

Aceleyle binanın arka tarafına gittik ve neyse ki kapı kilitli değildi. Önce ben girdim, koltuk değneklerimin çıkardığı gürültüyü minimumda tutmak için elimden geleni yaptım. İmtiyaz standını işleten çocuklar ön taraftaydı ve şans bir kez daha bizim yanımızdaydı - projektör odasına çıkan merdivenler arka kapının hemen yanındaydı.

Skylar benden sonra geldi ve kimsenin haberi olmadan yukarı çıktık.

Projektör odası düşündüğümde daha küçüktü. Ve daha karanlıktı. Loş ışıkta bir bilgisayar masası, bir sürü dağınık raf ve bu gecenin filmini dev ekrana yayınlayan büyük bir film projektörü seçebiliyordum.

Evet. Dijitaldi.

"Vay canına." Skylar yavaşça bir daire çizerek odayı inceledi. "Burası biraz ürkütücü."

"Öyle, değil mi?"

"Aradığınız şey bu muydu?" Projektörü işaret etti.

"Aynen öyle." Telefonumu çıkardım ve birkaç fotoğraf çektim. "Bu mükemmel."

Elini göğsüne koydu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kalbim çok hızlı atıyor." "Sana eğlenceli olacağını söylemiştim."

"Yani eğlenmek için yaptığın şey bu mu?"

Sıkışık odaya şöyle bir göz gezdirdim. "Daha önce hiç açık hava sinemasının projektör odasına girmemişim ama evet, temel olarak."

Hafifçe güldü ve gözlerim anında dudaklarına kaydı. Dün gece tattığım o tatlı, yumuşak dudaklara.

Bu geceyi neyin daha eğlenceli hale getireceğini biliyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi bir adım daha yaklaştı. Yüz hatlarından kararlı bir ifade geçti, gözlerindeki o küçük korku belirtisi kayboldu.

Manyetizmamız çok güçlüydü. Çekiminden kaçamadım.

Belki de kaçmak istemedim.

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. Yapmamam gerektiğini biliyordum -daha sonra pişman olacağımı da biliyordum- ama karşı koyamadım. Onun bir tadına baktım ve çoktan bağımlısı olmuştum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Düşük bir iniltiyle dilimi ağzına soktum. Dün gecedan kalan tüm tatminsiz şehvet içime işledi ve sikimi kotuma bastırdı. Eşofmanımı kavradı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve açlığını hissedebiliyordum. İhtiyacını.

Elleri aşağıya indi ve pantolonumun üzerinden sikimi okşadı. Nefesimi tuttum, bu hafif dokunuş vücudumdaki her kasın beklentiyle gerilmesine yetti.

Ne yapacaktı ki?

Dudağını emdim, dişlerime sürtünmesine izin verdim. Beni daha sert kavradı ve ağzına doğru inledim.

"Siktir, Sky. Ne yapıyoruz biz?"

"Yakalanma ihtimalimiz nedir?" diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

"Muhtemelen yarı yarıya."

"Bu ihtimali kabul ediyorum."

Pantolonumu açtı, fermuarını indirdi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Vay anasını."

Görünüşe göre bugün komando olmuştum - bilinçli bir karar değil, çamaşır yıkamam gerektiğinden kaynaklanıyordu. Tamamen benim lehime sonuçlandı. Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve dili dudaklarının üzerinde gezindi.

"Siktir," diye homurdandım.

Ona bundan emin olup olmadığını sormak istedim ama önümde diz çökmüş, kot pantolonumun bir tarafını indirerek sertleşmiş sikimi daha fazla ortaya çıkarırken gördüğüm manzara karşısında beynim tamamen kısa devre yapıyordu. Ayrıca, oldukça emin görünüyordu.

Ben olsam bu konuda ona güvenirdim.

Onunla bunu yapmamam için milyonda bir neden görünürde yoktu. Sikimi yalamak üzereydi ve yakalanma ihtimalimiz oldukça yüksekti. Bu kombinasyon benim için çok iyiydi. Karşı koymak imkânsızdı.

Aletimi pantolonumdan çıkarırken damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu. Dudaklarını ayırarak ucunu içeri kaydırıldı. İlk defa bu lanet koltuk değneklerine sahip olduğum için mutluydum. Yoksa ayakta duramazdım.

Ağzı sıcak ve ıslaktı. Beni daha derine aldı, sert uzunluğumu dibinden tuttu. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Daha hızlı hareket etmeye başladı ve gözlerim geri yuvarlandı. Aşağıdaki büfede çalışan çocukların bir şey duymaması için muhtemelen sessiz olmam gerekiyordu ama boğazımdaki iniltiyi tutmak zordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime atladı ve ıslak ağzıyla sikimi çevreledi. Omuzlarım arkamdaki duvara çarptı. Koltuk değnekleriyle bile ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Ama Skylar durmak bilmiyordu, görevdeki bir kadın gibi beni ağzına alıp çıkarıyordu.

Beni boşaltmak için bir görev.

Başaracaktı. Çabuk.

Orgazmım arttı, onun saldırganlığının yarattığı şok ve yakalanma tehlikesi bunu

Hayatımda yaptığım en ateşli şeydi. Kasıklarımdaki baskı artıyor, gerilim içimde yükseliyordu. Skylar tekrar tekrar üzerime daldı, sikim ağzına girip çıkıyordu.

Sonra bana tekrar baktı, o tatlı kahverengi gözleri kötülükle parlıyordu. Ve ben çözüldüm.

Onu boğuk bir şekilde uyarmak için zar zor zamanım oldu. "Geliyorum. Siktir."

Durmadı. Aksine, iki katına çıkardı. Parlayan sikimin ağzında zonklamasını, boğazına boşaldıkça zonklamasını izledim.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Diğer taraftan aşağı inerken birkaç derin nefes aldım.

Beni ağzından çıkardı ve başparmağını dudaklarının kenarında hafifçe kaydırды. "Vay anasını Sky, bu hayatımda yaptığım en ateşli şeydi. Ya da gördüğüm. Ya da herhangi bir şey."

Hâlâ duvara yaslanmışken, ayağa kalkmasına yardım etmek için ellerini tuttum, ona sarılmaya, onu öpmeye ya da belki pantolonunu yırtıp onu burada becermeye hazırdım. Dudağını ısırdı, ayağa kalkarken yüz ifadesine bir parça utangaçlık geri döndü.

"Did-"

Söyleyeceği her ne ise dudaklarında kaldı ve gözleri büyüdü. Ben de duymuştum.

Merdivenlerden biri çıkıyordu.

SKYLAR

M

Gözlerim büyüdü ve kalbim yerinden fırladı. Biri geliyordu.

Aman Tanrım, Gavin Bailey'e açık hava sinemasının projektör odasında sakso çekmişim ve biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Gavin'in aleti pantolonundan dışarı sarkıyordu, hâlâ yarı sertti, bu da aklımı başımdan alıyordu. Ama orgazmdan sonra ikinci raunda ne kadar çabuk hazır olabileceğini düşünmenin zamanı değildi. Yakalanmak üzereydik.

"Pantolonun," diye tısladım, aletini kaldırması için ona doğru hamle yaptım.

"Ben hallederim." Pantolonunu tekrar içine soktu, sonra düğmelerini ilikleyip fermuarını çekti. "Ne yapacağız?"

"Bir şeyler düşüneceğim."

Dışarıda daha fazla
adım.

"Pencere var mı?" Çıldırılmış gibi hissederek
sordum. Alçısına baktı. "Um."

"Doğru. Aman Tanrım."

Kapı açıldı ve üzerinde eşofman üstü ve kot pantolon olan bir adam olduğu yerde durdu. "Sen de kimsin?"

Gavin beyzbol şapkasının yakasını çekiştirdi. Ve sonra çok garip bir şey oldu. Konuşmaya başladım.

"Çok özür dilerim. Sevgilim bana küçük bir oyun oynuyordu. Tuvaletin burada olduğunu söyledi ve ben de buna kanacak kadar aptaldım. Belki de akşam yemeğinde ikinci kadeh şarabı içmemeliydim."

"Oh." Kafası karışmış gibi bana bir aşağı bir yukarı baktı ki bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi. Bu pek de iyi bir gizleme hikâyesi sayılmazdı. "Sizin burada olmamanız gerekiyordu."

"Evet, tabii ki. Bunun için üzgünüm." Devam etmeden önce dudaklarımı bastırdım ve beceriksizce buranın spontane bir oral seks için harika bir yer olduğunu ağızımdan kaçırdım.

Spontane oral seks mi? Ne zamandan beri spontane oral seks yapıyorum?

Yine de, Tanrım, çok heyecan vericiydi.

Gavin bana önden gitmemi işaret etti ve adam yolumuzdan çekildi. Merdivenlerden hızla indim, Gavin'i tanıyıp tanımayacağını merak ederek neredeyse nefesimi tutuyordum. Ama tek duyduğum Gavin'in arkamdan inerken çıkardığı koltuk değneklerinin tıkırtısıydı.

Dışarı çıktım ve Gavin'in bana yetişmesi için yeterince durakladım. Hızımızı istediğimden çok daha yavaş tuttu; çitteki deliğe doğru kaçmaya hazırdım.

"Benimle kal," dedi. "Unutma, biz buraya aitiz. Oraya gidiyoruz, büyütülecek bir şey yok."

İmtiyaz standından uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu, sanki dünyada umursadığımız bir şey yokmuş gibi. Işık çemberinin dışına çıktığımızda hızını artırdı. Bir dakika sonra, çitlerdeki delikten geçip diğer taraftaki tatlı özgürlüğün tadına bakıyorduk.

Tekrar ışık olarak kullanmak için telefonumu çıkardım ve Gavin'in kamyonetine giden yolu bulduk. İçeri girene kadar kendimi güvende hissetmeyecektim, bu yüzden aceleyle yolcu tarafına geçtim ve bindim.

Gavin koltuk değneklerini koltuğun arkasına geçirdi ve içeri tırmanıp kapıyı kapattı. "Aman Tanrım," dedim ellerimi göğsümde birleştirerek. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum." "Ben de bunu yaptığınıza inanamıyorum."

Projeksiyon odasına zorla girmeyi kastetmemişti ve bunu biliyordum. Onu suçlamadım. Bunu yaptığımı ben de inanamıyordum.

Belki de yapabilirim.

Gavin Bailey beni korkuttu. Ama aynı zamanda cesur hissetmemi de sağladı. Ona doğru kaydım. "Bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum." "Senden biraz çılgınca hoşlanıyorum."

Bana bakışı, kahverengi gözlerinin için için yanması, bacaklarımın arasındaki baskının artmasına neden oldu. Ona oral seks yaptığım için zaten çok heyecanlıydım. Pervasız, korkutucu ve çok ateşliydi. Daha fazlasını istiyordum.

Onu istiyordum. Ve onu şimdi istiyordum.

Koltuğunu gidebildiği kadar geriye itti, sonra beni yakaladı ve kucasına oturttu. Bacaklarım ona doğru uzanıyordu ve bu gece neden etek giymemiştim ki? Kıçımı avuçlayarak beni kendine doğru bastırdı, bana sürtündü ve aman tanrım yine sertleşmişti.

Yani.

Zor.

Aklımı kaybediyordum -akıl sağlığımı tamamen yitiriyordum- ve umurumda değildi. Ağızlarımız birbirine çarptı, dudaklarımız ve dillerimiz çaresizlikle birbirine karıştı.

Dikkatini paltoma çevirdi ve belime bağlı kemeri kurcaladı. Onu çözüp düğmeleriyle oynayacak kadar uzun bir süre durakladık. Bir saniye sonra paltomu üzerimden çıkarıp diğer koltuğa fırlattı.

Dudaklarımız tekrar buluştu, ipeksi ıslak öpücükler, aramızdaki sıcaklık yoğun ve hissedilirdi. Camlar muhtemelen buğulanıyordu ama bu da umurumda değildi. Sadece beni becermesine ihtiyacım vardı. Hemen şimdi.

Elleri sırtımdan yukarı kaydı ve parmaklarının hızlı bir hareketiyle sütyenimi çözdü. Etkileyiciydi. Gömleğimi yukarı iterek göğüslerimi soğuk havaya maruz bıraktı. Ağzı hassas bir meme ucunu bulduğunda nefesim kesildi. Önce bir tarafımı, sonra diğer tarafımı yalarken beni elleriyle kavradı.

Başımı arkaya yaslayarak inledim. Meme ucumu daha sert emerek vücuduma şok zevk dalgaları gönderdi. Kalçalarımı yuvarlayarak onun kalın ereksiyonuna sürtündüm.

Ve ne kadar kalın olduğunu yakından biliyordum. Bu yüzden.

Çok

kalın.

Kalın.

Diliyle birkaç fiske daha vurduktan sonra pantolonumu çözdü. İçinden çıkmak kolay değildi ama bunun beni caydırmasına izin vermiyordum. Pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indirdim, sonra arkasındaki koltuğa yaslanıp yere attım. Onunkinin tamamen çıkmasına gerek yoktu. Sadece o lezzetli siki serbest bırakmam gerekiyordu.

Şehvetten çıldırmış gibi hissederek pantolonunu açtım. Muhteşem siki orada, sert ve benim için

hazırdı. Pantolonunu kalçalarından aşağı itti.

Lanet olsun. Sorumluluk duygum, güçlü uyarılmanın sisi içinde tamamen kaybolmamıştı. Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyordum ama muhtemelen prezervatife ihtiyacımız vardı.

Gavin çoktan başlamıştı. Zorlukla nefes alarak cebinden cüzdanını çıkardı ve rahatlamış olabilecek bir nefes vererek bir prezervatif çıkardı. Beni hemen sikmezse burada ölebileceğimi hissederek, o prezervatifi takarken bekledim.

O hazır olur olmaz tekrar yaklaştım ve bacaklarımı onun kalçalarına doğru kaydırdım. Ben onu açıklığımla hizalarken o da sikini dibinden tuttu. Islaklık bir sorun değildi. Islak ve hazırdım.

Yani.

Hazır.

Üzerine çöktüğümde gözlerim dalgalanarak kapandı. Beni gererek açtı ve daha önce hiç hissetmediğim mutluluk verici bir baskı uyguladı. Kalınlığı içimi doldururken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Oh, kahretsin," diye boğuk bir cevap verdi.

Arkasındaki koltuğa tutundum ve kalçalarımı eğerek yukarı kaldırdım. Sonra tekrar aşağı kaydım. Gavin inledi, parmakları içime batıyordu.

Ona bindiğimde sıcaklık içime yayıldı, çekingенliğim görünürde yoktu. Hayatımda hiç bir araçta seks yapmamıştım, hele ki insanlarla dolu bir arabalı sinemadan sadece birkaç metre ötede ormana park edilmiş bir araçta.

Belki de bu yüzden bu kadar iyiydi.

Kalçalarımı kavradı ve kalınlığını yukarı ve aşağı doğru yönlendirdi. Daha hızlı hareket ettim, ona çarpıyordum. Tekrar inledi, damarlarımda yankılanan alçak bir ses.

Aletin sürüklenişi iç kaslarımın onun etrafında sıkışmasına neden oldu. Basınç arttı ve ben zirveyi kovalarken inledim ve inledim, lezzetli gerginliğin arttığını hissettim.

Oh evet. Beni boşaltacaktı.

Bu ritim mükemmeldi, bu yüzden devam ettim, koltuğu tuttum ve şişmiş horozunu yukarı ve aşağı sürmek için uyluklarımı sıktım. İçimde sarsıldı, yukarı itti, daha derine sürdü. Gözleri yoğun ve kaşlarının arasındaki oluk şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

"İhtiyacın olan bu muydu Sky?" diye hırladı. "Becerilmeye mi ihtiyacın vardı?" "Evet," dedim, sesim soluğum kesilmişti.

"Seni iyi becereceğim." Bana daha sert çarptı. "Çok iyi sikeceğim."

Birdenbire, çılgın seksin puslu havasında bir korku belirdi. Dışarıda biri mi vardı? Yakalanacak mıydık?

Koltuğu daha sıkı kavradım, nefesim kesildi. Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Şimdi düşünüyordum ama dikkatim çok dağınıktı. Birden arkamdaki direksiyon simidini, dizimin koltuğun kenarından nasıl kaydığını hissettim.

Bunu istedim. Hem de çok istedim. Ama yapabilir miydim bilmiyordum. Çok fazla his dikkatimi çekmek için savaşıyordu. Odaklanamıyordum.

Gavin uzandı ve çenemi hafifçe kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Tam buraya."

"Ne?"

"Ben seni becerirken gözlerin tam burada olsun." Bakışları içime uzanıyor gibiydi. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

"Ama..."

"Bunu hissediyor musun?" Kalçalarını yukarı itti. "Sikimi içinde hissediyor musun?" Başımı salladım.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Tekrar itti. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yukarı kaldırıp tekrar aşağı kaydırduğında tekrar inledi. "Siktir, çok iyi hissediyorsun. Şu anda sadece bu var Sky. Sadece bu."

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş bir halde, içimde hissettiklerinden başka hiçbir şeye odaklanmadan yoluma devam ettim. Beni esir alan bakışlarına. Beni yukarı ve aşağı yönlendiren ellerine. Dış dünya kayboldu, korkum yok oldu.

"İşte bu Sky," diye homurdandı. "Çok ateşlisin. İçine çok sert boşalacağım."

İnledim, onu tekrar daha hızlı sürdüm, doruk noktam artıyordu. Yavaş zevk dalgaları keskin patlamalara dönüştü, her biri beni zirveye yaklaştırdı.

Gavin itişleriyle birlikte homurdandı, hâlâ göz temasını sürdürüyordu, kaşlarının çatıklığı ölçüsüz derecede seksiydi.

Alnı terden parlıyordu ve çenesi gerilmişti. "Evet Sky.

İşte bu, bebeğim."

Kalçalarımın küçük bir hareketi onu daha derine çekti ve başımı geriye attım. Bir anda kontrolden çıkmaya başlamıştım. İçime çarpan dalgalar beni nefessiz bırakarak parçalara ayrıldım.

Aleti içimde zonkluyordu ve sertçe homurdandı. Benim orgazmım bitmemişti, onunki benimkini yeniden ateşledi. Sikinin sıcak darbeleri içimde patlarken haykırdım. Kalçalarım sıkıştı ve iç kaslarım sıkıştı.

Sonunda ikimiz de durduk ve ben öne doğru yığıldım, hâlâ kendimi koltuğa yashıyordum. O da başını arkaya yasladı, nefesi benimki kadar kesik kesikti.

"Vay anasını," diye mırıldandı.

Etrafıma bakındığımda gerçeklik bana geri gelmeye başladı. "Vay canına. Giyinmeliyim."

Üzerinden sıyrıldım ve beceriksizce yolcu koltuğuna yuvarlandım. Gamzeli bir sırıtışla bana pantolonumu uzattı. Ben kendimi toparlarken, o da gizlice prezervatifi çıkardı, kotunu yukarı çekti ve bağladı.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek sevimli bir şekilde dağınık hale getirdi. "Şey... bu gece beklediğim şey bu değildi."

"Ben de öyle."

Ve bu doğrudu, bunu beklemiyordum. Yine de umut ediyordum. Bu başka bir konuydu. Kesinlikle umuyordum.

Uzandı ve başparmağını çenemde gezdirdi. "Buradan çıkmalı mıyız?" "Evet, gitmeliyiz."

Bir an bana baktı ve ne düşündüğünü merak ettim. Ama başparmağıyla çenemi dürttü ve kamyonu çalıştırdı.

Kim olduğumu ve Skylar Stanley'e ne olduğunu merak ederek uzun bir nefes aldım.

GAVIN

I Skylar'ın evinin önündeki sokağa park ettim ve Şef'in kamyonetinin yanından geçerek patikadan yukarı yürüdüm. Beklenti damarlarımda uğulduyordu. Yazma seansına gelip gelemeyeceğimi sormak için daha önce mesaj atmıştı.

En azından *söylediği* buydu.

Gerçekte, bu muhtemelen seks çağrısı için bir kod değildi. Son bir buçuk haftadır o yazarken ben de onunla takılmaya geliyordum. Ne zaman yazabilmek için bana gelmemi istese, kastettiği tam anlamıyla buydu.

Ama bu dün gece arabalı sinemaya gitmeden önceydi.

Yine de kapıyı iç çamaşırlarıyla falan açmasını beklemiyordum. Özellikle de anne ve babası evdeymiş gibi görüldüğü için.

Kapıyı çalmadan önce tereddüt ettim. Dün gece aramızda her şey yolunda görünüyordu. Seks... yani, inanılmazdı, buna hiç şüphe yoktu. Arabalı sinemadan sonra ikimiz de adrenalinle dolmuştuk. Adrenalin ve sağlıklı bir dozda bastırılmış şehvet. Tek seferlik bir şey miydi, ikimizin de sistemimizden atmamız gereken çılgınca bir şey miydi?

Emin değildim.

Bugün kendimi garip bir şekilde kararsız hissettim, enseme gıdıklayan bir huzursuzluk duygusu vardı. Tam olarak pişmanlık duymadım. Ama dün gece muhtemelen yaşanmamalıydı. Aslında, son iki gece muhtemelen yaşanmamalıydı. Yine de buradaydım, yine onun kapısının önünde duruyordum.

Bir nefes verdim ve kapıyı çaldım.

Şef kapıyı açtı ve bunun beni neden bu kadar şaşırttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - burada yaşıyordu - ama neredeyse geriye doğru sıçradım.

"Hey, Şef," dedim çabucak.

"Gav." Gözlerini hafifçe kıstı ve yemin ederim biliyordu. Biliyor muydu?

Kahretsin.

Suçlu gibi görünme.

Bir adam nasıl suçlu görünmez? Bu benim ustalaştığım bir hareket değildi. Daha önce suçlu görünüp görünmediğimi hiç umursamamıştım.

Kahretsin. Tekrar.

"Gavin mi o?" Caroline'ın sesi içeriden geldi. "Norman, kapının önünde böyle efendilik taslama. Çocuğu içeri al."

Şef gözlerini devirdi. "Ben kapıya hükmetmiyorum."

Caroline artık tamamen mobilyalı olan ön odadaydı. Pembe bir bluz, bej bir pantolon ve üzerinde tüylü pufları olan bir çift pembe terlik giymiş, bacak bacak üstüne atmış bir halde kanepede oturuyordu.

"İçeri gelin." Dizüstü bilgisayarını kapatıp kenara itti, yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Şef'in gözlerinden kaçarak içeri girdim. Bu muhtemelen beni daha az değil, daha çok suçlu gösteriyordu ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım.

Daha önce patronumun kızını hiç becermemiştim.

"Koltuk değneklerinden çok yorulmuş olmalısın," dedi Caroline. "Alçının çıkmasına daha ne kadar var?"

Birkaç adım daha attım. "Yakında. Tekrar röntgen çekmeleri gerekiyor ama alçıyı kendim çıkarmak istiyorum."

"Gav," dedi Şef.

"Ne? Üzerine ağırlık koyabilirim." Alçılı ayağımı yere koyarak ve ağırlığımı koltuk değneklerimden alarak gösterdim.

"Doktorunu dinle," dedi Şef. "İşe geri dönmeni istiyorum, düzgün iyileşmesine izin vermediğin için başka bir alçıya değil."

"İnan bana, işe dönmek için can atıyorum."

Sırtımı sıvazladı. "Öyle olduğunu

biliyorum." Tamam, belki de bilmiyordu.

Ellerini kalçalarına dayayarak Caroline'a yan gözle baktı. "Ne?" Geniş

gözlü masum ifadesi iyi çalışılmış gibiydi. "Hırdavatçıya gitmem

gerekiyor."

"Yani? Hırdavatçıya git. Seni kesinlikle durdurmayacağım."

"Sadece ben dışarıdayken eşyalarımı saklayıp saklamayacağınızı merak ediyorum."

Gülümsedi. "Ben hiçbir şey saklamadım. Eşyaları gitmeleri gereken yerlere koydum. Bir kadınla yaşamayalı çok uzun zaman olmuş Norman ve bu belli oluyor."

"Lokma anahtarımı hala

bulamıyorum." "Garajdaki alet

çantanda."

Kollarını kavuşturdu. "Neden orada olsun ki?" "O bir alet.

Aletler oraya aittir."

Gözleri kısıldı. "Aklımın bir köşesinde yukarı çıkıp dolabını yeniden düzenlemek var."

"Dikkatli ol. Bulacağın şeye hazır olmayabilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Neden üst kattaki *yatak odama* çıkıp öğrenmiyorsun?" *Yatak odası* kelimesinin altını çizdi ve bunu bilerek yaptığı belliydi.

Lanet olsun. Caroline ortalığı kızıştırıyordu.

Tutarsız bir şeyler homurdandı ve koridordan mutfığa doğru yürüdü. Caroline onun gidişini izlerken dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Bu evde bir gerginlik olduğu kesindi. Skylar bir kavganın eşiğinde olduklarını düşünüyor gibiydi ama ben tamamen başka bir şeyin eşiğinde olduklarını hissediyordum.

Tam Skylar'ın nerede olduğunu ya da onu bulmak için yukarı çıkıp çıkmayacağımı soracaktım ki Şef botlarını ahşap zemine vurarak geri döndü.

"Hırdavatçıya gidiyorum. Sonra gelirim."

"Bekle, ben de seninle geleceğim." Caroline ayağa kalktı ve gömleğini düzeltti. "Sadece ayakkabılarımı değiştirmem gerekiyor."

"Hırdavatçıda neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Yatak odanın kapısının tokmağı sıkışıyor. Açılmadığı için odamda kilitli kalmadan önce değiştirmek istiyorum."

"Bana söyleyebilirdin. Değiştirilmesi gerektiğini fark etmemiştim."

"Biliyorum. Şikayet etmiyorum." Yanından geçerken onun yanağını okşadı. "Şehirdeyken bana öğle yemeği ısmarlayabilirsin."

Şef gözlerini devirdi. Caroline vestiyeri açtı, terliklerini çıkardı ve bir çift bej topuklu ayakkabı giydi.

"Görünüşe göre kendini evinde hissetmiş," dedim sesimi alçaltarak. "Öyle olmuş," diye homurdandı Şef.

Omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı. "Hazır mısın?" "Sanırım."

Ön kapıyı açtı ve eğer Şef duraklamadıysa, başını hafifçe eğip dışarı çıkarken kıçını kontrol etmediyse lanet olsun.

Evet, bir kavgada havaya uçmanın eşiğinde değillerdi. Birbirlerinin beynini sikmenin eşiğindeydiler. Skylar'ın bakış açısına göre, bununla yaşamak yine de son derece garip olmalıydı.

"Hey," dedi Skylar merdivenlerden inerken. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Sorun değil, ben de ailenle sohbet ediyordum."

"Vay be. Eminim ilginç olmuştur. Annem garip bir şey söylediye özür dilerim."

"Pek sayılmaz. Küçük bir ima vardı ama ailem olmadıkları için bu benim için daha az garip."

"İma mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Ve Şef dışarı çıktığında annenin kıçını tamamen kontrol etti." Güldü.

"Bakmadı."

"Gerçekten de öyle. Ben olsam kavga etmeleri konusunda endişelenmezdim. Ama belki aşağıya indiğinizde, yalnız kaldıklarında çok gürültü yaparsınız, belki gerginlik artar."

"Bunu hayal etmek çok zor ama aklımda tutacağım."

"Ee, yazma seansı?" Başparmağımı merdivenlere doğru salladım.

"Evet." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yukarı çıkmak için arkasını döndü.

Onu takip ettim ve odasına girdim. Kapıyı arkamdan kapattı ve yatağının görüntüsü düşüncelerimi alt üst etti.

Yapma, Gav. Bir kurabiye daha çalma.

Kendimi yatağın kenarına bıraktım ve koltuk değneklerimi bıraktım. Yanımda oturdu.

Masasına değil.

Kahretsin.

Kahretsin, bu berbattı. O kadar güzel, tatlı, zeki ve her türlü harika şeydi ki. Neden Şef'in kızı olmak zorundaydı ki?

Bir saniye sonra artık çok geçti. Dudaklarımız buluştu ve kimin başlattığından emin değildim ama ben bitirecektim.

Onu yatağa doğru ittim ve ağzını kendi ağzımla okşadım. Artık onu öpüyordum, duramazdım. Kendimi ona yasladım ve dilimi derinlere soktum. Dün gece bana müthiş bir oral seks yapmıştı. Belki ben de karşılığını vermeliydim.

Onun amını yalama düşüncesi bile sikimi daha da sertleştirdi.

Alt kattaki kapının çalınması hızla artan sıcaklığı kesti. Durakladım, dudaklarım onunkilere sadece bir santim uzaklıktaydı.

"Aldırma." Boynumun arkasından tuttu ve beni aşağı çekti.

Bunu yapmaktan mutluydum ama sonra komodinin üzerindeki telefonu çaldı. Sinirli bir nefes verdi. "Ciddi misin?"

Kendimi tekrar oturmaya zorladım ve o oturup telefonunu alırken ellerimi kalçalarımın altına aşağı yukarı ovuşturdum. Artık durmuştuk, düşünüyordum ve bunun olmasına izin verip vermemem gerektiğini merak etmeye başlamıştım. Tekrar.

Kahretsin, bu çok zordu.

"Aman Tanrım." Hâlâ vızıldayan telefonuna kanlı bir cinayet silahıymış gibi baktı.

"Neyin var?"

Ayağa kalktı ve pencereye doğru koştu. "Ne oluyor be?"

Başka bir şey söylemeden hızla kapıdan çıktı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerken, koltuk değneklerimi bulmaya çalışarak ayağa kalktım.

İçimdeki alarm bir uyarı verdi. Bir şeyler yanıltı.

Onu takip ettim ama aşağıya birkaç adım kala durakladım. Kapı açık duruyordu ve dışarıda bir adam olduğunu seçebiliyordum. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve düğmeli bir gömlek ve pantolon üzerine yün bir palto giymişti.

Kim olduğunu bilmiyordum ama ondan hemen hoşlanmamıştım. Dangalak bir suratı vardı ve lanet olası bir hafta sonuydu, o süslü püslü kıyafet de neyin nesiydi?

Skylar'a büyük bir zarf uzattı.

"Bunu kargoyla da gönderebilirsin," dedi kadın, mektubu ondan alırken. "Biliyorum ama yakınlardaydım, ben de bırakayım dedim."

"Yakınlarda mıydın?"

"Bunun için endişelenme."

"Bu konuda endişeliyim Cullen. Neredeyse dört saat uzakta yaşıyorsun. Neden buradasın?" "Uzun bir hafta sonu için bir kulübe kiraladık. Bu bir tatil. Belki duymuşsundur."

"Tamam, her neyse." Zarfı havaya kaldırdı. "Hangi imzaya ihtiyacınız var? Beklediğimiz yabancı haklar sözleşmesi bu mu?"

"Hayır, o ajansın fesih evrakları."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam. Tamam. İmzalayacağım. Ama yabancı haklar anlaşmasına ne oldu?"

"Kabul etmediler."

"Geçtiler de ne demek?"

"Geçtiler. Bir son tarih vardı ve bir cevapları yoktu, bu yüzden başka birine geçtiler."

Skylar ona bön bön baktı. "Bunu senin halletmen gerekiyordu."

"Artık senin menajerin değilim."

"Ama o anlaşmayı sen başlattın. En azından bitirirsin diye düşünmüştüm."

"Eski bir müşterim için yaptığım küçük bir yabancı haklar anlaşmasını dert edemeyecek kadar çok şey yaşadım."

"Seni pislik." Arkasını dönüp tepinerek mutfığa gitti ve birkaç saniye sonra elinde bir kalemle geri döndü. Zarfı yırtarak açtı, kâğıtları annesinin sehпасına çarptı ve öfkeyle imzasını attı. Sonra zarfı ön kapiya geri getirdi ve ona doğru fırlattı. Kağıt parçaları yere saçıldı. "İşte oldu. Şimdi mutlu musun?"

"Gerçekten mi Skylar? Çok olgunca." "Çık dışarı."

Oraya gidip adamın suratına bir yumruk atmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapamadan önce

Merdivenlerin dibine varınca sözleşmeyi yerden aldı ve gitti.

Skylar kapıyı arkasından çarptı.

Sertçe burnunu çekip parmaklarını gözlerinin altında gezdirirken merdivenin dibinde duraksadım. Az önce ne olduğunu tam olarak anlamamıştım ama belli ki bu onu çok kızdırmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Tekrar kokladı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

"Kimdi o?"

"Cullen, menajerim." İç çekti. "Aynı zamanda eski erkek arkadaşım." Oh kahretsin.

Kanepeye gidip yere çöktü, ben de koltuk değneklerimle yanına oturdum.

"Açıkçası edebiyat ajansıyla çıkmak pek akıllıca bir hareket değildi."

"Buraya taşınmadan önce birlikte olduğun adam bu muydu?"

"Evet. Beni başka bir müşterisi için terk etti, Pepper Sinclair adında bir yazar." "Ciddi misin sen?"

"Ne yazık ki. En kötüsü bu bile değil. Bana anlattığında, beni aylardır onunla aldatıyormuş. Ve kadın evliydi, yani o da aldatıyordu."

Ellerimi yumruk yaptım. Şimdi o herifi gerçekten yumruklamak istiyordum. "Ne oluyor lan?"

"Bunun geldiğini görmem gerektiğini söyledi, ama görmedim. Tamamen gafil avlandım."

"Bu sadece seni suçlamaya çalışmanın boktan bir yolu."

Titrek bir nefes aldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Bak, bunu biliyorum ve mantıklı da geliyor. Ama ben düşündüm ki... Ben onun o olduğunu ve aramızın iyi olduğunu ve belki de..."

"Onunla evleneceğini sanıyordun." "Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Hayır." Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. "Sen aptal değilsin. Seni aldatan aptal orospu çocuğu o."

Uzun bir süre onu kendime doğru çektim, keşke daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapabilseydim.

Doğrulup tekrar gözlerinin altını sildi. "Özür dilerim. İnsanların önünde ağlamaktan nefret ediyorum." "Sorun değil."

"Sadece çok sinirliyim. Onu tekrar görmenin bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Yabancı haklar anlaşmasından gelecek avansa güveniyordum. Bu şekilde başından savdığına inanamıyorum."

"Onu gerçekten incitmek isterdim." Biraz güldü. "Ben de."

Ne yapmam gerektiğinden emin olamadan sırtını okşadım. Sanki soğuk suyla ıslanmış gibiydik - buzlu bir nehirde atlamak gibi eğlenceli bir şey değildi bu.

"Tüm bunları görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. İstiyor musun..." Sözümü kestim. Ailesi eve gelmeden önce yukarı çıkıp sevişmemizi öneremezdim. Ve bu kesintinin belki de iyi bir şey olduğu hissi büyümeye devam etti. Onun üzülmelerini istediğimden değil, ama o bok kafalı ortaya çıkmasaydı, yine seks yapıyor olacaktık.

Ki bunu istedim.

Ama

yapmamalıydım.

Kahretsin, bu bir karmaşaydı.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi. "Ben sadece..."

Ne söylemeye çalıştığını biliyordum. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Biz de

ve eğer kalırsam muhtemelen sevişeceğiz. Ve muhtemelen yapmamalıyız. "Sorun değil. Açıklamak zorunda değilsin."

"Teşekkürler. Sorun sen değilsin Gavin, ben-"

"Biliyorum." Yakınına eğildim ve şakağını öptüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." "Atarım. Teşekkür ederim. Ve özür dilerim."

Koltuk değneklerimi topladım ve ayağa kalktım. "Üzülme. Sonra görüşürüz."

Kapısından çıkarken sanki kendimden bir parçayı geride bırakıyormuşum gibi hissettim. Bu çok garip bir duyguydu. Onu terk etmekten nefret ediyordum ama aynı zamanda yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu da biliyordum. Bunu onun için düzeltmezdim. Aslında, eğer burada kalırsam, muhtemelen işleri daha da kötüleştirecektim. Daha kafa karıştırıcı.

Çünkü kafam karışmıştı. Onun da öyle olması gerekiyordu.

Nereye gittiğimin farkında olmadan, sersemlemiş bir halde eve döndüm. Sürekli Skylar'ı düşünüyordum. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu. Onun içinde olmanın. Nasıl sıradan bir kız olmadığını. Onu kovalayamazdım ve her şeyin iyi ya da kötü sonuçlanmasına izin veremezdim. Biraz eğlenmek ve ileride olacaklar hakkında endişelenmemek.

O yolun sonuçları vardı. Büyük sonuçlar.

Şef'le o konuşmayı yaptığımı hayal etmeye çalıştım. Bir şeylerin ters gittiğini ve Sky ile aramızda her ne yaşandıysa bittiğini. Şef'in benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. İyi bir itfaiyeciydim belki ama onun dışında çılgın bir çocuktum.

Kesinlikle kızı için yeterince iyi değil.

Şef, babama en yakın olan kişiydi. Bunu yüzüme söylemek zorunda kalmasını istemedim.

Ama belki de onunla olan şeyleri geri sarmak için çok geç değildi. Elbette, dün gece öpüşmüştük ve işler kontrolden çıkmıştı. Ama önce arkadaştık. Buna geri dönebilirdik. Resmi olarak çıktığımız falan yoktu. Ona sadece arkadaş kalmamız gerektiğini açıklardım. Zaten bir ilişkiden yeni çıkıyordu.

Anlamak zorunda kalacaktı.

SKYLAR

G Buharlı Kupa'nın penceresinden dışarı bakarken ellerimi kahve fincanıma doladım ve tenime sızan sıcaklığın tadını çıkardım. Dışarıdaki gökyüzü soluk maviydi, sonbahar havasındaki serinliği ima eden bir renk tonuydu ve dağların yamaçları yeşilden kırmızılar, turuncular ve altınlardan oluşan bir patchwork'e dönüşmüştü.

Küçük balkabakları kafedeki masaları süslüyordu. Tilikum'da Cadılar Bayramı'nın nasıl olduğunu merak ediyordum. En sevdiğim bayramdı. Ürkütücü ama yine de güvenli olması bana çekici geliyordu.

Gavin onunla burada buluşmamı istemişti ama ben biraz erken gelmişim. Dün Cullen'ı gördükten sonra kafam hâlâ karışık. Tam bir pislikti. Nasıl olur da yabancı haklar sözleşmesinde topu taca atabilirdi? En azından bana bu işi bitirmeyeceğini söyleyebilirdi. Ve babamın evine sadece imza almak için gelmek de neyin nesiydi? Bir kulübe kiraladıklarını söylemişti, bu da tabii ki aptal Pepper Sinclair ile romantik bir hafta sonu kaçamağının tadını çıkardığı anlamına geliyordu. Anlaşılan bunu yüzüme vurmak istemişti, pislik herif.

Sadece bir ayrılık yaşadığım için ya da kişisel veya profesyonel olarak onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara attığı için üzgün değildim. Onun doğru kişi olabileceğini düşündüğüm için kendime kızgındım. Onun gerçekte kim olduğunu nasıl görememiştim? Beni terk ettiğinden beri davranışları şok edici derecede korkunç görünüyordu, ama yine de, gerçekten o kadar şaşırtıcı mıydı?

Geriye dönüp baktığımda, ciddiyet ve metanet sandığım şeylerin aslında onun bir pislik olmasıymış. Aşırı hassas olduğum için beni küçümsüyor, kaygımı sinir bozucu bir zayıflık olarak görüyordu. Hatta benim uydurduğum bir şeydi. Bana dramatik ve mantıksız derdi. Üstesinden gelmemi söyledi.

Endişeli ve genellikle aşırı duyarlı bir insan olduğumu biliyordum. Kaygımın bana hissettirdiklerini yönetmek için elimden geleni yaptım, böylece beni çok fazla engellemedi. Arka plandaki seslerin bazen beni rahatsız etmesi veya tanımadığım insanların yanında gergin olmam gerçekten o kadar kötü müydü? Gerçekten de o kadar bakım gerektiren biri miydim?

Cullen da öyle düşünmüştü. Benim çok kırılgan olduğumu düşünmüş, bana gerçeği söylemek yerine aylarca beni aldatmıştı.

Uzun bir nefes aldım. Annemin dediği gibi, en azından onunla evlenmemiştim. Bu bir felaket olurdu.

Annemin babamla olan evliliğini bir felaket olarak görüp görmediğini merak ettim. Bunu söylemek zordu. Onca yıl önce aralarında gerçekte ne olduğundan bile emin değildim.

Dün gece, en sevdiğim kitaplardan birinin rahatlığına kaçmışım. Yıllar boyunca birkaç kez okumuştum ve tekrar okumak eski bir dostu ziyaret etmek gibiydi. Rahat ve dinlendirici. Ne olacağını

bildiğim için okurken herhangi bir stres hissetmedim. Dünyadan bir süreliğine uzaklaşmak iyi hissettirmişti.

ve başka bir dünyada yaşadım - hikayenin nasıl bittiğini bildiğim bir dünyada.

Umarım Gavin neden yalnız kalmak istediğini anlamıştır. Anlamış gibi görünüyordu. Cullen bir deprem gibi ortaya çıkmış, birdenbire temelimi sarsmıştı. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tüm o adrenalinin sistemimden geçmesine izin vermek için.

Gerçi dün heyecanlanmamın tek nedeni Cullen değildi.

Gavin muhtemelen onu seks için davet ettiğini düşündü. Yatağıma oturur oturmaz ona saldırmış olmama rağmen, böyle bir niyetim yoktu. Dürüstçe, yazabilmek için gelmesini istemiştim. Ama yatak odamın kapısını kapattığım anda şehvetle dolup taşmıştım. Geçen gece ona karşı hissettiğim o güçlü arzunun bir tekrarı.

Ne yapıyordum ben?

Gerçekten çıkmadığım bir adamla yatmak benim karakterime çok aykırıydı. Ama Gavin'le ilgili bir şey bunu bana yapıyor gibiydi. Hiç bilmediğim bir yanıma ortaya çıkardı.

Ve hoşuma gitti.

Dükkanın kapısı açıldı ve koyu renk bir ceket ve kot pantolon giymiş olan Gavin içeri girdi. Saçları sevimli bir şekilde dağınıktı, seksiliği çok zahmetsizdi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve endişeyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Koltuk değnekleri gitmişti. Sol bacağına bir bot giymişti ve gerçekten yürüyordu.

"Şu haline bak," dedim masama doğru gelirken. "Artık koltuk değneği yok."

Dudakları, gamzelerini büzecek kadar geniş olmayan hafif bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. "Evet, bu sabah doktorumla kontrole gittim. Bu şeyi birkaç hafta daha takmam gerekecek ama alçıdan daha iyi."

"Bu harika bir haber."

Karşıma oturdu ve sinir sistemimde artan bir endişe duygusu pırıldadı. Buharda pişirilen sütün tıslaması sanki bir ağırlığı varmış gibi birden kulaklarımı itti. Bacaklarımı çaprazladım ve bir tutam saçımınla oynadım.

"Evet. Çok yakında yeni gibi olacağım."

"Artık hafif işlerde çalışmaya geri dönecek misin?"

Başını salladı ama onda bir gariplik vardı. Göz teması kurmuyordu. Ya da belki de hepsi kafamdaydı ve ben aşırı hassas davranıyordum.

"Kahve ya da başka bir şey sipariş etmek ister misin?" Ben sordum.

"Biliyor musun, kendimi oldukça huzursuz hissediyorum. Biraz yürümek ister misin?" "Hiç de değil. Eminim tekrar iki ayağının üzerinde olmak güzeldir."

"Evet, aynen öyle."

Eşyalarımı topladım ve ceketimi giydim. Gavin benim için kapıyı tuttu, sonra yan yana yürürken ellerini ceplerine soktu. Yürüyüşü biraz dengesizdi, sanki botu yürümesini zorlaştırıyordu ve koltuk değneklerinin tıkırtısını duymamak garip hissettiriyordu.

Kaldırımında ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Soğuk bir esinti saçlarımın arasından geçti ve bir tutam dudak parlaticıma yapıştı. Yüzümden fırçaladım, içimde bir endişe vızıltısı dolaşıyordu.

Bir sorun mu vardı?

Yoksa sadece paranoyaklaşıyor muydum?

Sessizlik, kafedeki süt buhar makinesinin tıslaması kadar ağır geldi ve kendimi durduramadan gevezelik etmeye başladım. "Bir insanın karnına aldığı bir bıçak darbesinden üç güne kadar kurtulabileceğini biliyor muydunuz? Tabii eğer tıbbi tedavi görmezlerse. Ölmek için en kötü yollardan biri olarak kabul edilir."

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Özür dilerim. Bu sabah biraz araştırma yapıyordum ve aklıma bu geldi."

"Kitabınızda karnından bıçaklanan biri var mı?"

"Evet, her ne kadar sayfada böyle bir şey olmasa da. Cesetleri daha sonra bulunuyor."

Kendime kızarak bir nefes verdim. Neden bıçak yaraları ve cesetler hakkında konuşuyordum?

Neden bu kadar endişeliydim?

Bir çift sincap önümüze fırladı. İçlerinden biri şeker paketi taşıyor gibiydi. Ya da belki de gerçek bir şekerdi. Onlar sokağın karşısına doğru koşarak uzaklaşırken biz durakladık.

Gavin'in onlar hakkında yorum yapmasını bekliyordum. Kasabadaki herkes sincapların küçük hırsızlar olduğunu ve birinin bir şey taşıdığını düşünüyor gibiydi. Bunu eğlenceli bulmadı mı?

Ama o sessiz kaldı.

Caddeyi geçip Lumberjack Park'a doğru yürüdük. Yapraklar yere dökülmüş, ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Gerginlik beni öldürüyordu. Neden konuşmuyorduk? Konuşmayı başlatan kişi olmaktan nefret ediyordum -bir dakika önce ağzımdan kaçırduğım rastgele hastalıklı gerçek bunun başlıca nedeniydi- ama artık buna katlanamıyordum.

Ama ben daha bir şey söyleyemedim Gavin durdu ve dönerek önümde durdu, elleri hâlâ ceketinin cebindeydi. "Sanırım belki de konuşmalıyız."

Midemin çukurundan hastalıklı bir his yayıldı. Neredeyse Cullen'ın benden ayrıldığında konuşmaya nasıl başladığının bir yankısıydı.

"Tamam."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama..." Ayaklarına bakarak duraksadı. "Sanırım işler biraz kontrolden çıkmış olabilir."

Sertçe yutkundum, ne söyleyeceğimden emin değildim. Henüz bitirmediğini anlayabiliyordum, bu yüzden devam etmesini bekledim.

"Seninle takılmak harika bir şey ve yazarken yanına gelmemi istersen bunu kesinlikle yapabilirim. Ama diğer şeyler..." Tekrar durakladı ve hala gözlerimin içine bakmıyordu. "İyi olmadığından değil. İyiydi. Sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve ben gerçekten erkek arkadaş olacak biri değilim. Birçok şeyde oldukça iyiyim ama bu onlardan biri değil."

Bacaklarım titriyordu ve yanımdan geçen bir arabanın sesi omurgama tırmanıp oraya yerleşerek boynumu gerginlikle düğümledi.

"Yani birlikte yatmamalıydık diyorsun."

Cevap vermesi bir saniye sürdü. "Bunu bir daha yapmamalıyız diyorum."

İçimi kaplayan şiddetli hüznü anlamıyordum. Gavin benden ayrılmıyordu. Zaten bir ilişkimiz de yoktu, öyle bir şey değildi. Ama her nasılsa bu, Cullen'ın bana bittiğini söylediği andan daha kötü hissettirmişti.

Saçlarımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırarak hızlı bir nefes aldım. Bunun beni ne kadar üzdüğünü görmesini istemiyordum. Çünkü bu hiç mantıklı değildi. Biz sadece arkadaştık. Bu neden bu kadar büyük bir olaydı?

"Sanırım eğer böyle

hissediyorsan..." "Seni incitmek istemiyorum-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Değilsin."

Vay be, ne yalancıymışım.

Bir adım daha yaklaştı. "Skylar, sana karşı haddimi aştığımı biliyorum ve özür dilerim."

Bana Skylar dediğini duymak gözlerimin dolmasına neden oldu. O görmesin diye yere baktım.

"Sorun değil. Yazdığım kitap, bir menajer bulma ve yayıncı bulma konusunda endişelenmem gerekiyor. İhtiyacım olan son şey acele etmek."

"Evet," dedi, sesi kararsızdı, sanki bana inandığından emin değilmiş gibiydi. Böylece ikimiz de inanmış olduk.

Birden yaprakların hışırtısı kulaklarımda yüksek sesle çınlamaya başladı. Kendi derimden sürünerek ıkacakmışım gibi hissettim.

"Tüm bunlardan bahsetmişken, yapmam gereken çok şey var," dedim.

"Eve gitmeliyim." "Emin misin? Arabana kadar sana eşlik edebilirim."

"Hayır, teşekkürler."

Kalamazdım yoksa kendimi kaybedecek ve gözyaşlarına boğulacaktım. Bunu yapmama izin veremezdim. Burada açıkta olmaz. Dönüp uzaklaşmaya başlarken bir elveda mırıldanmayı başardım.

"Hoşça kal Skylar."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, onu arkamda bıraktım.

Bana Skylar derdi. Sky değil. İki kere. Ve bunun neden bu kadar acıttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

GAVIN

A Belli ki doğru şeyi yapmaya çalışmak bok gibi hissetmek için harika bir yoldu. Bunu iki kez yaptım ve her ikisinde de göğsümde boş bir ağrıyla kaldım. Her şeyin daha iyi olması gerekiyordu, daha kötü değil.

Bu kadarı da fazla.

Skylar gittikten sonra eve gittim ve bir süre Prenses Squeaker ile somurttum. Tek önerisi ona kedi ödülleri vermektir, bu çok şirindi ama sorunlarımı çözmeye yardımcı olmadı.

Kardeşlerimin ikisi de bu gece görevdeydi ve ben de evde tek başıma oturamayacak kadar huzursuzdum. Bu yüzden dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için şehre geri döndüm. Aklımı Skylar'dan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Knotty Knitter'ın dışındaki bir grup araba gözüme çarptı. Grace'in arabasına benziyordu. Ve Cara'nın. Büyükanнем de oradaydı. Hepsi orada ne yapıyordu? Pazartesi akşamı el işi alışverişi mi yapıyorlardı?

Durup içeri girecek kadar merak ettim.

Bu mağazaya daha önce hiç gelmemiştim. Koridorlar el işi ve dikiş malzemeleriyle doluydu. İplik, kumaş, kağıt, boya, bunun gibi şeyler. Kimseyi görmedim ama dükkânın arkasından gelen sesler duydum.

Bir koridordan aşağı indim ve bir kanepede ve döşemeli koltuklarda oturan bir grup kadın buldum, hepsinin elinde iplik ve büyük çubuklar ya da iğneler ya da başka bir şey vardı. Örgü mü? Tığ işi mi? Aradaki farkı bilmiyordum.

Sanki halka açık bir el sanatları mağazasının arkasına değil de beden eğitimi dersinden sonra kızların soyunma odasına girmişim gibi hepsi bana baktı.

"İyi akşamlar, hanımlar."

Büyükanнемin ağzının kenarları hafif bir gülümsemeye seğirdi ve diğer hanımların benimle ne yapmaya karar vereceklerini merak ediyormuş gibi gözleri çemberin içinde gezindi.

Büyük teyzem Tillie Bailey-Linfield, büyükanнемin tarafından akrabam olan Violet Luscier ve lisedeki matematik öğretmenim Lacey Hanson da oradaydı. Lisedeyken Bayan Hanson'ı çok severdim ama şimdi evliydi ve birkaç çocuğu vardı.

Fiona neşeli bir gülümsemeye bana el salladı. Grace dönüp bana bakarken, Cara bir koltukta yanlamasına oturmuş, bacaklarını bir yana sarkıtmış içkisini yudumluyordu. Kucağında iplik ya da çubuk olmayan tek kişi oydu.

"İyi akşamlar, Otter," dedi Gram.

"Kayıp mı oldun?" Cara gözlerinde eğlenen bir parıltıyla sordu.

"Hayır, ön tarafta arabalarınızı gördüm. Burada neler oluyor?"

"Bu Stitch and Sip," dedi Grace. "Örgü ve tığ işi grubumuz."

Cara bir an bana baktı, sonra bacaklarını sandalyesinin önüne doğru salladı ve ayağa kalktı. "İşte, benim sandalyemi alabilirsin."

"Teşekkürler." Kendimi sandalyeye bıraktım, gözlerim kanepenin köşesinde oturan kadına takıldı. Bekle.

Marlene Haven mıydı o?

Onu görüp göremediklerini ya da Haven'ların görünmezlik güçleri olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım. Çünkü Marlene Haven nasıl olur da büyükannem ve Grace'le birlikte, sanki önemli bir şey yokmuş gibi sakince oturabilirdi? Sanki nesiller öncesine dayanan bir kan davası yokmuş gibi?

"Marlene, yeniden doldurabilir miyim?" Cara sordu.

Mavi okuma gözlüğünün kenarından bakarak başını kaldırdı. "Ben iyiyim, ama teşekkür ederim." Belli ki onu görebiliyorlardı.

Beni bakarken yakaladı ve ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "Selam, Gavin."

Gözlerim tekrar etrafı taradı. Görünüşe göre bu iyiydi. "Merhaba, Bayan Haven."

Diğer kadınlar arasında küçük bilmiş gülümsemeler geçti. Bunun beni aşan bir kız meselesi olması gerektiğine karar verdim, bu yüzden endişelenmeyecektim. Zaten aklımda yeterince şey vardı.

"Al, Otter." Büyükannem bana bir paket açık mavi iplik attı. "Bunu benim için top haline getir."

Bana bu işi daha önce de vermişti. Sallanan sandalyesinde bir ileri bir geri sallanırken ayaklarının dibinde oturmuş, ben iplik sararken bana hikâyeler anlatmıştı.

"Peki ne hakkında konuşuyoruz?" Ben sordum.

Cara, "Grace'in bebek partisini planlamaya çalışıyorum ama o tüm fikirlerimi reddediyor," dedi.

"Bütün fikirlerini değil," dedi Grace. "Sadece erkek striptizci."

Cara gözlerini devirdi ve Grace'in sandalyesinin koluna tünedi. "Duşunun eğlenceli olmasını istersin diye düşünmüştüm."

"Striptizci olmadan da eğlenebileceğimize eminim. Ve bu bir bebek partisi, bekarlığa veda partisi değil. Bir striptizci bebek partisi temasıyla nasıl bağdaşır?"

"Seksi bir doktor gibi giyinirdi. Bu bebek partisi temasına çok uygun." Grace, Cara'nın söylediğini onaylar gibi başını eğdi.

"Onu bir pastanın içinden atlatabilirsiniz," dedi Fiona. "Bu eğlenceli ve beklenmedik olurdu." "Pastadan bahsetmişken-"

Grace, "Hayır," diyerek onun sözünü kesti.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorsun, benim güzel çiçeğim." "İçinden bebek kafası çıkan bir vajina pastası yapmıyoruz."

"Vajina pastası diye bir şey var mı?" diye sordum. "Sanırım bir vajina pastasını tamamen kabul ederdim, ama içinden çıkan bebek kafasını hissetmiyorum. Biraz fazla abartılı görünüyor."

Cara telefonunun ekranına birkaç kez dokundu. "Kesinlikle bir şey. Gördün mü?"

Resimde pembe bir pasta ve daha da pembe bir vajinadan çıkan bir bebek kafası görölüyordu. Küçük çikolata parçacıkları bile vardı; belli ki vajina modeli her kimse ağdacı değilmiş.

Ürperdim ve telefonunu ona geri uzattım. "Bunu görmezden gelemem."

Cara, "Bir insan kadın bahçesine neden böyle bir şey yapar ki?" dedi. "Alınma, boo. Harika işler başaracaksın."

Grace, "Kadınlar bunu kadın bahçelerine yaparlar çünkü bir aile isterler," dedi. "İşte bu yüzden Fiona'yı evlat edindim," dedi Cara.

"Grace, doktor striptizciyle daha iyi olursun," dedim. "Ona bunu verirdim, böylece

korkutucu vajina pastasının üzerine."

Grace, "İkisinden de vazgeçmiyorum," dedi. "Striptizci yok. Vajina pastası yok."

Cara gülümseyerek telefonunun ekranına tekrar dokundu. "Sorun değil çünkü vajina pastası önermeyecektim. Bunun gibi bir şey almak istiyorum."

Telefonunu tekrar kaldırdı. Bu pastanın bebek mavisi kreması ve üzerinde büyük beyaz bir çizgi film spermi vardı. Gözleri ve kendisiyle gurur duymasını sağlayan kocaman bir sırtışı vardı. Pastanın üzerinde büyük beyaz harflerle "*Ben yaptım*" yazıyordu.

Fiona, "Şu şirin spermcığe de bakın," dedi.

Grace güldü. "Tamam, bu çok sevimli."

"Gördün mü? Seni yakaladım, boo."

Tillie dilini şaklattı. "Oh, Cara."

"Bekârlığa veda partisi için yaptığım penis pastasının mükemmel bir devamı oldu. Nasıl marka kalacağımı biliyorum."

"Pasta gerçekten çok güzeldi," dedi Grace.

Bacağımı daha rahat bir pozisyona getirmeye çalışarak yer değiştirdim, sonra da Gram'ın ipliğini yuvarlamaya devam ettim. "Hiç kek almadım."

"Sık pastası yer miydin?" Cara sordu.

Omuz silktim. "Kek işte."

"Otter, Skylar'ın Stitch and Sip'e gelmek isteyeceğini düşünüyor musun?" Gram

sordu. "Bu harika bir fikir," dedi Fiona.

Grace iç çekti. "Onu davet edip duruyorum ama son zamanlarda her şeyi unutuyor gibiyim."

"Hamilelik beyni," dedi Lacey. "Böyle bir şey var."

Grace güldü.

Sandalyeye çöktüm. "Evet, onu davet etmelisin." Cara gözlerini bana dikti.

Onu görmezden geldim.

"Fiona, düğün planları nasıl gidiyor?" Lacey sordu.

"Harika," dedi Fiona kocaman bir gülümsemeyle. "Çok basit tutuyoruz, yani yapacak çok şey yok."

"Büyükanneimlerde mi yapacaksınız?" Lacey sordu.

Fiona başıyla onayladı. "Bir çadır kuruyoruz, böylece hem güzel hem de sıcak olacak."

Cara, "O karamsar adamı düğüne ikna etmene hâlâ şaşıyorum," dedi. "Seni Vegas'a ya da başka bir yere götüreceğinden emindim."

"Aslında biz de bunu düşündük," dedi Fiona. "Ama Büyükanne'nin evinde evlenmek çok mükemmel hissettiriyor."

Evan gerçekten heyecanlı. Sadece neye bakacağınızı bilmiyorsanız bunu anlayamazsınız." Grace yanaklarındaki birkaç damla yaş sildi. "Senin adına çok mutluyum."

Fiona ellerini göğsünde kavuşturdu ve alt dudağı titredi. "Ben de çok mutluyum."

Cara ikisine de baktı, sonra aniden ayağa kalktı. "İkinizi de o kadar çok seviyorum ki ölebilirim ama regl dönemim yeni başladı ve burada şu anda başa çıkamayacağım kadar çok duygu var. Hadi Gavin, içmeye gidelim."

İçinde bulunduğum ruh haliyle bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

Yün bir trençkot giydi ve Fiona ile Grace'e öpücükler gönderdi. "İyi geceler, benim küçük tatlı bezelyelerim. Hanımlar, iyi bir hafta geçirin."

Herkes Cara'ya veda etti. İplik yumağını Gram'a geri verdim, birkaç hızlı veda ettim ve onu otoparka kadar takip ettim.

"Caboose?" diye sordu.

"Bana uyar." "Sürelim mi?"

Başımı salladım ve ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Havada bir ısırık vardı ama aldırmadım.

"Hayır, yürüyebilirim."

Caboose'a sadece birkaç blok vardı ve sokak lambaları yolu aydınlatıyordu. Bot garip olsa da, yeniden iki bacağa sahip olmak güzeldi.

Otoparkta sadece bir avuç araba vardı. Pazartesi gecesi için şaşırtıcı değildi. Cara'ya kapıyı tuttum ve içeri girdik.

Barda bir yer seçti ve ben de kendimi bir tabureye attım. Hank siparişlerimizi almak için geldi. "Size ne getireyim?"

"İki Heineken ve dört shot Jameson. Hepsini hesabıma yaz." Bana baktı. "Ben ısmarlıyorum.

Tartışmayın."

Normalde yapardım ama gözlerinde çenemi kapalı tutmamı söyleyen bir parıltı vardı. "Teşekkürler. Atışlar, ha?"

"O günlerden biriydi." "Evet, benim için de öyle."

"Stitch ve Bitch'e surat asma şeklinden anladım." "Surat asmıyordum."

Kaşlarını kaldırdı.

"Düşüncelere dalmıştım. Somurtmuyordum."

"Yeterince adil. Sen bir Bailey'sin. Kara kara düşünmek genlerinde olmalı." Hank biralarımızı getirdi ve shotları doldurdu.

Cara bir tane bana doğru kaydırıp ve kadehini kaldırdı. "Düşüncelere dalmaya."

"Düşüncelere dalmaya." Kadehi dudaklarıma götürdüm ve geri fırlattım. Viski aşağı inerken yanıyordu. "Sen iyi misin?"

"Her zamankinden daha işlevsiz değilim. Gerçi bu öğleden sonra annem aradı. Bu yüzden viski içtim."

"Annenden telefon geldi ve regl olmaya başlamışsın. Acımasızca."

"Gerçekten öyle. Bu koşullar altında işlevimi yerine getirmem beklenemez."

"Görünüşe göre bir shot'a daha ihtiyacın var." Diğer iki shot bardağını yaklaştırdım. "Bunun için buradayım."

İkimiz de ikinci kadehlerimizi yuttuk, bardakları yere bıraktığımızda barda şıngırdadı. İçimdeki yanma geçerken bir nefes çektim. Daha şimdiden hafıflediğimi hissediyordum, viski beni hızla etkiliyordu.

"Peki annenin nesi var?" diye sordum. "Yoksa bu konuda konuşmak istemiyor musun?" "Karışık bir durum. Bu konuda konuşmak istediğimi sanmıyorum."

Biramdan bir yudum aldım. "Buna saygı duyabilirim."

"Neyin var senin? Yoksa bu konuda konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Yeterince adil."

İkimiz de sessizleştik, dikkatimiz barın arkasındaki televizyona kaydı. Biramı hızla içtim ve midemdeki viskiye ekledim. Sarhoş olmak şu anda kulağa harika geliyordu. Göğsümdeki bu boktan duygudan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Birkaç tek attıktan sonra, belki de birkaç taneydi... ya da beş, saymayı unutmuştum, iyice sarhoş olmuştum. Taburemde yalpaladım. "Cara, lezbiyen misin? Dürüst ol."

Güldü. "Hayır, ben lezbiyen değilim."

"Ama Grace'e sıırıslıklam aşırıksın, değil mi?" "Evet."

"Peki lezbiyen değilsen bu nasıl oluyor?"

"Onu cinsel olarak istemiyorum. Orgazmlarımın bir erkekten gelmesini isterim. Ama Grace benim kişiliğim." "Bu çok hoş." Kahretsin, konuşmam bulanıklaşıyordu. Gözlerimi yavaşça kırdım. "Sanırım sarhoş oldum."

"Kesinlikle sarhoşsun." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve biraz güldü. "Ben de öyleyim."

"Bir itirafım var."

"Bekle." Kendini sabitlemek için bir elini barın üzerine koydu.

"Tamam, git." "Şefin kurabiye kavanozundan bir kurabiye çaldım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İsteyerek yapmadım. Ama dünyanın en lezzetli kurabiyesiydi."

"Tabii ki öyleydi. Birisi alamayacağını söyledi."

"Hayır, öyle değil..." Öne doğru yığıldım ve alnımı çubuğa dayadım. İnleyerek başımı kaldırdım.

"Nedeni bu değil."

"Dinle." Elini omzuma koydu. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? O da senden hoşlanıyor.

Birbirinizden hoşlandığınız için mutlu olun, tamam mı?"

"Sorun da bu zaten. Ondan çok hoşlanıyorum. Ama o... ve ben... ve şimdi o kızgın."

"Onun hikayesi ne? Nasıl oldu da buraya geri döndü?"

"Menajeriyle çıkıyordu. Onu aldattığını öğrendim." "Ne?" Sesi düzleşti ve birden çok daha ayık göründü.

"Bu saçmalık değil mi? Kim Skylar'ı aldatır ki? Onun sorunu neydi bilmiyorum." "Kimmiş o?" Biramdan bir yudum daha aldım. İhtiyacım olduğundan değil. "Cullen bir şey." "Onun menajeri miydi?"

"Evet, bilirsin işte, yayıncılık anlaşmaları falan."

Cara telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. "Neye benzediğini biliyor musun?"

"Sanırım öyle. Belki de? Ama şu anda hatırlayabilir miyim bilmiyorum."

Telefonunu kaldırdı. "Bu o mu?"

Görüntünün bulanıklaşmasını engellemek için gözlerimi kıstım. Pek işe yaramadı. Çok fazla viski içmiştim. Ama dangalak yüzü tanıdım. "Bu o."

"Şerefsiz," diye mırıldandı, sonra hıçkırdı. "Bu herif batacak. Diğer kadın kim?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, düşünmeye çalıştım. "Başka bir yazar. Poppy mi? Hayır.

Penelope? Hayır." "Pepper Sinclair?"

"Evet." Omzunu dürttüm. "Bu o. Nereden biliyorsun?"

"Ajansın internet sitesindeki müşteri listesinde adı var." Dudakları hınzır bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Bu ikisini gömeceğim."

İçimden bir ses Cara'ya yapmamasını söylemem gerektiğini söylüyordu. Grace etrafta olsaydı, muhtemelen söylerdi. Ama Grace etrafta değildi ve ben de çok sarhoştum. Ve Cara'nın Skylar'a yaptıkları için o pisliği gömmesini istiyordum.

Ben de gülümsedim. "Yakala onları, kaplan."

"Sen hiçbir şey için endişelenme." Telefonunu bir kenara bıraktı ve kendini tekrar bara yaslamak zorunda kaldı. Görünüşe göre *o kadar* da ayık değildi. "Bunu ona ödeteceğim."

Taburemden tökezleyerek indim. "Eve gitmeliyim. Kedimin bana ihtiyacı var."

"Seni bırakayım."

"Hayır." Elimi salladım ve neredeyse kendimi deviriyordum. "Sadece yürüyeceğim. Iss çok uzak değil." "Gavin-"

Kapıya doğru ilerledim. "Ben iyiyim. Ben her zaman iyiyim. Ben hallederim."

SKYLAR

T Boş ekran, boşluğuyla benimle alay ediyordu. Neden masamda oturup yarım kalmış taslağıma baktığımı bilmiyordum. Yazabilecek gibi değildim. Bir kere, arkamda oturan ve bir şekilde beynimi uyuşturan Gavin yoktu.

rahatlamış bir yaratıcılık durumuna.

Başka bir şey için, hiç Gavin yok.

Öğleden sonra konuştuğumuzdan beri perişan haldeydim. Neyse ki babam işte, annem de dışarıda olduğu için eve geldiğimde boş bir evle karşılaşmıştım. Huzur içinde ağlayabildim. Ama iyi ve sert bir ağlama bile beni mutsuzluğumdan tamamen arındırmamıştı.

Yazmayı korkularıyla başa çıkmama yardımcı olması için sık sık kullanırdım, ancak bu her neyse, bununla başa çıkmama yardımcı olmak için işe yaramıyordu.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, benim sorunum neydi? Gavin benden ayrılmamıştı. Zaten ortada bir ilişki de yoktu. Belki de bilinçaltımda Cullen'dan duyduğum acıyı bu duruma yansıtıyordum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama biraz mantıklı geliyordu. Arkadaş olduğum ve bir kez yattığım bir adam geri adım atmak ve seks yapmadan sadece arkadaş kalmaya devam etmek istediği için eve gelip çirkin bir şekilde ağlamamdan daha fazlası.

Anlamıştım bile. Bir ilişkiye hazır değildim, öyleyse neden Gavin ve ben geri sarma tuşuna basıp geçen hafta olduğumuz yere geri dönemiyorduk? Sadece takılmayı seven arkadaşlardık. Eğlenceliydi. Bunda yanlış olan neydi?

İstediğim bu değildi. Yanlış olan da buydu. Sadece, ne istediğimden emin değildim.

Aslında düşündüğümde -gerçekten düşündüğümde- bu doğru değildi. Biliyordum. Sadece bunu istemek bana göre değildi.

Gavin ile arkadaş olmak istiyordum. Ve ara sıra beynimi sıkmesini istiyordum.

Ciddi bir ilişki için acele etmek muhtemelen en iyi fikir değildi. Ama Gavin de ciddi bir ilişki istemiyordu. Erkek arkadaş için uygun olmadığını söylemişti - ki öyleydi, neden öyle düşünmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu - ama ben zaten bir erkek arkadaş aramıyordum.

Her zaman güvenli oynadım ve şu anda bunu yapmak istemiyordum. Biraz pervasız olmak istedim.

Ginny'nin sözleri, beni konfor alanımın dışına itmeye çalıştığında sık sık yaptığı gibi, beni rahatsız etmek için geri geldi. *Eğer istediğin şeyin peşinden gitmezsen, muhtemelen onu elde edemezsin.*

Haklıydı.

Telefonum çaldı ama numarayı tanıyamadım. Bu garipti. Görmezden gelecektim ama içimdeki küçük bir merak kıvılcımı telefonu açmamı sağladı.

"Alo?"

Telefonun diğer ucunda bir kadın sesi vardı.

"Skylar?" "Evet."

"Merhaba, ben Cara. Tanışmıştık... bir ara, bilmiyorum. Telefonunu Gavin'in numarasından aldım.

Bu doğru değil. Numaranı Gavin'in telefonundan aldım."

"Tamam mı?"

"Sarhoş ve Caboose'dan eve yürümeye çalışıyor." Durakladı ve sesi yüksek bir fısıltıya dönüştü.

"Ben de sarhoşum."

"O iyi mi?"

"Evet, erkekler nasıldır bilirsin. Ama o gitti ve ben de düşündüm ki belki sen gidip onu bulabilirsin.

Eve sağ salim döndüğünden emin ol."

Çoktan aşağıya inmeye başlamıştım. "Evet, bunu yapabilirim. Seni de bırakmamı ister misin?"

"Hayır, beni bırakacak biri var. Bu benim hatam, o yüzden telafi edeceğim. Evde randevu veren

harika bir masaj terapistim var. Sihirli elleri var. Masaj ister misin?"

"Sorun değil, bunu yapmak zorunda değilsin. Bakalım onu bulabilecek miyim. Aradığın için teşekkürler, Cara." "Bir şey değil. Masajını sonra yaptırırım. Hayır, yani sana sonra mesaj atarım."

"Hayır, sen-"

Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Cara'nın neden beni aradığını merak ederek ceketimi aldım ve arabama doğru yola çıktım.

Gerçi sesi oldukça sarhoş geliyordu.

Ona benim hakkımda bir şey mi söyledi?

Bunu bilmenin bir yolu yoktu ama içimdeki kararlılık duygusu cesaretimi artırdı. Aramasının nedeni her ne olursa olsun, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirecektim.

Ginny'nin dediğini yapacak ve istediğimin peşinden gidecektim.

Gerçi bunu belki yarın yapardım. Sarhoş bir Gavin'le sohbet etmek muhtemelen pek işe yaramazdı.

Onu bulmak zor olmadı. Caboose'a gittim ve onu arabamla çarptığımda bulunduğu yerin hemen yanındaki kaldırımda yatarken buldum. Sırt üstü yatıyordu, dizleri bükülmüştü ve ayakları yere düz basıyordu. Karanlık sokak boştu, bu yüzden yolda durdum ve kapımı açtım.

"Gavin?"

Yüzü bana doğru döndü. "Sky?"

Dışarı çıktım ve yanına diz çöktüm. "Yerde ne yapıyorsun? İyi misin?" "İyiyim. Eve yürüyeceğim."

"Hiçbir yere yürümüyorsun. Kaldırımda yatıyorsun." "Öyle miyim?"

Başını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Sanırım yoruludum." "Gel hadi.

Seni eve götüreyim."

"Çok nazıksınız," dedi, sesi biraz bulanık çıkıyordu. "Neden bu kadar iyisin? Ve çok güzelsin.

Çok güzelsin."

Güldüm. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım öyle. Çok dönüyor." Doğrulup yüzünü ovuşturdu. "Sky, sana bir şey söylemem gerek."

"Öyle mi?"

"Çok fazla içtim."

"Biliyorum. Hadi, arabaya binelim."

"Benim hatam değil."

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve dengede olduğundan emin oldum. "Önemli bir şey değil."

"Cara çekim yapmak istedi. Ondan hoşlanmıyorum." "Hoşlanmıyor musun? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Ama ben onu bu şekilde sevmiyorum." Aklına eğlenceli bir şey gelmiş gibi güldü. "Onu bir randevuya çıkardığımı mı düşündün?"

"Bilmiyorum, bunu gerçekten düşünmedim." Onu yolcu koltuğuna oturttum. "Az önce aradı ve eve yürüyerek gitmeye çalıştığını söyledi."

"Seni mi aradı?"

"Evet. Düşecek misin?"

Koltuk başlığına yaslanarak gözlerini kapattı. "Hiç sanmıyorum."

Emniyet kemerini bağlamak için ona doğru uzandım, sonra arabaya bindim. Şarkı söylemeye başladı -bildiğim bir şarkı değildi- ve coşkulu bir senfoni şefi gibi kollarını salladı.

Eğer daha önceki konuşmamız bu kadar acı verici olmasaydı, oldukça komik olabilirdi.

Evine vardığımızda kardeşleri evde yok gibiydi. Arabadan inmesine yardım ettim ve bana yaslandı, çizmeli ayağının üzerinde topallıyordu. Şarkı söylemeye devam ediyordu ama artık daha çok mırıldanıyordu.

Pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkarmak zorunda kaldım, bu da onu küçük bir çocuk gibi kıkırdattı. İçeri girdik ve ön kapıyı arkamızdan kapattım.

"Prenses Squeaker," diye seslendi. "Annen geldi!"

Yavru kedisi dışarı çıktı ve ona miyavladı. Öne doğru tökezledi ve onu almak için eğildi.

"Onu yakaladım," dedim ve itiraz ederek ciyaklarken onu ellerimin arasına aldım. "Hadi seni yatağa götürelim."

"Bu taraftan," dedi ve koridoru işaret etti.

Onu banyoya kadar takip ettim ve o içeri girerken kapının dışında bekledim. Prenses Squeaker kıvranıyordu, minik pençeleri sivriydi. Gavin tuvaleti kullanırken sarhoş operası söylemeye başladı.

"Annen berbat durumda."

Dışarı çıktı, pantolonu hâlâ açıktı ama bunu dert etmedim. Odası olduğunu tahmin ettiğim yere kadar onu takip ettim. Yatağın kenarına oturdu ve çizmeleriyle ayakkabılarını çıkardı.

Prenses Squeaker çırpınarak Gavin'e ulaşmaya çalıştı, ben de onu yatağa yatırdım. "Gidip sana biraz su getireyim."

"Harikasın," dedi dalgın bir şekilde yavru kediyi okşayarak. "Sen çok iyi bir arkadaşsın. Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Teşekkürler."

Ona mutfaktan bir bardak su getirdim ve geri döndüğümde kıyafetlerini - hepsini - çıkarmış ve yatağa yüzüstü uzanmıştı.

Sarhoş olmasına rağmen o sevimli kıcını ısırmak istemem kötü müydü? Muhtemelen.

Yatak hazır değildi, bu yüzden çarşafı ve yorganı altından çektim ve beline kadar örttüm. Kıpırdadı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Ben

sordum.

"Gitme."

Kendimi yavaşça yatağın kenarına bıraktım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Ona bu şekilde dokunmalı mıydım emin değildim ama elimde değildi. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Gözlerini açmadı. "Bunun bir rüya olmasını

istemiyorum." "Bu bir rüya değil. Ben buradayım."

"Tamam. Güzel."

Bu gece burada uyumayı planlamamıştım ve muhtemelen en iyi fikir de bu değildi.

O sarhoş, uykulu sesiyle ilgili bir şey.

"Benimle kal," dedi tekrar, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Lütfen mi?" İşte bu oldu. Bu gece burada uyuyacaktım.

Yatağa kot pantolonumla ya da sütyenimle gitmek istemediğim için onları çıkardım ama diğer kıyafetlerimi üzerimde bıraktım. Yapılacak şey bu gibi görünüyordu, özellikle de Gavin çıplak olduğu için. Prenses Squeaker gözlerini araladı ve ben yatağa onun yanına kayarken beni dikkatle izledi. Alanını -ya da annesini- benimle paylaşma konusunda emin olmadığını hissediyordum. Ama sonuçta Gavin'in yanına kıvrılıp uyumaya gitti.

Ben de öyle.

Göğsümde bir ağırlık hissederek uyandım. Üzerimde bir şey mi vardı? Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve kendimi sırt üstü yatmış, Gavin'in yatak odasındaki tavana bakarken buldum. Gavin yanımda, yan yatmış bir şekilde uyuyordu. Biraz kıpırdandı, yüzünde bir gülümseme vardı.

Tam o sırada göğsümdeki ağırlığın onun kolu olduğunu ve göğsümü tuttuğunu fark ettim.

Gömleğimin altında.

Eli seğirdi ve beni hafifçe sıktı. Meme uçlarımla sertleştiğini hissedebiliyordum ve yüzümü ona doğru çevirdim.

Gözlerini araladı ve aniden genişlediler. Elini üzerimden çekti ve o kadar hızlı yuvarlandı ki homurdanarak yatağın kenarından düştü.

Doğrudum. "İyi misin?"

İnledi ve bir elini alnına götürdü. "Neredeyim ben? Burası benim odam mı?"

"Evet, evdesin."

"Neden buradasın? Kahretsin, neden çıplağım? Aman Tanrım, yine mi yaptım?"

Gülümsedim. "Çok içtin, ben de seni eve getirdim. Neden bütün kıyafetlerini çıkardığını bilmiyorum. Bunu ben diğer odadayken yaptın."

Tekrar inleyerek ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturdu. "Hemen döneceğim."

Ayağa kalkıp banyoya giderken bekledim, ayağında botu olmadan ağır ağır yürüyordu. Geri geldi ve bir çift boxer külot giydi, ardından dün gece onun için komodinin üzerine bıraktığım bir bardak suyu içti.

"Daha iyi." Bardağı yere bıraktı ve kendini yatağa geri bıraktı. "Uykumda memeni avuçluyordum, değil mi?"

"Evet, öyleydin."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun

için üzgünüm." "Önemli değil.

Uyuyordunuz." "Emin misin,

biz..."

"Olumlu. Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

"Bir kısmını hatırlıyorum. Cara ile Caboose'a gitmiştim ve çok fazla viski vardı. Eve yürüdüğümü ve sonra senin beni aldığını hatırlıyorum."

"Sanırım kaldırımda kestirmeye çalışıyordun."

Başını salladı ve hafifçe güldü. "Çok fazla viski içtim. Neden beni almaya geldin?" "Cara beni aradı."

"Öyle mi?"

"Evet, numaramı senin telefonundan aldığını söyledi."

"Dostum, telefonumu aldığını bile hatırlamıyorum." Bana baktı, ağzının bir köşesi sırtıyordu. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

"Rica ederim. Aslında oldukça komiktin." "Sarhoş halim çok komik."

"Nasıl oluyor da akşamdan kalma gibi görünmüyorsun?"

"Ben çabuk iyileşirim." Omuz silkti. "Burada olmanızdan şikâyetçi değilim ama... neden gece burada kaldınız?"

"Sen istedin." "Ben mi istedim?"

"Evet. O kısmı hatırlamamana şaşırmadım. Uyanık olup olmadığından bile emin değilim. Ama kalmamı istedin, ben de kaldım."

Bana verdiği gülümseme her zamanki gamzeli sırtışından farklıydı. Daha küçük, daha ince ama aynı zamanda bir şekilde daha anlamlıydı.

"Teşekkürler."

Tipik Skylar burada garip bir şey söyler ve giderdi. Korkmuş küçük bir fare gibi kaçardı.

Ama bu sefer kaçmak istemiyordum. Bu yüzden kalbimin çarpmaya başlamasına ve midemde kelebeklerin uçuşmasına rağmen derin bir nefes aldım ve bulabildiğim azıcık cesaretimi topladım.

"Dün hakkında konuşabilir miyiz? Sarhoş olayı değil, o umurumda değil. Daha önce söylediklerini kastediyorum. Aynı fikirde değilim."

"Neye katılmıyorsun?"

"Sadece arkadaş olmaya geri dönmekle... bilirsin, diğer şeyler olmadan." Kaşları çatıldı.

Cesaretim tükenmeden önce söylemek istediğim her şeyi söyleyebilmeyi umarak hızlı konuşmaya devam ettim. "Ciddi bir ilişkiyle ilgilenmediğini biliyorum ama ben de ilgilenmiyorum. Senden benimle çıkmanı ya da erkek arkadaşım olmanı istemiyorum. Ama geri sarıp hiçbir şey olmamış gibi de davranmamam. Daha da önemlisi, bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman... ne istiyorsun?"

"Şey..." Sinirli bir şekilde saçımın bir telini büktüm. "Neden bazen birlikte yatan arkadaşlar olamıyoruz? Çünkü arkadaş olarak iyiyiz, değil mi? Ve dürüst olalım, seks de iyiydi."

"Gerçekten çok iyiydi," dedi sesinin tınısı alçalarak.

"Şu anda hayatımın neresinde olursam olayım, bir arkadaş ve gerçekten iyi bir sekse ihtiyacım var." Yüzünü ovuşturdu ve bir nefes verdi. "Sorun şu ki, bu iş bundan daha karmaşık. Çünkü sen sensin ve ben baban için çalışıyorum. Kızına bulaşmamı istemeyecektir."

"Bu onu ilgilendirmez. Şu anda onunla yaşıyor olsam da, kapalı kapılar ardında kiminle vakit geçirdiğim ya da ne yaptığım konusunda söz sahibi değil. Ayrıca, babam senden hoşlanıyor."

Homurdandı. "Şimdilik."

Güldüm ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yer değiştirdim. "İkimiz de yetişkiniz. Arkadaş olabiliriz ve birlikte biraz eğlenebiliriz. Bunda kötü olan ne var?"

Dudakları sırtarak seğirdi. "Demek annen haklıydı ve eski sevgilini unutmak için beni kullanmak istiyorsun."

Şakacı bir şekilde kolunu ittim. "Hayır, seni arkadaşlık ve seks için kullanmak istiyorum."

İnleyerek başını arkaya yasladı. "Arkadaşlık ve seks benim favorim."

"Gördün mü? Bu ikimiz için de işe yarıyor."

"Yani bana sikimin ortak velayetini istediğini söylüyorsun."

Güldüm. "Öyle de denebilir." Derin bir nefes aldım. "Gerçek şu ki, hayatım şu anda berbat.

Kariyerimi nasıl kurtaracağımı, burada ne kadar kalacağımı ya da bir sonraki adımda nereye gideceğimi bilmiyorum. Ama seninle takılmak eğlenceli ve her şeyi biraz daha az berbat hissettiriyor."

"Ve orgazmlar harikadır."

"Evet, orgazm... çok harika. Bu kötü bir şey

mi?" "Hayır, kötü değil. Bu bir tür rüya

senaryosu."

"Gördün mü? Patronun kızıyla küçük bir kaçamaktan kimseye zarar gelmez."

"Bilmiyorum Sky. Seninle başımı bir sürü belaya sokabilirim." "Tehlikeyi sevdiğini sanıyordum."

"Bayılıyorum. Buna bayılıyorum." Gözleri heyecanla açıldı ve saçlarımı kulağımın arkasına

sıkıştırdı. "Daha fazla direnmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama çok ikna edici bir argüman sunuyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Yani, orgazm olan arkadaşlar mı?"

diye sordu. "Evet. Orgazm olan

arkadaşlar."

Gülümsemesi ve çenemi okşaması içimde küçük bir ürperti yarattı. Ama bundan da öte, gurur duydum. Belki bu yeni bir menajerlik ya da yayıncılık anlaşması değildi ama istediğim şeyin peşinden gitmiştim. Risk almıştım, ona nasıl hissettiğimi söylemiştim ve karşılığını almıştım.

Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

GAVIN

Eugünkü maç için futbol sahasının kenarına sıkışmış olsam da, harika bir ruh hali içindeydim. Botum yakında tamamen çıkacaktı, bu da işime geri dönebileceğim anlamına geliyordu. Ve Bailey'ler Pines'la oynuyordu, bu da büyük maçı kaçırmayacağım anlamına geliyordu.

Bailey-Haven maçı.

Ayrıca Skylar dün gece benim evimdeydi. Muhtemelen yüzümdeki gülümsemeyle bunun çok ilgisi vardı.

Sky'la aramızdaki arkadaşlığın faydalarını tamamen anlamıştım. Çıkıyormuşuz gibi hissediyordum ama aslında çıkmıyorduk. İşteki hafif görevime geri dönmüştüm -eğlenceli bir şey değildi ama bir şeydi- bu yüzden boş zamanım olduğunda onunla kafede ya da evinde buluşuyordum, böylece o da yazabiliyordu. Ya da sadece takılır ve bol bol konuşurduk.

Bazen de, özellikle kardeşlerim evde yokken, soluğu benim evimde alırdık.

İkimizi de birbirimize karşı ateşli kılan bir gizlenme unsuru vardı.

Anladığım kadarıyla Şef bilmiyordu, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Kiminle yattığının babasını ilgilendirmedigi konusunda ısrar etmişti ve buna saygı duyabilirdim.

Jack elinde panosuyla yanımda durmuş, öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kısarak bakarken takımımız savunmaya dizilmişti. Ben oynayamadığım için kendimi yardımcı koç olarak atamıştım. Jack'in yardımımı takdir ettiğinden oldukça emindim.

"Bir pas daha deneyecekler," dedim. Oyun neredeyse bitmek üzereydi ve bizim takım yirmi bire on dört öndeydi. Ama gol atarlarsa, beraberliği sağlayabilir ve sonra topu geri almak için yan vuruşa gidebilirlerdi.

"Evan ve Levi görüyor," dedi Jack, onlar yerlerini ayarlarken başıyla onları işaret ederek.

Diğer takımın pivotu topu kaldırdı. Elbette, bu bir pas oyunuydu, ama Levi topu havadan vurmak için oradaydı. Tamamlanmadı.

Jack alkışlayabilmek için panoyu kolunun altına sıkıştırırken ben ıslık çaldım.

Arkamızdaki tribünler Fiona, Cara ve Grace'in de aralarında bulunduğu insanlarla doluydu. Keşke Sky da burada olsaydı diye düşündüm. Bugün Ginny ile bir şeyler yapıyordu. Ve tabii ki bunun pek bir önemi yoktu. Zaten oynayamazdım ve Skylar benim kız arkadaşım da değildi.

Ama burada olması eğlenceli olurdu.

Sahanın diğer tarafındaki tribünler de Pines ya da onlarla akraba olan kişilerle doluydu. Ayrıca birkaç tane de Haven vardı.

Josiah, Zachary ve Theo oradaydı, muhtemelen sezonun ilerleyen zamanlarında bizimle oynayacakları maç için keşif yapıyorlardı.

Pislikler. Ne zaman bana baktıklarını görsem onlara ters ters bakardım.

Pines bir pas denemesi daha yaptı ama Evan onları yakalamıştı. Top tam göğsüne çarptı ve bir saniye sonra diğer yöne doğru koşmaya başladı. Kalabalık arkamdan tezahürat yaptı, Fiona hepsinden daha yüksek sesle, Evan gol için geri koşarken.

İşte bu kadar. Oyun bitmişti.

Jack'in sırtına bir tokat attım. "İyi işti koç." "Teşekkürler,

Gav. Sence bir sonraki maça hazır olacak mısın?"

"Olmalıyım."

"Güzel. Hızını Kasaba Takımı'na karşı kullanabiliriz." Bana bir bakış attı. "Ama doktorunun onay vermesi gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Neden herkes bana doktorumu dinlememi söyleyip duruyor? Kimse bana güvenmiyor mu?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Hala o lanet çizmeyi giyiyorum, değil mi?"

"Evet, öylesin. Sadece acıyı bizim hissettiğimiz gibi hissettiğine ikna olmadım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seninle ilk tanıştığımda çatıdan düşmüştün, sonra kalkıp hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitmiştin."

Omuz silktim. "Sadece şanslıyım sanırım."

Takımın geri kalanı saha kenarında toplanmış, birbirlerine beşlik çakıyorlardı. Kazanmak harikaydı.

Arkamı döndüm ve görünmez bir duvara çarpmışım gibi geriye doğru sıçradım. Şef, TFD ceketi giymiş bir şekilde arkamda duruyordu. Hangi cehennemden gelmişti?

"Dikkatli ol, Gav," dedi. "Hey,

Şef."

Bir an için beni süzdü. Bunu her yaptığında geriliyor, bana kızından uzak durmamı söylemesini bekliyordum.

Ama yapmadı. Henüz. Sadece başını salladı ve Jack'le konuşmak için yanımdan geçti. Bir nefes verdim.

"Hey, kardeşim." Logan sırtıma bir şaplak attı. "Bugün biraz çekim yapmalıyız."

Haven'daki açık hava sinemasını ele geçirmek için çekeceğimiz film üzerinde çalışmaya başlamıştık: *Dirty Dancing*'in Bailey tarafından yeniden çevrimi. Açık hava sineması yakında sezon için kapanacağından, sahne sahne yeniden çevrim yapmamaya karar verdik ve daha çok öne çıkan bir makarayı tercih ettik. Ama hala yapacak çok işimiz vardı ve bunu yapmak için fazla zamanımız yoktu.

Açık gökyüzüne baktım. "Evet, hadi yapalım."

Logan diğer kardeşlerimizi çağırdı. "Size birkaç saatliğine ihtiyacım var."

"Ne için?" Evan sordu.

"Çekmemiz gereken çok film var."

Evan'ın ifadesi değişmedi, sanki yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Ama hayır da demedi. Bu onun için bir ilerlemeydi.

"Şimdi bizi yüzüstü bırakma," dedim. "Hepimiz içinde olursak bu çok daha komik olur."

"Kimi oynamam gerekiyor?" Evan sordu.

"Huysuz baba," dedim. "Bu senin için kolay olacak."

"Ne?"

"Kahretsin, bu doğru, siz pislikler beni anne olmaya zorluyorsunuz, değil mi?" Asher sordu. "Neden kız rollerini oynamaları için kızları çağırıyoruz? Grace ve Fiona yardımcı olur. Eminim Cara da yardım eder."

"Lunatic Ginger'ı önermemişsin gibi davranacağım," dedi Logan. "Ayrıca, sadece biz olursak daha komik olur."

"Evde sahne listesi var," dedi Levi. "Ama su sahnesini bugün yapmalıyız. Kaynakların orada yapabiliriz, böylece hipotermiye yakalanmazsınız."

Omuz silktim. "Bana uyar. Gerçi ben hâlâ Patrick Swayze olmam gerektiğini düşünüyorum." "Hayır," dedi Logan. "En genç sensin, o yüzden Bebek olmalısın."

"Bu filmi şaşırtıcı derecede iyi biliyorsun," dedi Asher.

"Araştırmamı yaptım," dedi Logan. "Sadece bir saat içinde pınarlara git."

Asher güldü. "Tamam, tamam. Grace'i eve götürmem gerek. Dışarıda görüşürüz çocuklar."

Evan sinirli bir inleme ile tehditkâr bir hırlama arasında bir ses çıkardı. Ama yine de hayır demedi.

Omzumun üzerinden baktım ve Fiona'ya el salladım. Evan huysuz bir piçti ama Fiona hayatına girdiğinden beri çok daha işbirlikçi olmuştu.

Eve gidip Levi ve Logan'la üstümüzü değiştirdikten sonra hep birlikte Levi'nin cipine doluştuk. Yakınlarda birkaç doğal kaplıca vardı. Bir tanesi kaplıcaya dönüştürülmüştü, bir diğeri ise özel arazideydi ve rezervasyon yaptırmanız gerekiyordu. Ancak gölden çok uzak olmayan ve çoğunlukla yerel halkın bildiği büyük bir tane vardı. Oraya gitmek için biraz yürümek gerekiyordu ama bu iyiydi. Zaten dayanıklılığımı artırmam gerekiyordu.

Havuzun kenarına yakın eski, köhne bir kulübeye doğru yürüdük ve eşyalarımızı yere bıraktık. Suyun camı yüzeyinden buhar yükseliyor ve uzun çam ağaçları üzerimizde yükseliyordu.

Burası Sky'ı getirmek için harika bir yer olurdu. Kulübe biraz ürkütücüydü ama bu aslında bir artıydı. Ürkütücü şeyleri severdi.

Asher ve Evan patikadan aşağı indi ve Levi spiralli bir defteri karıştırırken Logan kostümleri dağıttı.

"Logan ve ben çekmemiz gereken sahnelerin bir listesini yaptık," diyor Levi. "Sıkıcı şeyleri ve öpüşmek zorunda kalacağınız kısımları atlıyor."

"Evet, bizim de sınırlarımız var," dedi Logan. "Bazı notlar ekledim, onları gördün mü?"

"*Dirty Dancing*'de hiç tank yok. Ya da patlamalar."

"Eğer olsaydı daha iyi bir film olurdu."

"Tanrı aşkına, şu işi bir an önce bitirebilir miyiz?" Evan sordu.

Levi, kulübeyi fon olarak kullanarak Evan'la birlikte huysuz baba sahnelerinin birkaç çekimini yaptı. Hızlı bir gardırop değişiminden sonra beni patikada dans ederken çekti. Orijinali merdivenlerde ya da köprü gibi bir yerdeydi ama yapabileceğimizin en iyisi buydu. Çok eğlendim ve hatta Evan ve Levi'yi güldürdüm.

Kulübenin içinde ve çevresinde birkaç şey daha çektiler. Sonra sıra su sahnesine geldi.

Levi bana dirsek attı. "Mayo giy, dostum."

"Doğru." Kıyafetlerimi çıkardım ve bacaklarıma baktım. "Bacaklarım orantısız mı görünüyor? Buradan anlayamıyorum."

Logan başını eğdi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Birazcık, evet."

"Lanet olsun."

"Tanrım, Gav, üzerine bir şeyler giy," dedi Levi.

"Sadece spor salonuna geri dön," dedi Asher. "İyi olacaksın."

"Bunu çıplak çekmemem gerektiğine emin misin? Kurguda aletlerimi engelleyebilirsin."

"Hayır," dedi Levi. "Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü yetişkin bir adamın çıplak olması her zaman komiktir."

Logan, "Aletin dışarıdayken seni başımın üzerine kaldırmayacağım," dedi. "Şortunu giy."

Gözlerimi devirdim ama mayomu kaptım ve çekiştirerek giydim. "Tamam."

Logan ve ben havuza girdik. Su hoş bir şekilde ılıktı; soğuk havadan sonra güzel bir değişiklikti.

"Pekâlâ, gördünüz çocuklar," dedi Levi. "Logan, onu başının üzerine kaldırmalısın. Bir kez

kalktı, geriye doğru düş ve Gav, dal."

Logan'a baktım. "Dostum, beni kaldırabileceğine emin misin?" "Tabii ki seni kaldırabilirim. Hadi yapalım şu işi."

"Hazır mısınız çocuklar?" Levi sordu. "Motor."

Logan beni göğüs kafesimden yakaladı ve yukarı zıpladım, sonra tekrar aşağı indim. Birkaç deneme daha yaptık ama çok yükseldiğimi hissetmiyordum.

"İşte bu," dedi Logan. "Sakın beni bırakma."

Dizlerimi bükerek, çoğunlukla sağ bacağımla alttan ittim. Logan beni yukarı kaldırdı ve bir anlığına başının üzerinde havalandım.

Logan'ın kolları bükülmeye başladığı sırada bankadan biri "Vay anasını, başardınız!" dedi.

İleriye dalmak yerine üzerine çöktüm ve onu aşağıya ittim. Karnımın üstüne düşerken burnuma ılık su kaçtı. Logan'ın uzuvları her yerdeydi, yüzeye geri çıkmak için çırpınıyordu.

Suyun altında bir takla attım, sonra ayaklarım dibi buldu. Ayağa kalktım ve bir ciğer dolusu hava çektim. Evan ve Asher kıyıdan yavaşça alkışladılar.

Logan gözlerini ovuşturdu. "Üzerime düştün."

"Sen beni düşürdün."

"Kayıt mı yapıyordun?" Logan sordu. "Çünkü bunu bir daha yapmayacağım."

Levi telefonundan bir şeyler izliyordu. "Ah, evet. Her şeyi anladım. Bu mükemmel."

Dışarı çıktık ve normal kıyafetlerimizi giydik. Kimin bira içmek istediğini sormak üzereydim ki Evan hayatımda gördüğüm en tuhaf şeylerden birini yaptı.

"Eğer evime gelmek isterseniz, biram var," dedi.

Hepimiz ona baktık. Bizi neredeyse hiç isteyerek davet etmezdi. Çoğunlukla evine giderdik.

"Ne?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Asher ve sırtını sıvazladı.

Logan ve Levi birbirlerine "*Ne oluyor lan?*" der gibi baktılar. Ben sadece ona sıırttım ve eşyalarımı aldım. Bizimle takılmaktan gizliden gizliye hoşlandığını biliyordum.

Evan'ın evine gittik. Şehrin birkaç mil dışında büyük bir arazide bir evi ve dükkânı vardı. Fiona evde değildi ama koca kıçlı bekçi köpeği Koca Ayak bizi karşılamak için kapıdaydı.

Evan'ın gelmiş geçmiş en havalı köpeği vardı. Yüzünü parçalayabilecekmiş gibi görünüyordu. Müthiş bir şeydi.

Evin her yerinde Fiona'nın izleri vardı. O kadar çok ev bitkisi vardı ki burası bir ormana benziyordu. Hepsinin saksılarında beyaz tebeşirle yazılmış isimler vardı: Myra, Blanche, Rosemary, Frances, Betsy, Joan, Barbara. Fiona'nın bitkilerine isim verme alışkanlığı oldukça sevimliydi ve Evan'ın evini çok daha ev gibi yapıyorlardı.

Buzdolabından biralarımızı aldık ve Evan Koca Ayak'ı dışarı çıkarırken oturma odasına yerleştik. Geri döndüklerinde köpeği sanki ininde kalmamıza izin verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi bizi süzdü.

Logan rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Saldıracak mı?"

Evan'ın dudağı bir gülümsemeyle seğirdi. "Kocaayak, git uzan."

Kıs kıs güldüm. Logan'ı o köpekle korkutmaya bayılırdı. Ve her seferinde komik

oluyordu. "Fiona nerede?" diye sordum.

Evan bana tamamen hak ettiğim bir bakış fırlattı. Nişanlanmadan önce sırf onu kızdırmak için kız arkadaşıyla flört etmek için çok fazla enerji harcamıştım.

"Grace ve Cara'yla birlikte dışarıda."

Logan ürperdi.

Çizmeli bacağımı uzattım ve biramdan uzun bir yudum aldım. Bugün iyi iş çıkarmıştık. "Film ne zaman bitecek?"

Levi, "Muhtemelen biraz daha çekim yapmamız ve sonra hepsini birlikte düzenlememiz gerekecek," dedi. "Çok uzun sürmez."

"Kış için kapanmadan önceki son cumartesi günü onları vurmalyız. Tıklım tıklım olur." "İyi fikir," dedi Logan. "Peki Gav, dün gece kimi ağırladın?"

"Ben mi?" diye sordum. "Bekle, dün gece evde miydin?" Ağzı bir sırıtişla seğırdi. "Evet."

Kahretsin.

"Dün gece bir kız mı vardı?" Asher sordu. "Skylar'la çıktığını sanıyordum." Levi ağzındaki birayla öksürdü. "Skylar'la mı çıkıyorsun? Şef'in kızıyla mı?" "Hayır, hayır, hayır." Bunu elimle savuşturdum. "Skylar'la çıkmıyorum."

"Gerçekten mi?" Asher sordu.

"Evet, gerçekten. Sanırım biriyle çıkıyor olsaydım bunu bilirdim. Biz sadece arkadaşız." Biramdan bir yudum aldım ve ona baktım. "Neden?"

"Az önce onunla çıktığını duydum." "Ben de duydum," dedi

Evan.

"Benim hakkımdaki saçmalıkları nereden duyuyorsunuz?" diye sordum. "Ben de duydum ama sadece bir söylenti olduğunu düşündüm," dedi Levi. "Bu sadece bir söylenti," dedim. "Biz çıkmıyoruz."

Logan'ın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve o lanet gülümsemesi hiçbir yere gitmemiştii. "Dün gece kimi ağırladın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Biliyordum," dedi Logan. "Karşı koyamayacağını biliyordum. Şef öğrendiğinde başının ne kadar belaya gireceğini biliyor musun?"

"Hadi ama, ergen değiliz ya. O yetişkin bir kadın. Ne isterse yapabilir." "Evet, ama Şef yine de kızacak."

"Biz gerçekten sadece arkadaşız."

"Evet, dün gece çok arkadaş canlısı görünüyordunuz," dedi Logan.

"Tamam, çıkar ilişkisi ama bu onun fikriydi," dedim. "O kadar iyiysen yapacak bir şey yok. Onu kim suçlayabilir ki?"

Logan kıs kıs güldü. "Doğru."

"Geçen gün Cara'nın yerindeydim. Sanırım TFD ceketini orada unutmuşsun." Yalan söylüyordum - onun evine gitmemiştim ve orada hiç TFD ceketi görmemişim - ama eğer Skylar konusunda bana sataşacaksa, ben de onun taşaklarına tekmeyi basacaktım.

Bana ters ters baktı. "Siktir git."

"Oh, senin değil miydi?" diye sordum. "Belki de Levi'nindi." "Beni bu işe karıştıрма," dedi Levi.

Logan bana ters ters bakmaya devam ederken biramdan sıradan bir yudum aldım. "Sanırım başka birinin olabilirdi. Cara'nın bugünlerde kimi becerdiğini bilmiyorum."

Logan, "Cara'nın evinde TFD ceketi görmedin," dedi.

"Evet, yaptım."

"Saçmalık."

"Eğer senin değilse, neden umursuyorsun?" "Umurumda değil."

Ona sıırttım. "Tabii ki bilmiyorsun."

Asher bana bir yastık fırlattı ve ben de dirseğimle onu engelledim.

"Ona dikkat et," dedi Asher, arkasında tüm ağabeylik gücüyle bana bir bakış fırlatarak.

Yastığı aldım ve ona geri fırlattım. Ona karşı dikkatli olmak mı? Sanki bunu zaten bilmiyormuşum

gibi. Skylar'ı seviyordum, hem de çok. Canım sıkıldığında bir kenara atacağım bir oyuncak değildi.

Onu önemsiyordum. Aslında, hissettim ki.

Kanepeye yaslanarak bir içki daha aldım ve bu düşünce zincirini durdurdum. Çünkü gerçek şu ki, ona karşı pek çok şey hissediyordum ve bu konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

SKYLAR

HCeketimin içine gömülmeden kahve fincanımı tuttum ve sıcaklığın ellerime sızdığını hissettim. Sabahın erken saatlerinde havanın bir ısırığı vardı ve nehrin kenarında toplanan orta yaşlı adamlara bakarken, hepsinin biraz

Çılgınca.

Geniş bellerine bağladıkları bornozlarını giymişlerdi. Birkaçı soğuğa karşı bot ya da şapka giymişti. Kollarını ovuşturmalarına ya da ellerine üflemlerine rağmen hepsinin keyfi yerinde görünüyordu. Şakalaşıyor ve gülüyorlardı, nefesleri etraflarında bulutlar oluşturunuyordu.

Ginny yanımda duruyordu, gözleri meraktan kocaman açılmıştı. Kahvesini sıkıca kavradı ama dikkati tamamen Tilikum kasabası halkının giderek büyüyen kalabalığındaydı. İlginç küçük kasaba gelenekleri Ginny'nin çok hoşuna giderdi.

Her yıl düzenlenen Tilikum Pumpkin Plunge için sabahın köründe buradaydık ve tüm o bornozlu adamlar buzullarla beslenen dondurucu nehre atlayacaklardı.

Ginny, "Kutup ayısı dalışına bayıldım," dedi.

"O suya girdiklerine inanamıyorum," dedim. "Hava sıcakken suya atlamayı anlayabilirim ama bu buz gibi."

"Açıkçası mesele de bu. Rekabetçi olduğumu biliyor muydunuz? En uzun süre kalan kazanır."

İstemsizce ürperdim. "Delirmişler."

"Biliyorum, ben de bunu seviyorum. Övünme hakkı için hipotermi riskine girmek. Çok sevimli." "Biraz tuhafsin, biliyor musun?"

"Bu onların toplum dokusunun bir parçası. Bunu büyüleyici buluyorum." Telefonunu çıkardı ve birkaç fotoğraf çekti.

Kalabalık büyümeye devam ediyordu. Grace ve Asher patikadan aşağı doğru ilerliyorlardı. Asher Grace'e sarılmıştı ve Grace'in yanakları soğuk hava yüzünden kızarmıştı. İkisi de sıkı sıkıya sarınmıştı, tıpkı hemen arkalarından patikadan inen Evan ve Fiona gibi.

"Atlamayacak mısın?" Ginny sordu.

Asher güldü. "Tabii ki hayır. Bu adamlar kafayı yemiş."

"Bu çok heyecan verici," dedi Fiona. "Daha önce hiç böyle bir şeye katılmamıştım."

Evan'ın gözleri nehri ve bornozlu adam grubunu taradı. "Sadece taşaklarını küçülten bir grup yaşlı bunak."

Fiona kollarını onun beline doladı ve başını kaldırıp ona baktı. "Bence çok sevimli."

"Sen de çok sevimlisin," dedi Evan.

"Hey cheesebrogers." Logan yaklaştı, üzerinde TFD sweatshirt'ü ve kot pantolon vardı. Yanında Levi vardı ve ikisi de nehre atlamak gibi bir planları varmış gibi görünmüyordu.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi Ginny, Logan'ı bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bunu yapacağından emindim." Logan ona bir sırıtış fırlattı. "Erkekliği mi kanıtlamak için buz gibi bir nehre atlamama gerek yok." "Hayır mı?"

Cara ikizlerin arkasında belirdi. "Seyircilerin önünde bu tür bir erkeklik sınavına girmek istemezdi. Büzüşme hakkında bağırmaya başladılar."

Logan, kız onu ürkütmüş gibi irkilerek uzaklaştı. "Ne oluyor lan? Nereden çıktı bu?"

Cara ona yan gözle baktı ve Grace ile Fiona'nın arasına girdi. "Beni gördüğünüze neden hep şaşıırıyorsunuz anlamıyorum. Bir yere gittiğim yok ki."

"Bir erkek hayal kurabilir." Cara gözlerini devirdi.

Gavin patikadan aşağı inerken üzerinde sandalet ve iç çamaşırı gibi görünen bir şeyden başka bir şey yoktu. Geniş omuzlarından birine asılı bir havlu taşıyordu. Kıyafeti -ya da kıyafetsizliği- hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Yağsız kasları ve zeytin gibi bir teni vardı. Onu görmek -özellikle de neredeyse çıplak- vücudumda karıncalanmalara yol açtı.

Ginny yaklaştı ve sesini alçalttı. "Vay canına. Seni suçlamıyorum."

"Biliyorum, değil mi?" Sessizce söyledim.

"Kahretsin, Gav," dedi Asher. "Bunları giymek zorunda mıydın?"

"Ne?" Gavin kendine bakarak sordu. Sadece iç çamaşırı giymiyordu. Kasıklarında Asher'ın yüzünün olduğu bir iç çamaşırı giyiyordu. "Temelde bir Speedo."

Bir kahlkaha attım.

"Tamamen saçmalıyorsun," dedi Cara. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Adam ona sırtıtmakla yetindi.

"Başka bot yok mu?" Ben sordum.

"Hayır. Resmen iyileştim." Bacaklarını teker teker kaldırdı ve vurgulamak istercesine dizlerinden bükü. "Geri dönmek iyi hissettiriyor."

"Sanırım atlıyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki atlıyorum. Bunu her yıl yapıyorum."

Nehirden atlayan arkadaşlarına el salladı. Onu gördüklerine sevinmiş görünmüyorlardı. Birkaçı kollarını kavuşturdu ve birbirlerine homurdandılar.

"Bu da ne demek oluyor?" Ginny sordu.

"Gavin geldiği için hayal kırıklığına uğradılar," dedi Logan. "Neden?"

"Çünkü her yıl o kazanıyor."

"Üşümüyor musun?" diye sordum.

Gavin omuz silkti. "Evet."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz. Daha sonra ısınırım." Bana göz kırptı, sonra kardeşlerine döndü. "Bu yıl dalmaya karar veren tek kişi ben miyim gerçekten? Beni hayal kırıklığına uğrattınız."

"Bailey'leri temsil etmenize izin verdiğimiz için mutluyuz," dedi Logan. "Ayrıca, siz delisiniz ve biz değiliz." "Ya da ben eğlenmeyi seviyorum ve siz sıkıcısınız."

"Buz gibi suya atlamak nasıl eğlenceli olabilir ki?" Logan sordu.

Gavin sırtıttı, gözleri büyüdü. Biraz çılgın görünüyordu. "Nasıl eğlenceli olmaz?"

Cara'nın telefonu çaldı ve çantasından çıkardığında gülümsedi. "Oh iyi. Ben de

beni aramasını bekliyorum." Bana göz kırptı -ki bu biraz tuhaftı- ve telefona cevap vermek için uzaklaştı.

Nehir kıyısı boyunca oldukça kalabalık toplanmıştı. Nehrin biraz aşağısında babamı gördüm. Annem de onunla birlikteydi, çok şirin bir örgü şapka ve çok kullanışsız ayakkabılar giymişti. Biraz sendeledi ama babam düşmeden onu yakaladı. Gözleri buluştu ve ben nefesimi tuttum. Aman Tanrım, onu öpecek miydi?

O yapmadı ve bir saniye sonra orada her ne oluyorsa -eğer bir şey varsa- geçti. Babam ellerini ceketinin ceplerine soktu ve annem dikkatini nehre çevirdi. Zaten muhtemelen hayal etmiştim.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa annenle baban bugünlerde çok mu takılıyor?" Ginny sordu.

"Evet, öyle. Ne zaman iş dışında bir yere gidecek olsa annem kendisini de davet ediyor. *Gerçi* aklıma gelmişken, bu sabah anneme buraya gelmek isteyip istemediğini sordu."

"İlginç."

Gerçek şu ki, annemle babamın arasında neler olup bittiğini bilmiyordum. Çocukluğumun ilk yıllarına dair mutlu anıları paylaşırken saniyeler içinde birbirleriyle atışabiliyorlardı.

Ayrıca annemi geçen gün babam üstünü değiştirirken yatak odasına bakmaya çalışırken yakaladığımdan da oldukça emindim.

Koyu renk paltolu bir adam suyun kenarındaki bir kayaya tırmandı ve megafonunu kaldırdı. "Bayanlar ve baylar, büyük Tilikum şehri sizleri kırk dördüncü geleneksel Balkabağı Dalışı'na davet ediyor."

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Gavin bağırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Spiker, balkabakları ve turuncu, sarı ve kırmızı yapraklarla süslenmiş bir tacı havaya kaldırdı. "Kazanan Tilikum'un Balkabağı Kralı olarak taçlandırılacak! Ya da kraliçe, ama bu yıl kadın dalgıçlarımız olduğunu sanmıyorum."

"Çünkü kadınlar çok akıllı!" diye bağırان biri kalabalığı kahkahaya boğdu. "Pekâlâ, pekâlâ.

Beyler, öne doğru ilerleyin."

Gavin bana havlusunu uzattı. "Şunu benim için tutar mısın?" "Elbette. Dikkatli ol."

"İyi olacağım." Göz kırptı, sonra nehrin kenarına doğru ilerledi.

Diğer dalgıçlar tişörtlerini ve bornozlarını çıkardılar. Gavin, orta yaşlı bira göbekleri ve kır saçlı göğüslerle dolu bir denizde yirmi yaşlarında yalnız biriydi. Gülümsedi ve birkaç cüretkâr arkadaşıyla el sıkıştı, sonra bir yarışa hazırlanır gibi zıplamaya ve kollarını bacaklarını sallamaya başladı.

Cara geri geldi ve yanımda durdu. "Çok tatlı, değil mi?" "Evet, öyle."

"Sven konusunda sana geri dönmediğimi biliyorum."

"Sven mi?"

"Masaj terapistim. Senin için bir şeyler ayarlayacaktım ama aslında sana teşekkür etmenin daha iyi bir yolunu buldum."

"Gavin'i aldığın için mi? Gerçekten bir şey yapmana gerek yok. O benim arkadaşım, sorun etmedim." "Her ne olursa olsun, küçük bir sürpriz üzerinde çalışıyorum."

"Cara, sen gerçekten-"

"Sabırsızlanıyorum," diyerek sözümü kesti. "Buna bayılacaksın."

"Üçe kadar sayıyorum," dedi adam megafona. "Bir." Kalabalık eşlik etti. "İki.

Üç!"

Üç çeşit Tilikum balkabağı dalıcısı olduğu ortaya çıktı. Dikkatli adım atan, soğuktan irkilen, ayak parmakları suya değer değmez bitmesini bekleyen erkekler. Daha büyük bir şevkle suya dalanlar, her bir deri parçası suyun altına batarken hızlı nefesler çekenler.

Ve sonra Gavin vardı.

Bir çığlık attı ve yanındaki adamları sıçratarak nehre doğru koşmaya başladı. Ortaya yaklaştığında suya daldı, sonra tekrar yukarı çıktı ve tekrar bağırdı. Saçlarını yüzünden taradı, gözleri geniş ve parlaktı, gülümsemesi kocaman olmuştu.

Kalabalık nehir kıyısından tezahürat yaptı. Gavin'in kardeşleri onun adını haykırarak cesaret verdiler. Buna ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. İki kabak dalgıç geri döndü ve hemen sudan dışarı koştı. Bir diğeri de hemen arkalarındaydı.

"İşte bu, Gav," diye bağırdı Logan.

Gavin bel yüksekliğindeki suda birkaç kez yukarı aşağı zıpladı. Saniyeler geçip gidiyordu, ama ne kadar uzun sürerse o kadar heyecanlanıyordu.

Bir başka dalgıç soğuğa yenik düşerek sudan çıktı ve bekleyen bir havluya sarıldı. Çok geçmeden kitlesel bir göç başladı, nehir kıyısına koşan adamların sayısı giderek artıyordu.

Sonunda Gavin ve diğer iki adam kalmıştı. Biri kemikli kollarını kendine sarmış titriyor, dişleri takırdıyordu. Diğeri kel kafalı, gür kumral sakallı ve hayatımda gördüğüm en kıllı göğse sahip iri yarı bir adamdı.

"Earl," diye seslendi bir kadın bankadan. "Buna değmez. Buraya geri dön yoksa öleceksin."

Earl -kemikli olan- aynı fikirde gibiydi. Titreyerek ve mayosundan sular damlayarak nehirden çıktı.

"Gavin'le kalan kim?" Ben sordum.

"Gerald McMillan," dedi Cara. "Geçen yıl da Gavin'i yenebileceğini düşünüyordu."

Gavin'in gözleri benimkilerle buluştu ve gıcırdayan dişlerinin arasından gülümsedi. Kollarını göğsünde ileri geri salladı, sonra ellerini salladı. Gerald kıpırdamadan durdu, kollarını kıllı bir ağaç gövdesi gibi fiçı göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Logan "Ga-vin, Ga-vin, Ga-vin" diye bağırmaya başladı ve kalabalığın bir kısmı da buna katıldı. Nehir kıyısında Gerald için cevap niteliğinde bir tezahürat başladı.

Gavin zıpladı, kollarını salladı ve o sevimli gülümsemesiyle ellerini tekrar salladı.

Gerald perişan görünüyordu, iri vücudunu ürpertiler kaplamaya başlamıştı. Logan, "Bu iş sende, Gavin," diye bağırdı.

"Çılgın orospu çocuğu," dedi Levi, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Serin bir sonbahar sabahında nehir kıyısında dururken, Gavin'i sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim. Ve belki de bunun, onu tanıdığım zamanın çoğunda kırık bir bacak yüzünden aksadığı gerçeğiyle bir ilgisi vardı. Çünkü muhtemelen kendini hipotermiye sokarken hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünen bu Gavin biraz deliydi.

Hipotermi... Bir ceset daha bulunur, ancak yakından incelendiğinde hala hayatta olduğu, sadece derin bir hipotermi durumunda olduğu anlaşılır. Acilen hastaneye kaldırılır ve yaşam destek ünitesine bağlanır. Hayatta kalırsa, katilin kimliğini bulmanın anahtarı olabilir-

"Şuna bak," dedi Ginny, beni kısa süreli hayalimden uyandırarak. "Dışarıda eğleniyor gibi görünüyor."

"Ne? Oh, evet öyle. Bir cesedin suda karadakinden dört kat daha hızlı çürüdüğünü biliyor muydunuz?"

Güldü. "Ew."

Gavin Gerald'a kocaman bir sırtış fırlattı, sonra tekrar suyun altına daldı. Hâlâ gülümseyerek yukarı çıktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru sildi.

Gerald tüm vücudunu saran bir ürperti ile artık yettiğine karar vermiş gibiydi. Başını salladı ve aceleyle nehrin kenarına gitti.

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi ve Gavin kollarını havaya kaldırdı. Yüksek adımlarla sudan çıktı ve nehir kıyısına doğru koşarken havlusunu ona açtı.

"Lanet olsun, çok üşüyorum," dedi, sesi soluk soluğaydı - soğuktan mı yoksa heyecandan mı, kestirmek zordu.

Havluyu titreyen vücuduna sardım ve o da havluyu kavrayıp göğsünün üst kısmında tuttu.

Üzerinden akan nehir suyu, ayaklarımızın dibindeki kayalık toprakta küçük dereler oluşturuyordu.

Spiker kayanın üzerine çıktı ve megafonu kaldırdı. "Ve kazanan, bir kez daha, Gavin Bailey."

Yürüdü ve törenle Gavin'e tacını giydirdi. Kalabalık tekrar tezahürat yaparken Gavin'in yanakları pembeleşmiş, gülümsemesi sabah güneşi kadar parlaktı.

Güldüm, o ana kapıldım, kendimi hafif ve özgür hissettim. Döndü ve gözlerimle buluştu, o gülümseme içimi ısıttı.

"Bu harikaydı," dedi. "Ama üzerime bir şeyler giymem lazım."

"Kahve dükkanında buluşalım," dedi Grace. "Üzerinde adın yazan tuzlu karamelli mocha'm var."

"Evet." Elini uzattı ve ona yumruk attı.

Kalabalığı patikaya kadar takip ettik, insanlar biz ilerlerken Gavin'i tebrik ediyordu. Kamyonetine doğru yönelmeden önce bana bir gülümseme verdi. Ben buraya Ginny ile gelmişim, o ise ayrı gelmişti. Bu da mantıklıydı, özellikle de sadece arkadaş olduğumuz için.

Ama içimde onunla birlikte gitmeyi dileyen o küçük parçanın farkındaydım. Ya da belki de büyük bir parçaydı.

"Ee, kahve dükkânı mı?" Arabasına bindiğimizde Ginny sordu. "Evet, hadi yapalım."

Tabii ki kafeye gitmek istiyordum. Gavin orada olacaktı.

SKYLAR

P İnsanlar Steaming Mug'a doluşmuştu. Ginny ve ben bir masa kaptık ve paltolarımızı sandalyelerimizin arkasına koyduk. Artık tamamen giyinik olan ama ısınmak için hâlâ kollarını ovuşturan diğer balkabağı dalgıçlarından birkaçı sıraya girmiş ya da tezgâhın yanında sıcak sularını yudumlayarak bekliyordu.

İçecekler. Asher ve Grace içeri girdi, onları Levi ve Logan izledi. Grace iki baristaya yardım etmek için tezgâhın arkasına geçmeden önce Asher'ı öptü.

Kapı hızla açıldı ve Gavin içeri girdi, artık giyinikti ve saçma balkabağı tacını gururla takıyordu. Kafeye girerken alkışları yutuyor gibi görünüyordu, ancak gözleri benimkilere takılır takılmaz masamıza doğru koşmaya başladı.

"Ekselansları," dedi Ginny. "Varlığınız bizi onurlandırdı."

Bir sandalye çekip oturdu, sonra da tacını düzeltti. "Selamlar, sevgili prensesler." "Sen balkabağı kralı mısın yoksa nehir kralı mı?" Ben sordum.

"Hâlâ üşüyorum," dedi gülümseyerek, sonra dramatik bir şekilde titredi.

"Dudakların biraz mavi." Eğilip onları öpmek istedim ama bu isteğime direndim. "Büyükannemin sana neden Otter dediğini anlayabiliyorum."

"Kardeşlerim Ayı ve Kurt gibi belalı hayvanlar oluyorlar. Sonra ben geliyorum ve bana Su Samuru adını veriyor." Başını salladı.

"Bence çok şirin. Sana yakışıyor." Bana gülümsedi.

"Teşekkürler."

Grace, Gavin'in içkisini masaya getirdi. Ellerini sıcak bardağın etrafına sardı ve iç geçirdi. "Bugün iyi iş çıkardın, Gav." Grace onun sırtını sıvazladı.

"Teşekkürler Grace. Bebek Bailey nasıl?"

Karnına dokundu. "Şimdiye kadar çok iyi."

"Harika."

"Ee Ginny, şu ana kadar kasabamızı nasıl buldun?" diye sordu.

"Burası harika bir yer. Grace, bu bana bir şey bulduğumu hatırlattı." Telefonunu çıkardı ve Grace otururken ekrana birkaç kez dokundu. "John Haven için bir nişan duyurusu."

"Aman Tanrım," dedi Grace. "Dur tahmin edeyim, Eliza Bailey'e değil."

"Hayır." Ginny, Grace'e telefonunu uzattı. "Kasabanın kurucularından Ernest Montgomery'nin torunu Sarah Montgomery ile nişanlıydı."

Grace gözlerini Ginny'nin telefonuna dikti. "Belki de bu, Eliza'ya o notları John Haven'ın yazmadığı anlamına geliyordur." "Ya da belki de yazmıştır," dedi Ginny. "John ve Sarah arasında

bir evlilik kaydı yok. Ve

John yarışta para ödülünü kazandıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

"Yani belki de John Sarah'yla nişanlıydı ama gizliden gizliye Eliza'ya aşıktı," dedi Grace, Ginny'nin telefonunu geri verirken.

"Bu çok mümkün. Bu duyurunun ifade ediliş biçimine bakılırsa, görücü usulü bir evlilik gibi görünüyor," dedi Ginny. "Çiftin Ernest Montgomery'nin mirasına konacağından üç kez bahsediliyor. Bu beni meraklandırdı ve işte ilginç olan şey. Sarah hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamış. Öldükten sonra Montgomery'nin mirasının bir kısmı geniş ailesi arasında paylaştırılmış. Ama hepsi değil."

"Diğerlerine ne oldu?" diye sordum.

"Asıl soru bu," dedi Ginny. "Bilmiyorum. Bir tröstten bahsedildiğini gördüm ama sanırım Ernest Montgomery ölmeden önce servetinin bir kısmıyla gerçekten bir şeyler yapmış."

"Montgomery hazinesinin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?" Gavin sordu.

Ginny memnun bir gülümsemeyle, "Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi.

Grace şüpheci görünüyordu ama Gavin'in gözleri parladı. "Neden gerçek olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kabul ediyorum, elimde çok fazla kanıt yok. Ernest Montgomery'nin vasiyetinin bir kopyasını bulamamam da yardımcı olmuyor. Kamu kayıtlarında olmalı ama büyük Tilikum yangınında yok olmuş olabilir. Ancak, gazetede çıkan nişan ilanından yıllar sonra vasiyetini değiştirdiğini gösteren bir belge buldum. Hâlâ mevcut olan kayıtlara göre, o ve Sarah öldükten sonra servetinin bir kısmı Montgomery ailesine miras kalmamış."

Zihnim ayrıntılarla dolup taşıyor, bir hikâye yaratıyordu. Bu benim yazdığım türden bir şey değildi, ama elimde değildi. Zihnim böyle çalışıyordu.

"Belki de John Haven Sarah Montgomery ile evlenmek istemiyordu, Eliza Bailey ile evlenmek istiyordu," dedim. "Ama aileleri ısrar edince John ve Eliza birlikte kaçmak için bir plan yaptılar. Önce Eliza gitti ve John yarışta yarışmak için geride kaldı, para ödülünü kaçırlarını finanse etmek için kullanmayı umuyordu. Ancak John daha sonra Eliza'yı aramaya gittiğinde, Eliza önceden kararlaştırdıkları buluşma yerinde değildi. Ve sonra John soyuldu ve öldürüldü."

Herkes bana baktı.

"Bu iyi," dedi Gavin, sesi coşkuluydu. "O zaman belki de Ernest bir hazine saklamıştır, ama asıl hazine altın değil, torununun evlilik hediyesiydi. Ama kimse onu bulamadı."

"Evet," dedim heyecanla Gavin'in kolunu tutarak. "Ve Sarah için çeyiz olarak mal varlığının bir parçasını da içeriyordu. Ama trajedi şu ki, Ernest kimse onu bulamadan öldü ve Sarah hayatının geri kalanını yalnız geçirdi."

"Bekle," dedi Grace. "Evimin asıl sahipleri Montgomery'lerdi. Eliza'nın aynasını ve aşk notlarını kimin saklamış olabileceğini bulmak için emlak kayıtlarına baktım ama Montgomery'lerin bu işle bir ilgisi olabileceği aklıma gelmedi. Ama eğer John ve Eliza ile Sarah Montgomery arasında bir bağlantı varsa..."

Ginny telefonuna öfkeyle notlar yazarken, "Aman Tanrım, bu gittikçe daha iyi oluyor," dedi. "Burada kesinlikle bir şeyler dönüyor."

"Haven House'a gittin mi?" Grace sordu. Ginny'nin kaşları birbirine çatıldı. "Tura katıldım ama neden?" "Cennet Evi nedir?" Ben sordum.

"Küçük bir müze gibi," dedi Grace. "Kasabada ayakta kalan en eski ev olduğunu iddia ediyorlar ve 1900'lerin başından kalma orijinal mobilyalarla döşenmiş."

Gavin gözlerini devirdi. "Tilikum'daki en aptalca şey. İlkokuldayken bizi oraya geziye götürürlerdi."

"Neden aptalca?" Gülerek sordum.

"Çünkü herkes Haven'ların orada yaşamadığını biliyor ama aptalca bir nedenden ötürü oraya Haven House adını vermişler."

Grace, "Merak ediyordum çünkü bazı insanlar o evi Ernest Montgomery'nin inşa ettiğini söylüyor," dedi.

"Etrafa bakındım ama olağandışı bir şey fark etmedim," dedi Ginny. "Ama eğer burayı Ernest inşa ettiyse, bu ilginç. Gerçi yerel söylentilerde doğruluk payı varsa, kasabanın yarısını o inşa etmiş."

"Doğru," dedi Grace. "Yaşadığı evin yandığından da oldukça eminim."

"Bahse girerim Harvey hazineyi bulacak," dedi Gavin. "Sonra da kasabada ona deli diyen herkesle dalga geçecek."

"Keşke bunu çözene kadar burada sonsuza dek kalabilsem," dedi Ginny. "Bu çok büyüleyici. Ama patronumun yüzyıllık bir gizem için duyduğum heyecanı paylaşacağını sanmıyorum."

Grace tekrar tezgâha baktı. "Muhtemelen gidip kızlara yardım etmeliyim. Bulgularınızı paylaştığınız için teşekkürler."

"Emin olabilirsin," dedi Ginny gülümseyerek.

Grace ayağa kalktı ve Logan, Asher'la birlikte durduğu yerden sıyrıldı. Masamıza doğru yürüdü ve Ginny'ye gülümsedi.

"Hey. Kocaayak'ta kahvaltı etmeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?" "Biliyor musun, çok isterim." Ginny bana döndü. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Devam edin." "Onu yakaladım,"

dedi Gavin.

"Teşekkürler." Ginny gülümsedi, sonra ayağa kalkıp eşyalarını topladı. Logan bir elini onun sırtına koydu ve onu dışarı çıkardı.

Gavin bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Takılıyorlar mıydı?" "Biraz, sanırım."

"Huh."

"Şehirde daha ne kadar kalacağını bilmiyorum ama sanırım neler olacağını göreceğiz."

Kafenin kapısı tekrar açıldı ve annem içeri girdi, ardından da babam. Annem bana küçük bir el salladı ve ikisi de masamıza doğru yöneldiler.

Ben de el salladım ve Gavin dönüp baktı. İrkilmiş gibiydi, biraz sıçradı ve sonra sırtını dikleştirdi.

"Hey, Şef," dedi çabucak.

"Merhaba, ikiniz de," dedi annem, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Gerildim, garip bir şey söylemesini bekliyordum. Ona Gavin'le yattığımı itiraf etmemiştim ama bildiğine dair bir his vardı içimde. Bu tür şeyleri her zaman biliyor gibiydi.

Neyse ki benim için başka bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ve babama baktı. "Tebrikler," dedi babam başını sallayarak.

Gavin'in bakışları bana kaydı, gözleri endişeyle irileşmişti, sonra tekrar babama döndü. "Ne?" Babam balkabağı tacını işaret etti. "Balkabağı Dalışı."

Başındaki tacı çıkardı ve sanki başında olduğunu unutmuş gibi ona baktı. "Ah, doğru ya.

Teşekkürler." "Babanın kazandığı yılı hatırlıyorum," dedi babam. "Gerçi Gerald'ın seni beklettiğini düşünüyorum."

Charlie'nin mücadele etmek zorunda kaldığı her şeyden daha uzun."

"Doğru, bunu hatırlıyorum," dedi annem, elini babamın koluna koyarak. "Charlie'ye çok benziyor, sence de öyle değil mi?"

Babam Gavin'e baktı. "Gerçekten öyle. Babana çok benziyorsun."

Gavin'in ifadesindeki neşeli hava kayboldu ve masaya baktı. "Evet, bu

Gram ne diyorsa."

"Sipariş vermek için sıraya girmeliyiz," dedi annem, babamın kolunu çekiştirerek.

"Hoşça kal anne... ve baba," dedim, cümleyi kurarken tökezleyerek. Bu şekilde söylemek çok tuhaf hissettirdi, sanki onlar gerçekten bir çiftmiş gibi.

Annemle babam uzaklaşırken Gavin gözlerini masadan ayırmadı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Evet. İyi olacağım. Buradan çıkmak ister misin?"

"Elbette."

Gavin her zaman *iyi olacağım* ya da *her şey yoluna girecek* gibi şeyler söylerdi ve genellikle bunu kastedirdi. Ama bu sefer öyle olmadığını söyleyebilirim.

Onu takip ettim ve kamyonetine bindik. Motoru çalıştırdı ama arabayı sürmedi. "Onları hatırlamıyorum," dedi sonunda, sesi alışılmadık derecede kısıktı.

"Ailen mi?"

Başını salladı. "Kardeşlerim biliyor ama ben sadece dört yaşındaydım. Sanki onlarla hiç tanışmamışım gibi geliyor." "Özür dilerim."

"Ben zaten bir oops bebeğiydim. Daha fazla çocuk sahibi olmak istememişler." "Gerçekten mi?"

"Evet. O zamana kadar nasıl çalıştığını çözmüşlerdir diye düşünüyorsun ama sanırım çözememişler." Gülümsedi. "Asher ve Evan arasında sadece bir yıl vardı ve iki yıl sonra da ikizleri oldu. İhtiyaç duydukları son şey başka bir çocuktu. Ama Gavin geldi."

"Eminim onlar da seni en az kardeşlerin kadar istiyorlardır." Omuz silkti.

Uzandım ve elini sıktım. Soğuktu. "Hâlâ donuyorsun." Gözlerime baktı.

"Beni ısıtmak ister misin?"

Sadece bu öneri bile vücudumda hoş bir beklenti hissi uyandırdı. "Uzun süre soğuğa maruz kaldıktan sonra iyileşmenin bir yolu da ten temasıdır."

"Ten temasını

seviyorum." "Ben

de."

Uzun bir süre bana baktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Teşekkürler Sky." "Ne için?"

"Beni daha iyi hissettiriyor."

"Şimdiden mi? Daha kıyafetlerimi bile çıkarmadım."

"Yapmak zorunda bile değilsin. Ama yine de yapmanı istiyorum, böylece anlaşmış oluruz." Güldüm. "Evet, biliyorum."

Bu bir sorun değildi, çünkü şu anda hiçbir şey Gavin Bailey ile soyunmaktan daha iyi gelmiyordu.

GAVIN

SKy haklıydı, hâlâ üşüyordum. Kahvenin ve nihayet kuruyan saçlarımın yardımını oldu. Ama suyun içinde o kadar uzun süre kalmıştım ki, soğuk iliklerime kadar işlemişti. Genelde buz gibi nehre daldıktan sonra sıcak bir duş alırdım. Ama Skylar'la soyunmak çok daha iyi olacaktı. Daha eğlenceli.

Hâlâ dalmanın heyecanını yaşıyordum, meydan okumanın heyecanı içimde zonkluyordu. Şef'in babamdan bahsetmesi beni biraz aşağı çekmişti ama şimdi Sky'ı evime geri götürdüğüm için yeniden yükseliyordum.

Araba yoluna park ettikten sonra -kardeşlerimin hâlâ evde olmadığını görmekten mutluydum- içeri girdik. Prens Squeaker esneye esneye dışarı çıktı ve bacağıma sürtündü.

Onu kucağıma aldım ve burnunu burnumla okşadım. "Merhaba, Prens."

"Çok büyümüş." Skylar onu sevmek için uzandı ama Squeaker eline vurdu.

"Hey, şimdi. Kıskanmana gerek yok." Neredeyse *Skylar'ın sadece bir arkadaş olduğunu* da ekleyecektim ama bu cümlede hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Bu garipti çünkü doğrudu ama yine de söylemedim.

Squeaker'ı yere bıraktım ve Skylar'ın elini tutarak onu odama doğru çektim. Onu içeri götürmeme izin verirken ağzının kenarları gülümseyerek kalktı.

Seksi ne kadar seviyorsam -ki gerçekten seviyordum- seksten önceki bu beklenti anını da en az onun kadar seviyordum. Birkaç dakika içinde onun içinde olacağımı bilmek bile kanımı kaynatıyordu.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve o da ceketini çıkardı. Ellerimi beline dolayarak onu kendime doğru çektim ve dudaklarını öpmek için eğildim. Kollarını boynuma doladı ve kendini yakınımına bastırdı.

"Hadi seni ısıtalım." Ellerini tişörtümün altından geçirdi, avuç içlerini karın kaslarımda ve göğsümde gezdirdi.

Kıyafetlerimiz öpüşmeler arasında azar azar yere düşüyordu. Teni benimkine karşı sıcaktı ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu derinden öptüm. Tadı çok güzeldi, onu yiyip bitirmek istiyordum.

Belki de yapardım.

Onu yatağa kadar geri götürdüm ve şiltenin üzerine ittim. Köşedeki tırmanma ipi gözüme çarptı ve birden aklıma bir fikir geldi.

"Eğlenceli bir şeyler denemek ister misin?"

Yüz hatlarında bir endişe titreşimi belirdi ama bakışlarımı sabit tuttu. "Ne gibi?"

"Bana güveniyor
musun?" "Evet, ama..."

Üzerine tırmandım ve onu tekrar öptüm - uzun, derin bir öpücük. "Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım."

"Biliyorum. Ama bana güvenli bir kelimeye ihtiyacım olduğunu söylerseniz, bu benim için biraz fazla olabilir."

Ağzım bir sırtışıla kapandı. "Hayır, ama amını öyle güzel yalamayı planlıyorum ki merhamet dileneceksin."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Tamam, evet, sana güveniyorum."

Ayağa kalktım ve mavi ipi yakaladım. Skylar yanakları kızarmış ve gözlerinde merakla beni izliyordu.

Bu benim için bir ilkti -daha önce hiç bir kızı bağlamamıştım- ama nasıl iyi düğüm atılacağını biliyordum. İp pürüzsüzdü, bu yüzden çok sıkı yapmadığım sürece onu inciteceğinden endişelenmedim.

Yanında diz çöktüm ve ipi göğüslerinin arasından, göbek deliğinin üzerinden geçirip bacaklarının arasından geçirdim. Dizleri açıldı.

"Seni boşaltmamı istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Merak etme Sky. İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

Bileklerinden birini tuttum ve başının üzerine kaldırdım, böylece başlığa sabitleyebildim. Çalışmamı izledi, kolu kavrayışında rahatlamıştı. Bir tarafı bitirdim ve parmağımı ip ile teni arasında kaydırarak çok sıkı olmadığından emin oldum.

"Sorun olur mu?"

Hafifçe çekti. "Evet."

Acele etmeden işlemi diğer tarafta da tekrarladım. Vücudunu bana teslim edişi, kontrolden vazgeçiş çok heyecan vericiydi.

"Hâlâ iyi misin?"

diye sordum. Başını

salladı.

Önünde diz çökecek şekilde hareket ettim ve bacaklarını açtım. Dudaklarımı yaladım, her zaman etrafımda ip bulundurduğum için gerçekten mutluydum. "Sana çok iyi bakacağım."

"*Seni ısıtmam gerektiğini sanıyordum.*"

"Kahretsin Sky, sana bakarken bile tahrik oluyorum." Bu doğrudu. Hiç de üşümüyordum.

Elimi kalçasından yukarı kaydırıp yumuşak pembe tenini okşadım. Bir parmak ucumu ıslaklığına daldırdığımda dokunuşumla titredi. Elimini ağzıma götürmeden önce klitorisiniyle biraz oynadım - onunla oynamayı gerçekten seviyordum - böylece parmağımdaki tadını emebilecektim.

"Çok iyi," dedim.

Kalçalarının iç kısımlarını öptüm ve yüzümü bacaklarının arasına yerleştirdim. Yukarı baktım ve onu yatağa bağlanmış, benim için uzanmış görmek, açık hava sinemasındaki oral seks kadar ateşliydi.

Kahretsin, bu kız inanılmazdı.

Yarığını yaladım, titrediğini hissettim. Dilimi klitorisinin etrafında döndürdüm. Onu kızdırmaya devam ettim, o kısa nefesler alırken dilimin küçük dokunuşları. Zaten lezzetli bir şekilde ıslanmıştı ve ben daha yeni başlıyordum.

Tadı çok güzeldi. Çalınmış ya da başka türlü herhangi bir kurabiyeden daha iyiydi. O kıvrılırken, iplere karşı çekerken ben de yalamaya ve emmeye başladım. İnlemeleri daha da keskinleşti ve çılgınlaştı. Islaklığına bir parmağımı soktum ve ipeksi iç kasları gerildi.

Bunu ona yapmayı seviyordum. Onu iyi hissettirmek. Kendini bırakmasını.

Kalçaları hareket etti, vücudu gerildi. Bir parmağımı daha içine soktum ve nefesi kesildi. Artık ona sahiptim. Parmaklarımı pompalayarak, nefes nefese kalana ve inleyene, sırtı altımda kamburlaşana kadar onu acımasızca yaladım.

"Aman Tanrım. Evet. Tam orası. Durma."

Artık durmamın imkânı yoktu. Kalçalarının her inleyişi ve sarsılışı beni teşvik ediyordu. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum, amının duvarları parmaklarımın etrafında titreşiyordu. İçine girmek için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan dolayı aletim ağrıyordu ama o çok yakındı. Bunu hissedebiliyordum.

"Gavin. Oh Tanrım. Yapamam."

Sözleri kesildi ve boşalmaya başladığında haykırdı. Kalçalarını oynatırken amı tekrar tekrar sıkıştı. Durmadım, onunla birlikte hareket ettim, hala dilimin ucuyla klitorisini yalıyordum.

Vücudu gevşedi ve parmaklarımı yavaşça dışarı çektim. Birkaç nefes almasına izin verdim.

Gözlerini açtı ve bana göz kırptı. "Az önce bana ne yaptığını bilmiyorum ama bu inanılmazdı."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçalarını okşadım. "Hoşuna gittiğine sevindim. Kolların iyi mi?" "Evet." Gözleri bağlı bileklerine kaydı. "Beni böyle becermeni istiyorum."

İnledim ve neredeyse istemsizce elim ereksiyonuma gitti. Onu içime çekerek kendimi birkaç kez okşadım. Yatağıma bağlanmış bu güzel kadının görüntüsünün tadını çıkarıyordum.

"Evet, seni böyle becereceğim."

Bir prezervatif alıp takmak için durakladım. Kahretsin, bu iyi olacaktı. Kendimi onun önünde konumlandırımdım ve bacaklarını açtım.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Evet," diye nefes aldı.

"Kahretsin Sky, senin için çok sertim." Sikimi dibinden tuttum ve ıslak yarığında aşağı yukarı gezdirdim.

İnledi.

Etrafımı sardığını hissedince inleyerek içeri girdim. Sıcak ve sıkıydı. Kesinlikle mükemmeldi. Ellerim kalçalarında, gözlerim onun üzerinde, içeri ve dışarı kaydım. Bilekleri yatak başlığına sabitlenmişti. Ben onu becerdikçe zıplayan göğüsleri. Yanaklarındaki kızarıklık ve meme uçlarının sert tepeleri.

Bakışlarımız buluştu ve göğsümde bir şeyler kıpırdandı. O kadar güzeldi ki. Gözleri yarı açıktı, dudakları ayrılmıştı. Korku ya da endişe yoktu. Sadece güven ve arzu.

Ağzını öpmek için eğildim, kendimi onun içinde kaybettim. Tadında ve kokusunda. Sertçe iterek içine girdim, basınç hızla artıyordu. Dilim onunkine sürtündü ve kendimi derinlere gömerken inledim.

Daha önce hiç kimse bu kadar iyi hissetmemişti. Sanki birbirimize mükemmel uyuyorduk.

Dizlerini omuzlarına doğru çekti ve ben de onu daha sert sikebilmek için kendimi yatak başlığına dayadım. Doyamıyordum. Bir hayvandım, hırslıyor ve homurdanıyordum, kaslarım sımsıkı sıkılmıştı.

Yatak duvara çarptı ama ben vazgeçmedim. Tekrar tekrar içine girip çıktım, kendimi ona gömdüm. Kolları iplere karşı gerilmişti ve çıkardığı her ses damarlarımda sıcaklık sarsıntıları yaratıyordu. Kasıklarındaki gerilim artarak tüm vücuduma yayıldı.

"Durma," dedi.

Hiç şansı yoktu. Onu acımasızca becerdim, derinlere doğru sürdüm. Amcığı etrafımda sıkılaştı ve sertçe inledim.

Hâlâ yatak başlığını kavırıyordum, tekrar ittim. Sırtım sıkıştı ve kasıklarındaki basınç

yoğunlaştı, beyaz-sıcak gerilim beni ele geçirdi. Tekrar boşalmaya başladığında inledi, iç duvarlarının nabız atışları içimde dalgalanıyordu.

Bir zevk telaşıyla, çözüldüm.

Boşalırken inledim, gözlerim geri döndü. Doruk noktam içimden geçti, aletim onun içinde zonkluyordu. Orgazmımın son dalgalarını atlatırken sikimi derinlere batırdım, kendimi ona gömdüm.

Siktir, çok iyi hissediyordu.

Kendime geldiğimde gözlerimi açtım. Skylar bana göz kırptı, yanakları pembenin en seksi tonuyla kızarmıştı.

"Kııldama." Ona göz kırptım ve o da hafifçe güldü.

"Bağlı olmasaydım bile yapabileceğimi sanmıyorum."

Hızlıca prezervatifle ilgilenmek için ayağa kalktım, sonra geri döndüm ve onu çözdüm.

Bileklerini döndürdü. Yanına yerleştim ve ellerinden birini tutarak kızarmış tenini öpebilmek için yaklaştırdım.

"İyi misin?" "Evet, acımıyor."

Onu öpmeye devam ettim, dudaklarımı bileğinin iç kısmındaki yumuşak tene bastırabilmek için kolunu çevirdim. Bir bileğini iyice okşadıktan sonra diğerini aldım ve aynı şeyi yaparak onu nazıkçe öptüm.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bana güvendiğin için memnun değil misin?"

"Çok sevindim. Kardeşlerin evde değil, değil mi?" "Sanmıyorum."

"Güzel. Hemen döneceğim."

Kalkıp tuvalete gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi. Ona uzandım ve o da benimle birlikte yatağa girdi.

Yorganı üzerimize çektim ve o başını omzuma yaslarken rahat bir nefes aldım. Kendimi harika hissediyordum. Sky'la seks yapmak her zaman harikaydı ama bugün özellikle harika olan bir şey vardı. Belki de onu bağlamanın verdiği yenilikten kaynaklanıyordu. Ya da belki de nehre dalmanın verdiği heyecanla hâlâ kafam iyiydi.

Ya da belki de sadece oydu.

Bununla ilgili bir şey beni rahatsız etti. Orgazm sonrası parıltıyı kesti. Göğsümde başka bir his daha vardı. Tanımlayamadığım bir şey. Her neyse, ona daha sıkı sarılmak istememe neden oldu. Yanağımı kafasına yasladım, onu bir kenara itmeye çalıştım ve sadece kollarımda, sıcak vücudunun benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkardım.

Başını ellerinin arasına alarak kendini yukarı kaldırdı. "Gitsem iyi olacak." Kahretsin, bu hayal kırıklığı yarattı. "Oh, tamam. Bugün başka bir işin var mı?" "Hayır, sadece biraz yazı yazmam gerekiyor. Kitap ilerliyor ama bir engele takıldım." "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Gülümsedi. "Şimdiden çok şey yaptın. Sen başlamama yardım etmeseydin bir şey yazabilir miydim bilmiyorum. Ama sanırım biraz daha zorlamam gerekiyor. Tıkandığımdan değil, sadece hikayenin bu bölümünü nasıl işleyeceğim konusunda biraz zorlanıyorum. Sanki tam olarak hayal edemiyorum."

Yüzüne dokundum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Pekâlâ. Seni eve götürebilirim."

"Teşekkürler."

Giyinmek için ayağa kalktı ve ben hayal kırıklığımın alevini bastırdım. Ve işte yine o his vardı. Onun için endişeleniyor muydum? Neden olacağımı bilmiyordum. Yine yazıyordu, ki

onun için harikaydı. Ve biz çok iyiydik. Birlikte eğlendik - çeşitli türlerde eğlence. Destansı bir seks yapmıştık. Bunların nesi yanlış olabilirdi ki?

Belki de sadece acıkmıştım. Bu pek doğru gelmiyordu ama başka ne olabileceğini de bilmiyordum.

Kalkıp giyindim ve Skylar'ın yazma konusundaki engelini düşündüm. Aklıma başka bir fikir gelmişti. Onu başlığıma bağlamak kadar iyi değildi - dürüst olmak gerekirse ne olabilirdi ki - ama oldukça harikaydı.

Bir günde iki harika fikir. Geri dönmek güzeldi.

SKYLAR

TKalktığımda ev sessizdi. Kollarımı başımın üzerine uzattım ve derin bir nefes aldım. Bileklerimin etrafındaki kızarıklık çabucak kaybolmuştu ama bacaklarımın arası hâlâ hoş bir şekilde ağrıyordu. Bu benim için bir ilkti. Hiç bu kadar sert sikilmemiştim. Aslında ertesi gün hissediyorum. Aslında bunun hep bir efsane olduğunu düşünmüştüm.

Gavin Bailey tarafından yatağa bağlandığında öyle olmazdı.

Bu da bir ilkti. Gavin'i Cullen'la karşılaştırmak istemiyordum -özellikle de Gavin'le *çıkmadığım* için- ama bunu yapmamak da zordu. Cullen yatak odasında ip gibi bir şeyi hiç önermemişti. Ben de bunu yapmazdım, onunla yapmazdım. Bu da göz açıcı bir farkındalıktı. Cullen'a asla ona karşı bu kadar savunmasız olacak kadar güvenmezdim.

Gavin'le çok kolay oldu.

Heyecan verici ve eğlenceliydi. Onun kontrolünde olma hissini sevmiştim. Farklıydı ve *farklı* olmak çoğu zaman beni endişelendirse de, bu endişelendirmiyordu.

Tuvaleti kullanmak için koridora indiğimde annemin yatak odasının kapısı gözüme çarptı. Kapı açıktı. Durdum ve içeri baktım. Yatak çoktan yapılmıştı. Bu garipti. Benim aksime, annem pek sabah insanı değildi. Genellikle ondan önce kalkardım.

Dün gece orada uyumuş muydu?

O ve babam dün akşam evdeydiler. Ben erkenden odama çıkmıştım ve bildiğim kadarıyla ikisi de gitmemişti.

Boş yatak odası tuhaftı. Neredeydi?

Duş aldıktan sonra giyindim ve mutfığa indim. Işığı yaktım ve kahveyi çıkardım. Görünüşe göre babam da kalkmamıştı.

Kahvenin kokusu havayı doldurdu ve demlenirken mutfak masasına oturdum. Annem okuduğu kitabı dışarıda bırakmıştı, ben de boş boş sayfaları karıştırdım.

Kahvenin demlenmesi bitmek üzereyken babam ıslık çalarak aşağı indi. "Günaydın tatlım," dedi gülümseyerek.

"Günaydın."

Mutfakta dolaşıyordu ve yemin ederim adımlarında bir sıçrama vardı. Bir şekilde daha hafif görünüyordu, omurgası dik, omuzları gerideydi.

"Keyfin yerinde," dedim. "Beklenmedik bir izin günün falan mı var?"

"Hayır, saat sekizde itfaiyede olmam gerekiyor." Dolabı açtı ve bir seyahat kupası çıkardı. "Bir fincan kahve içmemin sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

Bana gülümsedi. Hayır, bana sırtıttı, bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Kupasına kahve doldurdu, sonra bana da bir fincan doldurdu.

"Teşekkürler. Annemin nereye gittiğini biliyor musun?" "Hâlâ yatakta."

Kitaptan başımı kaldırıp baktım. "Gerçekten mi? Kapısını açık gördüğümü ve yatağının hâlâ yerinde olduğunu sanıyordum-" Oh.

Oh.

Babam dondu kaldı, benim de gözlerim büyüdü.

Annem giriş yapmak için her zaman mükemmel anı bilirdi ve bu sabah da bir istisna değildi. İpek çiçekli sabahlığıyla vals yaparak içeri girdi ve babama verdiği gülümsemeyi kaçırmadım.

Aman Tanrım. Boşanmış annemle babam dün gece birlikte mi yatmışlardı? "Günaydın," dedi, sesinde neşeli bir tını vardı.

"Günaydın." Ne haltlar döndüğünü merak ederek ikisine de baktım.

İkisi de herhangi bir açıklama yapmaya meyilli görünmüyordu ki düşündüğümde bu muhtemelen iyi bir şeydi. Eğer dün gece birlikte yatağa girmişlerse, detayları bilmek istemiyordum.

Telefonum günü kurtardı. Sessizlik çok garip bir hal almadan önce bir mesaj attı ve dikkatimi annemle babamın birbirlerine bakışlarından başka bir yere vermem için bana bir bahane verdi.

Gavin: *Bu kadar erken mesaj attığım için üzgünüm ama aklıma çok iyi bir fikir geldi.*

Bu dudaklarımın gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Gavin'in fikirleri olmasından hoşlandığımı çabucak öğreniyordum.

Ben: *Ne oldu?*

Bu bir sürpriz. Ne zaman gelip seni alabilirim?

Ben: *Yirmi dakikaya ne dersin?*

Mükemmel. Yakında görüşürüz.

"Gavin nasıl?" Annem sordu, ses tonundaki imayı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Telefonumu indirdim. "O iyi."

"Peki ya Gavin?" Babam gelişigüzel sordu.

Bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. "Yok bir şey. Sadece bu sabah bir araya gelmek istiyor." Babam bir şey söyleyecek gibiydi ama annem ondan önce davrandı.

"Eminim onun tam zamanlı olarak göreve dönmesi iyi olmuştur." Gözleri bana kaydı ve ben de ona minnettar bir gülümseme verdim. Şu anda Gavin'le olan ilişkimin doğasına girmek istemiyordum. Babamla değil.

"Evet, tam güçte olduğumuzda zamanlamayı daha kolay hale getiriyor." Kalçasını tezgâha yasladı ve bir yudum kahve aldı. "Ve Gavin moral için iyi. Diğer çocuklar onun enerjisinden besleniyor."

"Kesinlikle iyi bir gence benziyor," dedi ve bu yorumun benim için mi yoksa babam için mi olduğunu anlayamadım. Belki de ikimiz içindi.

"Nasıl oluyorsa iyi yetişiyor," dedi babam küçük bir sırıtışla.

Annemin ifadesi değişti, gözlerindeki neşe yerini şaşkınlığa bıraktı. Ya da belki merak. Başını hafifçe eğerek ona baktı. "İçimden bir ses senin bununla çok ilgin olduğunu söylüyor, değil mi?"

Babam boğazını temizledi ve kahve bardağına baktı. "Bundan emin değilim."

"Sana sahip oldukları için şanslılar," dedi annem, sesi yumuşaktı.

Babam onunla göz göze geldi. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve merdivenleri işaret ettim. "Gavin beni almaya geliyor, o yüzden hemen saçlarımı kurutmaya gidiyorum."

"İyi günler tatlım," dedi annem.

"Teşekkürler."

Annemle babamı yalnız bırakıp bırakmamam gerektiğini düşünerek yukarı çıktım. Aralarında neler oluyordu? Dün gece yaşanmış olabilecek herhangi bir şeyin mahrem ayrıntılarını bilmek istemesem de merak ediyordum. Sadece eski günlerin hatırına mı takılıyorlardı? Yoksa daha fazlası mı vardı?

Bu konuyu annemle daha sonra konuşmam gerekecekti. Şimdilik Gavin'in bana bir sürprizi vardı ve ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Engabeli bir arka yoldan aşağı indik. Gavin bana nereye gittiğimizi söylememişi ve yaramaz gülümsemesi beni meraktan çatlatmıştı. Neyin peşindeydi?

Yol kıvrılıyor, sonra küçük bir tepeye tırmanıyor ve aniden sona eriyordu. Burada ağaçlar sıkı, araziye derin bir gölge düşürüyordu ve havada sis vardı.

"Tamam, beni yakaladınız," dedim. "Burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok." "Bunun kitabını bitirmene yardımcı olabileceğini düşünüyordum."

Kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ederek dışarıya baktım. "Nasıl?"

"Sana göstereceğim."

Kamyondan indik ve nemli sonbahar havası yanaklarımı serinletti. Ayaklarım ormanın zeminine değerek değmez duyularım arttı, kalbim daha hızlı atmaya başladı. Gri sis, ağaçların arasındaki manzarayı puslu hale getirdi ve ağır sessizlik bana baskı yaptı.

"Burası biraz ürkütücü," dedim yavaşça kamyonun önüne doğru adım atarak.

"Kesinlikle," dedi Gavin, sesi kısıktı ama heyecanını hiç kaybetmemişti. "Buradan çok uzakta olmayan bir kaplıca var ve sabahları gerçekten sisli oluyor. Hadi gel."

"Kaplıcaya mı gidiyoruz?" "Bu sefer gitmiyoruz. Sadece beni takip edin."

Elimi tuttu ve beni çalılıkların arasından dar bir patıkaya götürdü. Uzun çamlar üzerimizde yükseliyordu ve havadaki sis ürkütücüydü. Tek ses ayaklarımızın kuru kalıntılar üzerinde çıtırdaması ve ara sıra uzaktan gelen kuş sesleriydi.

Gavin'in elini sıktım. Tam olarak korkmamıştım ama burası tedirgin ediciydi.

Patıkada kısa bir yürüyüşten sonra eski, köhne bir kulübenin önüne geldik.

"Cinayet kulübesine hoş geldiniz," dedi diğer eliyle işaret ederek.

"Bekle, ne?"

"Gerçekten korkmana gerek yok. Size zarar verebilecek hiçbir şey yok ve burada gerçekten kimsenin öldürüldüğünü sanmıyorum. Ama çok ürkütücü olsun diye kurguladım. Kitabınızda ne aradığınızdan emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz var. Bunun sana fikir verebileceğini düşündüm."

"Benim için bir cinayet kulübesi mi kurdun?"

"Evet." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Gidelim mi?"

Bu büyük bir olaydı ama ona bunun ne kadar harika bir şey olduğunu garipleştirmeden nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu ama bunun gibi şeyler -ve dün yaptıklarımız- kalbimin daha fazlasını arzulamasına neden olmaya başlamıştı.

Ve oraya gidemezdim. Ona aniden bir sürü karışık duygular yaşatmak adil olmazdı.

Onu şu anki anlaşmamıza ikna eden bendim... daha iyi bir kelime bulamıyorum.

Ama beni bir cinayet kulübesi yapmıştı.

Biri onu buna değdiğine ikna edebilirse, harika bir erkek arkadaş olabilirdi. "Merak etme." Elimi sıktı. "Yanımdayım."

Ona kulübeden korkmadığımı söylemedim. Beklenmedik bir duygu patlamasıyla boğuşuyordum ve bununla başa çıkmaya hazır değildim. Sadece gülümsedim ve başımı salladım, geri kalanını içimde kilitli tuttum.

Beni yavaşça kulübeye doğru götürdü ve ben de atmosferin içime işlemesine izin verdim. Yükselen ağaçlar, sis, ürkütücü sessizlik. Kalbimin daha sert atmasına ve korkunun omurgamda gezinmesine neden oldu.

Ama aslında bu hissi sevdim.

Kulübenin ahşapları gri ve yıpranmıştı, tahtalar arasında boşluklar vardı. Üstü kapalı sundurmanın bir tarafı sarkıktı ve merdivenler üzerine basıldığında kırılacakmış gibi görünüyordu.

"Devam et." Elimi bıraktı ve kulübeye doğru işaret etti. "Şuna bir bak." "Tek başıma mı?"

"Hemen arkada olacağım."

Ona baktım, aniden dışarı fırlayıp beni korkutmak için bekleyen biri olabileceğinden endişelendim.

"Bu bir şaka değil," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Daha çok... görsel ilham gibi."

"Tamam."

Derin bir nefes alarak verandanın basamaklarını çıktım. Ayaklarımın altında gıcırdadılar. Ağırlığım eski tahtaların üzerine yerleşir yerleşmez verandanın kendisi hafif bir inilti çıkarır gibi oldu. Ama dayanıyordu.

Yan tarafa baktım ve nefesim kesildi. Eski bir tişört ve kot pantolon giymiş bir manken, sanki oraya düşmüş ve ölmüş gibi verandaya yayılmıştı. Göğsünden uzun bir bıçak çıkmıştı ve kırmızı bir şey -Ketçaba çok benziyordu. Yaranın etrafına sıçramıştı.

"Belki de ana karakteriniz olay yerine ilk giden kişidir ve böyle bir şeyi keşfeder," dedi Gavin.

Sahte cinayet mahalline baktım. Bıçaklanan bir kurban ilginç bir değışiklik olurdu.

Silahını çekmiş, gıcırtilı merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. Kalbi hızla atıyor, damarlarında akan adrenalın tanıdık bir yoldaş. İçerisi karanlık, görünüşe göre terk edilmiş, ama içgüdüleri canlanıyor. Verandaya adımını atar ve havadaki metalik kan kokusunu yakalar. Silahını sağına doğrulttuğunda, cinayet silahı hâlâ göğsünden çıkıntı yapan cesedi bulur.

Bu bana şimdiden fikir veriyordu.

"İçeride daha fazlası var mı?" diye sordum.

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Oh evet."

Kapıyı iterek açtım ve içeri süzıldüm. Sırtımdan aşağı karıncalanmalar iniyordu ama bunda heyecan verici bir şey vardı - doğrudan korkunun içine yürümekle ilgili. Bunun güvenli olduğu için olduğunu biliyordum -hiçbiri gerçek değildi- ama yine de baş döndürücü bir duyguydu.

Kirli bir pencereden ve tahtaların arasındaki çatlaklardan içeri süzülen ışık, havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Gavin şaka yapmıyordu. İçeride daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Zeminin bir bölümüne sahte kan sıçramış bir plastik levha gerilmişti ve ortasında kopmuş bir kol duruyordu. Yakınlardaki döşeme tahtalarına bir balta saplanmıştı. Başka bir köşede, eski tozlu bir sandığın içinden iskelet bir kol çıkmıştı. Kirişlerden paslı aletler sarkıyordu ve cılız bir masa ile sandalyeler sahte örümcek ağlarıyla kaplıydı. En azından sahte olduklarını umuyordum.

Yerde bantla bir cesedin şeklini işaretlemişti ve bir oyuncak tabanca -plastik olduğu anlaşılıyordu- yakınlarda duruyordu, sanki fail onu oraya bırakıp kaçmış gibiydi.

Kulübedeki diğer eşyalar daha gotik ya da Cadılar Bayramı tarzındaydı. Eski şöminenin üzerinde

büyük mumlar vardı.

tutucular ve siyah bir kuzgun bir rafta oturuyordu.

Bant çizgilerinin yanına çömelmişim, görüşüm bulanıklaşıyordu. Kahramanımın bölgeyi yavaşça taradığını, her ayrıntıyı araştırdığını görebiliyordum. Gözden kaçmış olabilecek şeyleri arıyor. Katilin kafasının içine girmeye çalışıyordu.

Bir yapbozun parçaları gibi, kitabımın sonu yerine oturdu. Ne olması gerektiğini biliyordum. Ayağa kalktım ve etrafımda dönerek Gavin'e doğru koştum. "Oops."

Beni sabitlemek için kollarımdan tuttu. "İyi misin?"

"Evet, tamam." Belki de geri çekilmeliydim -aramıza biraz mesafe koymalıyım- ama özellikle bunu yapmak istemedim. "Üzgünüm, orada olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece ne düşündüğünü görmek için kontrol ediyorum."

"Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlandığım için sözümü yarıda kestim. "Birinin benim için yaptığı en harika şeylerden biri."

Gülümsedi, sevimli gamzelerini büzdü. "Öyle mi? Beğendiğine sevindim. Aklına bir fikir geldi mi?"

"Kesinlikle. Haklıydın, görsel ilham gerçekten yardımcı oldu."

"Awes-" Dışarıda metal bir kutunun devrilmesi gibi bir ses duyuldu ve kelimeyi tamamlayamadan sözünü kesti. "Bunu duydun mu?"

"Evet."

İkimiz de durakladık, ortaya çıkan sessizlikte hareketsiz duruyorduk. "Alo?" diye seslendi, gözleri etrafta geziniyordu.

Nefesimi tuttum ama hiçbir şey olmadı. Bu da tuzağın bir parçası mıydı? "Belki de dışarıyı kontrol etmeliyiz."

Başımı salladım ve elini tuttum. Yarı açık kapıdan sürünerek çıktık ve menteşeler gıcırdadı. Bu ses ensemın karıncalanmasına neden oldu ve omuzlarımı sıktım. Beni bıçaklanan kurbanın yanından geçirip yavaş ve temkinli adımlarla verandanın merdivenlerinden aşağı indirdi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve cinayet kulübesinin verdiği eğlence ve heyecan yerini gerçek bir korkuya bıraktı. "Korku romanları yazmadığımı biliyorsun, değil mi?" Kulübenin yanından dolaşırken fısıldadım

Bina. "Atlama korkusu ilhamına ihtiyacım yok."

"Biliyorum. Buraya hiçbir şey koymadım."

Bu pek güven verici değildi.

Kulübenin arkasında küçük bir açıklık vardı, zemin çam iğneleri ve dallarla kaplıydı. Grileşmiş birkaç odun parçası, bir zamanlar burada bir odun yığını olduğunu gösteriyordu ve birkaç paslı eski alet, molozlarla dolu zeminden dışarı bakıyordu.

"Burada ayılar var mı?" Fısıldadım. "Evet."

Gözlerim büyüdü. "Az önce evet, ayılar var mı dedin?"

"Şşş." Parmağını dudaklarına götürdü ve ağaçların arasına baktı. "Bunun bir ayı olduğunu sanmıyorum." "O zaman ne-"

Bir şey çarptı, nefesim kesildi ve Gavin beni yere sürükledi. Kendini üzerime attı, sanki beni orada her ne varsa ondan koruyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım, bakmaya bile korktum. Dışarıda gerçek bir katil mi vardı? İçerideki balta, kulübenin korkunç sakini tarafından mı bırakılmıştı ve şimdi izinsiz girdiğimiz için bizi parçalara mı ayıracaktı?

"Bu da ne," diye mırıldandı ama sesi korkmuş değil, şaşkıındı.

Tabii ki, bu Gavin'di. İri yarı bir baltalı katil onu korkutmaya yeter miydi?

Gözlerimi açtım. Gavin üzerimdeyken sırtüstü yatıyordum ve yavaşça gözlerimi çevirdim.

Neye baktığını görmek için başını kaldırdı.

Küçük gri ayaklı paslı bir teneke kutu yerde koşuşturuyordu. "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Sanırım tenekeye sıkışmış bir sincap."

Küçük adam için üzüldüm ama gülmekten de kendimi alamadım. "Aman Tanrım. Öldürülmek üzere olduğumuzu sandım."

Gülümsedi. "Bir an için ben de korktum."

"Seni gerçekten korkutan bir şey mi oldu?"

"Beni ürküttü. Bir cinayet kulübesindeyken ben bile garip bir sesle irkilebilirim." Sincap kafası karışmış bir halde açıklığın etrafında koşmaya başladı.

"Ona yardım etmeye çalışmalı mıyız?" Ben sordum.

Cevap veremeden ağacın arkasından bir adam fırladı. Çığlık attım ve Gavin üzerimden yuvarlanarak ayağa kalktı ve benimle o her kimse onun arasında durdu.

"Harvey," dedi Gavin. "Ne oluyor be adam?"

"Bekle," dedi Harvey. Flanel gömlek üzerine yıpranmış bir deri yelek, solmuş bir kot pantolon ve bir çift kahverengi bot giymişti. Elinde bir sopa vardı ve onu sincabı dürtmek için kullanıyordu.

Gavin onu tanıyor gibi görüldüğü için rahatlamış bir halde ayağa kalkarak, "Canını yakma," dedim.

Harvey sincabı birkaç adım kovaladı ve sopayla dürtmeye çalıştı. "Sadece kutumu geri istiyorum."

Hemen ceketimi çıkardım. "Al, bunu kullan."

Gavin paltomu aldı ve sincabın üzerine attı. Sonra da hepsini bir bohça halinde kucağına aldı.

Harvey sopayı başının üzerine kaldırdı ve bir an için sincaba -ya da Gavin'e- vuracağını sandım.

Ama sopayı omzuna dayadı ve başını eğdi.

"Beni ısırma," dedi Gavin ceketimi nazikçe açıp sincabı ararken. "Yardım etmeye çalışıyorum, küçük kardeşim."

Bir kolunu kenara çekerek kutunun üst kısmını ortaya

çıkardı. "İşte orada," diye bağırdı Harvey.

Gavin bohçayı çekip aldı. "Ben hallederim, ben hallederim." Çömeldi ve kutuyu kaldırdı, sonra paltomu ve sincabı yere bıraktı.

Sincap küçük patilerini yüzüne birkaç kez sürttü, sonra ormana doğru kaçtı. Gavin uzun bir nefes verdi ve kutuyu Harvey'ye uzattı. "Bu da neydi şimdi?"

"Konservemi çaldı." Harvey kutuyu havaya kaldırdı ve suçlayıcı bir parmakla sincabın gittiği yönü işaret etti.

"Evet, öyle yapıyorlar," dedi Gavin gülerek. "Sen iyi misin?"

Harvey yeleğini fırçaladı. "Şimdi iyiyim. Sizi korkuttuysam özür dilerim, bayan..."

"Skylar," dedim. "Skylar Stanley."

"Kasabaya dönmek için araca ihtiyacın var mı?" Gavin sordu.

"Hayır, artık tenekemi geri aldım, iyiyim." Eski şapkasını bana doğru eğdi ve çarpık bir gülümseme verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Stanley."

Şaşkınlık içinde, paslı tenekeyi göğsüne bastırıp ormana doğru mutlu bir şekilde uzaklaşmasını izledim.

"Bu gerçekten oldu mu?" Ben sordum.

"O kısmı planlamamıştım, yemin ederim." Gavin ceketimi tuttu ve üstümdeki kiri silkeledi. "Sen iyi misin?" "Evet, iyiyim."

Ben montumu giyerken montumu tuttu, sonra saçlarımı arkadan çekti. Parmaklarının fırçası tenimde iyi hissettirdi.

"Biliyor musun, Harvey bana senin karakterlerinden birini hatırlatıyor. Serseri." "O kitabı okudun mu?"

"Evet. Bu inanılmaz. Katilin o olacağını düşünmüştüm. Beni tamamen kandırdın."

Ona baktım ve daha kaç kez kalbimi bu şekilde yerinden oynatacak bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını merak ettim. Çünkü eğer yaparsa, bu bir sorun haline gelmeye başlayabilirdi.

Sadece arkadaşız Skylar. Biz sadece arkadaşız.

"Beğendiğine sevindim."

Ama bana yine o tatlı kahverengi gözleri ve gamzeleriyle gülümsedi ve kalbimin başının belada olduğunu hissettim.

SKYLAR

T Ben geldiğimde Cara'nın evinin önünde birkaç araba vardı. Ne izleyeceğimizden emin olmasam da beni bir izleme partisine davet etmişti. Gavin'e gidip gitmeyeceğini sormak için mesaj attım ve o da evet dedi. Onun da orada olacağını bilmek İnsanları çok iyi tanımadığım partilerden veya diğer toplantılardan her zaman kaçınmama rağmen gitmeye karar verdim.

Ya da bazen yaptığım zaman bile.

Şimdi buradaydım ve endişelerim bana bunun bir hata olduğunu söylüyordu. Ya karakterlerim hakkında gerçek insanlarmış gibi konuşmaya başlarsam? Bunu bir kokteyl partisinde yapmıştım ve çok utanç vericiydi. Ya da geçen Şükran Günü'nde Cullen'ın ailesiyle yaptığım gibi, ölüm zamanını belirlemekle ilgili olarak cesetlerin çürüme oranıyla ilgili ürkütücü gerçekleri kismaya başlayabilirdim.

İyi değil.

Ama Gavin buradaydı ve onunla birlikte olma fırsatına karşı koymak imkânsızdı.

Dışarı çıktım ve kapıya doğru yürüdüm, tekrar bir fareye dönüşüp kaçamadan kapıyı çaldım.

Cara cevap verdi, üzerinde muhteşem siyah beyaz omzu açık bir bluz, siyah pantolon ve parlak pembe topuklu ayakkabılar vardı. Saçları açıktı ve gülümsüyordu, koyu kırmızı dudakları mükemmel beyaz dişlerinin üzerinden ayrılıyordu.

"İşte buradasın. Gelebilmenize sevindim."

Saçlarımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kıyafetlerime baktım. Paltomun altına, üzerinde *dikkatli ol yoksa seni romanımın içine koyarım* yazan bir tişört ve bir kot pantolon giymiştim. "Teşekkürler. Az mı giyinmişim?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hiç de değil. Çok tatlısın. Bu tamamen gündelik bir şey, yani sorun yok." "Tamam."

Onu içeri kadar takip ettim ve evine hayranlıkla baktım. Muhteşemdi. Büyük pencerelerden nehir manzarası görünüyordu ve mobilyalar hem güzel hem de rahat görünüyordu. Mutfakta beyaz önlüklü bir adam çalışıyordu ve içkileri karıştıran bir barmenle birlikte bir bar kurulmuştu.

"Paltomu alayım," dedi Cara ve ben daha ne olduğunu anlayamadan paltosunu kaydırmaya başlamıştı bile.

Kapalı.

"Teşekkür ederim."

Arka planda müzik çalıyordu ve buradaki herkesi tanıdığımı fark ettiğimde şaşırdım. Evan ve Fiona, Asher ve Grace. Levi, Grace ve Fiona ile konuşurken Logan elinde bir birayla durmuş, hafif rahatsız görünüyordu.

Gavin mutfak adasının yanında durmuş şefle sohbet ediyordu. Ben içeri girer girmez gözleri bana döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kalbim çırpındı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Neden bu kadar muhteşem olmak zorundaydım? Bir partide kendilerini aptal yerine koymamaya çalışan insanlar için oldukça adaletsizdi.

O bendim. Ben insandım.

Elinde birayla yanıma geldi. Neyse ki o da benim gibi tişört ve kot pantolon giymişti. Bu beni daha rahat hissettirdi. "Hey, Sky."

"Hey. Mutfakta bir şef mi var?"

"Evet. Bunu Cara yapar. Parti vermeyi sever ve partiler her zaman açık barlı olur.

Rastgele bir Perşembe günü bile."

"Vay be."

"Evet, eğlenceliler. Her zaman gelmeyeceğini söylese de Logan bile geliyor. Gerçi bu seferki biraz küçük. Acaba başka birini davet etti mi?"

"Logan ve Cara arasında neler oluyor?"

Kardeşine bakarak omuz silkti. "Nasıl başladığını bilmiyorum ama ya birbirlerinden nefret ediyorlar ya da..."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. "Evet, öyle görünüyor."

Bu bana Ginny'ye geçen gün Logan'la yaptığı kahvaltı randevusunu sormadığımı hatırlattı. Bu hafta onu tekrar görüp görmediğini merak ettim.

"Bu arada, yarın işin var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum."

Sırıttı. "Harika."

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Henüz değil. Ama güven bana, eğlenceli olacak." "Hiç şüphem yok."

Cara odanın içinde gülümseyerek ve sohbet ederek dolaşıyordu. Logan, Cara ona ne zaman yaklaşırsa, sanki asgari bir mesafe zorunluluğu varmış gibi hareket ediyordu. Bara gitti ve bir süre sonra elinde bir kadeh şampanyayla geldi.

"Al bakalım."

Bardağı aldım. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Yemeğinizi alın. Bu gece sadece ağır ordövrler var."

Dalgınca şampanyayı yudumladım ama aklım başka yerlerdeydi. Büyük pencereler ve nehir manzarasıyla ilgili bir şey hayal gücümü harekete geçirdi.

Tıpkı evliliği gibi evi de mükemmeldir, güzel şeylere olan sevgisi her detayda kendini belli etmektedir. Ancak tertemiz evi korkunç sırlar saklamaktadır ve hayatı görüldüğü gibi değildir. Bu fikri

kafamda evirip çevirdim. Kitaplarımdaki katiller hep erkekti ve koca baş şüpheli olabilirdi. Peki ya katilin karısı olduğu ortaya çıkarsa? O olabilir miydi?

onu koruyor muydu? Yoksa onu da mı kandırmıştı?

"Ama nedeni ne?" Yüksek sesle sordum.

"Kimin sebebi?" Gavin sanki tamamen bağlamından koparılmış rastgele bir soruyu ağzımdan kaçırmamışım gibi kayıtsızca sordu.

"Özür dilerim, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Aklıma başka bir kitap için bir fikir geldi, belki güvenilirmez bir anlatıcı ile. Daha önce hiç böyle bir şey yazmamıştım."

"Kulağa harika geliyor," dedi.

"Şu anda aklına bir kitap fikri mi geldi?" Cara sordu.

"Tam olarak şekillenmiş bir fikir değil ama sanırım bundan sonra ne yazacağımı biliyorum."

Bu en son ne zaman olmuştu? Genellikle bir romanı bitirdiğimde bir sonraki kitabın ne olacağını bilmem için haftalarca düşünmem gerekirdi.

"Aman Tanrım, bu gece için beni daha da heyecanlandırdın," dedi Cara, sonra Grace'e döndü. "Grace, kaç çocuk istiyorsun?"

Grace Asher'dan ayrıldı ve onun yanına doğru yürüdü. "Hâlâ ilki üzerinde çalışıyorum, belki birkaç yıl sonra tekrar sorarsın."

"Hayır, Asher'ı kastetmiyorum. Benimle demek istiyorum. Fiona var ama bir başkası için çok mu erken?" Bana baktı. "O çok değerli küçük bir çay fincanı. Onu seviyorum."

"Oh," dedi Grace gülümseyerek. "Ne kadar istersen."

"Kendimizi aşmayalım. Senden başka kimseyi sevmediğimi biliyorsun. Ve bizim Fiona, ama o dövmeli bir güneş ışığı gibi parlıyor, nasıl sevmem?" Kolunu benimkinin içinden geçirdi ve beni kendine çekti. "Ama bunu gerçekten sevdim. O bizde kalabilir mi?"

"Kesinlikle."

Cara uzun bir iç geçirdi. "Bu, bu geceyi daha da anlamlı kılıyor. Konu açılmışken..."

"Neyden bahsediyorsun?" Grace sordu ama Cara çoktan uzaklaşmıştı.

Az önce ne olduğundan ya da Cara'nın nereye gittiğinden tam olarak emin değildim ama Gavin'in kolu benimkine değdi ve bir anda tek düşünebildiğim şey bu oldu. Uzaklaşmadı ve bir an için tenimin onunkine değen kısmı tüm dikkatimi ele geçirdi.

Müzik sustu ve Cara herkesin dikkatini çekmek için ellerini havaya kaldırdı.

"Bayanlar, baylar ve..." Bir an durakladı, gözleri kısa bir süre Logan'a kaydı. "Diğerleri. Bu gece hepimizi buraya en yeni kekim Skylar'a adanmış çok özel bir izleme partisi için davet ettim. Tabii ki tek ve gerçek aşkım olan sevgilime de özel bir selam göndereceğim."

Grace ve Cara kadehlerini birbirlerine doğru kaldırdılar.

"Bu geceki şov için bir bağlam gerekiyor," diye devam etti. "Skylar'ımızın bize sadece erkek arkadaşı değil, aynı zamanda edebi menajeri olan bir adamla uzun süreli ilişkisinin sona ermesinden sonra geldiğini öğrendim. Ayrıca ilişkisinin, adamın yalancı, hilekâr, kurtçuklarla dolu bir köpek pisliği olması ve bir başka müşterisi olan Pepper Sinclair adlı evli bir yazarla yatması nedeniyle sona erdiğini öğrendim."

Gavin bir kolunu omuzlarıma doladı ve ben onun içine büzülmek istedim. Daha da iyisi, yüzümü göğsüne gömüp saklanmak. Birkaç kişi şaşkınlıklarını ve hoşnutsuzluklarını mırıldandı.

Cara bana bakarak, "Kendini daha kötü hissetmen için bunu herkesin önünde dile getirmiyorum," dedi. "Buradaki pislik o ve senin utanmanı gerektirecek bir şey yok. Bence hepimiz olduğun yerde çok daha iyi olduğun konusunda hemfikiriz."

Gavin beni kendine doğru bastırarak sıktı.

"Ve başına gelecek her şeyi hak ediyor." Sesinin tonu değişmedi ama gülümsemesi soğudu ve gözlerinde omuriliğimi ürperten bir şey vardı.

"Cara..." Grace söyledi.

Bizi yaklaştırdı. "Oturun."

Gavin elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni koltuklardan birine götürdü. Diğerleri ya oturdular ya da büyük televizyonu görebilecekleri yakın bir yerde ayakta durdular. Cara çekmecedan bir kumanda çıkardı ve açtı.

Cara, "Program daha önce yayınlandı ama sanırım izlemediniz," dediğinde kiminle konuştuğundan emin değildim. Benimle mi? Ya da belki herkesle. "Kaydetmiştim. Ben de henüz izlemedim ve kesinlikle ölüyorum."

"Cara, hangi program?" Grace sordu.

Cevap vermedi. Sadece uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve ekran canlandı.

Ünlülerle derinlemesine röportajların yer aldığı ulusal bir sabah programıydı. Bazen büyük isimlerse yazarlara yer veriyorlardı ve tam orada kanepede Pepper Sinclair vardı.

Saçı ve makyajı her zamanki gibi kusursuzdu, şık bir bluz ve pantolon giymişti. Beyaz döşemeli koltuğunun yanındaki küçük masada son kitabı duruyordu. İlham verici kadın kurguları yazarak kendine bir isim yapmıştı ama yeni kitabı bir anı kitabıydı.

Barf.

Ama midemi bulandıran şey mükemmel bir şekilde dikilmiş, gülümseyen Pepper değildi. Yanında Cullen oturuyordu.

Çifte kusmuk.

Yüzünü kameraya hazır hale getirmek için kullandıkları fondöten ve göz kalemini görebiliyordum. Saçları her zamankinden daha kabarktı, fön çekilmişti ve açık gri bir takım elbise giymişti.

Cara'nın gözleriyle karşılaştım, neden bu röportajı izlemek isteyeceğimi düşünmüş olabileceğini merak ediyordum. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Sadece bekle."

Gavin'e doğru eğildim, bunun arkadaşça bir şey mi yoksa kız arkadaşça bir şey mi olduğu konusunda endişelenmedim. Röportaj başladı ve sunucu Pepper ve Cullen'a programa katıldıkları için teşekkür ettikten sonra yeni kitabı hakkında sorular sormaya başladı.

Kitabın adı *Evliliğin Sırrı*'ydi ve Pepper kitabın hem kendi yolculuğuyla ilgili bir hikâye -ne demekse artık- hem de mutlu ve tatmin edici bir evliliğe nasıl sahip olunabileceğinin bir yansıması olduğunu iddia ediyordu. Cullen, Pepper'ın kariyerini bir üst seviyeye taşımasına nasıl yardımcı olduğunu ve bu kitabın devamı için sağlamayı umduğu büyük yayıncılık anlaşmasını anlatmak üzere programa davet edilmişti.

Bir devam kitabı mı? Kendisi hakkında kaç kitap yazacaktı?

Sunucu, "Pepper, bu kitap mutlu bir evlilik için gerekli malzemeleri inceliyor," dedi.

"Bekle, bir sorum var." Fiona sınıftaymış gibi elini kaldırdı ve Cara gösteriyi durdurdu. "Bakalım doğru anlamış mıyım. O senin eski sevgilin mi?"

"Evet," dedim. "Maalesef."

"Ve bu kaltağı beceriyor." Ekranı işaret etti. "Evet, beni onun için terk etti."

Bana mı öyle geliyor yoksa Gavin hırladı mı?

"Ama o başka biriyle evli?" Fiona sordu.

"Öyleydi. Cullen için kocasını terk ettiğini sanıyordum."

"Ama mutlu bir evliliğin nasıl yapılacağına dair bir kitap yazdı?" Fiona sordu. "Gerçek kocası hakkında mı yazıyordu, yoksa o adam hakkında mı?"

Cara hiç yoktan Pepper'ın kitabının bir kopyasını çıkardı. "Kocasıyla ilgili, tamam. Tam bir saçmalık. Nasıl iyi bir eş olunacağı ve mutlu bir evliliğe sahip olunacağı hakkında koca bir kitap yazmış, üstelik tüm bunları lanet olası bir yuva yıkıcı olup başka bir kadının erkeğiyle yatarken yapmış."

"Cullen'la ilişkilerini halka açıklamadıklarını mı söylüyorsun?" diye sordum.

Cara kitabı sehpanın üzerine fırlatarak, "Hayır, kesinlikle öyle değil," dedi. "Evlilik hakkında şimdiye kadar yazılmış en küçümseyici kitabı yazdı. Eğer biri gerçeği öğrenirse bu onun kariyeri için korkunç bir darbe olur."

"Vay anasını Cara," dedi Gavin.

Cara tekrar gülümsedi ve oynat tuşuna bastı.

Sunucu devam etti. "Bu kitabı kocanızla evlenmeden önce mi yoksa evlendikten sonra mı yazdınız?"

Bitti mi?"

Pepper'ın dudakları aralandı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Mutlu bir evlilik için dört yüz sayfalık bir anı kitabı ve kullanma kılavuzu yazdınız ama geçen yıl içinde menajeriniz Cullen Bell ile zina içeren bir ilişkiye başladınız. Bu doğru değil mi?"

Etrafında bir "oha" korusu yükseldi.

Pepper'ın ağzı bir karış açık kaldı ve Cullen rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri sanki onu bu durumdan kurtaracak birini arıyormuş gibi etrafta geziniyordu.

"Hayır, bu... Ben..." Pepper kekeleydi, kelimelere takıldı, yüzü kızardı. "Hayır, kocamla mutlu bir evliliğim var ve-"

"Ne?" Cullen'ın yüzü döndü.

Sunucu, "Bir ilişkiniz var mı, yok mu?" diye sordu.

Pepper sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi bir elini göğsüne götürdü. "Bu tür bir sorgulamaya hazırlıklı değildim."

"Anlaşmamız böyle değildi," dedi Cullen, ses tonunda öfke vardı. "Bu soruları bize hiçbir uyarı yapmadan soramazsınız."

"Aksine, kitabın içeriği göz önüne alındığında bu soruların çok yerinde olduğunu düşünüyorum."

"Ah," dedi Asher.

"Haksız değil," diye ekledi Grace.

Pepper kendini yelpazeledi. "Kitabım kendi adına konuşuyor ve özel hayatım sadece kişisel."

"Hayatınızın örnek alınacak yönlerini sunan bir anı kitabı yazmanız dışında. "Ama sen bir anı kitabı yazdın ve

Kendinizi diğer kadınlar için bir model olarak öne çıkarıyorsunuz ama burada yazdıklarınızın çoğu potansiyel olarak yalan." Sunucunun sesi hiç değişmedi. "Bu yüzden soruyu tekrar soracağım. İkinizin bir ilişkisi var mı?"

Cullen yere baktı. "Evet. Öyleyiz."

Pepper ayağa fırladı. "Bu çok çirkin. Bu ne cüret. Bunu konuşmuştuk. Anlaşmıştık." "Patlamış mısır yapmalıydık," dedi Gavin.

"Sana kitabı değiştirmeni söylemiştim." Cullen ayağa kalktı ve onunla yüzleştirdi. "Eğer beni dinlemiş olsaydın, saklanmak zorunda kalmazdık. Bu asla olmazdı."

"Neden, sana aşık olduğumu düşündüğün için mi?" Program onun küfürü sözünü biyledi. Odadaki herkesin nefesi kesildi.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Pepper sordu. "Bu kitap yalan değildi ve onu senin için terk etmiyorum."

Sunucu, "Bayan Sinclair, Bay Bell, lütfen yerlerinize oturur musunuz?" dedi. "İkinize de konuşma fırsatı vereceğiz, ancak sakın olmanızı istiyoruz."

"Sakin mi kalayım?" Pepper gözlerini kocaman açmış ve çılgına dönmüş bir halde sordu. "Az önce beni ulusal televizyonda mahvetmişken nasıl sakın kalmamı beklersin?"

"Pepper, otur," dedi Cullen.

"Hayır," diye tersledi, manikürlü parmağını ona doğrultarak. "Bu senin hatan. Bana on milyon getirmen gerekiyordu ama yatak odasında olduğu kadar işinde de işe yaramazsın. Çek şu mikrofonu üzerimden."

Kamera hızla sunucuya geçti. "Hemen döneceğiz."

Cara ileri sararken televizyona bakakaldım. Reklam arasından sonra sunucu olanları kısaca özetledikten sonra bir sonraki bölüme geçti. Pepper ve Cullen ortalıkta görünmüyordu.

"Cara, bunu nasıl yaptın?" Gavin sordu, sesi dehşet içindeydi.

"Neden bahsediyorsun, Gav?" Grace sordu.

"Ona o pisliğin Skylar'a yaptıklarından bahsettim ve o da bu konuda bir şeyler yapacağını söyledi. Bu muydu yani? O sen miydin?"

Cara tatlı bir sesle, "İnsanlar gerçekten de arkadaşlarıma bulaşmamalı," dedi ve sonra bana döndü. "Umduğumdan da iyi gitti. Program bu sabah ilk kez yayınlandığından beri ajansı onu kovdu ve onu müşterisi olmaktan çıkardı. Ayrıca güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre kitabı tüm kitapçılardan toplatılmış ve artık Amazon'da da bulunmuyormuş."

"Ev sahibine Cullen'la olan ilişkisinden bahsettiniz mi?" Grace sordu. "Nasıl?"

Cara ona kendinden memnun bir gülümseme verdi ve omuz silkerek bir omzunu kaldırdı.

"Bağlantılarım var." "Oh, Cara..." Grace söyledi.

"Hiçbir şey için endişelenme, boo. Kendi geçmişimden birinden intikam aldığımı görüyor musun? İnan bana, bir listem var. Ama ben güçlerimi sadece başkalarına yardım etmek için kullanırım."

"Evet, sen gerçek bir azizsin," dedi Logan.

Levi ona doğru eğildi. "Dostum, ben olsam onun kötü tarafına geçmezdim."

"Ayrıca, güzel ve yetenekli Skylar Stanley'i aldatan ben değilim. O bunu hak etmişti. Tek yaptığım onun kariyerini uzaktan mahvetmek olduğu için şanslı."

"Dostum, bu inanılmazdı," dedi Gavin. "Cara karma en iyi haliyle."

Biraz sersemlemiş hissederek yavaşça ayağa kalktım. "Bu..."

Cara kaşlarını kaldırdı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeylerden biriydi. Benden ayrıldığında kendimi çok kötü hissetmişim ve hakkını alacağını hiç düşünmemiştim. Yüzünü gördünüz mü? O..." Tekrar sözümü kesip kendimi Cara'ya attım ve onu sıkıca kucakladım.

Kollarını bana doladı, o da bana sarıldı. "Beğendiğine çok sevindim. Vay canına, iyilik yapmak gerçekten insanın ruhunu doyuruyor. Bunu daha sık yapmalıyım."

Geri adım attım ve gözlerimin altını temizledim. Belki de başka birinin hayatının mahvolduğunu görmek beni kötü bir insan yapmıştı. Ama sadece Cullen yüzünden duygusal değildim. Hayatımda beni önemseyen o kadar çok insan olduğunu aniden fark etmiştim. Arkadaş edinmekte zorlanan utangaç bir kız için bu paha biçilemez bir şeydi.

GAVIN

E Ginny bize Montgomery hazinesinin gerçek olduğunu söylediğinden beri, haklı olabileceği fikri aklımın bir köşesinde dönüp duruyordu. Bu konuda hikâyeler duyarak büyümüştüm. Kasabadaki herkesin vardı. Ama herkes aynı zamanda bu kasabanın uzun boyluları sevdiğini de biliyordu.

Sincapların atıştırmalıklarımızı çalmaya bayıldığı kadar. Hiçbirine gerçekten inanamazdınız.

Ama Ginny dışarıdan biriydi. Farklı bir bakış açısı vardı. Eğer hazinenin gerçek olabileceğini düşünüyorsa, belki de Harvey Johnston herkesin düşündüğü kadar deli değildi. Gerçi cinayet kulübesindeki teneke kutu olayı onun akıl sağlığını tam olarak desteklemiyordu.

Ama yine de. Belki orada bir şey vardı.

Beni asıl heyecanlandıran şey, birilerinin -belki de Montgomery'lerin- bunu saklamaya çalıştığı imasıydı. Nesiller öncesine dayanan bir komplo olduğu sonucuna varmayacaktım. Ama Grace'in bulduğu şeyleri biri saklamıştı. İnsanlar sebepsiz yere bir evin döşeme tahtalarının altına rastgele bir şey koymazlar. Bu, saklamak için bir neden olduğu anlamına mı geliyordu? Ve bunu bir Montgomery mi yapmıştı?

Sadece küçük bir entrika kokusu vardı, ama bu benim için yeterliydi. Ayrıca, eski bir kasabanın hazinesini bulan kişi olmayı kim istemez ki? Kulağa harika geliyor.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla Skylar ile eğlenceli bir şeyler yapmak için bir bahaneydi.

Onu aldım ve Haven House'a götürdüm. Aptalca bir adı vardı ama bir fikrim vardı.

Pencereden dışarı, eski eve baktı. Eğimli çatısı, ön verandası ve bir tarafında yuvarlak bir kulesi olan Viktorya dönemine ait büyük bir evdi.

"Eğer siyaha boyansaydı, mükemmel bir perili ev olurdu," dedi. "Ben de hep böyle düşünmüşümdür. Bunun kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşünüyorum."

"Bugün açık olduğunu sanmıyorum." "Hayır, açık değil."

Gözleri bana kaydı. "Uh-oh."

"Ne? Haftada sadece iki gün açık olmaları bizim suçumuz değil." "Bana içeri gireceğimizi söylemek üzeresin, değil mi?"

"Hayır," dedim sırtarak. "Zorla girmemize gerek yok." "Özel bir gösterim ayarladığınız için mi?"

Cebimden anahtarı çıkardım. "Çünkü bende bu var."

"Nereden buldun bunu?"

"İtfaiyenin acil durumlar için şehirdeki bazı binaların anahtarları var."

"Almadan önce babama sorup sormadığını bile söyleme bana." Ona en masum bakışımı attım. "Not bıraktım."

Elini alına koydu. "Aman Tanrım."

"Bir şey çalmayacağız. Sadece tarih kurumundan biri omzumun üzerinden bakmadan etrafı kurcalamak istiyorum. Ayrıca, orada gizli bir bodrum olduğundan yüzde doksan eminim."

"Neden?"

"Bu eski binaların çoğunun itfaiye departmanında dosyalanmış planları var. Bu bir güvenlik meselesi. Arada bir onları denetlememiz gerekiyor ve acil durum planlamasında bize yardımcı oluyor. Ginny Montgomery hazinesiyle ilgili teorilerinden bahsettikten sonra meraklandım. Sığınak Evi'nin planlarına baktım -ki bu hala aptalca bir isim- ve mantıklı olmayan bir bölüm var. Tabii gizli bir bodrum katı yoksa. Sadece haklı olup olmadığımı görmek istiyorum."

"Ve bunun için bana ihtiyacın var çünkü?"

"Sen benim en sevdiğim suç ortağımsın."

Güldü, gülümsemesi gözlerini aydınlattı. "Beni böyle şeylere nasıl ikna ediyorsun bilmiyorum."

"Bu senin hatan değil, gerçekten ikna ediciyim."

"Çok ikna edicisiniz."

"Gav ve Sky'ın daha fazla macerasına hazır mısın?" "Olabileceğim kadar hazırım."

Dışarı çıktık ve ön kapıya doğru yürüdüm. Etrafa bakmadım ya da olayı büyütmedim. Sadece anahtarı kullandım, burada olmaya hakkım varmış gibi davrandım.

Skylar elini benimkine attı ve ben de onu içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapattım.

Havada küf kokusu vardı, tıpkı birçok eski evde olduğu gibi. Evin içi yıllar içinde restore edilmiş, 1900'lerin başındaki gibi görünmesi sağlanmıştı. Pencere ve kapıların etrafındaki kalın süslemeler ve tavanlardaki koyu renkli kirişlerle havalı bir evdi. Süslü duvar kağıtları duvarları süslüyordu ve mobilyalar süslüydü. Ziyaretçiler bakabilsin ama dokunamasın diye odaların etrafı çevrilmişti. Ama ben zaten tarih derneğinin sergilediği şeylerle ilgilenmiyordum.

"Burası Scooby-Doo evi gibi," dedi Skylar etrafına bakarak. "Scooby-Doo karakteri olarak ben kim olurum?"

Bana sırttı. "Shaggy."

"Hey." Uzandım ve kışını avuçladım. "Bu seni benim seksi Velma'm mı yapıyor?"

Güldü. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Emin değilim. Açılan kitaplıklar, gizli geçitler, gizli tuzak kapıları, bu tür şeyler." "Kesinlikle Scooby-Doo." Yavaş adımlarla ilerledi. "Sanırım sadece etrafa bakmalıyız.

o zaman."

Girişin hemen dışında, döşemeli mobilyalar ve bir piyanonun bulunduğu bir oturma odası vardı. Karşısında, masanın üzerinde büyük bir avize bulunan büyük bir yemek odası vardı. Sanki bir akşam yemeği partisi verilecekmiş gibi tabaklar, gümüş takımlar, bez peçeteler ve şarap kadehleriyle donatılmıştı.

Evin derinliklerine doğru yürüdük. Çok sayıda kitap rafı, deri mobilyalar ve yerde kalın halılar olan bir çalışma odası ya da kütüphane vardı. İpin altına eğildik ve etrafı kurcaladık.

Skylar alçak bir raftaki bir şeye bakmak için eğildi. Kendime engel olamadım, kalçalarını kavradım ve kasıklarımı ona doğru bastırdım.

"Hey." Güldü ve ayağa kalktı.

"Ne?" diye sordum. Masum numarası yaparak sordum. "O tatlı kışınla önümde öylece eğilip kalkamazsın."

Şakacı bir şekilde koluma vurdu, ben de yanımdan geçerken tekrar kışını tuttum.

"Eğer burada gerçekten gizli bir bodrum varsa, sence birileri çoktan bulmuş olmaz mıydı?" Skylar tekrar ipin altından geçip mutfığa doğru ilerlerken sordu. "Özellikle de insanlar Montgomery hazinesini bu kadar uzun süredir arıyorlarsa."

"Olabilir. Gerçi tüm hikayeler hazinenin dağlarda bir yerde gömülü olduğunu söylüyor. Kimse kasabada aramamış. Elbette, hikayelerin hiçbiri burada olduğunu söylemiyorsa, belki de bir nedeni vardır."

"Belki de. Çoğu eski hikâye en azından bir gerçeklik çekirdeği ile başlar. Belki de bu hikayedeki çekirdek Ernest Montgomery'nin bir şey sakladığıdır. Zamanla gömülü bir hazine hikayesine dönüşmüştür."

"Evet, ben de öyle düşünüyordum." "Tarihi topluluğu kim yönetiyor?"

Bir kapı açtım ama boş bir kiler vardı. "Bilmiyorum, birkaç gönüllü sanırım." "Montgomery ailesi değil, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum. Bu uygun bir şekilde şüpheli olurdu, değil mi?"

"Evet, sadece merak ediyordum. Gerçi Montgomery'ler eğer varsa hazineyi bulmak isteyecek gibi görünmüyor mu? Zaten ailelerine aitse, neden ona işaret edebilecek şeyleri saklasınlar ki?"

"Bu iyi bir soru. Bunun kan davasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama içgüdülerim bana bunu söylüyor."

Skylar daha önce denediğim kiler kapısına gitti. Bir insanın sığabileceği büyüklükteydi ama eğer kullanılıyor olsaydı, raflar ve eşyalar üst üste yığılmış olsaydı, birinin içeri girebileceği kadar yer olmazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ellerini arka tarafta gezdirdi. "Burada hiçbir şey olmaması çok tuhaf, raflar bile yok." "On yıllardır burada kimse yaşamıyor."

"Biliyorum, ama bu beni meraklandırıyor. Eğer bu evi bir kitap haline getirseydim, buraya gizli bir kapı koyardım." Etrafına bakınırken parmak uçları kenarlarda gezindi. Ayaklarına baktı, sonra biraz döndü. "Aman Tanrım, sanırım yerde bir dikiş var."

Küçük bir heyecan kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Ciddi misin?"

Görebilmemiz için yoldan çekildi. Telefonumu çıkardım ve ışığı kilerin zeminine tuttum.

Yeterince eminim, kare şeklinde bir

dikiş vardı. "Sence açılır mı?" diye

sordu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu

var."

Cebimden İsviçre çakımı çıkardım ve ucunu çatlağın içine soktum. Bir tarafı parmaklarımı altına sokacak kadar açılana kadar dikkatlice gevşettim. Sonra da kaldırarak gevşettim. Her şey tek parça halinde çıktı ve yanıma koydum.

Delikten karanlık bir mahzene inen spiral bir merdiven çıktı.

"Aman Tanrım, Gavin," diye fısıldadı. "Haklıymışsın."

"Benimle aşağıya gelmek ister misin?"

En azından tereddüt etmesini ya da hayır demesini bekliyordum ama başını salladı. "Evet, hadi gidelim." Harika.

Basamakların dayanacağından emin olmak için önce ben gittim. Gıcırdayorlardı ama sağlam görünüyorlardı. Aşağıya indim ve Skylar da peşimden indi.

Kendimizi karanlık duvarları ve ahşap zemini olan tozlu bir odada bulduk. Işığı, sanki bir zamanlar birileri bu odayı kullanmış gibi, çoğu duvarlara yığılmış kumaşlarla kaplı şekillerin üzerine tuttum

eski mobilyaları saklamak için.

Skylar daha fazla ışık için telefonunu çıkardı ve yavaş bir daire çizdi. "Sadece bu odadan bile beş yeni hikâye fikri edindim. Burası bir seri katilin kurbanlarını saklaması için harika bir yer olurdu."

"Değil mi? Gizli kapısı olan ürkütücü bir bodrum mu? Sadece biraz ses yalıtımı gerekir ve mükemmel olur."

"Kesinlikle," dedi, sesinde heyecan vardı.

Çarşafın altına baktık ama sadece eski mobilyalar vardı. Skylar bir şifonyer buldu ama çekmecelerin hepsi boştu. Yazı masası da öyle.

"Şuna bak," dedi Skylar, başka bir çarşafı kaldırarak. "Bu eski bir sandık." "Kilitli mi?"

Çarşafı geriye itti ve mandalı denedi. Sandık bir toz püskürmesiyle açıldı. "Sanırım değil." Kapağı açarken onu izledim. Bu boş değildi.

"Vay anasını," dedim usulca.

İçeride eski kitaplar ve sararmış kâğıtlarla dolu deri portföyler daha küçük bir sandığın iki yanına yığılmıştı.

Sky açtı ve ikimizin de nefesi kesildi. Dibiindeki bir avuç parlak yuvarlak madeni para dışında çoğunlukla boştu.

"Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" diye sordum.

Bir tanesini aldı ve ışığı üzerine tuttum. Metalin üzerinde süslü bir M harfi vardı. "Sanırım bu bir altın para," dedi, sesi biraz soluk soluğaydı. "Sence bu o mu?" "Montgomery hazinesi mi? Bilmiyorum, içinde pek bir şey yok."

Yine nefesi kesildi. "Ya bu bir tuzaksa?" "Ya da bir ipucu, çöpçü avı gibi."

"M Montgomery için olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı. Orada başka ne var?"

Bozuk parayı yerine koydu ve kapağı kapattı, ardından içindekileri yavaşça karıştırdı. Yığının içinden küçük bir kitap çıkardı.

"Bu monogramlı," dedi. "SRM. Sarah Montgomery'nin göbek adını bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama eminim öğrenebiliriz."

Sadece parmaklarının ucunu kullanarak kitabı açtı ve birkaç sayfayı yavaşça çevirdi. El yazısı soluktu ve okunması zordu ve birden el yazısı öğrenmek için daha çok çabalamalı mıydım diye düşündüm.

"Aman Tanrım, Gavin, bu inanılmaz. Bunlar mektup ve hepsi Sarah tarafından imzalanmış." "Günlükteki mektuplar mı?"

"Bazen insanlar mektuplarının iki kopyasını yazarlardı, birini göndermek için, diğerini de saklayabilmek için bir günlüğe yazarlardı. Bu ilk mektuplar Ruth Teyze'ye yazılmış."

"Ne diyorlar?"

"Bu sadece Pollyann adında başka bir teyzeyle çay içmekten, onun selamlarını iletmekten ve piyano çalmayı öğrenmekten bahsediyor." Sayfayı çevirdi ve o bir sonrakine göz atarken ben de bekledim. "Bu da aynı sayılır, ama kuzeni Betsy ile tartıştığından bahsediyor."

"Sıra mı?"

"Bu bir tartışma demek."

"Oh. Drama."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Evet. Acaba bunlar daha sonra daha iyi olur mu?" Dikkatlice bir tanesini açtı

son sayfaları ve nefesi

kesildi. "Ne?"

"Eliza'ya yazmış."

Daha yakına çömeldim. "Ciddi misin?"

Sayfanın üstündeki *Sevgili Eliza* yazısını ben bile okuyabiliyordum.

"Sevgili Eliza," diye yüksek sesle okudu Sky. "Seni son gördüğümde bu yana aylar geçti, sevgili dostum. Bu mektubu kaleme almanın zaman ve enerji kaybı olduğunun fazlasıyla farkındayım. Yine de kendimi sana yazmaktan alıkoyamıyorum, sanki bir gün nerede olduğun gerçeğini keşfedecekmişim ve bu mektupları sana ulaştıracak bir aracım olacakmış gibi. Ya da belki de başka hiç kimse bunun doğru olabileceğine inanmazken, kendimi hala hayatta olduğunuza ikna etme yolumdur."

"Vay anasını," diye mırıldandım.

"Sevgili Eliza, umarım her şey görüldüğü gibi değildir. Kalbim en kötüsünden korksa da, umarım trajediyle son bulmamışsındır. Ve içten içe, yakında ölümünle ilgili gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Saygılarımla, Sarah."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama her neyse boğazımda düğümlendi. Üstümüzde bir şey gıcırdadı.

"Yukarıda biri mi var?" Gökyüzü fısıldadı. Bir

gıcırtı daha. Döşeme tahtalarının sesi gibiydi.

"Belki de. Gitmeliyiz."

Başını salladı.

Bir an için günlüğü almayı düşündüm. Bu büyüleyici bir şeydi ve Grace ile Ginny'nin bunu ele geçirmek için öleceklerini biliyordum. Ama buraya girip etrafı karıştırmak için anahtarı ödünç almak başka bir şeydi. Tarihi eserleri çalmak başka bir şeydi.

Ayrıca, büyükannem öğrenirse beni öldürür.

Merdivenlere gittim ve Sky sandığı örterken yukarı baktım. Yukarıda kimse varmış gibi görünmüyordu ama pek bir şey görmek de zordu. Şansımızı denemek zorundaydık ve eğer evde biri varsa, beladan kurtulmak için saçmalayabileceğimi umuyordum.

Yapabileceğimden oldukça emindim.

Sky hemen arkamdayken sarmal merdivenden yukarı süzüldüm. Mutfakta kimseyi görmediğim için sürünerek dışarı çıktım ve Skylar'a yardım ettim. Zemini hızla değiştirdik ve kimsenin burada olduğumuzu anlamayacağını umarak bastırdık. Gerçi dikiş daha belirgin görünüyordu. Ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Kilerin kapısını sessizce kapattım ve Sky'ın elini tuttum. Parmak uçlarımızda evin önüne doğru ilerledik, koridordaki odalara göz attıktan sonra yanlarından geçtik. Kimseyi görmedik ve başka gıcırtı da yoktu. Belki de sadece evin yerleşmesinden kaynaklanıyordu.

Dışarı çıktık ve ön kapıyı kilitledim. "Gördün

mü? Sorun yok."

Elimi çekiştirdi. "Yine de. Hadi gidelim buradan."

Onunla birlikte kamyonetime koştum, içimde bir heyecan vardı. Ama bu sadece Cennet Evi'ne gizlice girip paçayı kurtarmanın verdiği bir heyecan değildi. Elbette, bu eğlenceliydi ve gizli bir bodrumda saklı gerçek altın paraları bulmak oldukça havalıydı.

Ama o masasında oturup yazarken yatağına uzanmak harika bir his olurdu. Ya da onunla kanepemde takılıp film izlemek. Temelde Sky ile herhangi bir şey yapmak harikaydı, hafif tehlikeli bir şey yapıyor olsak da olmasak da. Ya da kıyafetlerimizi çıkarmak.

Ve kendimi, ilk defa değil, onunla gerçekten çıkabilmeyi dilerken buldum.

SKYLAR

I Haven'ın arabalı sinema salonuna ikinci kez gizlice giriyordum ve vücudum gerginlik ya da heyecanla titriyordu. Ya da belki ikisi birden. Bir kez paçayı kurtarmıştık ama bir daha yapma şansımız neydi? Gavin yaklaşık yetmiş beş demişti.

Bu da bana pek iyi görünmedi. Ama o ve Logan kendilerine güveniyorlardı ve sezonun son gecesi, bu da ya şimdi ya hiç anlamına geliyordu.

İşte buradaydım, imtiyaz binasının arka tarafını gören çitlerin yanında saklanıyordum ve elimde bir telsiz vardı.

Gerçi geçen gün Cennet Evi'ne girdikten sonra bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Bu işte iyiye gidiyordum.

Gerçek şu ki, bunu sevdim.

Ginny ve Grace'e Cennet Evi'nin bodrumunda ne bulduğumuzu anlatmıştık. En azından birkaç fotoğraf çekebilmeyi isterdim ama onlar başımıza kötü bir şey gelmediğine sevinmişlerdi. Grace oraya inmek için tarih kurumundan izin almaya çalışacaktı. O sandıkta başka neler bulabileceğimizi görmek için heyecanlıydım. Ve o günlüğün geri kalanını gerçekten incelemek istiyordum.

Aşağıda cevaplar vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Gavin ve Logan'ın dışarı çıkmasını dileyerek imtiyaz binasının arkasına baktım. Bunu nasıl başaracaklarından pek emin değildim. Bir şekilde projeksiyon odasına girmeleri gerekiyordu - doğrusunu söylemek gerekirse, Gavin ve benim keşfettiğimiz gibi, bu çok da zor değildi - filmlerinin bulunduğu sabit disk takmaları ve yakalanmadan tekrar çıkmaları gerekiyordu.

Beni gözcü olarak görevlendirmişlerdi ama bu işi daha az ürkek birine vermeleri gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ne zaman biri binaya yirmi adım yaklaşırsa, arayıp onları uyarma isteği duyuyordum.

Durduğum yerden büyük ekranı görebiliyordum. Düzenli olarak planlanan film çoktan başlamıştı ve hâlâ oynuyordu. Şimdiye kadar binadan Baileys ya da başka biri çıkmamıştı. Aklımdan içeride olabilecek her türlü şey geçiyordu. Bunların çoğu muhtemelen gerçek dışı şeylerdi. Bir seri katil kurbanı bulduklarından ya da bir cinayeti önlediklerinden şüpheliydim. Onları psikopat bir açık hava sineması işletmecisinin üzerine atlarken hayal ettim. Ardından gelen itiş kakış devam ederken masum sinema izleyicilerinin hiçbir şeyden haberi olmazdı.

Bunu bir şekilde kitap haline getirebilir miyim diye düşündüm.

Asher, Evan ve Levi, Grace, Cara, Fiona ve Ginny ile birlikte sinemanın hemen dışında ekranı görebilecekleri küçük bir tepede bekliyorlardı. Gavin, Logan ve ben sabit disk yerleştirildikten sonra onlarla orada buluşacaktık.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. Hava karanlıktı ve ağaçların gölgesindeydim. Birinin beni görme olasılığı çok düşüktü.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, endişeden çok neşe hissettim. Bu eğlenceliydi.

Birkaç ay önce kendimi böyle bir şey yaparken hayal bile edemezdim. Yine de Gavin'le tanıştığımdan beri, daha önce hayal bile edemeyeceğim pek çok şey yaptım.

Bu halimi gerçekten sevdim. Asla bir gözüpek olamayacaktım ama belki de bir zamanlar düşündüğümünden biraz daha fazla cesaretim vardı.

İmtiyaz binasının arka kapısı açıldı ve önce Logan, sonra da Gavin dışarı çıktı. İkisi de beyzbol şapkalarının kenarlarını çekiştirdiler, sonra ellerini ceplerine sokup bana doğru yürüdüler. Bu kadar rahat davranabilmelerine hayret ettim. Ayaklarım geri dönüp kaçma arzusuyla karıncalandı ve açıkta olan ben değildim.

Yaklaştıkça heyecan daha da arttı. "Sen mi yaptın?" Fısıldadım

Gavin bana geniş bir gülümseme fırlattı. "Ah, evet. Bir an için çok zorlandık ama sanırım her şeyi doğru yaptık."

"Elbette her şeyi doğru yaptık," dedi Logan. "Hadi izleme noktasına gidelim."

Çitteki bir delikten içeri daldık ve Gavin'in kamyonetine geri döndük. Seyir yeri, arabalı sinemanın diğer tarafında, küçük bir tepenin üzerindeydi. Herkes kamp sandalyelerinde, soğuk sonbahar havasına karşı sıkı sıkıya sarınmış bir şekilde bizi bekliyordu.

"İyi miyiz?" Levi sordu. "Tüm sistemler hazır," dedi Gavin.

Yerimize oturduk. Asher ve Grace dürbünleri elden ele dolaştırdı. Logan bir çift opera gözlüğü çıkardı, bu bana oldukça rastgele geldi ama başka kimse bu konuda yorum yapmadı.

Levi ve Logan sabit diske filmi uzaktan başlatmalarını sağlayacak bir şey koymuşlardı.

Logan, "Yap şunu, rice-a-broni," dedi.

Levi başını salladı ve telefonunun ekranına birkaç kez dokundu.

Nefesimi tutarak dürbünü gözlerime doğru kaldırdım. Ekran karardı ve tekrar açmak için bağırان insanların hafif sesini duyacak kadar yakındık.

Birkaç saniyeliğine, hiçbir şey. Sadece boş bir ekran.

Tekrar yandı ve sinemaya gidenlerden bir tezahürat yükseldi. Bir saniye sonra açılış jeneriğı dönmeye başladı ve tezahürat kesildi.

Jenerikte bir kıkırdamayı bastırdım. Bir Bailey Kardeşler Yapımı. Bailey Dancing - orijinal film afişine benzeyen bir yazı tipi bile kullanmışlardı. Başrollerde Logan Bailey, Gavin Bailey, Asher Bailey ve Evan Bailey. Yapımcı ve Yönetmen Levi Bailey.

Aşağıdaki sinemaseverlerden bir yuhalama korusu yükseldi.

Gavin ve kardeşleri yumruklarını havaya kaldırarak ayağı fırladılar. Bağırıp çağırdılar ve birbirlerine beşlik çaktılar.

"Hâlâ devam ediyor mu?" Logan opera gözlüklerini gözlerine kaldırarak sordu. "Kapıyı sıkıştırıp kapattık ama içeri girip kapatmaları ne kadar sürer bilmiyorum."

"Oynuyor," dedi Grace. "Filmin tamamını izlediniz mi?" "Hayır,

sadece on dakika kadar uzun. Daha çok bir makara gibi." "Aman

Tanrım, Gavin, Baby'yi sen mi oynadın?" Fiona sordu.

"Evet, kimse de beni köşeye sıkıştırılmaz," dedi.

Dürbünden izledim, o kadar çok güldüm ki ekrana odaklanmakta zorlandım.

Dirty Dancing'in hikayesini kabaca anlatan bir dizi sahne çekmişlerdi; Gavin ve kardeşleri tüm karakterleri canlandırıyordu. Logan deri ceketıyla etrafta dolanıyor, saçlarını geriye atıyor ve Johnny Castle rolündeki Patrick Swayze'nin abartılı bir taklidini yapıyordu. Gavin merdivenlerde dans sahnesini kesinlikle çok iyi oynadı. Şeftali rengi bir atlet ve kot şort bile giymişti.

Bir kısmı Gavin'in cinayet kulübesini kurduğu yerde çekilmişti. Evan, Baby'nin babasını oynuyordu, çok ters ters bakıyordu. Asher, kabarık peruğuyla Baby'nin annesini oynarken beni öyle bir güldürdü ki neredeyse sandalyemden düşecektim.

Johnny ve Baby'nin suda kaldırma alıştırması yaptığı sahneye gelindi. Logan Gavin'i kaldırmak için birkaç deneme yaptı. Sonunda onu kaldırdı ve bir saniyeliğine Gavin'i başının üzerinde tuttu - ta ki kolları bükülene ve Gavin onun üstüne düşene kadar. İkisi de sıçrayarak ve su tükürerek yukarı çıktılar.

"Hâlâ devam ettiğine inanamıyorum," dedi Levi.

Gavin, "Kapıyı oldukça iyi sıkıştırdık," dedi.

Grace, "Oradaki insanların kaldığına inanamıyorum," dedi. "Arabaların hepsinin gitmeye başlayacağından emindim."

"Buraya gelmeden önce girişi kapatmak için bir sürü saman balyası attık," dedi Evan, ses tonu umursamazdı.

"Güzel," dedi Gavin ve kardeşini yumruklamak için uzandı.

"İşte burada," dedi Logan. "Büyük final."

Herkes dürbününü ekrana doğrulttu.

Gavin, Evan ve Asher'la birlikte bir masaya oturdu. Logan yaklaştı ve dramatik bir şekilde işaret etti. "Kimse Gavin'i köşeye sıkıştırılmaz," diye hep bir ağızdan bağırdık.

Dansa başladılar ve oldukça berbat olmalarına rağmen o kadar komikti ki koreografik doğruluk eksikliği hiç önemli değildi. Aşağıdan gelen yuh sesleri artık daha yüksekti. Dürbünümü arabalara doğru çevirdim. Bazı insanlar dışarı çıkmış ve projeksiyon kabinine doğru bağırmaya başlamıştı. Diğerleri ekrana doğru patlamış mısır fırlatıyordu. İnsanlar ayrılmaya çalışıyor, arabalar geri dönüşün etrafında birikiyordu. Aşağıda tam bir kargaşa vardı.

Film kesildi, ekran karardı. Hepimiz tekrar ayağa fırladık, güldük ve tezahürat yaptık.

Gavin beni yakaladı, ayaklarımdan kaldırdı ve etrafımda döndürdü. Kollarımı boynuna doladım ve birden beni öpmeye başladı. Tam burada, herkesin önünde.

Ve o anda, korkunç bir farkındalık yaşadım. Gavin Bailey'e deliler gibi aşkıttım.

GAVIN

T Evan ve Fiona'nın düğün günü nadir görülen bir manzara ortaya çıktı. Kardeşim gülümsüyordu.

Evan sadece gülümsemedi. Kaşlarını çatmaktan çok gülümsüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu. Fiona'dan beri çok daha mutluydu ama bugün yeni bir şey başarmıştı. mutluluk seviyesi. Çocukluğumuzdan beri onda görmediğim bir mutluluk.

Oldukça harikaydı.

Büyükannemin arka bahçesine bir çadır kurmuşlar, ısııl ısııl ışıklarla süslemişler ve soğuğa karşı ısıtıcılarla donatmışlardı. Evan ve Fiona'nın küçük bir düğün yapmakta ısrar etmelerine rağmen, Fiona'nın herkesle arkadaş olma alışkanlığı kendini belli ediyordu. Büyük bir katılım vardı.

Kardeşlerimle birlikte en önde dururken gözlerim sürekli anne babası ve Ginny ile oturan Skylar'a takılıyordu. Saçlarını arkaya toplamış, lacivert elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Bakışlarımız çakıştı ve ona hızlıca göz kırptım. Bana gülümsemesi içimde tuhaf duygular uyandırdı.

Aslında, tüm bu düğün içimde garip şeyler yapıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Skylar'a her baktığımda göğsümde bir dolgunluk hissediyordum. Bu beni biraz korkutuyordu çünkü ona karşı böyle hissetmemem gerektiğini düşünüyordum. Evet, ondan çok hoşlanıyordum ve seksimiz de harikaydı. Bu harikaydı ama biz sadece arkadaştık.

Sadece arkadaşın olan biri için böyle hissetmemen gerekirdi. Hissediyor muydun?

Biliyorsam ne olayım.

Tören kısa ve özdü. Cara ve Grace her şey boyunca ağladılar ve yeminlerini ettiklerinde ben bile biraz tıkandım.

Ve böylece bir kız kardeşim daha oldu.

Tören bittiğinde, kardeşlerim ve ben yemek için yer açmak üzere sandalyelerin taşınmasına yardım ettik. Her şey oldukça gösterişsizdi, Evan ve Fiona'nın istediği de buydu. Aile, arkadaşlar, iyi yiyecek ve içecekler. Cara'nın onlar için almakta ısrar ettiği kocaman bir pasta. Biri müziği açtı ve herkes yemeye, içmeye ve kaynaşmaya başladı.

Skylar'ı ailesiyle birlikte ayakta dururken buldum. Caroline'ın üzerinde vücuda oturan kırmızı bir elbise vardı ve Şef'in bundan hoşlandığı belliydi. O bakmıyorken gözleri kızın kıvrımlarında gezindi ve biraz sırtıttı. Vay anasını, bu gece kesinlikle ona vuruyordu. Son zamanlarda bu kadar iyi bir ruh halinde olmasının nedeni bu muydu diye merak ettim.

Şefe git.

"Hey, Sky." Ailesine başımla selam verdim. "Caroline.

Şef." Sky'ın utangaç gülümsemesi çok şirindi. "Selam."

"Çok güzel bir düğündü, sence de öyle değil mi?" Caroline sordu. "Birlikte çok mutlu görünüyorlar."

"Onun Evan için doğru kişi olduğunu hissediyordum,"

dedi şef. "Ya sen?" Caroline sordu. "Nereden

biliyordun?" "Ona katlanabilecek gibi görünüyordu."

"Bir eşte olması gereken önemli bir özellik," dedi Caroline.

Büyükannem yanıma geldi. Açık şeftali rengi, yere kadar uzanan bir elbise giymişti ve Fiona sağ örgüsüne çiçekler koymuştu.

"Tebrikler," dedi şef ve ona sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Yavrularımdan birinin daha mutlu bir evlilik yaptığını

görmek çok güzel." "Onlarla harika bir iş çıkardın," dedi Caroline. "Gurur

duymalısın."

"Bana gurur duyacağım çok şey veriyorlar." Skylar'a baktı. "Merhaba, Sparrow. Kitap nasıl gidiyor?"

Serçe mi?

Bekle.

Büyükannem ona lakap mı takmıştı?

Ama ona daha önce de böyle seslenmiş gibiydi. Asher'ın doğum gününde söylemişti. O zaman pek fark etmemiştim ama kahretsin, büyükannem ona bir hayvan ismi vermişti.

Uh-oh.

"Gerçekten iyi gidiyor," dedi Skylar. "Muhtemelen önümüzdeki hafta içinde bitiririm." "Bu harika bir şey."

"Teşekkürler. Çok zor oldu, bu yüzden bitirmeye bu kadar yakın olmak harika bir duygu. Bundan sonra tek yapmam gereken bittiğinde onunla ne yapacağıma karar vermek."

"Ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Caroline. "Başka bir menajere ihtiyacın yok ve kendi yayıncın olabilirsin."

"Biliyorum anne. Bu, işleri yapmanın çok farklı bir yolu." "Kendi yayıncın olabilir misin?" diye sordum.

Skylar başını salladı. "Evet, bugünlerde yapabiliyorsun. Kesinlikle bazı avantajları var." "Ama bu seni geriyor."

"Öyle. Ama beni bilirsin, her şey beni gerer." Omuz silkti. Ona yaklaştım ve nazıkçe elini tuttum. "Sana tamamen inanıyorum." "Teşekkür ederim."

Bana baktı ve bir an için Gram ve Skylar'ın ailesinin burada durduğunu unuttum. Tam eğilip onu öpecektim ki şef hafifçe kıpırdandı ve göz ucuyla dikkatimi çekti.

Elini bırakıp geri çekildim.

Büyükannem kaşlarını kaldırarak bana baktı, sanki *bunu gördüm* der gibiydi. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap, Sparrow."

"Teşekkürler, Gram. Edeceğim."

Büyükannem kolumu sıktı, sonra da sohbet etmek için bir sonraki misafir grubuna doğru ilerledi. Caroline kolunu şef'in kolunun arasından geçirdi. "Beni dansa kaldırmam ne kadar hoş." "Ettiğimi hatırlamıyorum."

Gülümsedi. "Eminim sen de tam bunu yapmak üzereydin."

Ağzının kenarları yukarı kalktı ve başını salladı, sonra onu insanların dans etmeye başladığı yere götürdü.

"Orada neler oluyor?" şef ve Caroline'ı işaret ederek sordum. "Emin değilim ama sanırım annem onun odasında uyuyor."

"Güzel," dedim.

Güldü. "Sanırım. Bildiğimi biliyor olmalılar ama hiçbir şey söylemediler." "Belki de hala bir şeyler hissediyorlardır. Nereye gideceğini görüyorlardır."

"Evet, muhtemelen."

"Gerçekten tekrar bir araya gelseler çılgınca olmaz mıydı?"

Bir an için onlara baktı. "Olabilir. Eskiden sadece birbirlerini delirttiklerini düşünürdüm ama son zamanlarda... Şunlara bir bakın."

Şef'in bir kolu Caroline'ın beline dolanmıştı, diğer eli de Caroline'ın göğsüne yakındı ve dans ederken birbirlerine gülümsediler.

"Birlikte harika görünüyorlar."

"Gerçekten öyle."

Evan gelininin kollarındaydı ve Grace ile Asher, Chief ile Caroline'ın yanında birlikte dans ediyorlardı.

Logan, Ginny'ye sarıldı ve dans pistindeki diğer çiftlere katıldılar.

Skylar'ı dansa kaldıracaktım ama önce o konuştu. "Gavin?"

"Öyle mi?"

Yaklaştı ve elini benimkinin içine soktu, sonra yüzünü kulağıma doğru eğdi. "Bazen nasıl aşırı uyarıldığımı biliyorsun ve sonra..."

"Peki sonra?"

O büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve dudağını ısırды, yüzünün her yerinde arzu yazıyordu. Oh, kahretsin.

"Şimdi mi?"

Başını salladı. "Sana bunun en kötü zamanlarda olduğunu söylemiştim."

Çadırın etrafına bakındım. Pek ideal sayılmazdı ama *en kötü* zaman da değildi. Dönüp arkamıza, eve doğru baktım. Mutfaktan girip çıkan yemek görevlileri dışında içeride kimse yoktu.

Ama üst katta.

Beynim Skylar'ı eski odama gizlice sokma ihtimaliyle çalkalanmaya başlamıştı bile.

Elini kendiminkinin içine soktum. "Hadi gidelim."

Acelem yokmuş gibi davranarak onu rahatça çadırın girişine doğru götürdüm. Sanki sikim zaten o kadar sertleşmemişti de zor dayanıyordum. Gençken pek çok çılgınlık yapmışım, hatta hayatım boyunca pek çok çılgınlık yapmışım ama burada yaşarken hiç yapmadığım bir şey vardı: Bir kızı gizlice odama sokmak. Bir kere bile.

O boku şimdi ve burada telafi ediyordum.

Mutfağa girdik ve yemek şirketi bizi fark etmedi bile. Sky'ı merdivenlere götürdüm ve parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Hafifçe adım at. Merdivenler gıcırıyor." Başını salladı.

Merdivenleri ses çıkarmadan çıktık ve onu çocukluğumun çoğunda bana ait olan küçük odaya götürdüm.

Kardeşlerim arasında kendi odası olan tek kişi bendim, ama bunun nedeni o odanın aslında bir dolap olmasıydı. Eski ikiz yatağım hâlâ buradaydı ve başka bir şey için yer yoktu. Çocukken bunu umursamamıştım. Hava nasıl olursa olsun dışarıda olmayı severdim, bu yüzden yatak odamı çoğunlukla uyumak için kullanırdım. Burada sahip olduğumdan daha fazla alana ihtiyacım yoktu.

Onu içeri buyur ederek sessizce kapıyı kapattım. "Burası senin odan mıydı?" diye sordu.

"Evet."

"Yakalanmayacağımıza emin misin?"

Bir saniye düşündüm. "Oldukça eminim. Bundan kurtulma şansımız yüzde seksen."

Gözleri alev alev yanarken bir adım daha yaklaştı ve ellerini göğsümde gezdirdi. "Benim için yeterince iyi." Eğilerek dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. Bana doğru itti, ereksiyonuma sürtündü.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Ta ki bir sorunumuz olduğunu fark edene kadar. Kardeşimin düğününün ortasında Skylar'ı eski odama gizlice sokmayı tam olarak tahmin etmemiştim. Prezervatifim yoktu.

"Um, Sky?" Öpücükler arasında sordum. "Öyle mi?"

"Üzerimde prezervatif yok." Onu tekrar öptüm, dilimi ağzına soktum. "Ama endişelenme. Orgazm olana kadar bu odadan çıkmayacaksın."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ya da kullanmayabiliriz. Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum ve Cullen'dan sonra her şey için test yaptırdım. Yani eğer güvendeysen..."

Bir saniye ona baktım. "Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmadım." "Gerçekten mi?"

"Asla. Bu kadar çok ilkim kaldığını düşünmüyordum ama sen deli gibi onları işaretliyorsun."

"Hangi ilkler?"

Bir parmağımı uzattım. "Açık hava sinemasının projektör odasında ilk oral seks."

"Bu gerçekten sayılır mı? Çünkü çoğu insan bunu asla yapmaz."

"Yine de benim için bir ilkti." Bir parmağımı daha uzattım. "İlk kez bir kızı bağlıyorum." Dudakları aralandı. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır. Garip, değil mi?"

Tekrar güldü. "Evet, bu konuda çok iyiydin. Peki önce bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bence lanet olası külotunu çıkarmalısın."

Ben pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarırken o elbisesini yukarı kaldırdı ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırды.

"Acele etsek iyi olacak," diye fısıldadı.

Yatağın kenarına çöktüm ve onu belinden kavradım. "Yakalanmak istemiyorum."

Şaftımı kavramak için aşağı uzandı ve birkaç kez okşadı. Muhtemelen birinin bizi basma tehlikesi beni daha da sertleştirdi. Elimi bacaklarının arasına kaydırдыm ve iki parmağımı yarığı boyunca gezdirdim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım, onu nazıkçe okşayarak. "Şimdiden benim için çok ıslak. Buraya gel."

Kucağıma tırmandı ve o kendini sıraya dizerken ben ereksiyonumun tabanını tuttum. Ucu ıslak tenine doğru kaydı ve neredeyse aklımı kaybediyordum.

"Lanet olsun, Sky."

Yavaşça üzerime kayarken bıraktım ve kıç yanaklarını kavradım. Gözlerim geri yuvarlandı ve sessiz kalmam gerektiğini biliyordum ama boğazımdan kaçan iniltiyi tutamadım. Etrafımda bu şekilde sarılmışken çok iyi hissediyordu. Çok sıcak ve ıslaktı. Onun her parçasını hissedebiliyordum. Her nabzını ve titremesini. Ya hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalacaktım ya da bu şekilde ölecektim ve dürüst olmak gerekirse hangisi olduğu umurumda değildi.

Kollarını omuzlarıma dolayarak kalçalarını sıktı ve uzunluğumu aşağı yukarı kaydırды. Başını geriye eğdi ve bir iç çekti.

"İhtiyacın olan bu muydu?"

"Aman Tanrım, evet," dedi.

"İhtiyacın olanı al, Sky."

Hepsini alabilirdi.

Beni daha hızlı becerirken nefesi kısa nefesler halinde geliyordu. Boynunu öptüm, yumuşak tenini emdim, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Onun beni çevrelediğini hissetmek ve sistemime pompalanan adrenalin güçlü bir kombinasyondur.

İnledi ve onun bu sesi çıkarmasını duymak ne kadar hoşuma gitse de -ve yakalanma tehlikesi beni ne kadar tahrik etse de- kimsenin içeri girmesini istemiyordum. Elimi ağzının üzerine kapattım ve gözleri benimkilere kaydı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş halde üzerime gelmeye devam etti, bakışlarındaki sıcaklık bir meydan okuma gibiydi - dayanmam ve çözülmeden istediği kadar bunu yapmasına izin vermem için bir meydan okuma.

Bu cesareti tüm gün boyunca kabul ederdim. Skylar beni istediği kadar sikebilirdi.

Elime karşı inliyor, aşağı yukarı inip çıkarken bana sürtünüyordu. Bakışlarını tutup kirpiklerinin titreyişini ve yanaklarının kızarışını izlerken kasıklarındaki baskı daha da arttı. Sıcaklığının yükseldiğini, duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan durdu, sikim içine gömülmüştü. Elimi bıraktım ve o da ağzını benimkine yaklaştırarak beni derinden öptü. Ellerim tekrar kıkına gitti ve dillerimiz birbirine dolanırken onu yukarı ve aşağı yönlendirdim.

Daha hızlı hareket etti ve üzerime her düşüşünde sikimi içine soktum. Orgazmının ilk darbeleri sikimi sıktı ve ağzına doğru inledim. Boşalırken kendini bana sürtmek için kalçalarını eğdi, hala beni öpüyordu.

Aramızda hiçbir engel yokken onun boşalma hissi beni bir roket gibi ateşledi. Kalçalarını tutarak, sikim zonklayarak içine girdim. O kadar iyi hissettiriyordu ki, düşünemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Hayatımın en uzun orgazmını yaşadıkten sonra durdum, zor nefes alıyordum. Kollarını omuzlarıma doladı ve bitkin bir halde bana doğru yığıldı.

"Daha iyi misin?" Sesim kısıp bir

şekilde sordum. "Çok daha iyi."

Kendimden oldukça memnun hissederek ayağa kalkmasına yardım ettim ve en yakın banyoyu işaret ettim. Pantolonumu düzelttim ve o da temizlenmek ve külotunu tekrar giymek için koridora fırladı.

Dışarı çıktığında, yukarıda hala kimseden iz yoktu. Tamamen paçayı kurtarmıştık. Müthişti.

Gerçi muhtemelen çok belliydi. Eğer ben de onun gibi görünüyorsam, az önce akıllara durgunluk veren bir seks yaptığımız gerçeği yüzlerimizden okunuyordu.

Oh iyi.

Merdivenlerin başında durdu ve bana gülümsedi. Göğsümde yine o his vardı. Onu tutup kendime yaklaştırmak istedim. Kulağına söylememem gereken şeyleri fısıldamak istiyordum. Yalnızken ona fısıldadığım kirli şeyleri değil. Dudaklarımdaki kelimeler bundan daha tehlikeliydi.

Ama o merdivenlerden inmeye başladı, düğün resepsiyonuna geri dönüyordu. Ben de onları söylemeden bıraktım.

GAVIN

Levan ve Fiona'nın şansına, fırtına düğünlerinden sonraki haftaya kadar bekledi. Bir gün mavi gökyüzü ve berrak sonbahar havası varken, ertesi gün rüzgar şiddetlendi ve yağmur kasabayı sıırıslıklam etti. Hava henüz kar yağacak kadar soğuk değildi ama böyle bir günde toprak kaymaları ve düşen ağaç dalları için endişeleniyordum. Öğleden sonra erken saatlerde, Tilikum'da hala elektriği olan birine şaşırdım.

Levi ve ben bu sabah göreve gitmiştik. Logan bugün izinliydi, o yüzden Asher'la birlikte her şeyin fırtınaya hazır olduğundan emin olmak için büyükanneme gittiler. Eve düşüp zarar verebilecek kadar yakın sadece bir ağaç vardı ama bir tane yeterliydi. Asher her şeyin yolunda görüldüğüne dair mesaj attı ve büyükannenin onlara yedirdiği taze keklerle övündü.

Dick.

İtfaiye binasında işler şaşırtıcı derecede sessizdi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Havada elektrik gibi bir şeyin vızıldadığını hissedebiliyordum. Fırtınalar öngörülemezdi.

Nelson'ların evini aradık çünkü Mike Nelson'ın göğsü ağrıyordu. Meğer Bayan Nelson'ın fırında spagettisinden iki tabak dolusu yemiş ve kırmızı sos midesinde ekşimeye yol açmış. Her ihtimale karşı hastanede kontrolden geçiyordu ama kahvaltıda ne yediğini itiraf eder etmez Bayan Nelson ona rulo yapılmış bir dergiyle vurdu. İçimde iyi olacağına dair bir his vardı.

Döndükten kısa bir süre sonra öğle yemeği almak için yukarı çıktım. Levi zaten mutfaktaki masadaydı, ben de yemeğimi alıp yanına oturdum.

Levi pek bir şey söylemedi; sadece çenesini hızlıca kaldırarak gözlerime baktı ve yemeye devam etti. "İyi misin dostum?" diye sordum.

"Evet. Neden?"

"Aklında bir şeyler varmış gibi görünüyorsun." Başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz."

"Emin misiniz? Çünkü eğer öyleyse, belki de bu konuyu biriyle konuşmalısın. Sırf erkek olman duygularını paylaşamayacağın anlamına gelmez."

Bu yorum bana sağlam bir ağabey göz yuvarlaması kazandırdı. Bunu çok yaşadım. "Ben iyiyim, Gav. Yemeğini ye."

Levi iyi değildi. Bunu bilecek kadar uzun süre onunla yaşamıştım. Ama her şeyi o kadar sıkı saklıyordu ki, artık neyin yanlış olduğunu kendisinin bile bilip bilmediğini merak ediyordum. Evan'ın huysuzluğuna alışkındım ama Levi bir şeye kızmıştı. Bunu hissedebiliyordum. Özellikle de böyle anlarda, her şey sessizken. Dumanı tüten bir kömür gibi kızgın hisler yayıyordu.

Eğer Logan olsaydı, Cara'dan ya da onu kızdıracağını bildiğim herhangi bir şeyden bahsederdim. Ama içgüdülerim aniden alevlendi ve bana onu bırakmamı söyledi.

Ben de öyle yaptım.

"Evan'ın evli olması çılgınca, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Evet, öyle. Fiona harika biri ama."

"Evet dostum, o en iyisi. Evan'ın huysuz kızıyla başa çıkabildiğine göre bir tür tek boynuzlu at olmalı."

Levi biraz kıkırdadı. "Yok artık."

"Çabucak evlendiler."

"Yani?"

Omuz silktim. "Sadece bir gözlem."

Bir süre sessiz kaldı, yemeğini kurcaladı. "Evan bu işte. Bir kez karar verdi mi, her şeyi yapar. Ve sanırım bildiğinde, bilirsin."

"Peki neden bekliyorsun?"

"Evet. Yoluna çıkan bir şey yoksa neden bekleyesin ki?"

Yavaşça başımı salladım.

Zil sesi bizi bir çağrıya karşı uyardı. Levi ve ben hemen ayağa kalkıp merdivenlere yöneldik. Bir dakika sonra, kıyafetlerimizi ve botlarımızı giymiş, motora tırmanıyorduk.

Mühendis Christian arkamızdan geldi. "Freight Street köprüsünde devrilmiş bir ağaç var. Bir araca çarparak iki yolcuyla mahsur bıraktı ve köprünün yapısal bütünlüğü şüpheli."

Lanet olsun. Köprü eskiydi ve yeterince büyük bir ağaç ciddi hasar verebilirdi.

Motor bölmesinin kapısı çoktan açılmıştı ve ışıklar yanıp sönerken dışarı çıktık. Ambulans arkamızdan geldi.

Freight Caddesi, şehrin güney ucundaki nehri geçiyordu. Köprünün yıkılmaya hazır olduğuna dair bir şaka vardı ama kimse gerçekten yıkılacağını düşünmüyordu. İnsanlar her gün üzerinden geçerd.

Ama bu fırtına bambaşkaydı ve içimde kötü olacağına dair bir his vardı.

Rüzgâr ağaçları kırbaçlıyor ve yağmur çarşaflar halinde yağıyordu. Köprünün doğu tarafında durduk ve orada duran arabaya bir bakışım sistemimde adrenalin patlamasına yol açtı. Bu Caroline'dı.

Küçük kırmızı arabası neredeyse karşıya geçmeyi başarmıştı ama devrilmiş kalın gövdeli bir ağaç ön tarafı parçalamıştı. Bu açıdan, hasarın ne kadar kötü olduğunu söyleyemezd.

Dışarı çıktım, protokole odaklandım. İşime. Küçük bir kasabada, bir çağrıya koştuğunuzda ilgili kişileri tanımanız alışılmadık bir durum değildi. Bu da farklı değildi.

İki yolcu olması dışında.

Skylar orada sıkışmış mıydı? Yoksa Şef miydi?

Eğer Şef Stanley'nin de dahil olduğu bir arama yapıyor olsaydık, bize söylerlerdi. Hay sikeyim.

Aniden bastıran yağmur nehri çoktan kabartmış, içi moloz dolu çalkantılı bir su kütlesine dönüştürmüştü. Devasa ağaç uzak tarafa yakın bir yere devrilmiş, korkulukları parçalayarak alt desteklere çarpmıştı. Muhtemelen Caroline'ın arabasının çerçevesini eğmiş, dışarı çıkmak için kapıları açmalarını engellemişti. Zaten arabası da küçücüktü. Arka koltuk yok, arka kapı yok, gidecek hiçbir yer yok.

Christian emirler yağdırdı ve ben de köprü girişine birkaç adım daha yaklaştım. Düşecekti.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama emindim.

"Levi," diye bağırdım ve onu bulmak için etrafımda döndüm. "Köprü yıkılacak. Dayanmayacak." Sanki benim yerime konuşmak istiyormuş gibi, köprü destekleri inledi.

Mide bulandırıcı bir saniye için, bunun olduğunu görebiliyordum. Destekler çöküyordu. Araba, Caroline ve Skylar'ın içinde sıkıştığı buz gibi soğuk suya gömülüyordu.

Çünkü oradakinin Skylar olduğuna hiç şüphem yoktu.

Levi yaşam çenesini ve hidroliği çalıştıracak kompresörü çoktan çıkarmıştı. "Hadi gidelim."

Levi ve Christian kompresörle bizi takip ederken ben de serpme makinesi ve hidrolik hortumlarla birlikte kasayı aldım. Yağmur üzerimize yağıyor, rüzgâr onu yanlara doğru sürüklüyordu. Köprü sağlam görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Yaşı, ağacın verdiği hasar, nehirdeki enkaz ve rüzgârın şiddeti arasında ne kadar ömrü kaldığını kimse tahmin edemezdi.

Arabaya vardığımızda kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorladım, aracın durumuna ya da içinde kim olduğuna değil. Christian sürücü tarafındaki kapıya koştu -oradan daha rahat ulaşılabilirdi- ve ben Levi'yle hayatın çenesini açarken onun Caroline'la konuştuğunu, sorular sorduğunu ve ona güven verdiğini duyabiliyordum.

Bunu eğitimde milyonlarca kez yapmıştım, hatta sahada da birden fazla kez yapmıştım. Hidrolik hortumları kompresöre bağlamak için gerekenleri yaptım. Birkaç saniye sonra hazırдық.

Sürücü tarafına giderken kalbim göğsümde çılgın bir ritimle çarpıyordu. Arabanın ön tarafı parçalanmış, metal çerçeve kendi üzerine katlanmıştı. Görünüşe göre ağaç tam önlerine düşmüş ve onlar da ona kafa kafaya çarpmışlardı.

Yolculara bakacak kadar uzun süre durakladım. Caroline'ın gözleri iriydi ama sakindi. Şimdiye kadar önemli bir yaralanma belirtisi yoktu. Ve tabii ki Skylar da yolcu koltuğundaydı. Araba kısmen onun tarafına çökmüştü ve o da annesine yaklaşmıştı.

"Merak etme," dedim. "Biz senin yanındayız."

Yağmur yüzüme vururken serpme demirini kapı ile çerçeve arasındaki çatlağa sıkıştırdım. Köprü destekleri tekrar inledi ve gözlerim Skylar'a kaydı. Kalbim hızla çarpıyor ve içimi ezici bir aciliyet duygusu kaplıyordu.

Kompresör arkamda kükredi. Açılırken yayıcıyı tuttum ve sürücü tarafındaki kapıyı arabanın bükülmüş metal çerçevesinden kurtardım. Christian kapıyı çekerek serbest kalmasına yardım etti.

"Bacaklarını çıkarabilir misin?" diye sordu

Caroline'a. Caroline başını salladı. "Evet."

Birkaç saniye daha geçti ve kapı serbest kaldı. Christian ve ben onu kaldırdık ve arabanın yanına koyduk. Köprü tekrar inledi ve bu kez titrediğini hissettim. Levi'ye baktım ve o da başını salladı. O da hissetmişti.

Sikeyim.

Caroline'ın ellerini tuttum ve araçtan inmesine yardım ettim. Levi devrildi ve ben Skylar için geri döndüm.

Çoktan sürücü tarafına tırmanmıştı. Arabadan inmesine yardım ettim ve tek kelime etmeden onu kucağıma aldım, bir kolumu sırtına doladım, diğer kolumla da bacaklarını destekledim.

"Yürüeyebilirim."

Cevap vermedim. Yürüeyebildiğini biliyordum ama onu bu lanet köprüden indirmesem aklımı kaybedeceğimi de biliyordum. Şimdi.

Onu kollarımda taşıyarak köprünün girişine doğru koştum. Motor karşı taraftaydı ama bizi alması için buraya birini getirecektik. Kışımı o köprüden geri taşımamın imkânı yoktu, özellikle de Skylar'la.

Levi telsizinden mürettebata bilgi veriyordu ve Christian hemen arkamdan köprüden çıktı. Ben ayarladım

Skylar annesinin yanına çöktü ve Caroline kollarını ona doladı. "Sen iyi misin?" Garip bir şekilde telaşlanmış hissederek sordum. "Yaralandın mı?" "Hayır," dedi Skylar, sesi soluğu kesilmişti. "Hiç sanmıyorum."

Büyük bir rüzgâr ağaçların arasından kükredi ve ardından kulakları yırtan bir çatırtı geldi. Kırılan desteklerin çökmesiyle köprü bir tarafa doğru savruldu. Caroline'ın arabası köprü tabliyesinden yana doğru kayarak devasa ağacın dallarına dolandı.

Kaçınılmaz bir zincirleme reaksiyon gibi, daha fazla destek çöktü ve köprü tabliyesi çatladı. Bir gümbürtüyle köprünün ucu serbest kaldı ve aşağıda çalkalanan suya düştü. Caroline'ın arabası, neredeyse tepesindeki ağaçla birlikte nehre düştü.

Skylar kendini kollarına bıraktı, bir eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım, biz sadece... Biz de orada olabilirdik."

Kollarımı ona dolayarak, onu kendime sımsıkı sarmıştım.

Vay anasını. Eğer oraya zamanında varamasaydık.

Düşünemedim bile.

Şef bir anda durdu, kayarak durdu ve kamyonetinden dışarı fırladı. Kızına ve eski karısına koşarken gözleri çılgına dönmüştü.

Babası ona sarılabilsin diye isteksizce Skylar'ı bıraktım. Kendimi sersemlemiş hissediyordum, sanki odaklanamıyordum. Baskı altındaki her zamanki sakinliğim bozulmuş gibiydi ve şimdi ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. Tek görebildiğim Caroline'ın arabasının buz gibi nehre düşüşünün görüntüsüydü.

Buraya dakikalar sonra gelseydik, içeride olacaklardı. Batmış olurlardı.

Bir şekilde köprüdeki işleri hallettik ve mürettebatımız istasyona geri gönderildi. Buraya nasıl geldiğimden tam olarak emin olamadan motordan çıktım. Şef'in sağlık görevlileri onları çıkardıktan sonra Caroline ve Skylar'ı yanına aldığını biliyordum. Ve acil durum ekiplerinin kırık köprüyü her iki taraftan da kapattığını biliyordum. Gerisi ise çoğunlukla bulanıktı.

Teçhizatımı çıkarma ve bir sonraki çağrı için hazırlama hareketlerini yaptım. Bu otomatikti, içime o kadar işlemişti ki ne yaptığımı düşünmeme gerek kalmıyordu.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Bundan daha korkunç çağrılar almıştım. Bir keresinde birini dışarı çıkarmak için çökmesine dakikalar kalan yanan bir binaya girmiştim. İnsanları hurdaya dönmüş arabalardan çıkardım, bir adamın kanamasını durdurdum, kalp masajı yaptım. Evet, bugün kıl payı kurtulmuştum ama bu da işin bir parçasıydı. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Her zaman kendimi enerjik hissederek geri dönerdim. Sanki zafer kazanmışım gibi. Kazanmış gibi.

Ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bu zafer değildi. Başka bir şeydi. Göğsümün üstünde yüz kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissettiren bir şey. Sanki ciğerlerim buz gibi soğuk nehir suyuyla doluydu ve boğulmak üzereydim.

Bir şekilde günün geri kalanını atlattım. Kendimi toparladım ve işimi yaptım. Sabaha kadar görevdeydim ama çocuklarla takılmak ve kâğıt oynamak yerine erkenden yataklara girdim.

Başım hala yüzüyordu, kalbim çok sert atıyordu. Ya onu bugün kaybetseydim?

Bu düşünce o kadar korkunç, o kadar ruh kırıcıydı ki, neredeyse düşünemiyordum.

Ama yaptım ve sonra onu kaybedebileceğim tüm yolları düşünmeye başladım. Olabilecek tüm korkunç şeyleri. Başka bir kaza geçirebilir ya da hastalanabilirdi ve benim yapabileceğim hiçbir şey olmazdı.

Dönüp durdum, uyumaya çalıştım. Bu boku kafamdan atmaya çalışıyordum. Ama yapamadım.

Avuçlarımın terlemesine ve omuzlarımın sıkışmasına neden olan sadece Skylar'ın ölme düşüncesi değildi. Birini kaybetmenin başka yolları da vardı.

Skylar benim kız arkadaşım değildi. Birbirimize karşı gerçek bir bağlılığımız yoktu. Biz ne zaman

o da yoluna devam ederdi. Başka biriyle çıkacaktı, muhtemelen onunla evlenecek biriyle. Çünkü kim evlenmezdi ki? Dangalak eski sevgilisi bir yana, akıllı olan hangi erkek Skylar'la çıkar ve mümkün olan en kısa sürede onunla evlenmezdi ki? Zeki, güzel, yetenekli ve eğlenceliydi. İlginç, utangaç ve sevimliydi. Seksi ve inanılmazdı.

Bekle.

Yatakta doğruldum, neredeyse alnımı üstümdeki ranzaya çarpıyordum.

Serçe. Büyükannem ona Serçe derdi.

O biliyordu.

Lanet olsun, büyükannem benden önce öğrenmiş. Ama tabii ki biliyordu, Gram her şeyi biliyordu.

Bu beni uyarmalıydı, ama bir aptal gibi, bunu tamamen kaçırmıştım.

Artık her şey anlamlıydı. Ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

SKYLAR

TKöprüden sonraki sabah, ağrılı bir şekilde uyandım. Büyük bir yaralanmam yoktu ama vücudum neredeyse bir ağaç tarafından ezilmenin ve nehirde boğulmanın etkilerini hissediyordu. Sırtım ağrıyor ve boynum acıyla geriliyordu.

Babam bütün sabah beni yatakta tutmak için elinden geleni yaptı, bana kahve ve kahvaltı, okuma materyalleri ve dizüstü bilgisayarımı getirdi. Beni uzanıp dinlenmeye teşvik edecek her şeyi yaptı. Kaza onu oldukça kötü sarsmıştı.

Beni de sarsmıştı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, beni kontrolsüz bir endişe kuyruğuna sokmamıştı. Yaralı ve yorgundum ama zihinsel olarak sakinim. Hatta bir bölümün sonunu bile yazmıştım çünkü aklıma mükemmel bir fikir gelmişti.

Tam kalkıp aşağı inmek üzereydim -*bütün* gün yatakta kalmama gerek yoktu- ki Ginny aradı.

"Hey, Gin."

"Gerçekten annenin arabasında mahsur kalıp nehre mi düştün ve Gavin boğulmadan önce seni çıkarmak için arabaya dalıp ön camı bir taşla kırmak zorunda mı kaldı? Çünkü dün gece bana mesaj attığında bu detayların hiçbirini anlatmadın."

"Ne oldu? Hayır. Hiç de öyle olmadı."

Rahatlamış bir iç geçirdi. "Aman Tanrım. Birisi siz üzerinden geçerken köprünün yıkıldığını ve annenizin arabasının siz içindeyken nehre uçtuğunu söyledi."

"Bu kasabadaki insanları dinleyemeyeceğinizi anlamadınız mı? Daha bir gün bile olmadı ama şimdiden abartmaya başladılar. Hayır, size söyledim, köprünün üzerine bir ağaç düştü ve biz ona çarptık ya da o bize çarptı, tam emin değilim. Annemin arabasında mahsur kaldık ama itfaiyeciler bizi kurtardı. Köprü çöktüğünde güvenli bir şekilde karaya çıkmıştık. Bu arada, ABD'deki her dokuz köprüden birinin yapısal olarak yetersiz olduğunu biliyor muydunuz?"

"Köprü çökmelerini araştırdınız, değil mi?" "Bu sabah ilk işim."

Güldü. "Doğal olarak. İyi olmana sevindim. Gavin olay yerinde miydi?" "Evet, oradaydı. Bizi annemin arabasından çıkarmaya yardım etti."

"Vay canına. Bu onun için çok yoğun olmalı."

"Evet, sonrasında biraz kendinden geçmiş gibiydi. Normalde hiçbir şey onu kızdırmaz ama bilmesem korktuğunu söyledim."

"Elbette öyleydi. Henüz aşık olduğunu itiraf etmediği kızı kurtarmak zorundaydı." "Ginny, dur. O bana aşık değil."

"Bahse girmek ister misin?" "Hayır."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Seni görmeye geldi mi?"

"Hayır, gece boyunca görevdeydi. Dün gece ve bu sabah bana mesaj attı ama bu bana aşık olduğu anlamına gelmez. Bir arkadaşı için endişelendiği anlamına geliyor."

"Evet, ben hala sana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorum. Bahse girerim bugün sana gelip dünkü kazanın arkadaştan daha fazlası olmak istediğini fark etmesini sağladığını söyleyecektir."

İçimi çektim. "Hiç sanmıyorum."

Durakladı. "Onun yapmasını istiyor musun?"

Gavin'e karşı hissettiklerimin ne kadar büyük olduğunu Ginny'ye bile itiraf etmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Bunu yüksek sesle söylemek çok tehlikeliymiş gibi geliyordu.

"Bilmiyorum. Belki?"

"Ne düşündüğümü biliyorsun. Eğer onu istiyorsan, açık konuşmalısın."

"Biliyorum ama bu ona karşı adil değil. *Sadece arkadaşız* çizgisini aşmamızı engellemeye çalıştı ve bazen seks yapan arkadaşlar olabileceğimizi ve bunun büyük bir sorun olmayacağını söyleyen bendim."

"Evet, biliyorum. Çıkarları olan arkadaşlar ortalığı karıştırabilir."

"Şu anda ortalık karışık değil ve bugün de ortalığın karışmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Gavin ve ben iyiyiz. Peki ya sen ve Logan? Siz gerçekten çıkıyor musunuz, yoksa..."

"Güzel konu değişikliği. Hayır, gerçekten çıkmıyoruz. Çok eğlenceli ve günah kadar seksi biri ama şehirde fazla kalmayacağım."

"Gittiğinde seni özleyeceğim. Bu kadar yakınımda olman çok güzeldi."

"Çok eğlenceliydi. Kalmak için daha fazla bahane bulmak isterdim ama bir sonraki şeye geçmem gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bugün dinlen ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" "Haber veririm. Teşekkürler, Ginny."

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve yataktan kalktım. Üzerimde hâlâ bir tişört ve pijama pantolon vardı ama pijama pantolonlu bir gün gibi görünüyordu. Annemin kapısı kapalıydı, ki bu tuhaftı. Dün gece orada mı uyumuştum? Belki de dünden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Babamı görmedim, bu yüzden bir şeyler atıştırmak için aşağıya indim.

Buzdolabından birkaç şey aldıktan sonra ön kapı çalındı. Açtım ve Gavin hızla içeri girdi.

"Selam Sky. Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Kapıyı kapattım ve ona baktım. Saçları dağınıktı ve gözleri biraz çıldırmış gibiydi. "Ben iyiyim. Sadece biraz ağrım var."

Önümde durdu ve nazikçe omuzlarımı tuttu. "Emin misin?" "Evet. Senin sayende."

Bir an için bakışlarımı tuttu, sonra nefesini bıraktı. "İyi bir zaman mı? Konuşabilir miyiz?"

"Tamam, ama-"

Sözlerimi bitiremeden beni bıraktı ve mutfığa yöneldi. "*Sen* iyi misin?" Onu takip ederek sordum.

Sanki yerinde duramıyormuş gibi mutfağın etrafında bir daire çizdi. "Bütün gece düşündüm." "Bütün gece mi? Neyi düşündün?"

Durdu ve gözlerimle buluştu. "Bizim hakkımızda."

Aman Tanrım, Ginny haklı mıydı? Dün Gavin'in arkadaştan daha fazlası olmak istediğini fark etmesini sağlamış mıydı?

"Peki ya biz?"

"Bence evlenmeliyiz."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bekle, ne?"

"Beni dinle." Tekrar mutfakta volta atmaya başladı. "Birlikte gerçekten iyiyiz ve sadece seksi kastetmiyorum. Hepsini kastediyorum."

"Tamam, ama-"

"Dün seni kaybetmenin ne kadar korkunç olacağını fark ettim. Köprüye baktım ve orada olduğunu biliyordum ve bunun olduğunu görebiliyordum. Köprü çöküyor ve araba nehre batıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ve sonra dün gece, köprü çöktükten sonra buz gibi soğuk bir nehirde ölmenin seni kaybetmemin tek yolu olmadığını düşünmeye başladım. Yıldırım çarpabilir, bir kamyon çarpabilir ya da merdivenden düşüp boynunu kırabilirsin."

"Bunların hiçbirinin muhtemel ölüm nedeni olduğunu sanmıyorum."

"Yine de. Köprü bana seni kaybetmek istemediğimi fark ettirdi. Asla."

Sesimin titremesini engellemeye çalıştım ama kendimi çok titrek hissediyordum. "Ama Gavin, benimle evlenmek ölmemi engellemeyecek."

"Olmayacağını biliyorum. Ama ben seninle evlenmezsem, başkası evlenir ve ben de seni bu şekilde kaybederim." "Biz..." Bir nefes aldım, yönümü bulmaya çalışıyordum. "Bu gerçekten ani oldu. Biz bile değiliz

ve dün seni korkuttuğu için evliliğe mi atlamak istiyorsun?" "Hayır, korkmuyorum."

"Evet, öylesin."

Başını iki yana salladı. "Bu korku değil, açıklık. Sonunda her şeyi açıkça görüyorum."

Uzun bir süre ona baktım. Gözlerindeki berraklık değildi. Mantıksız ve çılgın görünüyordu, net değildi.

"Öyle misiniz? Bana pek net görünmüyorsun. Korkmuş ve bitkin görünüyorsun." "Sorun değil, sonra uyurum. Ve korkmuyorum. Benim hakkımda bunu biliyorsun."

"Korktuğunuzu düşünmüyorsunuz, ama belki de bunun korku olduğunu fark etmiyorsunuz. Dün seni korkuttuysa sorun değil. Hepimizi korkuttu."

"Sky, anlıyorum, bu birdenbire oldu. Ama yapamam..." Parmaklarını saçlarında gezdirerek konuşmasını sonlandırdı. "Seni kaybedemem. Henüz bir yüzük almadım ama-"

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Yavaş ol. Belki bana arkadaştan daha fazlası olmak istediğini söylersin ve bize gerçek bir şans verirsin diye düşünmüştüm, ama evlilik?"

"Büyükannem sana Serçe dedi."

"Ne?"

"Sana Serçe diyor. Fark etmeliydim ama dün geceye kadar fark etmemiştim. Herkese lakap takmaz. Eskiden sadece bana, kardeşlerime ve Grace'e takardı. Ama mesele de bu, o lanet bir medyum ya da öyle bir şey. Asher'ın Grace'le evleneceğini biliyordu, çocukken bile. Bu yüzden ona hep Ayı Gracie derdi. Ve Fiona'yla ilk tanıştığında ona Cricket dedi. Bak ne oldu, Evan onunla evlendi."

"Ama bu senin ve benim-" "Elbette öyle."

"Gavin, bu şekilde acele edemeyiz."

"Neden olmasın? Madem eminsin, neden bekliyorsun?"

"Çünkü emin olduğunu hiç sanmıyorum. Bence korkuyorsun ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Bana evlenme teklif etmiyorsun çünkü benimle evlenmek istediğini biliyorsun. Bana soruyorsun çünkü korkuyorsun ve çılgınca bir nedenden dolayı parmağımdaki yüzüğün her şeyi

düzelteceğini düşünüyorsun.

hissi geçecek. Geçmeyecek. Bu korku hala içinizde yaşamaya devam edecek ve siz onunla yüzleşip yerine koyana kadar sizi yiyip bitirmeye devam edecek. İnanın bana, korku hakkında her şeyi bilirim. Ben her şeyden korkarım."

Kollarını kavuşturdu ve ifadesi karardı. "O zaman belki de korkan ben değilimdir. Bektan eski sevgilin seni çok mu korkuttu da tekrar denemekten korkuyorsun?"

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Hayır mı? Beni kandırabilirdin. Bektan bir ayrılık yaşadın ve bunun bedelini bir sonraki adam ödemek zorunda."

"Sıradaki adam mı?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sen ne zamandan beri sıradaki adamsın?"

Sanırım bir ya da beş adım atladın."

"Biliyor musun, unut gitsin. Yanlış bir fikre kapıldığım için özür dilerim. Belki de senin için aleti olan sıcak bir vücuttan daha fazlası olduğumu düşünmüştüm, ama görünüşe göre yanılmışım."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Elbette benim için bundan daha fazlasını ifade ediyorsun." Başını salladı ve koridorda tepinerek ön kapıya doğru yürüdü.

"Gavin." Kalbim hızla çarparak onu takip ettim. "Bu hiç adil değil. Yanlış sebeplerden dolayı biriyle evlenemezsin. Bu işe yaramaz. Aşık olman gerekir, bir gün öleceğinden ya da başka biriyle evleneceğinden korkman değil."

Kapıyı çekerek açtı ama durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ben sana aşığım."

Bu sözler beni sersemletti ve cevap vermek için bir nefes bile alamadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

GAVIN

TKöprüden atlamanın ilk kuralı aşağı bakmamaktı. Aynı şey bungee jumping ya da skydiving için ya da kendinizi sabit bir yüzeyden havaya atmak üzere olduğunuz herhangi bir zaman için de geçerliydi. Eğitmenler size manzaraya bakmanızı, gözlerinizi ufukta tutmanızı söylerlerdi,

Gökyüzüne bak. Aşağıdan başka her yere.

Köprünün korkuluklarına tırmandım ve gözlerimi ileriye diktim. Altımdaki suyun neye benzediğini biliyordum. Derin ve geniş; karanlık suyun dibinde pek bir şey seçilemeyecek kadar derindi. Çok soğuk olacaktı ama ben güçlü bir yüzücüydüm. Kıyıya geri dönecektim.

Ve kask takmıştım. Deliydim ama aptal değildim.

Kardeşlerim bana binlerce kez neden ölmek istediğimi sordular. Onlara her seferinde ölmek istemediğimi söyledim. Aslında tam tersini. *Yaşamak* istiyordum.

Ve son yirmi dört saatimi yaşayarak geçirdim.

Hayır, buradan canlı çıkamayacağımı ummuyordum. Bu lanet köprüye kimin patron olduğunu göstermek için buradaydım.

Neredeyse Skylar'ı götürecek olan köprü değildi. Dev bir ağaç tarafından parçalanmamış olsa bile ondan atlayamazdım. Bu, uzun zamandır üstesinden gelmek istediğim bir köprüydü. Pek fazla kişi atlamamıştı, bu işlerle ilgilenen arkadaşlarım bile.

Birkaç nefes çektim ve göğsüme birkaç kez vurdum. Sonra her şeyi siktir et dedim ve aşağı baktım.

Şaşkınlık dalgası beni sert bir şekilde vurdu ama buna hazırdım. Arkamdaki korkuluklara tutundum ve beynim kendine gelene kadar bekledim. Kalbim öfkeyle çarpıyordu ama burada olma sebebim buydu.

Bir kez daha, köpekbalığı bendim. Hareket etmek zorundaydım.

Dün Skylar'ın evinden ayrıldıktan sonra çok heyecanlanmıştım, kendimden geçmişim. Doğruca Evan'ın evine gidip arazi motorumla patikalara çıktım. Zorlu bir sürüşten sonra fiziksel olarak yorulmuştum ama zihinsel olarak duramamıştım. Kendimi Mountain Goat Tavern'de şerif departmanından bir grup adamla blackjack oynarken bulmuştum.

Beni temizlediler, ben de eve gidip birkaç saat uyudum. Uyku yardımcı olmamıştı. Bir sürü enerjiyle uyanmıştım ve göğsümün ezildiği hissi hiçbir yere gitmemişti.

Ben de kaya tırmanışına gittim. O da işe yaramayınca, bu lanet köprüyle başa çıkmam gerektiğine karar verdim.

Sembolikti. Skylar ve Caroline'ın kazasından beri kendimde değildim. Buraya gelip bu köprüden atlarsam -tek başıma, bu soğukta- kendimi daha iyi hissetmem gerekirdi. Bunu hemen şimdi ve burada fethedecektim.

Su altımda akıyordu, yüzeyde küçük girdaplar ve girdaplar vardı. Her şey sessiz ve hareketsiz görünüyordu ve bir an için kalp atışlarım yavaşladı.

Parmaklıktaki tutuşumu gevşettim.

"Gavin!" Logan'ın panik içindeki sesi sağımdan yükseldi. Hemen yanındaki Levi'yle birlikte köprüye doğru koşmaya başladı. Onları Evan ve Asher takip ediyordu.

Lanet olsun.

"Gavin, sakın atlama!"

Dişlerimi sıkarak neredeyse bırakıyordum. Kendimi öldürmeye çalışmıyordum. İyi olacaktım. En azından fiziksel olarak. İyi değildim ve bunu biliyordum. Ama bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Logan'ın sesindeki bir şey beni tereddüt ettirdi. Ve atlamadım.

Ve *bu* beni çılgına çevirdi.

Öfke anlayabildiğim bir duyguydu. Bu yüzden ona tutundum.

Köprü güvertesine çıktılar ve ben de bir bacağımı korkulukların üzerinden geçirip kendimi yukarı çektim. Logan önce bana ulaştı. Gömleğimi tuttu ve beni kenardan uzaklaştırdı.

"Ne oluyor lan?" Onu üzerimden iterek bağırdım.

Kardeşlerim etrafımda çember oluşturdular, sanki kaçıp kendimi uçurumdan aşağı atacağımdan endişeleniyorlardı. Asher kollarını kavuşturdu ve Evan bana tehlikeli bir bakışla kilitlendi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Logan sordu.

Levi ellerini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, Gav, ödümüzü kopardın." "Tam zamanında geldiniz. Seyirciye ihtiyacım yoktu ama neden olmasın ki?" "Delirdin mi sen?" Logan sordu.

"Atlayabilirim," dedim. "Su yeterince derin." "Burası kırk derece falan," dedi Asher.

Alay ettim. "Her neyse. Ben olsam bankaya kadar giderdim."

"Cehennem gibi olursun," dedi Levi. "Orada boğulursun amına koyayım." "Tek başına köprüden atlayamazsın, özellikle de yılın bu zamanında," dedi Asher.

"Benim bir yetişkin olduğumun farkındasınız, değil mi? Bana sürekli bebek bakıcılığı yapmanıza ihtiyacım yok."

"Kendini lanet olası bir köprüden atmanın eşiğindeyken seni kovaladık," dedi Levi. "Ve bu, neredeyse bisikletini mahvettikten, blackjack oynarken kim bilir ne kadar para kaybettikten ve yağmur yağabilecek bir günde tek başına kaya tırmanışına gittikten sonra oldu. Ve bunlar sadece bildiklerimiz."

"Yağmur yağmadı." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

Levi bana doğru hamle yaptı ama Evan araya girip elini göğsüne koydu.

"Burada olmaz," dedi Evan, alçak sesi gürleyerek. "Onu Arena'ya götüreceğiz."

Bu öneriyle tüm vücudum aydınlandı. Arena, kardeşlerimle aramızdaki anlaşmazlıkları Bailey kardeşler tarzında çözdüğümüz yerd. Biz çocukken başlamıştı. Büyükanнем bize boks eldivenleri verir ve bir sorunumuz olduğunda bizi dövüştürürdü. Büyüdüğümüzde, bunu bir adım öteye taşıdık ve Arena'yı yarattık. Elbette biraz barbarcaydı - kardeşler arasında bir tür gladyatörlük sınavı. Ama işe yaradı.

Ve şu anda Arena'daki kardeşlerimden biriyle bir şans yakalamak kulağa harika geliyordu.

"Geliyor musun, yoksa önce seni bağlamamız mı gerekiyor?" Levi sordu.

Kaskımın mandalını açtım ve çıkardım. "Hayır, ben varım. Hadi yapalım şu işi."

LOGAN kendi aracımı kullanmama izin vermek yerine beni kendi aracına bindirdi ama bu küçük şikâyeti daha sonra halledecektim. Eğer benimle ringe çıkmazsa, ona vurmanın bir yolunu bulacaktım.

Adrenalinle dolup taşıyordum, hepsini birden alt etmeye hazırdım. Köprü atlayışımı sebepsiz yere yarıda kesmişlerdi ama ben atlamaktan çok savaşmak istiyordum.

Arena dediğimiz yer Tilikum Gölü yakınlarındaki toprak yolun aşağısında bir açıklıktı. Ringin dört köşesi kazıklarla işaretlenmişti ve çimenler ve yabani otlar tek dolguyu sağlıyordu. Zemin burada bir rakip kadar hasar verebilirdi.

Park ettik ve ellerimi yumruk yaparak kamyonndan dışarı fırladım. Ringe doğru yürüdüm ve ileri geri adım atarak onları bekledim.

Arena'ya en son ne zaman geldiğimi düşünmek istemiyordum. Hapishane sonrası çöküşünün ortasında Asher'ın karşısına çıkmıştım. O gün de heyecanlıydım ama farklıydı. Kontrol bendeydi. Bugün değildim ve bunu biliyordum.

Ama umurumda değildi.

Levi bana bir çift dolgulu eldiven fırlattı. Çıplak yumrukla da dövüşebilirdim ama eldivenler her zaman kurallardan biriydi. Eldiven, taşak vuruşu ve nakavt yok. Çok kızgın olduğumuz için burada olsak bile birbirimizi yaralamaya çalışmıyorduk.

Arena'yı her zaman eski bir adalet sistemi gibi görmüşümdür - dövüşle yargılanma. Haklı olan kazanırdı. Kafamın arkasındaki bir ses bana bunun muhtemelen kaybetmek üzere olduğum anlamına geldiğini söylemeye çalıştı, ama onu fırcıladım. O ne bilirdi ki zaten.

Kardeşlerim derme çatma ringin kenarında dururken ben eldivenlerimi giydim. Onlara hızlıca bir göz attım, buraya benimle kimin gireceğini merak ediyordum. Asher'ı bekliyordum - en büyükleri oydu. Asher'ın yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Belki de onu geçen sefer yendiğim için rövanş istiyordu.

Ama Evan kocaman ellerine bir çift eldiven takıyordu.

Hay sikeyim.

Asher çok tehlikeliydi. Artık bir koçtu ve hâlâ aktif olarak antrenman yapıyordu. Ama Evan da öyle. Yarışmıyordu ama spor salonuna gitmeyi hiç bırakmamıştı. Ve onun ne kadar güçlü olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Siktir et. Onu daha önce alt etmiştim. Şimdi de kışını tekmeleyeceğim.

Evan ringe çıktı. "Sakinleşmen gerek."

Tüm uyarım buydu. Beni yere sermek için hamle yaptı, ama ben yeterince yan durdum. Hemen saldırıya geçtim, içeri girdim ve onunla kilitlendim. Boynumun arkasından çekti ama ona kolay kolay bir şey vermiyordum. Birbirimizin gücünü ve dengesini test ederek ittik ve çektik.

Hızlı hareket ederek alçaldım ve kollarımı beline dolayarak içeri daldım. Bir gümbürtüyle toprağa çarptık. Bu daha sonra canımı yakacaktı ama şimdilik tek hissettiğim damarlarımdan akan adrenalindi. Homurdandı ve döndü, neredeyse beni tersine çeviriyordu ama kontrolü elimde tutmayı başardım.

Boyun eğdirmek için kolunu ve bacağına tuttum ama o çok hızlıydı. Tekniğim de berbattı ama bunu itiraf etmeyecektim. Normalde, delilikle açıklık arasındaki çizgide giderdim. Heyecanlı ve sakin. Olayları net bir şekilde görebiliyor, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini tahmin edebiliyordum.

Bugün sadece çırpınıyordum. Odaklanamadım.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Evan beni sırtüstü çevirdi ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Elimden geldiğince mücadele ettim ama kontrolümü kaybetmişim. Herhangi bir beceri görüntüsü pencereden dışarı çıktı. İki hamle sonra beni lanet olası bir simit gibi bükmişti ve nefes alamıyordum.

Pes etmeyi reddederek dayandım. Pes etmeyi reddediyordum. Göğsüm havasızlıktan yanıyordu ve görüşüm kararmaya başladı.

Sikeyim.

Acı içinde hırlayarak boştaki elimle yere vurdum ve bayıldım.

Evan üzerimden indi ve ben de dizlerimi bükerek sırt üstü uzandım, bulutlu gökyüzüne baktım.

Birkaç titrete nefes aldım. Kardeşlerim bir şey söylemedi. Evan kına yakmadı. Boş konuşmadı ya da mağlubiyetimi yüzüme vurmadı. Sadece bekledi, kendimi toparlamam için bana bir saniye verdi.

Ne de olsa beni buraya getirmelerinin ilk nedeni buydu.

Ağabeyimden dayak yemenin ne olduğunu bilmiyordum ama bu beni sakinleştirdi. Kalp atışlarım yavaşladı ve kafamın içindeki çılgın fırtına sonunda dindi. Bu beni boşlukta hissettirdi - göğsüm tuhaf bir şekilde boştu. Ama sonunda yavaşlayabildim.

Evan elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etti. Sonra beni kucakladı.

Ben de ona sarıldım ve derin bir duygu dalgasının göğsümü sıktığını hissettim. Ağlamayacaktım ama çok yaklaşımışım.

Evan geri çekildi ve sanki yeniden küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Bize gerçekte neler olduğunu anlatmaya hazır mısınız?"

Eldivenlerimden birinin cırt cırtını söktüm. "Skylar'a evlenme teklif ettim."

Logan güldü ve ben de ona ters ters baktım. "Bekle, şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Hayır, şaka yapmıyorum."

Levi bana baktı. "Onunla çıkmadığını söylemiştin." "Onunla çıkmıyordum."

"O zaman neden teklif ettin?"

Diğer eldiveni çıkardım ve yere bıraktım. "Onu arabadan çıkardım ve bu bana onu kaybetmek istemediğimi fark ettirdi. Asla. Tam burada bir şey hissettim." Elimi göğsüme koydum. "Ne olduğunu bilmiyorum ama onu durdurmam gerekiyordu. Ve aklıma gelen tek şey onu elimde tutabileceğimden emin olmaktı."

"Brosaster, seks arkadaşına rastgele evlenme teklif edemezsin."

İçimde bir öfke patlaması oldu. "O benim değil-" Durdum, çünkü haklıydı. "Tamam, iyi, o aslında benim seks arkadaşımdı, ama onun hakkında böyle konuşma."

Logan ellerini kaldırdı. "Saygısızlık yok."

"Ona aşığım çocuklar. Ve o beni reddetti." "Vay anasını," dedi Asher başını hafifçe sallayarak.

"Ne?"

"Bir şey Gavin Bailey'i gerçekten korkuttu."

"Ne? Hayır, korkutmadı."

"Elbette öyle oldu," dedi Evan. "Skylar'ın kazası seni çok korkuttu." "Psikopat gibi davranmana şaşmamalı," dedi Levi.

Geriye doğru birkaç adım attım. İçten içe haklı olduklarını biliyordum. Çok korkmuşum. Hayatımda hiçbir şeyden korkmamıştım ama onu sonsuza dek kaybetme düşüncesi ödümü koparmıştı.

"Gav, korkman normal," dedi Asher. "Ama belki de ona evlenme teklif etmek korkunla başa çıkmanın en iyi yolu değildi."

"Belki de bunu biraz batırdım." Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ona aşık olduğum gerçeğini söylemeyi unuttum."

Logan yüzünü buruşturdu. "Yani az önce hey, bence evlenmeliyiz mi dedin?" "Temel olarak."

Islık çaldı. "En iyi performansın değil kardeşim."

"O da aradı," dedim. "Bana korktuğumu söyledi. Ve sonra bir aptal gibi

yüzüne geri fırlattım. Bunu alev alev yanan bir çöp yığınınına çevirdim." "Evet, öyle yaptın," dedi Logan.

Ona kaşlarımı çattım.

"Teşekkürler." "Bu tamir edemeyeceğin anlamına gelmez."

Asher'ın telefonu çaldı ve cevap vermek için cebinden çıkardı. "Selam, büyükanne." Benim için arıyordu. Öyle olmalıydı.

"Evet. Hayır, o iyi... Yapacağım... Tamam, ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı ve gözlerimle buluştu. "Buraya gelmeni istiyor."

"Şimdi mi?" Başını salladı.

Boynumun arkasını ovuşturarak inledim. Yanlış bir şey yaparken yakalanmış ve azar işitecekmişim gibi hissediyordum. "Peki. Biri beni kamyonuma bırakabilir mi?"

"Sadece aptalca bir şey yapmayacağına söz verersen," dedi Logan.

Ağzımın bir köşesi sıırttı. "Ne kadar konuşacağız? Günün geri kalanı için mi, yoksa..."

Koluma yumruk attı.

Onu kamyonetine kadar takip ettim, kendimi sakın ama yine de boktan hissediyordum. Skylar konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi sonsuza dek berbat mı etmişim?

Ya da daha kötüsü, beni hiç istemiyor muydu?

Belki de oyalanmaktan başka bir şey değildim. Orgazm için harikaydım ama ciddi bir şey için değil. Ve gerçek şu ki, bunun için onu suçlayamazdım bile. Ona benimle ciddi olması için bir neden vermemiştim. Ona hiç şans vermemiştim.

Bize hiç şans vermemiştim. Ve belki de bu benim en büyük hatamdı.

SKYLAR

Iboş olduğunun sadece belli belirsiz farkında olduğum bardağıma sefil bir şekilde baktım. Uzun bir yirmi dört saat olmuştu. Dün Gavin çıkıp gittiğinden beri sersem gibiydim. Ne oldu böyle?

Gerçekten buraya gelip rastgele evlenmemizi mi önermişti, çünkü köprüdeki kaza beni kaybetmek istemediğini fark etmesine neden olmuştu?

Ve bana aşık olduğundan bahsetmek için cidden kapıdan çıkana kadar beklemiş miydi? Bu da neydi böyle?

Ginny'ye söylediğim sözler tekrar aklıma geldi. *Şu anda ortalık karışık değil ve bugün de ortalığın karışmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Gavin ve ben iyiyiz.*

Bu kadarı da fazla. Daha ne kadar dağınık olabileceğini bilmiyordum.

Çenemi avucumun içine alarak dirseğimi masaya yasladım. Son günün çoğunu odamda geçirmiş olanları kafamda toparlamaya çalışmışım. Her şeyin bu kadar kötü gitmesi benim hatam mıydı? Başka ne yapabilirdim ki? Evlenemezdik. O deliydi.

Öyle değil miydi?

"Merhaba tatlım." Annem mutfığa girdiğinde her zamanki neşesinden eser yoktu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz ağrım var ama iyiyim. Sen nasılsın?"

Hava yastığı açılmıştı ama neyse ki çok kötü yaralanmamıştı. Sadece çenesinde küçük bir morluk vardı.

"Hâlâ ağrıyor ama düne göre daha iyi." Kendine biraz sıcak su doldurdu ve bardağına bir poşet çay koydu, sonra masaya gelip yanıma oturdu. "İyi hissettiğinden emin misin?"

İçimi çektim. "Pek sayılmaz, ama köprü yüzünden değil. Gavin dün geldi ve..." "Ne oldu?"

"Evlenmemiz gerektiğini söyledi."

Annemin dudakları aralandı ve cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Evlenme mi teklif etti?"

"Evlenme teklif etmedi ama evlenmemiz gerektiğini düşündüğünü söyledi çünkü kaza beni kaybetmek istemediğini fark etmesini sağladı."

"Vay canına. İkinizin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, mesele de bu, değiliz. Arkadaşız ama hepsi bu." Çayına üfledi. "Hepsi bu değil, tatlım."

Bir an tereddüt ettim. "İlişkimizde... başka bir boyut vardı."

Gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İkimiz de yetişkiniz."

benimle çalışa gel."

"Tamam, birlikte yatıyorduk. Ama sadece arkadaş olmamız gerekiyordu. şimdi de teklif etmediği halde mutluluktan ölmediğim için bana kızgın mı?"

"Eğer kızgınsa, gururunu incittiğiniz ve buna hazır olmadığı içindir."

"Onu incitmek istememiştim. Ama ne söylemem gerekiyordu ki? Kazanın onu korkutması tamamen anlaşılabilir bir şey ve eğer buraya gelip bunun benimle daha fazlasını istediğini fark etmesini sağladığını söyleseydi, çok mutlu olurum. Ben de onunla daha fazlasını istiyorum."

Gözlerim yaşardı. Aman Tanrım, bu doğruydu. Gavin'le gerçekten daha fazlasını istiyordum. Ve bunu mahvetmiş olabilirdim.

Elini koluma koydu. "Ona biraz zaman ver. Sakinleşecek ve siz ikiniz nerede olmanız gerektiğini anlayacaksınız."

"Sağ ol anne. Bu arada, babam nerede?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kaçırdı.

"Dün gece kendi yatağında uyudun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, ve muhtemelen başından beri öyle olmalıydım."

Koluna rahatlatıcı bir el koyma sırası bendeydi. "Anne, ne oldu?"

"Kaza ikimizin de en iyi yönlerini ortaya çıkarmadı. Daha iyi bilmeliydim. Bu yoldan daha önce de geçtik ve sonu iyi bitmedi."

Tereddüt ettim, sormalı mıyım emin değildim. Ama bu çocukluğumun belirleyici anlarından biriydi ve cevabını bilmiyordum. "Babamla neden ayrıldınız?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre çayına baktı. "Babanın işi ve ne kadar sık uzakta olduğu diyebilirim. Kariyerine ailesinden daha fazla öncelik verdiğini hissettiğimi ve itfaiye teşkilatının benden daha önemli olmasından ne kadar nefret ettiğimi. Ve bunlar doğruydu - ya da en azından o zamanlar doğru gibi geliyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bizi ayıran şey bu değildi. Genç bir evliliğin ve genç bir kariyerin büyüme sancıları üzerinde çalışabilirdik. Biz onlarla baş etmeye çalışıyorduk."

"O zaman seni ne kırdı?"

"Charles ve Helena Bailey öldüğünde."

"Gavin'in ailesi mi?"

Annem yavaşça başını salladı. "O zaman görememiştim ama şimdi bakınca evet. Charlie ve Lena en iyi arkadaşlarımızdı. Baban ve Charlie birlikte büyüdüler elbette. Ben babanla tanıştığımda Charlie ve Lena çıkıyorlardı ve dördümüz çok iyi arkadaş olduk. Ayrılmaz, gerçekten. Çifte randevular yaptık, kampa gittik, yolculuklara çıktık. Birbirimizin düğünlerindeydik. Lena'nın tüm bebek partilerini ben düzenledim, seni beklerken o da benimkini düzenledi. Onlar ailedendi.

"Öldüklerinde çok şok ediciydi. Hatta travmatikti. Baban ve ben birbirimizin yanı sıra en yakın olduğumuz insanları kaybettik. Herkes kendi yöntemiyle yas tutar, ama geriye dönüp baktığımda, sanırım biz ayrı ayrı yas tuttuk. Sevdiiğimiz pek çok şeyi yapmayı bıraktık çünkü Charlie ve Lena olmadan çok acı veriyordu. Baban acıyı atlatmak için işe ve ekibine yöneldi. Ben kendimi işe ve anneliğe vererek başa çıktım. Aynı şeyin yasını tutuyorduk ama birlikte yas tutmuyorduk.

"Sonunda, tartışmak dışında hiç iletişim kurmuyorduk. Küçük hayal kırıklıkları büyüyerek büyük kırgınlıklara dönüştü. Ve bunların hiçbirisi üstesinden gelebileceğimiz şeyler gibi gelmiyordu. Ama gerçekten konuşmadığınız bir şeyi nasıl çözebilirsiniz ki? İşler her zorlaştığında, ortak bir zemin bulmak yerine ikiniz de kendi dünyanıza çekildiğinizde? Çok geçmeden ortak bir zemin kalmaz. Bu sadece bir savaş alanıdır."

"Demek gittin."

"Evet. İlk başta bunun sadece bir ayrılık olduğunu söyledik ama zaman geçtikçe hiçbir şey değişmeyecek gibi görünüyordu. Boşanma davası açtım ama bu, anlaştıktan sonra oldu."

"Buraya geri taşındığınızda babama bir şey olacağını düşündünüz mü?"

Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Buraya bir kamyonla girdiğim gün muhtemelen bunu kabul etmezdim. Ama evet, ettim. Ya da belki sadece umut ettim."

"Onu hala seviyorsun, değil mi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama ön kapı hızla açıldı ve babam içeri girdi. "Caroline?"

"İçerideyiz," diye seslendi.

Babam mutfığa doğru kararlı adımlarla yürüdü, gözleri annemdeydi. "Dışarı gelebilir misin? Sana göstermem gereken bir şey var."

Kıyafetlerine baktı; ipeksi, uzun kollu bir gömlek ve çiçekli bir salon pantolonu. Annem iç çamaşırlarıyla bile şıktı. "Elbette, neden olmasın."

"Skylar?" diye sordu.

"Tamam."

Babamı ön kapıdan çıkarken takip ettik.

Garaj yolunda güzelce restore edilmiş üstü açık bir Cadillac duruyordu. Parlak kiraz kırmızısıydı, içi kırmızı ve beyazdı, lastikleri beyazdı ve arkasında büyük yüzgeçler vardı.

"Aman Tanrım," dedi annem. "Bu 59 model bir Cadillac mı?"

"Bin dokuz yüz elli dokuz Cadillac serisi 62 üstü açık araba," dedi babam, sesinde gurur vardı.

"Tıpkı-" "Tıpkı evlendiğimizde sahip olduğumuz gibi." Arabaya yaklaştı ve hafifçe parmak uçlarıyla çamurluğa dokundu. "Bu senin mi?"

"Elbette öyle. Benim için restore etmesi için Evan Bailey'i tuttum. Bu sabah bittiğini söylemek için mesaj attı." "Çok güzelmiş."

Bir anı seli zihnimi doldurdu. Bu arabayı ya da babamın eskiden sahip olduğu arabayı hatırladım. Güneşli günlerde üstü açık bir şekilde gezintiye çıkardık. Kasabada dondurma yemek için durur ya da burası ile Echo Creek arasındaki dolambaçlı dağ otoyolunda giderdik. Yüzüme doğru esen rüzgarı hatırlıyorum. Annemle babam ön koltukta birbirlerine gülümsüyorlardı.

Bunlar güzel anılardı. Mutlu anılar.

Babam annemin önünde durmuş, elini sürücü tarafındaki kapıya dayamıştı. "Bunu aldığımda Skylar'ı tekrar dışarı çıkarabilmek için istediğimi söylemişim. Belki onunla yeniden bağlantı kurabilirim. Ama sonra sen eve geldin ve düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" Annem sordu.

"O eski Caddy'de çok güzel anılarımız oldu. Belki biraz daha yapabiliriz diye düşündüm."

"Norman-"

Bir adım daha yaklaştı ve onun elini tuttu. "Caroline, yıllar önce yanlış yaptığımızı biliyorum. Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken bazı şeyler olduğunu da biliyorum. Ama sen benim hayatımın aşkıydın. Eskiden değil. *Sensin.*"

Gözlerim doldu ve bir elimi ağzıma götürdüm. Bunun olduğuna inanamıyordum. "Ne diyorsun?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Evindesin, her zaman ait olduğun yerdesin ve kalmanı istiyorum. Zor olanı yapacağız ve bu işi çözeceğiz. Ama sensiz yaşamaktan yoruludum. Evde olman bana seni ne kadar sevdiğimi hatırlattı, beni deli etsen bile. Belki de özellikle sen beni delirttiğinde."

Güldü. "Ben de seni seviyorum."

Babam onu kendine doğru çekti ve onu öperken kolları boynuna dolandı.

Aman Tanrım. Az önce annemle babamın tekrar bir araya gelmesine tanık olmuşum.

Onlar için ne kadar mutlu olsam da, kendimi duygusal bir kırbaç yemiş gibi hissediyordum. Aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki, hepsiyle ne yapacağımı bilemiyordum. Gavin evlenmemiz gerektiğini söylüyordu. Ayrılış şekli, incinmiş ve üzgün. Ve şimdi de babamın anneme olan aşkını ilan etmesi ve kalmasını istemesi. O kadar çok şey vardı ki, patlayacağımı sandım.

Babam onu öpmeyi bıraktı ve biraz suçluluk duygusuyla bana baktı.

"Üzgünüm Skylar." "Hayır, üzülme. Bu harika bir şey."

"Onu dışarı çıkaralım mı?" Babam sordu. "Güzel bir gezintiye çıkalım mı? Hava serin ama üstümüze bir şeyler giyebiliriz. Ya da istersen arabanın üstünü açabilirim."

"Bırak kalsın," dedi annem, yüzünde hoppa bir gülümsemeyle. "Sıcak tutacak giysilerim var." "Neden siz ikiniz gitmiyorsunuz?" dedim.

"Emin misin?" Babam sordu.

Annem bana anlayışlı bir gülümseme verdi ve elini babamın koluna koydu. "Yakında ailece bir gezintiye çıkacağız."

Yanlarına gittim ve ikisine birden sarıldım. Kalbim aynı anda hem çok dolu hem de çok kırık. Annem ve babam için daha mutlu olamazdım. Yaşadıkları onca şeye rağmen birbirlerini hep sevmişlerdi. Bunu şimdi görebiliyordum.

Bana gelince, sanki artık yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyor gibiydim. Gavin'le olan ilişkiyi iyi idare ettiğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

GAVIN

I Büyükannemin evine omuzlarım çökmüş bir şekilde girdim. Aptalca davranmışım ve bu kasabada hikâyelerin yayılma şekline bakılırsa, muhtemelen her şeyi biliyordu. Yoksa neden Asher'ı arasın ki?

Müzikle yüzleşmek hiç eğlenceli değildi. Şanslı olsaydım, belki sonunda kurabiye olurdu. Bugün birazcık şans hak ettiğimi düşündüm.

"Buradayım, Otter," diye seslendi mutfaktan.

Onu büyük masada elinde bir kitap ve bir fincan çayla otururken buldum. Bana gülümsedi ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Çıkardım ve içine girdim.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu. "Evet."

Acıma gülmedi. Sadece masanın öbür ucuna uzanıp ellerimden birini sıktı. "Saçında ot var."

Ellerimi başımın üzerinde birkaç kez gezdirmek için uzandım. Nedenini özellikle açıklamak istemedim. Büyükannemin Arena'dan haberi yoktu. Aslında muhtemelen biliyordu, çünkü temelde her şeyi biliyordu. Ama biliyorsa bile bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"O köprüde ne oldu?" diye sordu.

"Fırtınada bir ağaç devrildi. Caroline ve Skylar karşıya geçmeye çalışırken köprüye çarptı.

Sıkışmışlardı ama destekler çökmeden önce onları kurtardık." "O

kısmı biliyorum. Sana ne oldu?"

Uzun bir süre masaya baktım. "Sanırım korktum." "Güzel."

"Bu neden iyi?"

"Korku normaldir. Hatta doğru şeye yöneltildiğinde sağlıklıdır. Ama aynı zamanda yönetmek için pratik yapmak gerekir. Ve neyle uğraştığının farkında değilseniz pratik yapamazsınız."

"Genelde beni korkutmayan şeyler olduğunu söylersem yalan söylemiş olmam. Bir uçurumun kenarında durabilirim ya da yanan bir binaya doğru koşabilirim ve korkmam."

"Sana inanıyorum. Bu tür bir korkuyu yönetme konusunda çok fazla pratik yaptın. Onu yönetmekten daha fazlasını yapmayı biliyorsun. Sizi yönlendirmek için nasıl kullanacağınızı biliyorsunuz. Ama korkulacak tek şey yaralanma ya da ölüm değil. Baban da bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldı."

Gözlerimi masadan ayırmadım.

"Tehlikeyi severdi. Onu korkutan bir şey yok gibiydi. Yükseklikten ya da örümceklerden korkmazdı.

fırtınalardan ya da uçmaktan. Güzel kızlardan bile korkmazdı." Bu beni gülümsetti. "Sonunda onu ne korkuttu?"

"Sanırım annenle çıkarken küçük dozlarda korku yaşıyordu. Gençtiler ve bir ilişkiyi nasıl kuracaklarını öğreniyorlardı. Bunun sarsıntılı olması kaçınılmaz. Ama evlilik bile Charlie'yi gerçekten korkutmuyordu. Tıpkı büyükbaban gibi, bir şeyi kafasına koydu mu, istediğini elde edene kadar durmak bilmezdi. Ve istediği şey annendi."

"Sence sadece biliyorlar mıydı?"

Yavaşça başını salladı. "Bence biliyorlardı. Sahip oldukları şeyin özel olduğunu biliyorlardı, bunu resmileştirmeye hazır olmadan önce bile."

"Evlilik babamı korkutmadıysa, ne korkuttu?" "Babalık," dedi gülümseyerek.

"Çocuk sahibi olmaktan korkuyor muydu?"

"Oh, hayır. Bebek sahibi olacağı için heyecanlıydı. Lena'nın Asher'a hamile olduğu süre boyunca görebileceğiniz en mutlu, en gururlu baba adayıydı." Yine gülümseyerek durakladı. Gözleri odaklanmamıştı, sanki zamanda geriye uzanıyor ve her şeyi bir zamanlar olduğu gibi görüyordu. "Asher doğana kadar Charlie korkuyu gerçekten öğrenmemişti."

"Nasıl?"

"Yeni doğmuş bir bebeği kucağınıza almanın her şeyi eve getiren bir yanı var. Charlie, Asher'ın yanında çok ürkekti, anneni deli ederdi. Hep birinin onu düşüreceğinden ya da çok sıcak veya çok soğuk olacağından korkardı. Çıkardığı her küçük ses için endişelenirdi. Ama aslında onu asıl rahatsız eden bunlar değildi. Bir çocuk sahibi olmak en büyük korkusunu su yüzüne çıkarmıştı. Sevdiği insanları kaybetme korkusu."

"Benim de en büyük korkumun bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yukarıda. Ve kıl payı bir kaza o iblisi kesinlikle saklandığı yerden çıkarabilir. Ama bence en az onun kadar korktuğunuz başka bir şey daha var. Her gün kalbinizde taşıdığınız bir korku."

İsteksizce gözlerine baktım. Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değildim.

"Sevdiğiniz insanları kaybettiniz ve herkes bu acıyı tekrar yaşamaktan korkar. Ama bence bunun altında, önemli olmadığınızdan korkuyorsunuz."

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız? Zor birkaç gün geçirdim."

"Geçirdiğini biliyorum, ama evet, zorundayız."

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturarak sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O haklıydı. Önemli olmadığımın korkuyordum. Hayatımın önemsiz olduğundan.

"Onları hatırlamıyorum," dedim, bununla nereye varmak istediğimden pek emin değildim. Sadece sonunda bunu bu evde yüksek sesle söylemem gerektiğini düşündüm. "Annem ve babamla ilgili tek bir anım bile yok. Yaşadılar, bir şeyler yaptılar, evlendiler, bir sürü çocukları oldu ve ben bunlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Çok gençtin."

"Biliyorum. Ve ölmelerinin onların suçu olmadığını da biliyorum. Bizi terk etmek istemediler." "Hayır, istemediler."

Boğazım düğümlendi ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Onları mı yoksa sadece fikirlerini mi özlediğimi bile bilmiyorum. Hatırlamadığın birini nasıl özleyebilirsin ki?"

"Yapabilirsin, Otter. Çünkü ruhun onları tanıyordu ve ruhun hatırlıyor. Zihinlerimiz anılarımıza sahip çıkmasa bile ruhlarımız sahip çıkar." Göğsümü işaret etti. "Orada. Hâlâ orada yaşıyorlar. Onlar senin bir parçan ve hep öyle kalacaklar. Sana bıraktıkları anıları saklayacak kadar büyük değildin ama onlar seni kendilerinden yarattılar. Sevgilerinden."

"Evet, ama beni almak istemediler."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bir kaza olduğumu biliyorum. Tekrar hamile kalmayı planlamıyorlardı."

Gülümsedi, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Elini bir taş ya da bir dağın yamacına koyduğunda, o sana ne diyor? Benim sabit olduğumu söyler. Dünyanın kendisi kadar kalıcıyım. Ama biz bunun böyle olmadığını biliyoruz. Su durmaksızın taşın yanından akar ve onu kuma dönüştürür. Gavin, sende suyun ruhu var. Dağdan denize durmaksızın akıyorsun. Sen bir sürprizdin, ama aynı zamanda kaçınılmazdın. Ruhunun bu dünyaya girmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu."

"Beni istemeseler bile mi?"

Büyükannem bir an sessizleşti. Gözleriyle tam olarak buluşamıyordum ama beni izlediğini biliyordum. "Burada bekle," dedi sonunda.

Ayağa kalktı ve birkaç saniye sonra yumuşak adımlarıyla merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Bekledim, göğsümdeki ağırlık hâlâ acı verecek kadar ağırdı. Sakindim ve tamam, köprüden atlama numarasının muhtemelen pervasızca ve aptalca olduğunu kabul edebilirdim. Ve belki de kardeşlerimin beni durdurması iyi olmuştu.

Ama yine de kendimi berbat hissediyordum.

Büyükannem kollarında bir yığın açık mavi kitapla geri geldi. Onları önümdeki masanın üzerine koydu. Hepsi aynı boyuttaydı, benim eski okul klasörlerim kadar büyüktüler. Hepsi aynı soluk maviydi. En üsttekinin kapağında *Bebek Kitabı* yazıyordu.

"Bunlar ne?"

"Bunlar annenizin her biriniz için yaptığı bebek kitapları." En üsttekini aldı ve diğerlerini kenara itti, sonra da önüme koydu. "Bu Asher içindi."

Sayfaları çevirdim. Birçoğunu doldurmuş, kilometre taşlarını yazmıştı. Kilolar, ilkler, hayatının ilk yılındaki önemli anlar. İlk saç kesiminden bir tutam saç, ilk adımlarının fotoğraflarını ve bir yaşına bastığı doğum günü partisinden daha fazlasını plastik bir torbaya sıkıştırmıştı.

"Evan'inki biraz daha seyrek," dedi Gram, Asher'ın kitabını önünden kaldırarak. "İkinci çocukta genelde böyle olur." Bana göstermek için birkaç sayfayı çevirdi, sonra diğer ikisini yan yana koyabilmek için kitabın yerini değiştirdi. "İkizler, sanırım o noktaya kadar sadece hayatta kalmak için elleri doluydu. Birkaç şey yazmış ama anlaşılır bir şekilde burada pek bir şey yok."

"Benimki boş olmalı o zaman."

Cevap vermeden Levi ve Logan'ın bebek kitaplarını kenara çekti ve benimkini önüme itti. "Neden bir göz atıp görmüyorsun?"

İlk sayfayı çevirdiğimde annemin tam adımı -Gavin Matthew Bailey- ve doğum tarihim yazdığını gördüm. Geri kalanının tamamen boş olmasını bekliyordum ama sayfayı çevirdiğimde daha fazlası vardı. Aslında sayfayı çevirmeye devam ettim ve benimki de Asher'inki kadar doluydu.

Fotoğraflar ve küçük el yazısı notlar vardı. Kilometre taşları ve tarihler. Çıkartmalar ve farklı renklerde kalemler kullanmıştı; kırmızı, mavi, mor, sarı. İlk banyomdan ilk adımlarıma, ilk doğum günümde yüzümün pasta ile kaplanmasına kadar her şey vardı.

"Sen bir sürprizdin," dedi büyükannem ben sayfalara bakarken. "İkizlerden sonra başka bebekleri olacağını düşünmüyorlardı. Sana yalan söylemeyeceğim ve endişelenmediklerini de söylemeyeceğim. Endişeliydiler. Dört çocukla çok uğraştılar ve beş çocukla başa çıkıp çıkamayacaklarını merak ettikleri anlar oldu. Sonra sen doğdun ve annenle baban sana daha fazla aşık olamazdı."

Gözlerimi tekrar kaçırdım çünkü şimdi beni gerçekten ağlatacaktı.

"Bir bebek kitabı onun çocuklarına olan sevgisini ölçmez. İkizlerin kitaplarını ihmal etmedi çünkü onları senden ya da Asher'dan daha az seviyordu. Ama seni istediklerinden bir an bile şüphe etme. Onların ailesine, *bizim* ailemize her zaman olman gerektiği gibi uyum sağladın. Çünkü

Sen de öyleydin. Seni her şeyleriyle sevdiler ve senden hiçbir şey için vazgeçmezlerdi."

Son sayfayı çevirdim ve içinde benim ve annemle babamın, sadece üçümüzün olduğu bir fotoğraf vardı. Babamın kollarındaydım, üzerimde bebek bezinden başka bir şey yoktu ve annem de onun yanında durmuş, ellerimden birini tutuyordu. Arka planda balonlar vardı ve yüzümde çikolatalı pasta vardı, yani muhtemelen ilk doğum günümdü.

Birkaç damla gözyaşı serbest kaldı ve ben de utanmadan dökülmelerine izin verdim. Çünkü lanet olsun, bu adil değildi. Onların ölmesi ve bizi geride bırakmaları adil değildi. Onlarsız büyümek zorunda kalmamız. Onların bunu kaçırmaması. Ama bu resme bakarken başka bir şeyin farkına vardım.

Büyükannem haklıydı. Beni sevmişlerdi. Bunu yüzlerinden anlayabilirdiniz. En küçük çocuklarının bebeklik dönemini atlatmaya çalışırken ipin ucunu kaçırmış, yıpranmış bir çift gibi görünmüyorlardı.

Genç ebeveynler gibi görünüyorlardı.

bebeğin ilk doğum günü. Ve bu benim için nasıl ifade edeceğimi bilemediğim bir anlam ifade ediyordu.

Ben de onları sevdiğimi fark ettim.

Hâlâ içimde yaşıyorlardı. Onları hatırlayamasam da, tam buradaydılar. Ve başından beri buradaydılar.

Yavaşça başımı sallayarak fotoğrafı yere bıraktım. "Teşekkürler, büyükanne."

"Şimdi korkunuzla ne yapacağınıza karar vermeniz gerekiyor."

Uzun bir süre tereddüt ettim, bunu düşündüm. Gerçekten neden korktuğumu. Skylar'ı kaybetmekten korkuyordum ve bu korku beni mantıksız hale getirmişti.

Ama...

"Onunla gerçekten evlenmek istiyorum," dedim yüksek sesle, aslında öyle demek istememiştim. Büyükannem cevap vermedi, sadece küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

"Onunla sadece korktuğum için evlenmek istemiyorum. Onunla evlenmek istiyorum çünkü ona aşığım. O benim için her şey. Hayatımı onsuz hayal bile edemiyorum."

Ben gevezelik ederken o da başıyla onayladı.

"Bana yardım et büyükanne, babam olsa ne yapardı? Onunla birlikte olmak istediğimi biliyorum ama o hazır değil ve sorun değil, bekleyeceğim. Ona ihtiyacı olduğu kadar zaman vereceğim. Ama bunu çok kötü batırdım ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Beşiniz arasında babanıza en çok benzeyen sizsiniz. Bence içgüdüleriniz size ne yapmanızı söylüyorsa muhtemelen o da aynısını yapardı."

Ona sırtıttım, günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Harika." "Gitmeden önce kurabiyeni unutma."

"Hiç yapmadığınızı sanıyordum."

Ayağa kalktı ve tezgahı kurabiye kavanozunu aldı, sonra masaya getirdi ve kapağını açtı.

"Sinsi." Bir tanesini almak için uzandım. "Kokusunu bile

alamadım." "Seni biraz terletmek zorundaydım."

Ayağa kalktım ve ona nazikçe sarıldım. "İyi oynadın."

"En az bir gün daha pervasızca hareket etmek yok, duydun mu

beni?" "Duydum."

"Güzel." Kolumu okşadı. "O zaman git Sparrow'unu getir."

"Teşekkürler." Gitmek için döndüm ama omzumun üzerinden geriye baktım. "Büyükanne, babamın ruh hayvanı neydi?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu, sesi gerçekten şaşırmış

gibi. "Hayır."

"O da Su Samuru'ydu. Oyuncu, yaramaz ve biraz da düzenbazdı. Ve suyu en az senin kadar severdi."

Gülümsedim ve aniden, beni hiç dinlemediği ve lakabımı değıştirmedeği için memnun oldum. Otter mükemmeldi.

"Peki ya annem?"

"O Mavi Alay'dı; yüksek zekâsı ve sıkı aile bağlarıyla bilinen güzel bir ötücü kuş." "Hava ve su."

"İyi bir kombinasyon," dedi başını sallayarak. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

Gülümsedi ve kurabiye kavanozunu uzattı. "Neden yol için bir tane daha almıyorsun?"

Soruma cevap vermeyeceği belli olduğu için bir kurabiye daha aldım ve vedalaşıttım.

Saat geç oluyordu ve yarın sabah ilk iş olarak göreve gitmem gerekiyordu. Hayatımda bir kez olsun acele etmek ve her şeyi enine boyuna düşünmek istedim. Her ne kadar şu anda Skylar'ı görmeye gitmek istesem de -onunla işleri sonsuza dek berbat etmediğimden emin olmak için- beklemeye karar verdim. Aceleci davranmak pek işe yaramamıştı ve ben de aptal değildim, hatalarımdan ders çıkarabilirdim. Yarınki vardiyamı bir plan yapmak için kullanacaktım. Kusursuz bir plan.

SKYLAR

I

İnançsızlık ve memnuniyet karışımı bir duyguyla dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. Gerçekten başarmıştım. Kitabı bitirmiştım.

Hala revizyona ihtiyacı vardı ve bir editör onu cilalamama yardım edecekti. Ama hepsi oradaydı,

Başı, ortası ve sonu. Baştan sona bütün bir hikaye.

Uzun ve rahatlama bir nefes aldım. Bir parçam onu kaybettiğimden korkuyordu. Bir daha asla bir kitabı bitiremeyeceğimden.

Ama işte buradaydı, tüm dağınıklığıyla, düzenlenmemiş ihtişamıyla.

En başta neden engellendiğimi çok düşünmüştüm. Aylar önce bana ne olmuştu? On iki roman yazmıştım ve sonra birdenbire tek kelime bile yazamaz olmuşum.

Geriye dönüp baktığımda, bunun tek bir olay olduğunu düşünmüyorum. Her zaman yüzeyin altında dönüp duran yüzlerce küçük korku sonunda ortaya çıkmıştı. Başarıdan sonra başarısızlık korkusu. Bunun bir şans olduğu ve kariyerimin sona ereceği korkusu. Bu kitabın tüm zayıflıklarımı ortaya çıkaracağı korkusu. Aslında iyi bir yazar değildim, sadece bir şekilde şansım yaver gitmişti. Sahip olduğum tüm iyi fikirleri çoktan tükettiğim korkusu. İfşa olacağım ve herkes gerçeği öğrenecek. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her nasılsa, Gavin bu korkuları yatıştırmıştı. Zihnimi sakinleştirdi. Tüm o endişeleri yok etti. Onunla birlikteyken odaklanmamın ve kendime güvenimin geri geldiğini hissettim.

Kitabın tamamını o arkamda yatağında otururken yazmamıştım. Ama o yazma seansları başlamamı sağlamıştı. Tikanıklığımı aşmamı sağladılar.

Gavin Bailey'nin korkularımı yatıştırmasında ironik bir şey vardı. Çünkü beni korkutuyordu. Ya da en azından ilk başta korkutmuştu.

Şimdi mi? Korkmuyordum. Beni pek çok yönden konfor alanımın dışına itmişti. Bana cesur olduğumu göstermek için yola çıkmamıştı ama göstermişti. Çünkü onunla birlikteyken kendimi cesur hissediyordum. Sanki odadaki tüm korkuyu emmiş ve yok etmiş gibiydi.

Onu çok özledim.

Milyonuncu kez ona mesaj atmayı düşündüm. Ya da aramayı. Neden tereddüt ediyordum? Ne söylemek istediğimi bilmediğim için mi?

Yoksa ne söylemek istediğimi bildiğim için miydi?

Kafam çok karışık.

Kafam karışık ya da değil, küçük zaferimi Steaming Mug'da bir kahve içerek kutlamaya karar verdim, bu yüzden taslağımı kaydettim ve yedekledim - yine, sadece güvende olmak için. Saçımı taradım, biraz makyaj yaptım ve bordo bir kazak ve kot pantolon giydim. Ayaklarıma sevimli bir çift

leopar ayakkabı geçirdim.

Çünkü neden olmasın ve aşağıya indi.

Babam bugün görevdeydi ve annem dışarıdaydı. Babam annemden kalmasını istediğinden beri evin üzerine bir huzur çökmüştü. Etrafımdaki mobilyalara baktım - annemin eski evinden kalan ve buradaki boş alanlara bir şekilde mükemmel bir şekilde sığan eşyalarına.

Çok şiirseldi. Birbirlerinin hayatlarındaki boş yerleri doldurdular.

İlişkilerindeki bu yeni aşamayı atlatmalarına yardımcı olması için bir çift terapistine gitmeye karar vermişlerdi. Geçmişten kalan ve iyileşmesi gereken eski yaralar vardı. Ve yirmi yıldır bekâr olan iki insan için hayatlarını yeniden paylaşmayı öğrenmek biraz zaman alacaktı. Ama ikisini de hiç şimdiki kadar mutlu görmemiştim.

Paltomu giydim, çantamı aldım ve ön kapıyı açtım. Basamaktaki adamı görünce irkilerek bir çığlıkla geriye doğru sıçradım.

Cullen'ın eli yavaşça aşağı indi; kapıyı çalmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Üzgünüm Skylar. Sadece benim."

Ona bakakaldım. "Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Neden? Hayatın ulusal televizyonda patladığı için mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bunu gördün mü?"

"Evet, gördüm." Arkadaşım Cara'nın bir şekilde röportajı yapan kişiye Pepper'la olan ilişkisi hakkında bilgi verdiğinden bahsetmemeye karar verdim.

"Tamam, içeri girebilir

miyim?" Kollarımı

kavuşturdum. "Hayır."

"Gerçekten mi? Hadi Skylar, sadece konuşmak istiyorum."

"Bana ne söylemeniz gerektiğini düşündüğünüzü bile anlayamıyorum."

Sanki onu içeri davet etmeyeceğim gerçeğini kabullenmiş gibi derin bir nefes aldı. "Yazıyor muydun?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdadı. Bunu ona söylemek zorunda değildim -ya da herhangi bir şey- ama bu konuda oldukça iyi hissediyordum, neden olmasındı? "Bu seni ilgilendirmez ama evet. Yeni romanımı bitirdim."

"Bu harika. Seni temsil edecek birini buldun mu?" "Neden, beni

geri kazanmaya çalışmak için mi buradasın?"

"Evet."

Ona inanamayarak baktım. Ciddi olamazdı. "Bekle, ne? Kovulduğunu sanıyordum."

"Kovuldum ama başka bir ajans bulacağım."

"Özellikle de yanında bir müşteri getirirsen," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Hayır, bu yüzden burada değilim. İşimle ilgili değil. Kariyerini önemsiyorum çünkü seni önemsiyorum. Seni geri istiyorum Skylar."

Güldüm, çünkü gerçekten başka ne yapabilirdim ki? "Bunun için çok geç Cullen. Hem de çok geç. Eğer beni önemsiyorsan, beni aldatmamalıydın."

"Büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Her şeyden pişmanım Skylar. Çok özür dilerim."

Tereddüt ettim, gözlerim bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Berbat görünüyordu. Kıyafetleri dağınıktı, normalde bakımlı olan saçlarının düzeltilmesi gerekiyordu ve teni solgundu.

Cara karma gerçekten.

"Özür dilediğin için teşekkür ederim. Seni affediyorum."

Gözleri parladı ama cevap veremedi elimi kaldırdım.

"Daha bitirmedim," dedim. "Seni kendin için affetmiyorum, kendim için affediyorum. Bana yaptığın şey korkunçtu. Bu tam bir anlaşma bozucuydu. Hayatımı yeniden canlandırmak için tek umudum sen

Kariyer, yine de seninle tekrar anlaşılmazdım. Başka bir şeye gelince, o köprüyü yaktın. Tamamen."

"Skylar, lütfen."

Başımı salladım. "Sana bir gün ne kaybettiğinin farkına varacağını söylemiştim. Eminim bu duygu berbattır ama yaptığın şeyle yaşamak zorundasın."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben bu konuşmayı bitirmiştım. Dışarı çıktım, sonra kapıyı kapattım ve kilitledim.

"Ben de tam gidiyordum. Güle güle Cullen."

"Skylar-"

Cevap vermedim. Ona bir daha bakmadım bile. Sadece arabama doğru yürüdüm. Onunla işim bitmişti.

Geçen sefer Cullen beklenmedik bir şekilde kapımda belirdiğinde, kendimi perişan hissetmiştim. Bu sefer kendimi özgür hissediyordum. Eğer aklımda onu unuttuğuma dair herhangi bir şüphe varsa, ki tamamen unutmuştum, artık kesinlikle yoktu.

Buharlı Kupa'ya girdiğimde bir kez daha çelişkili duygularla doluydum. Cullen'ın sürpriz ziyaretini nasıl idare ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Ama Gavin'le ilgili her şey bana çok yanlış geliyordu ve bu konuda ne yapacağımdan hâlâ emin değildim.

Cara arkaya yakın bir masadan bana el salladı. "Merhaba tatlı ayçiçeğim."

Masasına gidip oturdum, burada olmasına çok sevinmişim. "Az önce ne olduğuna inanamayacaksınız."

"Kulağa hoş geliyor. Bana her şeyi anlat."

"Cullen az önce evime geldi. Aslında onu geri alabileceğimi düşünmüştüm."

"Ne?" diye sordu, sesi düzdü. "Hâlâ orada mı? Senin için onunla ilgilenmemi ister misin?" "Hayır, eminim çoktan gitmiştir."

"Emin misiniz? Sadece birkaç arama yapmam gerekecek."

Onunla ilgilenmekle neyi kastettiğinden tam olarak emin olmasam da güldüm. Belki de bilmek istemiyordum. "Gerçekten, sorun değil. Bunun olmasına sevindim. Bu bana onu yüzüne karşı reddetme şansı verdi. Bu çok tatmin ediciydi."

Elimi tuttu ve sıktı. "Bebeğime bak, tam bir baş belası gibi kendini savunuyor. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Cara. Her şey için teşekkürler."

Saçlarını omzundan geriye doğru taradı. "Benim için bir zevk."

Grace elinde bir fincan çayla masaya geldi ve oturdu. "İşte buradasın, boo," dedi Cara. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum. Bugün gerçekten enerji doluyum."

"Harika görünüyorsun," dedim ve gerçekten de öyleydi. Grace, ıslıl ıslıl parlayan hamile kadının timsaliydi.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Bugün Gavin'den haber aldın mı?"

Adını duymak bile nefesimin kesilmesine neden oldu. "Hayır. Neden?"

"Sanırım bir şeyler oluyordu. Asher dün ayrıldı ve kardeşiyle ilgili acil bir durum olduğunu söyledi. Bir süreliğine gitti. Eve döndüğünde her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama bana hiçbir ayrıntı vermedi."

"Tam bir erkek," dedi Cara.

"Değil mi? Herkes onun hakkında konuştuğu için Gavin'e bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Onun hakkında kim konuşuyor?" Ben sordum.

"Abartıldığından eminim ama insanlar onun bir tür sinir krizi geçirdiğini söylüyorlardı."

"Zavallı Gav," dedi Cara.

"Hayır," dedim. "Eğer sinir krizi geçiriyorsa, bu benim hatam."

"Ne oldu?" Grace sordu.

"Köprüdeki kazadan bir gün sonra yanıma geldi ve evlenmemiz gerektiğini söyledi." Cara güldü.

"Tanrım, bu tam bir Gavin işi."

Grace dirseğiyle Cara'yı dürttü. "Kibar ol."

"Haksız değilim."

"Beni tamamen hazırlıksız yakaladı," dedim. "Benimle çıkmak istediğini söyleyeceğini sanmıştım, evlenmek değil."

Cara, "Ve o kadar sevimli bir şekilde bilgisiz ki, o anda onunla Vegas'a kaçmaya hazır olacağını düşündü," dedi.

"Onun gibi bir şey. Sinirlendi ve gitti ve o zamandan beri onunla konuşmadım."

"Merak etme," dedi Grace. "Aşk söz konusu olduğunda saçmalayabilen tek Bailey o değil. Bu muhtemelen aileden gelen bir şey."

Cara başını salladı. "Gerçek bu değil mi?"

"Mesele de bu, beni sevdiğini bile bilmiyordum. Üzgün olduğu son ana kadar bu kısmı atladı."

"Ah, Gavin," dedi Cara başını sallayarak. "Bana

şunu söyle," dedi Grace. "Onu seviyor musun?"

"Evet," dedim, itiraf kolayca gelmişti. "Anlıyorum."

"O zaman eminim ikiniz bir yolunu bulursunuz,"

dedi. "Neden onunla evlenmiyorsun?" Cara sordu.

Grace, sanki Cara şaka yapıyormuş gibi güldü. "Bu biraz ani oldu, sence de öyle değil mi?" "Neden?"

"Biliyor musun, evlilik karşıtı olmana rağmen etrafındaki insanları nişanlamaktan çok mutlu oluyorsun." Cara gücenmiş gibi alay etti. "Ben evlilik karşıtı değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır, ben sadece gerçekçiyim. Eş olarak uygun olmadığımı biliyorum ama bunun diğer insanlarla bir ilgisi yok.

Ayrıca, çocuklarımız için her zaman en iyisini istemez miyiz? Skylar'ın mutlu olmasını istiyorum."

"Gavin'le evlenmek onu mutlu edecek mi?" Grace sordu. "Tamam, demek istediğini anlıyorum. Gavin harika biri."

Gerçekten öyleydi. O kadar inanılmazdı ki. "Ama ciddi olamazdı." "Bence öyleydi," dedi Cara. "Aksi takdirde bunu söylemezdi."

"Gavin şaka yapmayı sever ama seninle evlenmek istediğini söylediye ciddidir," dedi Grace. "Güven bana, onu tanıyorum. Bazen deli olduğunu biliyorum ama Bailey'ler tanıyabileceğin en sadık adamlardır. Her biri sözünün eri adamlardır."

Cara gözlerini devirdi ama onunla tartışmadı.

"Durun bir saniye," dedim. "Siz ikiniz temelde normal, mantıklı kadınlarsınız." "O öyle," dedi Cara, Grace'i işaret ederek.

"Ve ikiniz de bana Gavin'in benimle evlenmek istediğini söylerken ciddi olmadığını söylüyorsunuz,

Ama onunla evlenmek istediğimi de itiraf etsem delilik olmaz mı?" "Tabii ki delilik," dedi Cara. "Ama bu yanlış olduğu anlamına gelmez."

Grace güldü. "Bu delilik değil. Asher'la evleneceğimi ilk randevumuzdan önce biliyordum." "Bir ilişkinin birinci adımında başlayıp ikinci adıma geçmesi gerektiğini söyleyen bir kural kitabı yok, üç, ve dört," dedi Cara. "Ve eğer varsa, kural kitabını siktir et. Kendine karşı dürüst ol, kedi bıyıklı. Eğer hazır değilsen, ona yavaşlamasını ve iyi bir çocuk gibi seninle çıkmasını söyle. Ama eğer Gavin'in parmağındaki yüzük senin için doğru şey gibi geliyorsa, o zaman adım atmaktan korkma."

Aniden ayağa kalktım. "Üzgünüm ama gitmem gerek."

"Gelin partini planlayabileceğime dair bana söz ver," diye seslendi Cara ben kapıdan hızla çıkarken.

Birdenbire Gavin'i görme ihtiyacı çok ağır bastı. Sanki geçen her saniye bizi birbirimizden daha da uzaklaştırıyordu. Onu görmeli ve nasıl hissettiğimi yüz yüze söylemeliydim.

İstediğim şeyi yapmak zorundaydım.

Evine doğru sürdüm ve ön tarafta kamyonetini görmedim. Ama yine de emin olmak için durdum. Levi ön pencerede bir tür yapı inşa ediyordu - büyük bir kedi ağacına benziyordu. Geldiğimi gördü ve kapıyı açtı.

Logan kanepedeki yerinden uyuklu gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Prenses Squeaker göğsüne kıvrılmıştı. "Selam Skylar."

"Gavin evde mi?" Sesimdeki çaresizliği gizleme zahmetine bile girmeden sordum.

"Yarına kadar görevde," dedi Levi.

"Onu görmeye gidebilirsin-"

Arabama doğru koşmaya başlamıştım bile.

İçimi çılgınca bir aciliyet duygusu kapladı, sanki Gavin'le şu anda konuşmazsam bir daha hiç fırsat bulamayabilirmişim gibi.

GAVIN

I Henüz tam olarak bir planım yoktu ama dürüst olmak gerekirse vardiyam yoğundu. Sadece bir çağrı gelmişti ama motorun yıkanması, vitesin kontrol edilmesi gerekiyordu ve bir anaokulu sınıfı tur için gelmişti. Okul gezisi görevi aldım ama umurumda değildi. Bir grup dört yaşındaki çocukla takılmak

bir saat boyunca yaşlılar harikaydı.

Bu muhtemelen benim olgunluk seviyem hakkında bir şeyler söylüyordu ama bunu dert etmemeye karar verdim.

Çocuklar kırmızı plastik itfaiye şapkalarını alıp gittikten sonra düşünmek için biraz zamanım oldu ve beni asıl engelleyen şeyin ne olduğunu fark ettim. Şefle konuşmam gerekiyordu.

Skylar'la birlikte olmak için onun iznine ihtiyacım olduğundan değildi. O yetişkin bir kadındı ve kendi kararlarını verebilirdi. Ama Chief ailedendi -tabii ki onun ailesiydi ama bir bakıma benim de ailemdi. Skylar'la ilerlemeden önce onunla işleri yoluna koymam gerekiyordu.

Benimle ilerlemek istediğini varsayarak. Üzerime çöken şüphe bulutundan nefret ediyordum ama gerçek şu ki, onun ne istediğinden emin değildim. Ve eğer beni istemiyorsa, bununla nasıl yaşayacağımı bulmam gerekecekti.

Şimdilik kör iyimserliğimi koruyacak ve babasıyla konuşacaktım.

Ofisine gittim ve açık kapıyı çalarken güçlendirici bir nefes aldım. "Hey, Şef. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette, Gav," dedi başını kaldırmadan. "İçeri gel."

Yine o his vardı. Sanki bir şey midemde geziniyor ve arkamda küçük ayak izleri bırakıyordu. Bu korku muydu?

Hoşuma gitmedi, ama belki de onu yönetmek için daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı.

Bu bana Skylar'ı düşündürdü. Her zaman böyle hissediyordu ve yine de bir şeyler mi yapıyordu? Vay anasını, harikaydı. Onu çok sevmiştim.

Şef gözlerini kaldırdı. İyi görünüyordu, nedense daha gençti. Dik oturuyordu ve saçları düzgünce kesilmişti. "Ne var ne yok?"

Uh-oh. Bunu gerçekten düşünmemiştim ama daha iyi düşünmeden konuşmaya başladım. "Kurabiye kavanozundan bir kurabiye çaldım. Hem de birden fazla kez. Çalmayacağımı söylediğimi ve çalmayacağım konusunda bana güvenebileceğini biliyorum. Sanırım kendi kurabiyelerimi pişirmeyi bildiğimi bile söyledim ve onu da yaptım, ama aynı şey değildi. Hayır, söylemeye çalıştığım bu değil."

Lanet olsun. İşler iyi gitmiyordu. Şef yüzünde hafif bir şaşkınlık -ya da belki dehşete kapılmıştı- ifadesiyle bana baktı.

"Şunu bir daha deneyeyim." Dudaklarımı bir an için birbirine bastırdım ve derin bir nefes aldım.

"Kızınıza aşığım."

Şimdi gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Skylar'a aşığım. O tanıdığım en muhteşem kadın. Zeki, yetenekli, güzel ve tatlı... Devam edebilirim ama sen onu zaten tanıyorsun. Daha önce hiç aşık olmadım ve belki de ilk kez aşık oluyorsam ona aşık olduğumu nasıl bildiğimi merak ediyorsunuzdur, ama inanın bana, biliyorum. Onun için çıldırıyorum, Şef. Bitirdim, teslim oluyorum."

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi uzun bir süre bana baktı. "Bütün bunları biliyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Sayılır mı? Pek sayılmaz. Geçen gün ona anlatmaya çalıştım ama kazadan dolayı hâlâ korkuyordum ve son derece boktan bir iş çıkardım."

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

"Bakın, konu ona geldiğinde işleri doğru yapmadım ve bunu biliyorum. Ve büyük bir ihtimalle beni yine de vuracak ve bunların hiçbir önemi kalmayacak. Ama daha ileri gitmeden önce seninle aramı düzeltmeliyim. Bir babaya en yakın olduğum şey sendin ve saygısızlık etmek istemedim. Ve muhtemelen onun birlikte olmasını isteyeceğin türden bir adam değilim, ama eğer onunla aramı düzeltebilirsem, sana yemin ederim, ona iyi davranacağım. Onun *için* iyi olacağım. Söz veriyorum."

Kaşları çatıldı. "Onunla birlikte olmanı istemeyeceğimi sana düşündüren nedir?"

Gözlerimi kaçırdım. Lanet olsun, son zamanlarda sert konuşmalar yapmamın sebebi neydi? "Muhtemelen onun daha istikrarlı ve olgun biriyle birlikte olmasını istiyorsun. Sorun değil, anlıyorum."

"Gav, onun kendisini mutlu eden biriyle birlikte olmasını istiyorum. Ona meydan okuyan, onu önemseyen ve onu dünyasındaki en önemli şeymiş gibi koruyan biriyle."

Onunla göz göze geldim. "Bunu yapabilirim, Şef."

Ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Yapabileceğini biliyorum."

Bir duygu seli beni öyle bir çarptı ki neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesecekti. Geçmesini beklemek için enseme ovuşturdum. "Yani kızınla çıkmamın senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun? Benimle çıkmak istediğini varsayarsak, ki bunun şu anda tartışmalı olduğunu biliyorum."

"Eğer ikinizin de istediği buysa, tabii ki benim için sorun yok."

"Madem bu konuşmayı yapıyoruz, ya onunla çıkmaktan fazlasını yapmak istersem? Çünkü sana karşı açık olacağım Şef, onunla evlenmeyi planlıyorum. Tabii onu benimle evlenmeye ikna edebilirsem. Ama sanırım bunu yapabilirim, gerçekten ikna edici olabilirim."

Kaşları kalktı ve birkaç saniye bana baktı. "Kızıyla evlenmek mi istiyorsun?" "Ah evet. Eğer izin verseydi yarın onunla evlenirdim."

Ayağa kalktı ve bir an için bana vurabileceğini düşündüm. Aynı anda, eğer vurursa bunu kabul edeceğimi de biliyordum.

Ama yapmadı. Onun yerine, masasının etrafında yürüdü ve bana sarıldı.

Sırtımı sıvazladı, sonra uzaklaştı ve başıyla kısa bir selam verdi. Ne diyeceğimi bilemedim.

Görünüşe göre o da anlamamıştı çünkü hiçbir şey söylemeden koltuğuna geri döndü.

"Teşekkürler Şef," dedim, bunun yeterli olmadığını biliyordum. Ama Şefin beni anladığını da biliyordum. Ayrılmak için döndüm ama durakladım ve ona baktım. "Ailem bunun oldukça havalı olduğunu düşünürdü, değil mi? Onların çocuğunun senin çocuğuna aşık olması."

"Çok mutlu olurlardı." Çenesini kaşıdı. "Aslında az önce yirmi küsur yıllık bir bahsi kaybettiğimi fark ediyorum."

Ona sııttım. "Bana karşı bahse girmemen gerektiğini bilmeliydin."

"Gerçek bu değil mi? Baban seninle gurur duyardı, oğlum. Onun olmanı istediği gibi bir adamsın."

Gözlerimi tekrar kaçırmak zorunda kaldım ama bunu duymak istemediğim için değil. İlk defa, bu söz

çok acı verici değildi. Acı tatlıydı - tanıdık acı hala oradaydı - ama her şey kötü değildi. Biraz mutluluk da vardı. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı -muhtemelen bana işime dönmemi söyleyecekti- ki sesler duyuldu. Bir arama vardı.

Hemen harekete geçtim ve hazırlanmak için aşağıya indim. Her şeyi giydiğimde motor bölmesinin kapısı çoktan açılmıştı. Motora adımımı atar atmaz dışarıya baktım ve kalbim sıkıştı. Skylar dışarıdaydı, arabasının yanında duruyordu, sanki yeni park etmiş ve inmiş gibiydi.

Motor istasyondan çıkarken gözlerimiz buluştu ve aklımdan çok tuhaf bir düşünce geçti. *Ya bu onu son görüşümse?*

Bu çok ürkütücüydü.

Gidişimi izledi ve göğsüm çökecekmiş gibi hissettim. Neden buradaydı? Babasını mı arıyordu? Beni görmeye gelmesini ummak çok mu fazlaydı?

Sikeyim.

Motor gümbürdeyerek sokağa çıkarken, ışıklar yanıp sönerken yerime oturdum. Ne kadar zor olsa da Sky'ı şimdilik aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Yapmam gereken bir iş vardı.

Kasabadan geçerken durum hakkında bilgi aldık. Haven House'da yapı yangını. İlk ihbar bir komşunun binadan duman çıktığını bildirmesiydi. Birkaç dakika sonra ikinci çağrı geldi. Bina bugün kapalıydı ama içeride tarihi toplumdans bir gönüllü mahsur kalmıştı.

The Haven House. Bu çok garipti. Sky ve ben az önce oradaydık.

Adrenalin beni vurdu, hislerimi keskinleştirdi, vücudumu hazırladı. Şehri hızla geçerken lastiklerin her zıplayışını hissettim. Olay yerine vardığımızda, çatıya yakın havalandırma deliklerinden dumanlar yükseliyordu. Merkez, Sally Oliver adında bir kadın gönüllüyü hatta aldı. Üst kattaki banyoda mahsur kalmıştı.

Motordan çıktık ve hortum ekibi işe koyuldu. Şef kamyonundan çıktı ve emir vermeye başladı.

"Boruyu alfa tarafına getirin," dedi Şef, işaret ederek. "Bravo'da bir elektrik kutusu var, sakın çarpılmayın. İç saldırı, iki kişi girsin, iki kişi çıksın. Christian ve Jacob, ilk siz girin. Steve ve Mason dışarı. Gavin ve Matt, öncelikli arama. Benim için onu oradan çıkarın."

"Anladım, Şef," dedim. Matt ve ben birbirimize hızlıca başımızı salladık ve Şef emir vermeye devam ederken binaya doğru yöneldik.

Dışarıyı hızlıca gözle taradığımızda yangının nerede olduğunu tespit etmek zordu. Her yerde çok fazla duman vardı. Telsizimden gelen bir ses Sally'nin hâlâ üst kattaki banyoda olduğunu ve kapının üstünden duman sızdığını bildirdi. Çok fazla zamanımız yoktu.

Christian ve Jacob bizden önce içeri girdiler ve yangına doğrudan suyla müdahale edebilmek için hattı içeriye doğru uzattılar. Matt ve ben maskelerimizi takıp onları takip ettik.

İçeride yoğun bir duman ve sıcaklık vardı. Yangının nerede başladığını bilmiyordum ama belli ki kimse görmeden önce bir süre kontrolsüzce yanmıştı. On dakika önce burada olmalıydık.

Görüş mesafesi düşüktü ama duvar kâğıtlarının kıvrıldığını ve duman dalgalarının tavanda yuvarlandığını görebiliyordum. Sıcak, teçhizatımın içinden bile beni dövüyordu.

Merdivenler evin ortasına yakındı, ben de Matt'e el salladım. Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Oraya çıkmamız gerekiyordu. Şimdi.

Bir adım daha attım ve bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Zemin çok yumuşaktı. Matt'in ilerlemesini engellemek için elimi uzattım.

"Aşğıda bir bodrum var. Eğer yanıyorsa, zemin gidecektir." Matt botuyla önündeki zemine bastırdı. "Kahretsin."

Buradan merdivenleri görebiliyordum. İkinci kata ve Sally Oliver'a giden en kestirme yol buydu.

Başka bir gün olsa tereddüt etmezdim. Kaçmaya çalışırdım. Başarabilirdim. Ama başaramazsam, muhtemelen ölürdüm. Ve Skylar'ı bir daha asla göremezdim.

"Şef, Sally'ye dışarıdan ulaşmalıyız. Buradaki kat gidecek." "Anlaşıldı. Çık oradan, Gav."

Yakınlarda bir kiriş çatladı ve bir kıvılcım ve enkaz yağmuru bize doğru uçu.

"Üzerinde çalışıyorum."

Arkamı döndüm ve Matt'i önüme ittim. Hiçbir Ğey göremiyordum ve yüz siperime çarpan ısı gittikçe kötüleşiyordu. Kulak tırmalayan bir çatırtı daha havayı doldurdu ve merdivenlerin önündeki zemin çökmeye başlayınca arkama baktım.

Vay anasını.

Gürültünün arasından telsizimden gelen sesleri duyabiliyordum. "Koşullar kötüleşiyor... Üst pencereye merdiven erişimi... Rapor verin..."

Ayağımın altındaki zemin yanıştı. Tahtaya değil de köpüğe basıyormuşum gibi. Isı her yönden bana çarpıyordu ve arkamda bir şey çarptı, ama arkama bakmadım.

Dışarıda hiç ışık görmedim ve evin önüne yaklaştıkça nedenini anladım.

Bir şey çökmüş ve ön kapıyı kapatmıştı.

Sikeyim.

Sıcak, perdelerimin arasından bile acı vermeye başlamıştı. Havam vardı ama sıcaklık çok yükseliyordu. Birinin Sally'yi dışarı çıkarmış olmasını umuyordum ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Odak noktamı değiştirdim. Matt'e. Bir karısı ve çocukları vardı. Burada ölmesine izin veremezdim.

Ön odalardan birinin penceresine doğru yöneldik. Matt baltasıyla camı çabucak kırdı. Bana önden gitmemi iĞaret etti, ama ben onu pencereye doğru ittim.

"Siktir git buradan."

Tırmandı ve dışarı çıkmama yardım etmek için arkasını döndü.

Bir gürültü daha duyuldu ve tüm bina sarsıldı. Arkama baktığımda sanki cehennemde bir delik açılmış gibiydi. Zemin içe doğru çökmüş, binanın altında şiddetli bir cehennem ortaya çıkmıştı. Duvarlar eğildi ve içimi mide bulandırıcı bir his kapladı.

Sky'ı bir daha asla göremeyecektim.

SKYLAR

W

Kalbim hızla çarparken, Haven House'un karşısındaki caddeye yanaştım ve arabamdan indim. Duman havayı doldurdu ve acil durum araçları caddeye dizildi. Bir telaş vardı, itfaiyecilerin hortumları çalıştırdığı ve polislerin trafiği yönlendirdiği kontrollü bir kaos ve çevredekileri yangından uzak tutmak.

Yaklaşamayacağımı biliyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gavin'in içinde olduğu motorun uzaklaşmasını izledikten sonra istasyonda bekledim. Ama aciliyet hissi daha da artmıştı. Orada öylece oturup bekleyemezdim. Şehrin ortasından yükselen duman bulutunu fark ettiğimde arabama atlayıp doğruca buraya geldim.

Babam öndeydi, emirler yağıdırıyor, telsiziyle konuşuyordu. Onu daha önce hiç çağrı yaparken görmediğimi fark ettim. Çekingen tavrı gitmişti. Dışarıda gördüğüm adam tamamen kontrolü ele almış, gürültünün üzerine bağıırıyordu. Kontrol ondaydı ama yüzünde endişe vardı.

Bir sorun vardı.

Yoluma çıkmadan daha iyi bir görüntü elde edip edemeyeceğimi görmek için caddenin karşısına koştum. Bir itfaiyeci kollarında bir kadın taşıyordu. Korkmuş görünüyordu ama kesinlikle yaşıyordu ve nefes alıyordu. Onu bekleyen ambulanslardan birine götürdü ve sağlık görevlileri müdahaleyi devraldı.

Ev gümbürdedi, alçak bir inleme sesi. Düşen molozlar ön kapıyı kapatmış, pencerelerden dumanlar fışkırıyor ve muhtemelen çatıdaki bir delikten yükseliyordu. Tekrar inledi ve ses tam göğsümün içine ulaşip kalbimi sardı.

Gavin neredeydi?

Birkaç itfaiyeci binaya su fışkırttı ama hiçbiri Gavin değildi. Babam etrafta volta atıyor, telsiziyle konuşuyor, elleriyle işaretler yapıyordu.

Ön pencerelerden birinin camı sanki içeriden kırılmış gibi dışarı fırladı. Bir saniye sonra bir itfaiyeci dışarı çıktı.

O muydu? Buradan anlayamadım.

Tekrar pencereye döndü ve içeri uzandı.

Gavin oradaydı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bundan emindim.

Yerde bir çarpma sesi yankılandı, titreşim ayaklarıma ve bacaklarıma doğru yayıldı.

Bütün ev sallanırken karnım sıkıştı. Yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Aman Tanrım, Gavin, çık dışarı. Çık dışarı. Lütfen, çık dışarı.

"Çıkarın onu oradan," diye bağırdı babam.

İki itfaiyeci daha pencereye koştu. Duman dışarı akıyor, üstündeki verandanın çatısında birikiyordu. Bina sarsıldı ve içeriye bir şey çarptı.

Nefesimi tuttum, kalbimin patlayıp patlamayacağını merak ediyordum.

Duman her şeyi gizliyordu. Neler olduğunu göremiyordum. Bina tekrar sarsıldı, eski kirişlerin yıkılma sesi çöken köprüden daha korkunçtu.

İki itfaiyeci pencereden geri çekildi. Sonra bir üçüncüsü, içeride olan. Kolunu omuzlarına dolamış bir tane daha vardı.

Onu aceleyle çimlerin üzerine çıkardılar ve kaskını ve maskesini çıkardılar. Gavin'di.

Derin nefesler aldı ve diğer üçü teçhizatını çıkarmaya çalıştı. Bir sağlık görevlisi ona doğru koştu ama ona önce babam ulaştı.

Etrafını saran onca insan yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve omuzlarım sıkıca kenetlendi. O yaşıyordu. Nefes aldığını görmüştüm. Yaşıyordu.

Bir başka kulak tırmalayıcı iniltiyle bina çöktü. Kirişler yarıldı ve çatladı, duvarlar içeri doğru düştü ve çatı yok oldu. Döndüm ve yüzümü kollarımla duman ve enkaz patlamasından korudum. Geriye dönüp baktığımda Cennet Evi yanan bir moloz yığınıydı.

Onlar Gavin'i sedyeye yüklerken sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim. Babam kalktı ve işine geri döndü. Gözleri benimkilere takıldı ve hızlıca başını sallayarak ambulansı işaret etti.

İhtiyacım olan tek davet buydu.

Hâlâ motorun önünde duran ambulansa doğru koştum. Arka kapılar açıktı ve Gavin oturmuş sağlık görevlisiyle konuşuyordu.

Gamzelerini büzüştüren kocaman bir sırıtişla bana gülümsedi. "Hey, Sky."

"İtfaiyeci ölümlerinin yaklaşık yüzde otuzunun, düşen enkazın altında kalmaktan kaynaklanan iç travma nedeniyle olduğuna inanıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Sana bir şey çarptı mı?"

Sağlık görevlisi ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "O iyi, Bayan Stanley. Devam edin." Aşağı indi ve bana binmem için işaret etti.

Uzattığı eli tuttum ve ambulansın arkasına bindim. Gavin dudaklarını eğlenerek kıpırdatarak beni izledi. Sedyenin yanındaki koltuğa oturdum, keşke onun yerine kendimi onun üstüne atabilseydim.

Ama sadece iç yaralanma olup olmadığını kontrol etmişlerse.

"Üzerime bir şey düşmedi." Hafifçe bandajlanmış kolunu kaldırdı. "Sadece ufak tefek yanıklar var. İçerisi çok sıcaktı, benim KKD'm için bile. Burada ne yapıyorsun?"

"Dumanı gördüm."

"İyi misin?"

"Elbette iyiyim. Neredeyse yanan bir binada mahsur kalmıyordum. Sen iyi misin?"

Gözleri gözlerimi tuttu ve başını salladı. "Çoğunlukla."

"Yanıklar acıyor mu?"

"Hayır."

"O zaman neden çoğunlukla? Sorun nedir?" "Geçen gün için gerçekten üzgünüm." "Şimdi bunu konuşmak zorunda değiliz."

"Biliyorum, hiç zamanı değil. Ama umurumda değil. Sky, sana aşığım." Hızlı bir nefes aldım ve parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum.

"Sadece arkadaş olmamız gerektiğinin farkındayım. Kuralları çiğnedim ama hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım. Ve bir deli gibi davrandığım için çok özür dilerim. Haklıydın, köprü beni çok korkuttu. Ama bunun nedeni sana deli gibi aşık olmam."

Ona bakarken içime bir sevinç duygusu doldu. Gavin beni seviyordu. Bu çılgınca bir aşktı, ama nasıl

Gavin Bailey başka birini sevebilir miydi? O böyle biriydi. "Gavin, sana çok aşığım."

Ağzı geniş bir gülümsemeyle açıldı. "Öyle mi?"

"Deli gibi aşığım."

Yüzüme dokunmak için uzandı. "Vay canına, bunu çok kolay yaptın. Seni ikna etmek için daha çok çalışmam gerekecek sanıyordum."

Güldüm. "Pek sayılmaz. Bir süredir sana aşığım. Sadece bunu itiraf etmekten korkuyordum." "Ben de."

Kollarına dikkat ederek eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Elini saçlarımın arasına kaydırды ve ağzı yumuşak ama ısrarcıydı.

Birisi boğazını temizledi. Oops.

Babamdı.

Ambulansın arkasında durdu. "İyi misin, Gav?" "Evet, Şef.

Ciddi bir şey yok. Sally'yi çıkardınız mı?" "Çıkardık. O iyi olacak."

Gavin bir nefes verdi. "Güzel."

Babamın gözleri önce bana, sonra Gavin'e kaydı. "Seni serbest bırakana kadar gitme. Ve tüm kasaba alev almadığı sürece, gecenin geri kalanında yoksun. Beni duydun mu?"

"Açık ve net, Şef."

Tereddüt etti, sanki söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi, ama sadece başını salladı ve uzaklaştı. Babam her zaman az konuşan bir adam olmuştu.

"Daha önce onunla senin hakkında konuştum," dedi Gavin. "Konuştun mu?"

Başını salladı. "İkimizin de birlikte olmak için onun iznine ihtiyacı olduğundan değil. Sadece açık olmak istedim. Ona kızı hakkında ne hissettiğimi söylemek istedim."

"Ne dedin sen?"

"Sana aşık olduğumu." Durakladı, gamzeleri buruştu. "Ve bir gün seninle evleneceğim."

Mutluluğun küçük çırpıntıları vücudumda titreşti. Yumuşak kahverengi gözlerine baktım ve anladım.

O haklıydı. Bir gün benimle evlenecekti. "Tekrar sor."

Kaşları kalktı. "Şimdi mi?"

Başımı salladım. Onu öldürebilecek bir yangının olduğu yerde, bir ambulansın arkasında oturuyorduk ve bunların hiçbirisi ders kitabı değildi. Hiçbiri normal değildi. Gerçekten çıkmamıştık, birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk bile ve bunun hiç önemi yoktu. Bu doğrudu. Her bir parçası.

Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Yüzü ciddileşti, kaşları çatıldı ve ellerimi tutmak için uzandı. "Skylar Stanley, benimle evlenir misin?"

"Evet," dedim, sesim hiç olmadığı kadar kendinden emindi. Burada utangaç Skylar yoktu. "Evet, seninle evleneceğim."

"Kahretsin, bu hayatımın en güzel günü." Yüzümü tuttu ve beni sertçe öptü. "Seni çok seviyorum."

Öpücüklerinin arasından güldüm. "Ben de seni seviyorum."

"Bir yüzüğe ihtiyacın var," dedi etrafına bakarak. Bir rulo tıbbi bant aldı ve küçük bir parça kopardı, sonra elimi tuttu ve küçük şeridi yüzük parmağımın etrafına sardı. "Şimdilik bu kadar yeter."

Elimden geldiğince sana gerçek bir tane alacağım."

Elimi kaldırdım ve parmağımı çevreleyen beyaz banda hayranlıkla baktım. "Bayıldım buna. Mükemmel." Elim tuttu ve dudaklarına götürdü. "Mükemmel, değil mi?"

"Her şey mükemmel. Çılgınca ama tamamen mükemmel."

Ağzının bir köşesi sırtarak gamzelerini büzdü. "Çılgınlık bana göre bir şey." Gülümseyerek onu tekrar öpmek için eğildim. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Seni seviyorum

Sky." "Ben de seni

seviyorum."

Ve sevdim de. Onu çok sevdim. Onsuz olmayı hiç istemedim ve artık hiç istemeyecektim.

GAVIN

I Yağmur futbol sahasına yağıyor, kıyafetlerimi sıırıslıklam ediyordu. Umursadığıımdan değıil. Dağlarda futbol havası böyleydi. Ve bu gece büyük Bailey-Haven maçı vardı. Çok iyiydi.

Teknik olarak, bu gece oynamamam gerekiyordu. Ama bana kalırsa, bazı küçük yanıklar beni kenara atmak için yeterli değildi. Eğer Havens'tan başka bir takımla oynuyor olsaydık, Jack muhtemelen beni yedek kulübesine oturturdu. Ama Havens'la oynuyorduk, bu da tüm bahislerin kapalı olduğu anlamına geliyordu. Ve hafif sakatlığı olan Gavin kesinlikle sahadaydı.

Bailey takımı hem benimle hem de bensiz harika bir sezon geçirmişti. Geçen yıl bizi yenen Montgomery'lere karşı bile tek bir maç kaybetmemiştik.

Tabii ki, lanet olası Havens da yenilmezdi. Şimdilik.

Bu gece kışlarını tekmeleyecektik.

Kardeşlerimle birlikte saha kenarında dördüncü çeyreğin başlamasını bekliyorduk. Maç berabere bitmişti ve top onlarda kalmıştı ama buradan galibiyetle çıkacağımıza emindim.

Yapmak zorundaydık. Bailey'nin gururu bunu gerektiriyordu.

Tribünlere bakarak kızıma el salladım. Sky kalın bir palto giymişti ve Stitch and Bitch'ten birinin ona yaptığı açık mavi örgü bir şapka takıyordu. Büyükannesi ona tığ işi öğretmeye başlamıştı ve bu çok şirindi. Asher ve Evan bana kızlarının büyükanneleriyle bağ kurmasının ne kadar harika bir şey olduğunu söylememişlerdi.

Hem kendisini hem de Cara'yı örten büyük şemsiyenin altından el sallayarak karşılık verdi. Grace ve Fiona da yanlarında bir şemsiye daha paylaşıyorlardı. Fırtınalı bir gecede takımlarına tezahürat yapmak için buraya gelen askerler gibiydiler.

Bir avuç sevimli küçük belalı. O kızları severdim. Özellikle Sky'ı.

Nişanlandığımızı herkese söylediğimizde kimse o kadar da şaşırmamıştı. Kardeşlerimden acele etmemeleri konusunda bir sürü nasihat bekliyordum. Ama onlar sadece sırtıma vurarak ve Bailey'nin ayı gibi sarılmasıyla beni tebrik ettiler. Sanki hayatımla ilgili bu büyük kararı vereceğime ve bunu berbat etmeyeceğime güveniyorlardı.

Belki de bildiğimi fark ettiler. Gökyüzü benim için her şeydi. Bu kadar basitti.

Grace çok heyecanlıydı, bana üzerinde "*Yakında Kupa Kocas Olacak*" yazan bir tişört getirmişti. Kardeşi Cooper'dan almıştı.

Sweatshirt'ümün altına giyiyordum.

"Nasıl hissediyorsun, Gav?" Jack sordu. "Eğer canın yanıyorsa-"

"Ben iyiyim."

Başını salladı. "Seni Zachary Haven'ın her yerinde istiyorum. Şu lanet pası aceleye getirin." "Memnuniyetle, Koç."

Logan dirseğiyle beni dürttü ve başıyla tarlayı işaret etti. "Şu siklere bak." Theo ve Garrett sahanın diğer tarafından bize ters ters bakıyorlardı.

"Açık hava sineması konusunda hâlâ kızgınlar," dedim kıkırdayarak. "Bizi geri almak için ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanmam garip mi?"

Logan güldü. "Evet, çok tuhafsin Gav. Bu arada, Prenses Squeaker'a Happy Paws'ın vitrininde gördüğüm pembe bir kedi yatağı aldım. Uyumak için en sevdiği yeni yer orası."

"Nerede o? Onu görmedim bile."

"Odamda."

Onu ittim. "Kedimi çalmaya çalışmayı bırak."

"Sevmiyorum. Beni senden daha çok sevmesi benim suçum değil." "Her neyse. O her zaman en çok annesini sevecek."

Havens sahaya çıktı, ben de ağız korumamı tekrar taktım ve omzumun üzerinden Sky'a bir göz kırptım. Üşümüş ve yorgundum ama harika hissediyordum. Bacağım güçleniyordu ve Zachary Haven'ın suratını dağıtmak üzereydim.

Levi ve Logan benimle birlikte topun her iki tarafında da oynuyordu. Asher ve Evan hücumdaydı ve topu onlara geri vermemiz için kenarda bekliyorlardı.

Zachary'ye bakarken adrenalin içimi aydınlattı. Ondan nefret etmek zorunda olsam da kabul etmeliydim ki Zachary harika bir oyun kurucuydu. Hızlıydı ve iyi bir kolu vardı. Gözlerimiz buluştu ve onun gözleri kısıldı, ben de ona sıırttım.

Yerlerimizi aldık ve ben heyecandan titriyordum, şaklamayı bekliyordum. Parmaklarım seğirdi ve dişlerimi ağız koruyucuma geçirdim.

Topu kaldırdılar ve ben de roket gibi havalandım, doğruca Zachary'ye yöneldim. Pas vermek için geri çekildi ama ona zaman tanımadım. İki savunmacının arasından sıyrıldım ve onu topu atmaya zorladım.

Evet.

Levi hücum hattına dönerken bana beşlik çaktı.

İkinci düşüş. İleri doğru uçarken ayaklarım çamuru tekmeledi. Theo omzuma vurarak beni Zachary'den uzak tutmaya çalıştı. Döndüm, momentumumun beni taşımasına izin verdim ve iki saniye sonra tekrar Zachary'nin üzerine koşuyordum. Bir pas attı ama isabetsizdi.

"Dostum, evleneceğimi duydun mu?" Zachary'ye sordum. Skylar'ı işaret ettim. "İşte benim kızım, tam orada."

Kafası karışmış gibi kaşları çatıldı. "Yani?"

"Yani, o senin asla sahip olamayacağın bir kız daha." "Siktir git, Gavin."

Güldüm ve sıraya geri döndüm.

Havens üçüncü hak için hazırlanırken kalabalık tezahürat yaptı. Eğer onları burada tutarsak, topu atmak zorunda kalacaklardı ve biz de topu geri alacaktık. Sonra Asher işe koyulabilirdi.

Zachary'i görüş alanıma kilitledim. Bu oyunu almıştık. Bunu hissedebiliyordum.

Topu yükselttiler ve bacaklarım Zachary ile aramdaki mesafeyi kapattı. Yan adımlarla ilerledi, sonra ayaklarını dikti ve pas atmaya hazırlandı. Benim gözetimimde değildi. Topu bıraktı ama ben sıçrayıp topa uzandım. Parmaklarım dibini yakaladı ve devirdi. Bir eksik daha.

"Siktir," diye bağırdı Zachary.

Küçük bir kutlama dansı yaptım ve Sky'a tekrar el salladım. O da ayağa kalkmış beni alkışlıyordu.

Cara büyük şemsiyeyi onun yolundan çekti.

Havens'in, her ne kadar kızgın oldukları belli olsa da, topu oyuna sokmaktan başka çaresi yoktu. Topu geri aldık ve oyunun enerjisi kesinlikle bizim tarafımızdaydı. Evan'a bir pas, Logan'a bir pas ve Levi'nin harika koşusu sayesinde arka arkaya üç ilk sayı kazandık ve skor menziline girdik. İki oyun sonra, Baileys golü.

Ne yazık ki Havens bir sonraki pozisyonda güçlü bir şekilde geri geldi. Benim için hazırdılar, çizgide iki kat koruma sağladılar. Zachary birkaç iyi pası tamamladı. Sonra Josiah'a ters bir pas atarak bizi şaşırttılar ve o da topu içeri soktu. Touchdown Havens.

Sikeyim.

Maç yine berabere bitti ve zaman azalıyordu.

Topu bize attılar ve Levi 50 yarda çizgisine kadar koştu. Harika bir saha pozisyonuydu ama bundan faydalanmamız gerekiyordu. İlk hakta Asher topu Levi'ye verdi. Fena bir koşu değildi, yaklaşık 5 yarda. Aynı oyunu tekrar oynadık ve bu sefer ben onun için blok yaptım. Altı yarda ve ilk hak.

Sonraki oyunda, Asher Levi'ye fake attı, sonra geri adım atıp pası verdi. Evan son bölgede bomboştu. Asher Evan'ın göğsüne doğru mükemmel bir spiral attı. Evan topu yakaladı ve kalabalık çığına döndü.

Touchdown Baileys. Ekstra sayıyı attıktan sonra, yedi sayı öndeydik.

Ama hala zaman vardı ve şimdi top Havens'ta olacaktı.

Başlama vuruşunu yaptık ve Theo kırka kadar koştu. Eğer birkaç ilk hak elde edebilirlerse, sayı yapmak için bolca zamanları olacaktı. Onları burada tutmak zorundaydık.

Savunmadaki pozisyonlarımızı alırken dişlerimi ağız korumamın etrafında sıktım. Heyecan içimi ısıtıyordu. Zachary'nin gözleri kısıldı ve ben de ona sııttım.

Senin için geliyorum, pislik.

Topu kaldırdılar ve ben de ona doğru fırladım, ayaklarım çamurlu sahayı kazıyordu. Tamamlanmadı. İkinci hakta Theo'ya fake attı ama ben kanmadım. Ona doğru gittim ve topu atmak zorunda kaldı. Bir eksik daha. Üçüncü hak.

Bu kez başka bir pas denemek yerine topu Theo'ya verdi. Logan peşindeydi, Theo daha beş metre bile gidemeden bayrağı çekti. Dördüncü haktı ama belli ki devam edeceklerdi. Oyun neredeyse bitmişti. Bu onların son şansıydı.

Pozisyonumu alırken parmaklarım kıpırdadı. Zachary oyunu başlattı. Topu yükselttiler ve benim tek bir hedefim vardı. Topu kaybetmeden önce Zachary'nin bayrağını çekmek.

Bir savunma oyuncusu yoluma çıkmaya çalıştı ama etrafından dolandım. Bacaklarım, özellikle de sol bacağım, koşarken harcadığım efordan dolayı yanıyordu ama itmeye devam ettim. Zachary ayaklarını dikti ve kolunu geriye çekti, atmaya hazırды.

Ona doğru atıldım, bayrağına uzandım. Elim bir şeye dolandı ve bir saniye sonra güm diye yere düştüm. Yüzüme çamur sıçradı ve burnuma toprak kaçtı.

Ve elimde Zachary Haven'ın bayrağı vardı.

Topu havaya kaldırdım ve Zachary topu yere attı. İşte bu kadar. Kazanmışık.

Bailey kalabalığı tezahürat yaptı ve kardeşlerim koşup beni ayağa kaldırdı. Sırılsıklamdım, kirliydim ve donuyordum ama bu çok hoşuma gitmişti. O pislik Haven'ları yenecektik.

Kucaklaşmak ve beşlik çakmak için saha kenarına koştuk. Biri bana bir havlu attı, ben de yüzümdeki çamuru sildim.

Döndüm ve Skylar oradaydı.

Gülümsemesi yağmurlu futbol sahasını aydınlattı. "Bu harikaydı. Tebrik ederim."

"Teşekkürler bebeğim." Onu tuttum ve öpmek için kendime çektim.

"Donuyor olmalısın." Gözleri benimkilerle buluştu. "Gidip seni ısıtalım mı?"

Yalandan titredim. "Çok üşüyorum. Bu gece *çok* ısınmam gerekecek."

Güldü. "Güzel."

Şef yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Orada iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, Şef."

"Dinleyin, zaferinizi gölgelemek istemem ama bunu size söyleyen kişi ben olmak istedim. Haven House'daki yangının kundaklama olduğundan şüpheleniyoruz."

"Bok yok mu?"

Başını salladı. "Henüz kesin değil. Tam bir soruşturma yapmamız gerekecek. Ama birilerinin yangını kasıtlı olarak çıkardığından şüphelenmemiz için yeterli sebep var."

"Neden biri Cennet Evi'ni yaksın ki?" Skylar sordu.

"Biz de bunu öğreneceğiz. Bunu her kim yaptıysa az kalsın sen de dahil olmak üzere birkaç kişiyi öldürüyordu. Bunu hafife almıyorum." Sesinde bir parça tehdit vardı.

"Nasıl yardımcı olabileceğimi bana

bildirin," dedim. "Edeceğim. Şimdi git

ve zaferini kutla."

Ağzımı açtım ve "*Evet, kutlamaya çıplak gideceğim*" dedim. Ama onun kızıyla soyunuyordum ve bu patronunuza söyleyeceğiniz türden bir şey değildi. Onunla evlenmeni sorun etmese bile.

Ben de sadece "Teşekkürler Şef" dedim ve öylece bıraktım.

Ama gerçekten kutlamaya çıplak gidecektim. Ve bu bütün gece yaptığım en iyi şey olacaktı.

Bayrak futbolunda Havens'ı yenmekten bile daha iyi.

Çünkü sevgilimle birlikte olmaktan daha iyi bir şey yoktu.

SKYLAR

C Ara gerçekten harika bir parti vermeyi biliyordu. Bunun için her şeyi yapmıştı; bir yemek şirketi, tam teşekküllü bir bar, balonlar ve üzerinde şu yazan büyük bir tabela, *Tebrikler Skylar.*

Ona benim için bir kitap tanıtım partisi düzenlemesine gerek olmadığını söylemiştim. Ama Cara'nın kafasına koyduğu bir şeyi yapmaktan vazgeçmesini sağlamanın neredeyse imkansız olduğunu keşfetmiştim.

Ayrıca, bu kitap kutlanmayı hak ediyordu. Kariyerimde bir dönüm noktasını temsil ediyordu. O güne kadar yaşadığım en kötü yazar tıkanmasından sonra yazmışım. Yayıncımı, menajerimi ve o zamanki erkek arkadaşımı kaybettikten sonra.

Gavin yanımdayken başlamışım, onun sakinleştirici etkisi güvenimi pekiştiriyordu. Onun cesaretlendirmesi ve sevgisiyle devam ettim ve bitirdim.

İşte gerçek sihir buydu. Yazabilmemin gerçek sebebi buydu. Yaratıcı enerjinin özü sevgiydi ve Gavin daha önce hiç bilmediğim kadar derin bir sevginin kilidini açmıştı.

İkimiz de kendimizi sadece arkadaş olduğumuza inandırmaya çalışırken bile.

Kitabı ona ithaf etmişim.

Ailemden ve arkadaşlarımdan birçoğu buradaydı. Babam ve annem büyükannemle sohbet ederken barın yanında el ele tutuştular. Kitabın erken bir kopyasını okumuştum ve onu çok geç saatlere kadar uyanık tuttuğunu, ertesi sabah uyuyakaldığını ve gagalarının memnun olmadığını söyledi.

Evan ve Fiona bana hediye olarak küçük, sevimli bir sukulent getirmişlerdi. Fiona adının Beatrice olduğunu söylemişti ama istersem değiştirebilirdim. Sadece onu canlı tutabileceğimi umuyordum. Cara odanın içinde dolaşıyor, sohbet ediyor ve içiyor, sürekli Grace'e dönüyordu. Grace'in bebek karnı yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı ve Asher dalgınca onu ovmaya devam ediyordu.

Çok sevimliydiler.

Logan barın yanına yerleşmiş gibi görünüyordu. Elinde bir bardak viskiyle durmuş, Levi ve Ginny ile konuşuyordu.

Ginny'yi özleyecektim. Yarın kiralık evinden ayrılacak ve yaşadığı yer olan Denver'a geri dönecekti. Tilikum hakkındaki yazısının bir taslağını okumuştum ve harikaydı. Geçmişten gelen kan davasını ve cevaplanmamış soruları, ilginç küçük dağ kasabamızdaki yaşamın canlı bir tasvirine dönüştürmüştü. Gerçekten hakkını vermişti.

Gavin bana bir kadeh daha şampanya getirdi.

"Biraz yavaşlasam iyi olacak," dedim. "Sanırım bu benim üçüncü bardağım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu senin partin. İstedğin kadar içebilirsin. Ben ayık

kalacağım ve eve sağ salım dönmeni sağlayacağım."

Logan odanın öbür ucundan yüksek sesle güldü.

"Kardeşinin eve sağ salim döndüğünden emin olman gerekebilir."

"Evet, sanırım bu gece Cara'ya olan yakınlığıyla başa çıkmak için viski kullanıyor." Güldüm ve şampanyamdan bir yudum aldım.

Gavin sol elimi tuttu ve öpmek için dudaklarına götürdü. Nişan yüzüğümü birlikte seçmiştik; koyu mavi safir taşlı gümüş bir yüzük. Pırlantalı birkaç yüzük denemiştim ama ikimiz de bu yüzüğe çekilmiştik. Ve denediğim anda, bunun doğru yüzük olduğuna karar vermiştik.

Belki biraz geleneksel değildi. Ama mükemmeldi.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" Gavin sordu ve elimi tekrar öptü. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

"Bence yapabilirdin, ama bu kadar eğlenceli olmazdı." "Kesinlikle eğlenceli olmazdı."

Yeni bir menajer bulma ve kitabımı büyük yayıncılara satma sürecinden geçmek yerine, bir adım atmaya ve kitabımı bağımsız olarak yayınlamaya karar vermiştim. Bu ürkütücü bir ihtimaldi ama Gavin yardımcı oldu. Birlikte çok şey öğrendik. Kitap dün yayınlandı ve şu ana kadar gelen tepkiler inanılmazdı.

Ve her şeyi kendim yapmak çok güçlendiriciydi. Büyük bir şirketin merhametine kalmamıştım. Bu kitabın ve gelecekteki tüm kitaplarımın kaderi benim ellerimdeydi.

"Kadeh kaldırma zamanı," dedi Gavin ve bana göz kırptı. Bir adım öne çıktı ve kadehini kaldırdı. "Hey, millet. Hepimiz kadehlerimizi edebiyat dâhimiz ve müstakbel eşim Skylar Stanley için kaldıralım. O sadece yetenekli bir yazar değil, aynı zamanda içi dışı bir olan güzel bir insan. Ve beni seçtiğine göre harika bir koca zevki var. Tebrikler Sky. Seninle gurur duyuyorum ve gelecekte bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Şeref!"

Odada bir "Şeref" korusu oluştu. Buradaki herkese teşekkür etmek için kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım.

Gavin bir kolunu belime doladı ve bir öpücük için beni kendine çekti.

Yemek şirketi daha fazla yemek servis etti ve barmen çok beğenildi. Cara'nın masaj terapisti Sven omuz, boyun ve ayak masajı yapmak için geldi. Geniş omuzları, kalın sakalı ve sarışın erkek topuzuyla kocaman bir Viking'e benziyordu. Cara onun ellerinin sihirli olduğunu söyledi ve yanılmadı.

Sven'in masajı ve biraz daha şampanyadan sonra rahatlamış ve biraz da çakırkeyif olmuşum. Büyükkannem ve ailem eve gittiler ve Gavin ile Grace partideki tek ayık insanlar olarak kaldılar. Diğer herkes bara defalarca gitti. Gürültü seviyesi yükselmişti ama ilk kez aldırış etmemiştim. Gavin ve ben güldük, dans ettik, kutlama yaptık ve biraz daha güldük.

Şimdiye kadar yaptığım en iyi kitap tanıtım partisiydi.

Elbette, bu şimdiye kadar yaptığım tek kitap tanıtım partisiydi. Ama bu benim için önemini azaltmadı. Aslında bu onu daha da özel kılıyordu.

Gece ilerledi ve bazı çocuklar poker oynamaya başladı. Mini cheesecake'ler, süslü çikolatalar ve daha fazla içki vardı. Cara bana kendi yaptığı bir kek verdi. Hafif ve kabarıktı, üzerinde nefis bir tereyağı kreması vardı. Gavin onu artık yemek pişirmeyi beceremediği için tebrik etti. Hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. Tabii o sırada oldukça sarhoştum.

Sonunda uykum gelmeye başladı. Gavin'e gitmesinin sakıncası olup olmadığını sormama bile gerek kalmadı. Ben bir şey söylemeden biliyordu. Poker masasındaki adamlarla vedalaştı ve benim için ceketimi aldı.

Kimin hâlâ burada olduğunu ve kimin çoktan gittiğini unutmuştum. Ginny'yi görmemiştim ama muhtemelen eşyalarını toplamayı bitirmek için eve gitmişti. Onunla yarın brunch'ta buluşacaktım, o zaman vedalaşabilirdik.

Herkese geldikleri için teşekkür ettim ve el sallayarak vedalaştım. Gavin elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni kapıya doğru götürdü.

"Oh, bekle. Cara'ya tekrar teşekkür etmek istiyorum." Geride kalanlara baktım ama onu göremedim. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Gavin. "Muhtemelen sızmak için üst kata çıkmıştır."

Kendimi hâlâ çakırkeyif hissederken ona yaslandım ve kıkırdadım. "Muhtemelen. Sorun değil, onu yakında göreğim."

Gavin beni kamyonetine götürdü ve binmeme yardım etti. En güzel gece olmuştu. Keyfim yerindeydi, kitabımın başarısının, arkadaşlarımın ve ailemin arkadaşlığının tadını çıkarıyordum. Tanıdığım en harika adamla nişanlanmışım. Daha mutlu olmayı hayal etmek bile zordu.

Tilikum'a taşındığımda hayatım ne kadar kötüyse, şimdi o kadar iyiydi, hatta daha da iyiydi.

Cara'nın evinden ayrıldık ama Gavin kendi evine dönmedi. Onun yerine arabayı Gram'ın evine doğru sürdü. "Nereye gidiyoruz?"

Küçük bir sırıtışla bana baktı. "Sana bir sürprizim var."

Büyükannemin evine giden uzun özel yoldan aşağı indik ama orada durmadık. Bunun yerine,

Grace'in annesi ve üvey babası Jack ve Naomi Cordero'nun yaşadığı yandaki evin önüne park etti.

"Jack'le konuşuyordum," dedi Gavin. "O ve Naomi hayallerindeki evi inşa ediyorlar. Aslında Cara'nın evinden çok uzakta değil. Dün oraya gittim, muhteşem bir yer. Harika bir manzara. Her neyse, onlar burayı satacak ve ben de belki satın alabiliriz diye düşündüm." Gözlerim

büyüdü. "Ciddi misin sen?"

"Evet, bize gerçekten iyi bir anlaşma yapacaklar. Hayatımıza birlikte başlamak için harika bir yer olur. Ben burada büyüdüm, burası çocuklar için harika bir yer."

"Çocuklar mı?"

"Evet. Birkaç yıl içinde kendi Bailey yavrularımız olacak, sence de öyle değil mi?"

Güldüm ama komik olduğu için değil. Çünkü bu gerçektir. Bu benim hayatımdır. Gavin Bailey ile evleniyordum, bebeklerimiz olacak ve onları burada, Tilikum'da büyütecektik ve daha iyi bir şey hayal edemiyordum.

"Evet, kesinlikle yapacağız." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu en güzel sürpriz."

"Öyle mi? Beğendin mi? Gece yarısı olmadığı zaman içeri girip etrafa bakabiliriz. Ama bunun bizim için mükemmel olacağını düşündüm."

"O kadar mükemmel ki. Her şey çok mükemmel."

Tekrar güldüm ve Gavin kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Özür dilerim, seni ilk gördüğüm zamanı düşünüyordum." "Bana arabanla çarptığın zamanı mı?"

"Evet. Sen yolda yatıyordun ve ben çılgına dönmüştüm ve evleneceğim adama çarptığımdan haberim yoktu."

Uzandı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Gerçekten de harika bir hikâyeye olur. Ve bu Gav ve Sky'ın maceralarının sadece başlangıcıydı."

Bu sadece başlangıçtı. Gavin'i tanıdığım kadarıyla, önümüzde bir sürü macera vardı. Ve ben bekleyemedim. Çünkü o beni cesur yaptı. Beni daha iyi yaptı. Ve hayatımızın geri kalanını birbirimizi severek geçirecektik.

Deli gibi seviyorum.

EPİLOG

LOGAN

M Başım dönüyordu ve duvarlar baş döndürücü bir daire çiziyordu. O kadar sarhoştum ki ayakta zor duruyordum. Ama gerçekten umurumda değildi. Önemli olan tek şey pantolonumu çıkarmaktı.

Neden bu kadar zordu?

Çok fazla alkol. Sebebi buydu.

Gömleğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Ağızlarımız birbirine çarptı, dillerimiz dışarı fırladı.

Tadı burbon gibiydi. Çok lezzetliydi.

Pantolonumu karıştırmaya devam ettim ve sonunda düğmeyi açabildim. Fermuarı indirdim. Güzel. Çıkar onları. Soyunmam lazım. Çıplak mıydı? Bilmiyordum. Göremedim. Muhtemelen gözlerim kapalı olduğu için.

Eli sikimin etrafına dolandı ve sertçe homurdandım. Görünüşe göre pantolonum ayak bileklerime kadar inmişti. Bir saniyeliğine bayılmış mıydım? Belki de.

Siktir et. Umurumda değildi. Çok iyi hissettim.

Birkaç adım tökezledik ve devrildik. Nerede olduğumu tam olarak hatırlayamıyordum ama burada beni yakalayacak bir yatak olduğu için çok mutluydum. Yuvarlandım, onu sırt üstü yatırdım ve üzerine süründüm.

Bacaklarının arasına girdim ama ereksiyonum kumaşa çarptı. Kahretsin, yoluma çıkan neydi? Onu becermem gerekiyordu ve bunu şimdi yapmalıyım.

Bir kolumla kendimi destekleyerek aramıza uzandım. Külot. Parmağımı altlarına soktum ve inledim. İpeksi ıslaklık orada beni bekliyordu. Parmağımı birkaç kez aşağı yukarı kaydırdım.

Bacaklarından aşağı yırttı ve tekmeledi, sonra gömleğimi tuttu ve beni daha yakına çekti. Birden dili ağzımın içindeydi ve amı sıcaktı ve benim için hazırdı.

Ağırlığımı değiştirdim, sikimi onun açıklığıyla aynı hizaya getirmeye çalıştım ama dengemi kaybettim ve devrildim. Lanet olsun. Onu beceremeyecek kadar sarhoş olamazdım. Çelik gibi sertleşmişim. Eğer oda bir saniyeliğine dönmeyi bırakırsa, bu işi bitirebilirdim.

Şimdi beni becer gibi bir şeyler mırıldandı. Ayağa kalktım ve onu elimle tutarak yüzüstü yatırdım. Sonra kalçalarını tuttum ve kışını havaya kaldırdım. Arkasında diz çökerek sikimi içeri soktum.

Duygu yoğunluğu neredeyse beni tekrar deviriyordu. Çok sıcaktı. Çok ıslaktı. Etrafımda çok sıkı. Kalçalarını tuttum ve içine doğru ittim, sikimi amına soktum.

Çok iyiydi.

Sırtını kamburlaştırdı ve saçlarından bir tutam almak için uzandım. Oh, evet. Şimdi onu tam istediğim yere getirmiştım.

Saçlarını çekerek içine daldım, aletim ıslaklığının içinde kayıyordu. Ben onu olabildiğince sert sikerken o sürekli evet diye bağıyordu. Bir hayvan gibiydim, homurdanıyor, kaslarımı esnetiyordum. Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Sadece bunun harika bir şey olduğunu biliyordum.

Amcığı sikimin etrafında sıkıştı ve ben tekrar homurdandım. Daha sert bir şekilde eğildi, inledi ve iç kasları nabız gibi attı. Yavaşladım, o sikimin üzerine boşalırken ben de onun ritmiyle itmeye başladım.

Kesinlikle evet. Onu boşaltacak kadar sarhoş değilim.

Oda eğildi ve düşmemek için gözlerimi kapattım. Kasıklarındaki gerilim tavan yaptı, ısı ve basınç arttı. Sırtım sertleşti ve tekrar içine daldım, sikimi derinlere batırdım.

İçinde patladım, o kadar sert boşalıyordum ki bilincim kayboldu. Sikim zonklamaya devam ederken ben sadece itmeye, içine girip çıkmaya devam ettim. Orgazmımın sıcak nabız atışları ciğerlerimdeki nefesi tekmeledi ve bittiğinde, daha fazla dayanabileceğimden emin değildim.

Sikeyim.

İçinden çıktım ve artık kendini tutamıyormuş gibi yatağa yığıldı. Kesinlikle yapamadım. Denge hissim kayboldu ve onun yanındaki yatağa düştüm, görüşüm karardı.

Karanlık bir odada uyandım. Hangi cehennemdeydim?

Hala çok sarhoş. Düşünemiyordum.

Gömlek üzerimdeydi. Pantolon yoktu. Pantolonum neredeydi? Başım dönerken inleyerek yuvarlandım. Bir şekilde ayağa kalktım. Pantolonum yerdeydi, ben de onu kaptım ve çekiştirerek giydim. Birkaç deneme yaptım.

Çok sarhoş.

Bekle, bu gece birini mi becerdim?

Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma bakındım. Oda boştu. Yatak yapılmıştı ama örtüler buruşuktu. Burada kimse yoktu, o yüzden muhtemelen yapmamışım.

Kafam karışmıştı, pantolonumun içinden sikimi tuttum. Gerçekten biriyle sikişmişim gibi hissediyordum. Peki neden pantolonumu çıkarmıştım?

Ama belki de bir rüyaydı.

Gerçekten güzel bir rüya. Ama yine de bir rüya.

Ve sürekli pantolonumu çıkarırdım. Bu garip değildi.

Emin olamayacak ya da neden birinin yatak odasında olduğumu anlayamayacak kadar sarhoştum. Levi'nin bana gidip uzanmam gerektiğini söylediğine dair belli belirsiz bir anım vardı. Belki de söylemişim.

Her neyse. Telefonumu bulmam gerekiyordu.

Odadan tökezleyerek çıkarken gözlerimi açık tutmak zordu. Telefonum neredeydi?

Beni bırakması için Levi'yi aramam gerekiyordu.

UH-OH. Kimdi o? Logan Bailey'nin 2021'de çıkacak hikayesinde öğrenin. Kaçırmamak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Miles Ailesi'ni okudunuz mu? **Broken Miles** ile başlayın ve tüm ateşli, komik ve yürek ısıtan aile serisini art arda okuyun.

Broken Miles'ın önizlemesi için sayfayı çevirin...

KIRIK MİLLER: BÖLÜM 1

ROLAND

A ve ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
~Roland'dan dört yıl önce gelen mesaj

LANET BİR MUCIZE İSTİYORLARDI. E-postayı tekrar gözden geçirdim, şimdiden bir strateji oluşturmaya başlamıştım. Patronumun istediği şey zordu. Ama ne demişler, bana o kadar parayı bu yüzden veriyorlardı. Dimension, Inc. tarihindeki en genç CFO olmamın bir nedeni vardı.

Ben lanet olası bir mucize işçisiydim.

Saate bakarken, bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordum ve etrafta bu konuda bana kızacak kimse de yoktu. Bu gece Farrah'la planım yoktu; şehir dışındaydı. Ve planımız olsa bile, o anlıyordu. O da en az benim kadar çalışıyordu ve bu seviyede başarılı olmak için ne gerektiğini biliyordu. Onunlayken bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Cep telefonum dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde titreyerek çaldı. Yere bakınca irkildim. Ailemin numarası. Özellikle de iş numaraları. Bu da ikisinden birinin arayabileceği anlamına geliyordu. Telefona cevap vermek istemiyordum ama cevap vermezsem onları geri aramak zorunda kalacaktım. Bir an önce halletmek en iyisiydi.

Telefonu açtım ve cevap verdim. "Evet."

"Selam, ben Leo."

Bu garipti. Küçük kardeşim hiç aramazdı. Arada bir mesaj atardı belki ama yakın değildik. Bu muhtemelen kötü haber demekti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Neler oluyor?"

"Annem ve babam şaraphaneyi kaybetmenin eşiğinde," dedi. "Tam bir karmaşa."

Sandalyemde arkama yaslandım ve burnumun kenarını sıktım. *Şaka yapıyor olmalısın.*

"Şaraphaneyi kaybetmekle ne demek istiyorsun?"

"Şirket gırtlığına kadar borca batmış durumda," dedi. "Babam bir şeyler saklıyor. Durum kötü." "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Götlük yapma," dedi Leo. "Önemli bir şey olmasaydı seni arar mıydım sanıyorsun?"

Bu ciddi bir durum. Eve gelmen gerekiyor."

Siktir. Eve mi? Orası gitmek istediğim son yerdi.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Her şeyi öylece bırakamam. Eminim babam bir yolunu bulacaktır."

"Roland," dedi Leo, sesi sertti. "Her şeyi berbat eden babam. Bunu düzeltmeyecek. Sana burada ihtiyacımız var, dostum. Eğer bu Zoe ile ilgiliyse..."

"Bu Zoe ile ilgili *değil*."

Burnumun kenarını tekrar çimdikledim. Zoe'yi düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Annemin eski karımı aile şaraphanesinde çalışması için işe almasının nedeni beni aşırıyordu. Gerçi normalde umurumda bile değildi. San Francisco'daydım, Washington'ın merkezindeki memleketimden neredeyse bin mil uzaktaydım. Orada çalışmasının hayatım üzerinde herhangi bir etkisi yoktu.

"Çünkü, ne bileyim, ikinizin arasına biraz mesafe koymanın yollarını bulabiliriz," dedi.

"Bunun onunla ilgili olmadığını söyledim zaten. Ben bir yetişkinim, Zoe ile aynı odada olabilirim." "Güzel," dedi. "O zaman kışını kaldırıp eve git."

"Leo-" Durdum çünkü aramanın sonlanma sesini duydum. Telefonumu masama geri fırlattım. "Siktir. Siktir git, Leo. Sen de siktir git baba."

Takvimimi kontrol ettim. Yarın yoktu ama Perşembe günü erken uçarsam şaraphaneye ulaşabilir ve günümü orada tamamlayabilirdim. Asistanım Danielle'e bir mesaj göndererek bana Seattle'a bir uçuş ayarlamasını ve kiralık bir araba ayırtmasını söyledim.

Konsantrasyonum boka sarmıştı. Bu gece daha fazla iş yapamayacaktım. Ama yine de geç olmuştu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, eşyalarımı aldım ve eve gittim.

Dairemi manzarası için satın almıştım. Gün boyunca, denize kadar her yeri görebiliyordum. Geceleri şehrin ışıkları karanlıkta parılıyordu. Bana tonla paraya mal olmuştu ama her gece tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda buna değdiğini anlıyordum.

Mutfağa gittim ve içki dolabından bir şişe Glenlivet aldım. Bir bardak doldurdum ve uzun bir yudum aldım. Yutarken yaktı, göğsüme sıcaklık yaydı.

Danielle bana Perşembe günü için uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj attı. Uzun bir nefes aldım ve bir viski daha içtim.

Evimde. Cascade Dağları'nda küçük bir kasaba olan Echo Creek'te büyüdüm. Bir şarap imalathanesinde büyüme kulağa cennet gibi geliyordu, ama orayı geride bıraktığım için mutluydum.

Oraya gitmeyeli ne kadar olmuştu? On sekiz ay mı? Daha fazla mı? Bu doğru gelmedi. Ama geçen yıl tatil için gitmemiştim. Muhtemelen o kadar olmuştur.

Bunun üzerine bir suçluluk hissettim. Ailemi sevmediğimden değildi. Doğru, babamla ters düşüyorduk ve kardeşlerim taşındığım için bana kızıyorlardı. Ama eve daha sık gelmemin annemin hoşuna gideceğini biliyordum.

Çok meşguldüm. İşle ilgili olmayan bir seyahat için zaman ayırmak zordu. Ve kaçınılmaz suçluluk duygusuna katlanmak zorundaydım. *Neden daha sık ziyaret etmiyorsun? Daha uzun kalamaz mısın? Geri dönüp aile işinde kardeşlerine katılmak istemiyor musun?*

Hayır, bilmiyordum. Ama hiçbiri neden hizaya gelmediğimi anlamamıştı. Neden şaraphanedeki yerimi almadığımı.

Hiçbir yerin merkezinde olmayan küçük bir kasabada lanet olası bir şarap işi yürütmekten daha büyük şeyler için yaratılmıştım. Hiç zorluğu yoktu. Risk yok. Ve potansiyel ödüller - özellikle finansal olarak

-Benim için çok düşüktü. Para her şey değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu şeydi. Ve ben

Para kazanmakta iyiyim. Hatta harikaydım. Son birkaç yılda şirketime çok para kazandırmıştım.

Burada saygı görürdüm. İnsanlar bana itaat ederdi. Milyonlarca dolar için bana güvenirlerdi. Kendi ofisim, bir asistanım, paha biçilmez manzaralı bir çatı katı dairem vardı. Aşağı yukarı istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar param vardı.

Hayalimi yaşıyordum ve ailemin neden benim için mutlu olamadığını anlamıyordum. Neden her zaman orada olmadığım gerçeğini vurgulamak zorundaydılar. Kardeşlerim kalmıştı. Kız kardeşim muhtemelen üniversiteden sonra eve dönecekti. Eski karım bile yanlarındaydı. Bana neden ihtiyaçları vardı ki?

Viskimden bir yudum daha aldım ve babamın Leo'yu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ederek pencereye doğru yürüdüm. Leo ve ben nadiren göz göze gelirdik. Beni boş yere aramazdı. Asıl soru şuydu: Babam bunu yaptığını biliyor muydu? Benim MBA'imle gelip günü kurtarmamı mı bekliyorlardı? Yoksa Leo arkalarından iş çevirip beni de bu pislüğün içine mi çekecekti?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Evi düşününce aklıma Zoe geldi. Yatak odasına girdim ve içkimi bıraktım. Birinin beni yakalamasından korkarcasına omzumun üzerinden bir bakış atarak dolaptaki raftan küçük bir kutu indirdim.

İçinde sadece bir şey vardı. Zoe'nin evlilik yüzüğü.

Beni terk ettiği gün eski dairemizin mutfak tezgahında bulmuştum. Geri kalan eşyaları gitmişti. Dolabın onun tarafı boştu. Banyodaki çekmeceleri temizlenmişti. Bize ait olan, birlikte biriktirdiğimiz pek çok şeyi almamıştı. Bir kısmını daha sonra ona getirmiştım - saklamak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri - ve geri kalanını da vermiştim. Ama yüzüğünü değil.

Onu saklamak aptalca bir şeydi. Neden hala bende olduğunu bilmiyordum. Çok güzel bile değildi. Yirmi yaşındayken kaçarak evlenmiştik, sadece iki fakir üniversite öğrencisiydik. Onu almak için aylarca para biriktirmiştım ve o zamanlar kendimle gurur duyuyordum. Şimdi bakınca oldukça acınası görünüyor. Sadece küçük bir elmas bahanesiyle sade bir altın yüzük. Zoe'ye verdiğimde çok beğenmişti; bir yüzük beklemediğini söylemişti.

Ama o zamanlar farklı insanlardık. Gençtik. Asi ve vahşi. Aptaldık, gerçekten. Ergenlik hormonlarının gerçek olduğunu düşünmüştük. Belki de öyleydi, kendi yöntemleriyle. Ama bu yeterli değildi.

Ona bakmak acı veriyordu ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyordum. Çok sık çıkarmazdım. Bir keresinde rastgele onun doğum günü olduğunu hatırlamıştım. Başka bir sefer de yıldönümümüzde. Ara sıra, onun düşünceleri aklıma giriyor ve gitmeyi reddediyordu ve kendimi tam burada buluyordum. Bir bardak viskimi yudumluyor ve atmaya kıyamadığım ucuz bok parçasına bakıyordum.

Kutuyu kapattım ve rafa geri koydum. Belki bir gün ondan sonsuza dek kurtulabilirdim. Bir meslektaşım eski karısının yüzüğünü gururla umumi tuvalete atmıştı. Tanıdığım başka bir adam da yüzüğünü çıkarıp ofisinin yakınındaki parkta bir çöp kutusuna atmıştı.

Artık yüzüğüm yoktu. Evlendikten birkaç yıl sonra kaybetmişim. Zoe ve ben Noel için ailemi ziyarete gitmiştik ve kar yağmıştı. Dışarıdaydık, kardeşlerimle doğaçlama bir kartopu savaşına karışmıştık. Hiçbirimiz soğuğa göre giyinmemiştik; mont, şapka ya da eldiven yoktu. Sadece bir avuç aptal çocuk çıplak ellerimiz acıyana kadar birbirimize kar atıyorduk. İçeri döndüğümde yüzüğümün çıktığını fark ettim. Aradık ama bulamadık.

Bir bakıma kehanet gibiydi.

Ama artık bunu aşmıştım. Zoe ve ben yürümemiştik. Mutlu değildi, o yüzden gitti.

Echo Creek'e geri döndüm. Ailem için çalışmaya başladım. O iyiydi, ben de iyiydim.

Aslında, iyiden de öteydim. Oyunumun zirvesindeydim. Ailem takdir etse de etmese de hayatım oldukça iyiydi.

Yapmam gerekeni yapardım. Evde birkaç gün geçirir, kitaplarına bakar, muhtemelen birkaç hata bulurdum. Babamla tartışırdım. Kardeşlerimle saçma sapan konuşurdum. Annemin benimle biraz uğraşmasına izin verirdim. Sonra buraya, ait olduğum yere dönecektim.

CONTINUE READING BROKEN MILES...

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Gavin, Gavin, Gavin.

Sırada onun hikayesinin olmasını bekliyor muydunuz? Herkes beklemiyordu. Birkaç okuyucum bana onun en sonda olması gerektiğini düşündüklerini söyledi, çünkü o en genç olanı.

Ancak, hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Gavin sırasını beklemedi.

Bu kitabı yazarken karşılaştığım en büyük zorluklardan biri aksak bir Gavin'le uğraşmaktı. Bacağını kırıyor ve aniden tam olarak kendisi olamıyor. Yaralanma onu yavaşlamaya zorluyor. Bakmaya. Tam gaz ileri atılmak yerine olayları gerçekten görmeye.

Bu konuda pek mutlu değildi. Bu da benim için işleri zorlaştırdı.

Bu Bailey çocukları onların iyiliğini istediğimi anlamıyorlar mı? Hayır, anlamıyorlar. O da kardeşleri kadar inatçı ve zor biriydi. Ama o gülümsemeyle onu affetmek kolay.

Konu Skylar'ı yazar yapmaya geldiğinde biraz tereddüt ettim. Kendim de bir yazarım ve benim yaptıklarımı yapan bir karakter yaratmak tuhaf geliyor. Ya da belki kestirmeden gitmek gibi. Ama hem sessizliği ve yalnızlığı sevmesi hem de seri katillere olan ilgisi onun kişiliğine gerçekten uyuyordu. Belki onu bir yazar yapmak konusunda emin değildim, ama o bir yazardı, bu yüzden onunla devam etmek zorundaydım.

Bazen bu kahramanlar da en az kahramanları kadar inatçı olabiliyor.

Anksiyeteye başa çıkmak zorunda olan bir kadın başrolü keşfetmeyi sevdim. Aynı sorundan muzdarip pek çok insan tanıyorum ve bu onların hayatlarını pek çok farklı şekilde etkiliyor. Ona ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak anksiyeteyi deneyimleme biçimlerine sadık kalmak için elimden geleni yaptım.

Ve utangaç bir kızı çılgın Gavin'le eşleştirmek? Yani, tabii ki.

Genel olarak, bu ikisini yazmak çok keyifliydi. Bir süre birbirlerinin etrafında dönmeleri, duygularını inkâr etmeleri, sonunda aralarının açılmasını çok tatmin edici hale getirdi. Sakin, eğlenceyi seven Gavin'in içinde görüldüğünden çok daha fazlası vardı. Ve Skylar onun için mükemmeldi, fırtınasının sakinliği.

Umarım hikayelerini

beğenmişsinizdir! CK

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap Kasım 2020'de yayınlandı ve 2020 onu sert bir şekilde vurdu. Ancak bazı harika insanların yardımıyla felaket önlendi.

Kapağın son halini almasına yardımcı olduğu ve mevcut seri tasarımıyla çalıştığı için Talia'ya teşekkür ederiz.

Eliza'ya araya girip son dakika düzenlemesini yaptığı için teşekkür ederiz. Sona yaklaştık ve sen günü kurtardın!

Wander Aguiar ve ekibinin yeteneği sayesinde güzel kapak fotoğrafı kesinlikle bir felaket değildi. Ve muhteşem gülümsemeniz için model Lucas Loyola'ya teşekkürler.

Emekli itfaiyeci David Woody'ye teknik detayları kontrol ettiği ve doğruluk konusunda bana yardımcı olduğu için çok teşekkür ederim. İtfaiyeciler ve aileleri için yaptığınız her şey için de teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Nikki ve Alex'e bu kitapta benimle birlikte oldukları ve karmaşayı çözmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Ve yaklaşık 327 kez okudukları için. Ve düzeltmelerim Erma ve Alison'a, her zaman gizlice girmeye çalışan o son sinir bozucu yazım hatalarını yakalamama yardımcı oldukları için.

Ve bu yolculukta benimle birlikte olan tüm okurlarıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, Bailey Kardeşler kafamdaki bazı sesler dışında var olamazlardı. Onları benimle birlikte sevdiğiniz için teşekkür ederim.

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar. En iyi sırayla okunur.

[Seni Koruyorum: Dizi Kken](#)

[Hikayesi Bizim İçin](#)

[Savaşıyor Onu zmek](#)

Aceleyle İçeri

Daha fazla Bailey Brothers yakında!

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik. En iyi sırayla okunur.

[Kırık Mil Yasak](#)

[Mil Pervasız Mil](#)

[Gizli Mil](#)

[Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı](#)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler.

[Everly Dalton'ın Flört Felaketleri](#)

Ücretsiz Bayan Doğru'yu

Kandırmak n bölümü [Bayan](#)

[Doğru'yu Kandırmak](#)

Sıcak bir sahte ilişki romantik komedi [Bilime](#)

[Göre Aşk](#)

Düşmandan aşığa sıcak bir romantik komedi

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

[Mogul ve Kaslı](#)

Bir milyarder ve onun koruması sıcak bir romantik komedi.

Skandalın [Bedeli](#), [Vahşi Açık Kalpler](#) ve [Seni Sevdiğim İçin Cıldırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya bağımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. En iyi sırayla okunur.

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

[Bourbon Bliss](#)

[Gin Fling](#)

[Highball Rush](#)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

[Kitap Erkek](#)

[Arkadaş Ukala Ev](#)

[Arkadaşı Ateşli](#)

[Bekar Baba](#)

Ivy'yi Hatırlamak

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

[Daima Var Daima](#)

[Olacak Daima](#)

[Sonsuza Kadar](#)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

[Gözlerinin Ardında](#)

[Çılgın Bir Hafta](#)

[Dağınık Mükemmel](#)

[Aşk](#)

[Onu Geri Getirme Operasyonu](#)

[Hafta Sonu Kaçamağı](#)

[Komşunun İyi Kızı Sana](#)

[Giden Yol](#)

[Jetty Beach Box Set Kitapları 1-4](#)

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, içten çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 5 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Kitap sohbeti, erkek şekeri, uygunsuz mizah, özel tanıtımlar ve bir sürü saçmalık için Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın.

Ayrıca tüm spoiler'larla kitap sohbeti için Facebook'ta Claire'in [Spoiler Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.